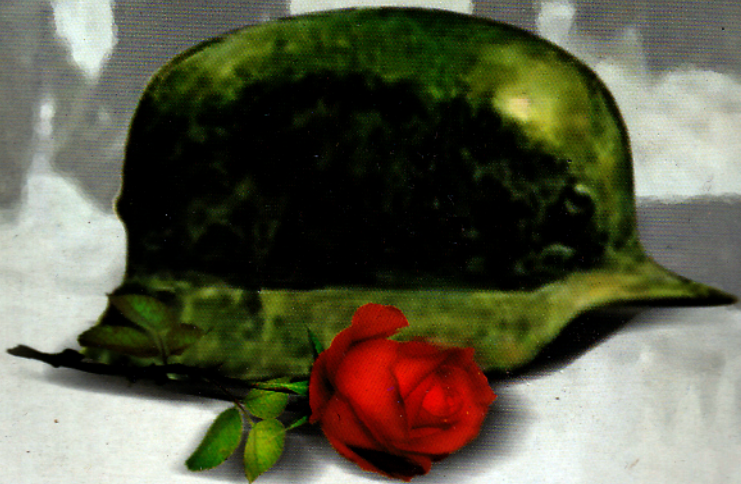

JOHN STEINBECK
**THE MOON IS
DOWN**

ဝိုင်သုနှင့် ရုံးသု
အောင်ခန့်

ဒုတိယအကြိမ်

၉ ဧပြီ ၁၉၄၀ တွင် နာဇီဂျာမန်တို့သည် နော်ဝေး တစ်နိုင်ငံလုံးကို ရုတ်တရက် အမှတ်မထင် သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။ နာဇီဂျာမန်တို့ ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ခြင်း ခံရသော နော်ဝေးမြို့ငယ် လေး တစ်မြို့မှ လူထုက အမျိုးသားစိတ်၊ သူ့ကျွန်မခံစိတ်တို့ဖြင့် အမျိုးသားအချင်းချင်း သွေးစည်းညီညွတ်ကြပြီးလျှင် ကျူးကျော်သူ နာဇီဂျာမန်တို့ကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တော်လှန် ဆန့်ကျင်ကြသည်တွင်...။

ဤသို့ဖြင့် အောင်သူများ၏ ရင်တွင်း၊ နှလုံးတွင်း၌ “ကြောက်လန့်ခြင်း” သည် အနည်းငယ် အမြစ်တွယ်လာသည်။ ထိုနောက် တဖြည်းဖြည်း တစ်စတစ်စ ကြီးထွားလာသည်။ ရင်တွင်း၊ နှလုံးတွင်း၌ အမြစ်တွယ်နေသော “ကြောက်လန့်ခြင်း” သည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ပျက်ပြယ် မသွား။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ပြီးငြိမ်းမသွား။ ထို့ကြောင့် အောင်သူများသည် တစ်ခါမှ စိတ်အေး သက်သာ မနေရ။ တစ်ခါမှ စိတ်ပြေလက်ပြေ အပန်းမဖြေရ။ တစ်ခါမှ ဇာတိရပ်မြေရှိ မိမိတို့ အိုးအိမ်သို့ မပြန်ရ။ အောင်သူများသည် “တစ်နေ့သောအခါတွင် မိမိတို့ ရုံးနိမ့်သွားလိမ့်မည်” ဟု တွေးတော ကြောက်လန့်နေကြသည်။ “တစ်နေ့သောအခါတွင် ယုန်များကဲ့သို့ တောင်တန်း များ အကြားမှာ လူထု၏ လိုက်လံသတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံကြရလိမ့်မည်” ဟု တွေးတော ကြောက်လန့်နေကြသည်။ အကြောင်းသော်ကား အောင်နိုင်ခြင်း ခံရသော နော်ဝေး ပြည်သူလူထု သည် မုန်းတီးစိတ်ကို ဘယ်အခါမှ လျှော့မပစ်ကြသောကြောင့် ပေတည်း။

ဆောင်းရာသီနှင့်အတူ အေးစက်လှသော မုန်းတီးစိတ်သည် ကြီးထွားလာသည်။ နှုတ်
မှ ပွင့်ဟ မပြောသော နှုတ်ဆိတ်နေသည့် မုန်းတီးစိတ်။ အခွင့်အလမ်းကောင်းကို
ငဲ့လင့် စောင့်ဆိုင်းနေသော မုန်းတီးစိတ်။ လူထု၏ မျက်လုံးများထဲ၌ မုန်းတီးစိတ်
သည် နက်ရှိုင်းစွာ တည်ရှိနေပေသည်။

ယခုအခါ၌ အောင်နိုင်သူ နာဇီ ဂျာမန်များသည် အပိုင်းခံနေရပေပြီ။ တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်နေသော ရန်သူများအကြားသို့ ကျရောက်နေကြရသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်
မှ စစ်သားအစောင့်အကြပ် မပါဘဲ တဒင်္ဂလေးမျှပင် မသွားမလာဝံ့ကြ။ အကယ်၍
အစောင့်အကြပ် မပါဘဲ တဒင်္ဂမျှ သွားလာမိပါက ထိုသူသည် ချက်ချင်း ပျောက်သွား
တော့သည်။ မိုးပွင့်များသည် ထိုသူကို ကြိုဆို လက်ခံလိုက်တော့သည်။ အကယ်၍
မိန်းမ တစ်ဦးဦးနှင့် တစ်ယောက်တည်း လိုက်သွားမိပါကလည်း ထိုသူသည် ချက်ချင်း
ပင် ပျောက်သွားတော့သည်။ မိုးပွင့်များသည် ထိုသူကို ကြိုဆို လက်ခံလိုက်တော့သည်။
အကယ်၍ အရက်သောက်မိပါကလည်း ထိုသူသည် ချက်ချင်းပင် ပျောက်သွားတော့
သည်။

အောင်ခန့် (တက္ကသိုလ်ဝင်းမွန်)

ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး သနပ်ပင်မြို့နယ် (ယခု ကဝမြို့နယ်) ရစ်ကန်ကြီးကျေးရွာတွင် ၁ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၉၃၉ တွင်မွေးဖွားပြီး၊ လသားအရွယ်မှစ၍ မိဘများနှင့်အတူ သနပ်ပင်မြို့နယ် ကမာစဲရွာတွင် ကြီးပြင်းသည်။ မိဘများမှာ လယ်သမားဦးအောင်သန်းခင်နှင့် ဒေါ်သန်းကြည်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ငယ်မည် နှစ်ငါး၊ တိုးမြင့်၊ ထိုနောက် ဝင်းဆွေ၊ အမည်ရင်း ဦးဝင်းမွန်ဖြစ်သည်။

ကမာစဲရွာဘုန်းကြီးကျောင်း၊ ကမာစဲရွာ ဦးပညာအလွတ်ပညာသင်ကျောင်း၊ ရန်ကုန် မလ္လာကုန်း မြူနီစီပယ်ကျောင်း၊ ဦးဒေါ်ဆင်အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းတို့တွင် မူလတန်းပညာ သင်ခဲ့ပြီး၊ ၁၉၅၆ တွင် ပဲခူးမြို့အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်းမှ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်ခဲ့သည်။ ထိုနှစ်မှာပင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ ဆက်လက်ပညာသင်သည်။ ၁၉၅၈ တွင် ဥပစာတန်း အပိုင်း (ခ) ၌ မြန်မာစာ အမှတ်အများဆုံး ပထမရသဖြင့် ‘သာဒိုးအောင်ဆု’ ကို ရရှိသည်။ ၁၉၆၀ တွင် ဝိဇ္ဇာ (မြန်မာစာအထွေထွေဂုဏ်ထူး) ဘွဲ့ရသည်။ ၁၉၇၀ တွင် ‘အမျိုးသားပညာဝန်ဦးဖိုးကျား၏ ဘဝနှင့် စာပေ’ ကျမ်းကို တင်သွင်းပြီး မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရရှိသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ဇွန်လတွင် မော်လမြိုင်ကောလိပ် မြန်မာစာဌာန၌ နည်းပြဆရာအဖြစ် စတင် အမှုထမ်းသည်။ ၁၉၆၄ တွင် ရန်ကုန် ဆေးတက္ကသိုလ် (၂) ၌ မြန်မာစာလက်ထောက်ကထိက နှင့် ဌာနမှူး၊ ၁၉၇၃ တွင် မြစ်ကြီးနားကောလိပ် မြန်မာစာဌာနမှူး၊ ၁၉၇၇ တွင် ရန်ကုန် ဆေးတက္ကသိုလ် (၂)မှာပင် မြန်မာစာဌာနမှူး၊ ၁၉၈၀ - ၈၂ တွင် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ ပီကင်းမြို့ နိုင်ငံခြားသိပ္ပံကျောင်း မြန်မာစာဌာန၌ မြန်မာစာကျမ်းကျင်ပညာရှင် (စည်-ပါမောက္ခ)၊ ၁၉၈၆ တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် (လှိုင်နယ်မြေ) ၌ မြန်မာစာကထိကနှင့် ဌာနမှူး၊ ၁၉၉၂ တွင် အဝေသင်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနမှူး၊ ၁၉၉၃ တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာန၌ တွဲဖက်ပါမောက္ခတာဝန်များကို ဆောင်ရွက်သည်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် တွဲဖက်ပါမောက္ခ၊ ဌာနမှူးတာဝန်ဆောင်ရွက်ပြီး အငြိမ်းစားယူသည်။ ထို့နောက် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာန ပါရဂူသင်တန်းကော်မတီအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှသည် ယနေ့ထိ ပါရဂူဘွဲ့ကြိုသင်တန်း ၌ သင်ကြားပို့ချ၊ ကြီးကြပ်အကြံပေးလျက် ရှိသည်။

မြဝတီမဂ္ဂဇင်း (မေ ၁၉၅၉) တွင် ‘တက္ကသိုလ်မောင်ဝင်းဆွေ’ အမည်ဖြင့် ‘ဝဏ္ဏပဘာလုကလျာ’ ဆောင်းပါး စရေးသည်။ ‘တက္ကသိုလ်ဝင်းမွန်’ အမည်ကို ၁၉၆၁ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတွင် စသုံးသည်။ ကလေးမျက်စိပုံပြင်များ၊ တိုင်းညွန့်ပြည်မှ ပုံပြင်များ၊ အာရှပုံပြင်များ (မင်းယုဝေနှင့် တွဲဖက်၍) ကို ရေးခဲ့သည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေ စာပဒေသာ တတိယဆုကို ခေတ်သစ်ကဗျာစိတ်ပွဲ ဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။

‘အောင်ခန့်’ ကလောင်အမည်ကွဲဖြင့် ၁၉၆၅ တွင် လူသဘော လူသဘာဝ စိတ်ပညာအမှီးကျမ်းကို စတင်ရေးသားသည်။ ၁၉၆၆ တွင် ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်၏ The World’s Desire ကို ရမ္မက် စကရီ အမည်ဖြင့် စတင် မြန်မာပြန်သည်။ ထို့နောက် ပညာရှင်သခင်မ၊ သူရိယကလျာ၊ အလန် နှင့် ရှေးဘဝ၊ သမုဒယသူစာ စသည်ဖြင့် ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်၏ စာအုပ်အမြောက်အမြားကို ဆက်လက်မြန်မာပြန်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာဂန္ထဝင်ဝတ္ထုများ၊ စွန့်စားခန်းဝတ္ထုများဖြစ်သည့် မီးလျှံ နှင့် ကြာဖြူ စပါတာခြင်္သေ့ကြီး၊ လက်သုံးတော်မား၊ ဖရားအဘယမထီ၊ အနာဂတ်မျက်လုံးရှင်၊ လောဘ မီးလျှံ ဒေါသမီးလျှံ အစရှိသည်တို့ကိုလည်း မြန်မာပြန်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆု ဘာသာပြန်စာပေ တတိယဆုကို ရဲဆွေးနီနီ (Quentin Durward by Sir Walter Scott) ဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။

၂၀၁၂-၂၀၁၃ ထုတ်
ရာပြည့်စာအုပ်များ

- ၃၃၈။ မောင်မောင်ဖြူ၏ နွေဦးကာလ မြူထသောခါ
- ၃၃၉။ ပီမိုးနင်း၏ နေညိုညို
- ၃၄၀။ ကျော်အောင် (မြန်မာပြန်)၏ နှလုံးလှ ဆရာဝန်
- ၃၄၁။ ပီမိုးနင်း၏ နေရီရီ
- ၃၄၂။ မောင်သိမ်၏ သိကြား ဓေ
- ၃၄၃။ မောင်ဘသင်၏ မောင်တာနော [(ပ)တွဲနှင့် (ဒ)တွဲ၊ နှစ်တွဲ ပေါင်းချုပ်]
- ၃၄၄။ ဇော်ဂျီ (- နှင့် အခြား)၏ ကံကော်မြိုင်စာတမ်း
- ၃၄၅။ တွင်းသင်းတိုက်ဝန်မဟာစည်သူ ဦးထွန်းညို၏ မဟာရာဇဝင်သစ် (ညောင်ရမ်းဆက်)၊ တတိယတွဲ
- ၃၄၆။ မောင်ခင်မင် (နေဖြူ)၏ မောင်ရုပ်ဆိုးနှင့် မယ်မဒွီ ရသစာတမ်းများ
- ၃၄၇။ တင်မောင်မြင့်၏ ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ် [Crime and Punishment by Fyodor Dostoevsky]
- ၃၄၈။ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး၏ နိတိမာလာကျမ်း
- ၃၄၉။ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး၏ ကိုယ်တွေ့စုံထောက်မှု
[လက်ပံတောင်ရွာ ဓားပြတိုက်ရာတွင် လှသေဆုံးမှု] (ဖြည့်စွက်ထုတ်ဝေခြင်း)
- ၃၅၀။ ဦးတင်ဦး (ကျူရှင်) ၏ ကမ္ဘာကျေးဇူးရှင် ကျော ဝါရှင်တန် ကားဗား
- ၃၅၁။ မြင့်သန်း (မြန်မာပြန်) ၏ ဖရန့် (ဇ)ကာ(ဖ)ကာ၏ ပြောင်းလဲခြင်းနှင့် အခြားဝတ္ထုများ
- ၃၅၂။ မင်းရှင်၏ လမ်းပေါ်မှာ [စာပေဆရာ ဝတ္ထုတိုများ၊ ဖြည့်စွက်ထုတ်ဝေခြင်း]
- ၃၅၃။ ကျော်အောင် ၏ အရေးကြီးပြီ သွေးစည်းကြစို့
- ၃၅၄။ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး (မြန်မာပြန်) ၏ လယ်တီဆရာတော်၏ ဥရောပ ဗုဒ္ဓဘာသာ အလင်းပြကျမ်း

- ၃၅၅။ မောင်စည်သူ၏ ယုံတော့ မေရယ်
- ၃၅၆။ တွင်းသင်းတိုက်ဝန်မဟာစည်သူ ဦးထွန်းညို၏ မဟာရာဇဝင်သစ် (တောင်ငူဆက်)၊ ဒုတိယတွဲ
- ၃၅၇။ စိန်စိန်၏ သားလိမ္မာ
- ၃၅၈။ လင်းယုန်သစ်လွင် ၏ ဘုံကျွန်
- ၃၅၉။ မောင်တင်ရွှေ၏ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း
- ၃၆၀။ မြဝတီ ၏ သွေးချောင်းက လျှံ
- ၃၆၁။ မောင်ပေါ်ထွန်း ၏ နိုင်းမြစ်ဝှမ်းမှ တော်လှန်ရေး [Revolt on the Nile by Anwar El Sadat]
- ၃၆၂။ တင့်ဇော် ၏ ဝေဒနာ ပန်းရိုင်းများကို ပွင့်လန်းစေသူ ဝတ္ထုတိုများ [Interpreter of Maladies by Jhumpa Lahiri]
- ၃၆၃။ ဝန်စာရေးဦးကြီး၏ ချဉ်ပေါင်ရွက်သည် မောင်မှိုင်း [အစ၊ အဆုံး]
- ၃၆၄။ ကျော်အောင်၏ သမဂ္ဂအလံတော်အောက်ဝယ်
- ၃၆၅။ ထွန်းသစ်၏ ယုဂန္ဓာ အာဏာရှင် အာမင် (နိုင်ငံရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ)
- ၃၆၆။ မောင်ခင်မင် (နေဖြူ) ၏ ဘာသာစာပေ အသွေးအရောင် အဆင်အကွက်
- ၃၆၇။ တင်မောင်မြင့် ၏ နိဂုံး၏ အဓိပ္ပာယ် (The Sense Of An Ending by Julian Barnes)
- ၃၆၈။ ပါမောက္ခ ဦးဖေမောင်တင် ၏ မြန်မာစာပေသမိုင်း
- ၃၆၉။ တတိယ နံမော်ဆရာတော် ရှင်ဝိနန္ဒာသဘာ ၏ သီလဝိသောဓနိကျမ်း

၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

- ၃၇၁။ ဆရာလွန်း(သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း)၏ မှန်နန်းရာဇဝင်တော်သစ် [ပထမအုပ်]
- ၃၇၂။ မြင့်သန်း ၏ ဒဗ္ဗလင်မြို့က လူများ [Dubliners by James Joyce](ဖြည့်စွက် ထုတ်ဝေခြင်း)
- ၃၇၃။ တင်မောင်မြင့် ၏ သွေးအေးအေးဖြင့် [In Cold Blood by Truman Capote]
- ၃၇၄။ ဗန်းမော်တင်အောင်၏ မမကြီး
- ၃၇၅။ ခင်မောင်လတ် (ပြုစုသည့်) မီးတုတ် သခင်သိန်းမောင်ကြီး၏ ဘဝနှင့် နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုများ
- ၃၇၆။ ထွန်းသစ် (ပြုစုသည့်) နဂိုလီယန် သို့မဟုတ် သမိုင်းမော်ကွန်းတင် သူရဲကောင်း စစ်ဘုရင်

ရာပြည့်စာအုပ် ၃၇၀

အောင်ခန့်

မြန်မာပြန်

နိုင်သူနှင့်ရှုံးသူ

THE MOON IS DOWN
John Steinbeck

ရာပြည့်စာအုပ်အုပ်စု

အမှတ် ၄၅၊ ၁၀၉ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း။ ၀၁- ၃၇၅၉၅၂(ဆိုင်)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - (၁၉၇၂) အလိမ္မာစာပေ

ဒုတိယအကြိမ် - (၂၀၁၃) ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

(ဇွန် ၂၀၁၃)

အုပ်ရေ [၅၀၀]

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်အေးမြင့်၊ ရာပြည့်စာပေ [၀၃၈၀၁]

၂၀၆၊ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ကြည်ပြာသွယ်၊ ဝင်းတိုးအောင်အောင်ဆက် [၀၉၁၇၂]

၁၈၁၊ လမ်း ၅၀၊ ၁၀ ရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင်

အေဇက်

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ

လင်းဝဏ္ဏ

တန်ဖိုး

၂၅၀၀ကျပ်

၈၉၅ . ၈၃

အောင်ခန့်

နိုင်သူနှင့် ရှုံးသူ/ အောင်ခန့်

- ရန်ကုန်၊ ရာပြည့်စာပေ၊ (၂) ကြိမ်၊ ဇွန် ၂၀၁၃။

၂၂၁ - စာ၊ ၁၃ x ၂၁ စင်တီမီ။

(၁) မူရင်းအမည် The Moon is Down by John Steinbeck

(၂) နိုင်သူနှင့် ရှုံးသူ

မူရင်းဝတ္ထုအကြောင်း အနည်းငယ်မျှ ဆိုရပါမူ (တက်တိုး ရေးသည်)

ဘာသာပြန်နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ မဆိုလိုပါ။ မူရင်းဝတ္ထုဖြစ်သော The Moon Is Down နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သိသမျှ အနည်းငယ် ဖော်ပြရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဂျန်စတိုင်းဘတ်၏ ဝတ္ထုများတွင် ဤဝတ္ထုသည် သာမန်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ လက်ရာများတွင် အချို့သည် ထင်ရှားသည်။ အချို့မှာမူ သာမန်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုကို သာမန်ဟု ဆိုရသော်လည်း ယင်းသည် အတော်အတန် ထင်ရှားပေသည်။ ယင်းကို မိုး၍ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ရေးသား၍ ရံတင်ကြသည်။ ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်အပျက်များ ပါရှိသောကြောင့် အလွမ်းဘက်သို့ ယိုင်သော ပရိသတ် နှစ်သက်သည့် ရုပ်ရှင်ကား တစ်ကားအဖြစ် ဖြင့်လည်း တင်ပြဖူးသည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဝတ္ထု (လုံးချင်းဝတ္ထု) ကို နော်ဗဲလ် ဟု ခေါ်ကြောင်း အများသိကြသည်။ အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် ဤဝတ္ထုသည်လည်း နော်ဗဲလ်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် စာပေဝေဖန်ရေးဆရာများက ဝတ္ထုဦးတည်ချက်နှင့် တင်ပြချက်ကို ထောက်၍ ပဲရေးဗစ်လ် (Parable) ဟူ၍ ဤဝတ္ထုကို အမျိုးအစား သတ်မှတ်လိုကြသည်။ အကြောင်းမှာကား ထင်ရှားလှသည်။ ပဲရေးဗစ်လ်သည် သင်ခန်းစာ ပေးသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် စစ်နှင့် နယ်ချဲ့တို့ကို လက်မခံနိုင်ဘဲ အမျိုးသား စည်းလုံးမှုဖြင့် ပြန်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း ဟူသော ဦးတည်ချက်သို့ ရောက်အောင်

ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် စီစဉ်၍ ရေးထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုကို ယင်းသို့ ရေးသားထားပေသည်။ ပဲရေးဗစ်လ်သည် ပုံပြင်နှင့် ဝတ္ထုကြားတွင် ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါသည်။ ပုံပြင်မှာကဲ့သို့ သင်ခန်းစာ ပေါ်ထွန်းနိုင်စေမည့် အကြောင်း အရာ အဖြစ်အပျက်တို့ကိုချည်း မူမတည်ဘဲ ဝတ္ထုမှာကဲ့သို့ ဇာတ်ကောင် သဘာဝ များကိုလည်း ဖော်ပြပေးသေးသည်။

ဂျွန်စတိုင်းဘတ်သည် ဤဝတ္ထုကို ၁၉၄၂ ခုနှစ် တွင် ရေးထုတ်သည်။ နော်ဝေးနိုင်ငံရှိ အမည်မဖော်ပြသော မြို့ငယ်ကလေးကို ဂျာမန်နာဇီတို့ သိမ်းယူ သည့် အကြောင်းကို အခြေပြု၍ ရေးသည်။ နော်ဝေးနိုင်ငံသည် ကျွန်ုပ်တို့အဖြစ်သို့ မရောက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းရာချီ၍ ကြာနေလေပြီ။ မြို့သူ မြို့သားတို့သည် နယ်ချဲ့၏ အန္တရာယ်ကို ကိုယ်တွေ့ မကြုံခဲ့ကြရသည့်အလျောက် နာဇီတို့ မြို့ကို သိမ်းလိုက်ခိုက်တွင် ငေးကြောင်၍ နေကြသည်။

နောက်များမကြာမီမှာပင် နယ်ချဲ့တို့၏ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းမှုကို တဖြည်း ဖြည်း ခံလာကြရသောအခါ အမျိုးသားစိတ်ဓာတ်သည် နိုးကြားလာပြီးလျှင် အနိုင် မခံဘဲ ပြန်၍ ခုခံကြသည်။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြန်၍ ခုခံသူအား သေဒဏ်ပေး လိုက်ခြင်းကို မြို့သူ မြို့သားများက ကျိတ်မြဲ၍ နေကြသည်။ ယင်းသို့ မြဲ၍နေခြင်း သည်ပင်လျှင် ကြီးမား၍ နက်နဲသော ကန့်ကွက်မှုဖြစ်ကြောင်း နယ်ချဲ့တို့သည် သိမြင်လာကြသည်။ သိမြင်သည့်အလျောက် အနေအထိုင် ကျုံ့၍ နေကြသည်။ စစ်နိုင်နေသော နယ်ချဲ့စစ်တပ်ကို မြို့သူ မြို့သားတို့၏ ကျိတ်မြဲသော အာဃာတ ဖြင့် ဝိုင်းချုပ်ထားလေသည်။ နောက်မကြာမီပင်လျှင် လူငယ်တချို့တို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာ၍ အပြင်အပ အကူအညီကို ရယူရန် စီစဉ်ကြသည်။ တော်လှန်ရေး တိမ်တိုက်ကြီးများသည် မြို့ပေါ်တွင် လွှမ်းခြုံလာလေရာ နယ်ချဲ့စစ်တပ်သည် ရပ်တည်ရာမရ ဖြစ်ရလေသည်။

မြို့တော်ဝန်၊ ယင်း၏ မိတ်ရင်း ဆရာဝန်၊ တော်လှန်ရေးသမား တံငါများ၊ မြို့တော်ဝန်၏ အိမ်စေ့များ၊ နယ်ချဲ့စစ်ဗိုလ်ကို သတ်လိုက်သဖြင့် သေဒဏ်ရသော ကျောက်မီးသွေးတူးသမား၏ဇနီး မုဆိုးမကလေး... စသည်တို့သည် တော်လှန်ရေး ၏ ရှေ့တန်းတပ်သားများ ဖြစ်လာကြသည်။ ယင်းတို့သည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ ရန်သူကို နှိမ်နင်းဖြိုဖျက်မည့် မြို့သူမြို့သား တော်လှန် ရေးသမားတို့အတွက် မိမိတို့ထံသို့ ကျလာသော တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ကြ သည်။

နိုင်ငံတိုင်း၌ သစ္စာဖောက်များ ရှိသည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည်။ မြို့ကလေး

ထို့နောက် ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ဒီအရေးအခင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဘယ်လောက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်ဆိုတာ ထုတ်ဖော်လိုတောင် မပြောနိုင်တော့ပါဘူး ဝန်မင်း။ အရေးအခင်း မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့သာ တောင့်တနေမိပါတယ်’ ဟု ပြောရာ၊ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်က ကာနယ်လင်ဆာအား အသာ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

ကာနယ်က ဆက်လက်၍-

‘ကျွန်တော်ဟာ ဝန်မင်းကို သဘောကျပါတယ်။ လေးလည်း လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ဆောင်ရွက်ရမယ့် ဝန်က ရှိနေပါတယ်။ ဒီအချက်ကို ဝန်မင်းလည်း ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောသည်။ သို့သော် မြို့တော်ဝန်က မည်သို့မျှ မပြော။ ကာနယ်လင်ဆာ၏ မျက်လုံးအစုံကို တည့်တည့်ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကာနယ်လင်ဆာက ဆက်၍-

‘ဒီအရေးအခင်းကို ကျွန်တော်တို့ချည်းပဲ တစ်ဖက်သတ် မဆောင်ရွက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တရားဥပဒေအတိုင်း စီရင်ချက် မချပါဘူး’ ဟု ပြောသည်။ ကာနယ်သည် ဤသို့ စကားပြောရင်း မြို့တော်ဝန်ထံမှ အဖြေ ရလိုရငြား မကြာမကြာ ဆိုင်းငံ့ ရပ်နားသည်။ သို့သော် မြို့တော်ဝန်က စကားတစ်လုံးမှ မဟာ။ ထို့ကြောင့် ကာနယ်က ဆက်၍-

‘ကျွန်တော်တို့မှာ လိုက်နာ ကျင့်သုံးရမယ့် တရားဥပဒေ ရှိပါတယ်။ နေပြည်တော်က ချမှတ်ပေးတဲ့ တရားဥပဒေပါပဲ။ ဒီလူဟာ ကပ္ပတိန်ဘင်တစ်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဒါဖြင့်ရင် သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ပစ်ခတ်ကြသလဲ။ အခုအချိန်ဟာ ဒီအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမယ့် အချိန်ပဲ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကာနယ်လည်း ဦးခေါင်းကို အသာခါရင်း-

‘တကယ်လို့ ဝန်မင်းနဲ့ ကျွန်တော် သဘောချင်း တူတာတောင် အခြေအနေကတော့ ပြောင်းလဲ ခြားနားသွားလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က ကျူးလွန်ဖြစ်ပွားမယ့် ရာဇဝတ်မှုတွေ မကျူးလွန် မဖြစ်ပွားရလေအောင် ကြိုတင် တားဆီးခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအချက်ကို ကျွန်တော်နားလည်သလို ဝန်မင်းလည်း နားလည် သိရှိပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းဟာ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သူအတွက်ထက် အများလူထုအတွက် ပိုပြီး ရည်ရွယ်

ကို ပြန်၍ ရယူဖို့ ကြိုးပမ်းရာဝယ် “အရေးကြီး သွေးနီစိတ်” သည် ကိန်းဝပ် နေသော အမျိုးသားစိတ်မှ ထွက်လာကာ အမျိုးသား စည်းလုံး ညီညွတ်မှုသည် ပေါ်ထွန်းလာလေသည်။

လမင်းသည်ကား ဝင်လေပြီ (The Moon Is Down)။ အမှောင်အတိ ဖုံးလေပြီ။ သို့စေကာမူ အမှောင်ဆုံးကာလ၏ နောက်မှ အလင်းရောင်သမီးသော မိုးသောက်ကာလ ရောက်လာလေတော့မည်ပင်။ တိုင်းတစ်ပါးကို ကျူးကျော် သိမ်းပိုက်သော နယ်ချဲ့တို့သည် ညောင်စေးကပ်ပြားကို သိမ်းပိုက်သော ယင်ကောင် များနှင့် တူလှချေသည်။ ယင်းသို့ပင် မြို့တော်ဝန်၏ မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်ကြီးက ဆိုသည်။ တော်လှန်နေသော မြို့သူ မြို့သားတို့၏ တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းကို တားဆီးမပေးလျှင် သေဒဏ်ခတ်မည် ဟု အကြိမ်းခံရသော မြို့တော်ဝန်ကြီးသည် ငယ်စဉ်က ကျောင်းတွင် သင်ကြား မှတ်သားခဲ့ရသော ဂရိ ပညာရှိကြီး “ဆို ကရေးတီး” က သေခါနီးတွင် သူ့ကို သေဒဏ်ခတ်သော အာဏာရှင်တို့ကို ပြောသော စကားကောက်နုတ်ချက်ကို မှတ်မိသမျှ ရွတ်ဆိုပြလေသည်။

ဤဝတ္ထုသည် နယ်ချဲ့ နာဇီတို့ စစ်အောင်ရှိန်တက်ခိုက်ဖြစ်သော ၁၉၄၂ ခုနှစ် တွင် စာရေးဆရာ ဂျန်စတိုင်းဘတ် ရေးသော “တော်လှန်ရေး အားပေးစာ တစ်ပုဒ်” ဖြစ်သည်။ စတိုင်းဘတ်သည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးတွင် စစ်သတင်း ထောက် အဖြစ် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာများသို့ ရောက်ခဲ့သဖြင့် ပကတိ အခြေအနေ ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ယင်းအတွေ့အကြုံများထဲမှ သူ့စိတ်ကူးဖြင့် အမည်မဖော်ပြ သော မြို့ကလေးကို ဖန်ဆင်း၍ ရန်သူနယ်ချဲ့တို့က သိမ်းပိုက်စေပြီးလျှင် ရိုးသား အေးချမ်းစွာ နေလာခဲ့သော မြို့သူ မြို့သားများ၏ သူ့ကျွန်မခံစိတ် နိုးကြားတက်ကြွ ၍ တော်လှန်ရေးစခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်ကြပုံကို “ပညာပေးဝတ္ထု” (ပဲရေးဗစ်လ်) တစ်ပုဒ်ကို ရေးလိုက်ပေသည်။

တက်တိုး

ရန်ကုန်မြို့
၁၉၇၂ ခု၊ မတ်လ ၁၂ ရက်
တနင်္ဂနွေနေ့

မူရင်းဝတ္ထုနှင့် ဝတ္ထုရေးသူ

မူရင်းဝတ္ထုအကြောင်းကို ဆရာတက်တိုး က အမှာတွင် ရေးသား ဖော်ပြပြီး ဖြစ်ပါသည်။

မူရင်းဝတ္ထုကို ဂျွန်စတိုင်းဘတ်က ရေး၍၊ နာဇီ ဂျာမန်တို့ တန်ခိုးအင်အား ကြီးမားနေချိန်ဖြစ်သော ၁၉၄၂ မတ်လတွင် နယူးရောက်မြို့ ဗိုက်ကင်းပုံနှိပ်တိုက် က ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါမှစ၍ မူရင်းဝတ္ထုကို ပုံနှိပ်တိုက် အသီးသီး မှ ယနေ့ထက်တိုင် ထပ်တလဲလဲ ပုံနှိပ်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

မူရင်းဝတ္ထု ရေးသူမှာ ဂျွန်စတိုင်းဘတ် ဖြစ်ပါသည်။ ဂျွန်စတိုင်းဘတ် အကြောင်းကို ၁၉၆၃ ခု မတ်လထုတ် ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဆရာဇော်ဂျီက ဤသို့ ရေးသားဖူးပါသည်။

အမေရိကန်ဝတ္ထုဆရာ စတိုင်းဘတ်သည် ၁၉၆၂ နှစ်တွင် ကမ္ဘာကျော် နိုဗဲဆု အချီးအမြှင့်ကို ခံရလေသည်။

စတိုင်းဘတ်သည် အမေရိကန်နှင့် အနောက်ဘက်ကမ်းခြေ ကာလီဖိုးနီးယားနယ်သား ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရသည်။ အထက်တန်း အောင်မြင်သောအခါ စတင်ဖို့ တက္ကသိုလ်၌ အထူးကျောင်းသားအဖြစ်ဖြင့် စာသင်ခွင့် ရသည်။ စာသင်သည်မှာ ဘွဲ့ယူဖို့ မဟုတ်။ ဓာတုဗေဒပညာ၌ ဝါသနာထုံသည့်အတိုင်း ဓာတုဗေဒပညာရပ်ကို တတ်ကျွမ်းလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။

ကျောင်းထွက်ပြီးနောက် အလုပ်အမျိုးမျိုးကို လုပ်ဖူးသည်။ တစ်နေ့သော် အနောက်ဘက်ကမ်းခြေရှိ သူ၏ ဇာတိဖြစ်သော ဆာလီနာမြို့မှ အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေရှိ နယူးရောက် မြို့ကြီးသို့ ကုန်တင်သင်္ဘော၌ အလုပ်သမား

တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် လိုက်သွားလေသည်။ နယူးရောက်မြို့တွင် သတင်းစာလောက သို့ ဝင်၍ သတင်းထောက်အလုပ်ကို လုပ်သည်။ သူ ပေးလေ့ရှိသော အရပ်ရပ် သတင်းသည် သတင်းသက်သက် မဟုတ်။ သူ၏ အယူအဆကိုပါ ထည့်သွင်း ရေးလေ့ရှိရာ သတင်းစာတို့သည် သူ့ကို မကြိုက်ကြချေ။ ထို့ကြောင့် သတင်း ထောက် အလုပ်မှ ထွက်၍ ရောဂါအလုပ်ကို လုပ်ရသည်။ ထို့နောက် သူ့မြို့သို့ ပြန်လာ၍ တစ်ခါတစ်ရံ မြေတိုင်းအလုပ်ကို လုပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကာလီ ဖိုးနီးယားနယ်ရှိ စပျစ်ခြံ၊ ပန်းသီးခြံများ၌ သစ်သီးခူး အလုပ်ကို လုပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တောအုံတောင်ကမ်းကြီးရာ အရပ်တို့၌ တောင်စောင့်ရဲသား အလုပ် ကို လုပ်သည်။

ကာလီဖိုးနီးယား ရိုးမ တောင်တန်း၌ တောင်စောင့်ရဲသားအဖြစ် အမှု ထမ်းနေစဉ် ဆောင်းတွင်းအခါ၌ အချိန်အား ရလေ့ရှိရာ ထိုအချိန်အား၌ ဝတ္ထု တို့ကို စတင် ရေးလေသည်။ ပထမသော် သူ့ဝတ္ထုသည် ကျော်စောလှသည် မဟုတ်ချေ။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်လောက်ရောက်မှပင် သူ့ကို လူသိများလာသည်။ ထိုအခါမှစ၍ သူ ရေးသော ဝတ္ထုတိုင်းသည် ကျော်စောလာသည်။ THE GRAPES OF WRATH ဝတ္ထုကြောင့် ထင်ရှားလှသော အမေရိကန် စာပေ (ပူလစ်ဇာဆု) ကို သူ ရလာသည်။

စတိုင်းဘတ်သည် စကားနည်းသည်။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် နေတတ်သည်။ နှိမ့်ချတတ်သောသဘော ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့ဝတ္ထုများတွင် အလုပ်သမား များအကြောင်းကို အရေးများသဖြင့် သူ့ကို လက်ဝဲစာရေးဆရာ ဟူ၍ မှတ်ယူကြ သည်။ ရေးတိုင်း၌လည်း အလုပ်သမား လူတန်းစား၏ သတ္တိ ဗျတ္တိ အရည် အချင်းတို့ကို ဖော်ထုတ် ချီးကျူး၍ ရေးလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုလေသည်။

စတိုင်းဘတ် ရေးသော ဝတ္ထုတို့၏ အဓိက အာဘော်သည် အညှဉ်းခံ၊ အနင်းခံတို့၏ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသော စိတ်ဓာတ်အကြောင်း ဖြစ်သည်ဟု လည်း ဆိုသည်။ ထို စိတ်ဓာတ်အကြောင်းကို ဖွဲ့ဆိုရင်း သားရဲတိရစ္ဆာန်ကဲ့သို့ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်၍ မဆင်မခြင်၊ မညှာမတာ ညှဉ်းတတ်၊ နင်းတတ်သော လူတစ်စု၏ သဘောကိုလည်း ဖော်တတ်လေသည်။ ဖော်ရာ၌ တစ်ခါတစ်ရံ ညှဉ်းသူ၊ နင်းသူတို့ကို စက်ဆုပ်စရာဖြစ်အောင် ဖော်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အညှဉ်းခံ၊ အနင်းခံတို့အကြောင်းကို ကြေကွဲစရာ ဖြစ်အောင် လည်းကောင်း၊ အညှဉ်းခံ၊ အနင်းခံတို့အတွက် အားတက်စရာကောင်းအောင် လည်းကောင်း ဖော်ပြလေ့ ရှိသည်။

ဂျန်စတိုင်းဘက်က “စာရေးဆရာကောင်း ဟူသည် လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ အိမ်စောင့်ခွေး ဖြစ်သည်။ သူ၏ လုပ်ငန်းမှာ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ မိုက်မဲ နံ့ချာမှု တို့ကို ထုတ်ဖော်၍ ရယ်သွမ်းသွေး ပြောင်လှောင်ရန် ဖြစ်သည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ မတော်မတရားမှုတို့ကို ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ အပြစ်အနာအဆာတို့ကို ဖော်ထုတ် ရေးဖွဲ့ရန် ဖြစ်သည်” ဟု ရေးသားဖူးသည်။

“ကျွန်ုပ် ဘဝတစ်သက်တာ လုပ်ငန်း၏ အဓိက ရည်မှန်းချက်မှာ လူသား အချင်းချင်း တစ်ဦးကို တစ်ဦး နားလည် သဘောပေါက်လာရေးပင် ဖြစ်ပါသည်” ဟုလည်း ထုတ်ဖော်ဖူးသည်။

ဂျန်စတိုင်းဘက်၏ THE MOON IS DOWN ဝတ္ထုမှာ ကျွန်တော် အထူး နှစ်သက်ပြီး တသသ စွဲနေသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အစွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစား၍ မြန်မာပြန်ပါသည်။ ချွတ်ယွင်းချက်များ၊ အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာများ မကင်းပါက ခွင့်လွှတ်စေလိုပါသည်။

ဤဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ အမှာစာ ချီးမြှင့်သော ဆရာတော်တို့ ကို လည်းကောင်း၊ မြန်မာပြန်ရာ၌ အကူအညီပေးကြသော ဆရာဦးအောင်သင်း နှင့် ဆရာဦးအေးမင်း တို့ကို လည်းကောင်း၊ စာအုပ် ဖြစ်မြောက် ကောင်းမွန်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးသော နှလုံးလှ ဦးချစ်အောင် ကို လည်းကောင်း အထူးကျေးဇူးတင် ပါသည်။

အောင်ခန့်

၁၉၇၂ ခု၊ မတ်လ၊ ၁၇ ရက်။

အခန်း (၁)

နံနက် ဆယ်နာရီလေးဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် အခြေအနေ အရပ်ရပ်သည် ပြီးဆုံးသွားပေပြီ။ တစ်မြို့လုံး အသိမ်းခံရပြီ။ ခုခံသူများ ရှုံးသွားပြီ။ တိုက်ပွဲလည်း ပြီးသွားပေပြီ။

ကျူးကျော်သူများသည် ဤမြို့ကို သိမ်းရာ၌ မြို့ကြီးများကို သိမ်းသကဲ့သို့ ဂရုတစိုက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားခဲ့ကြသည်။

ယနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့၊ နံနက် စောစောတွင် စာပို့သမားနှင့် ရဲသားသည် လူပေါင်းဆုံလှသော ကုန်စုံဆိုင်ရှင် မစ္စတာကော်ရယ်က တစ်နေ့ကုန် အသုံးပြုရန် ငှားလိုက်သော ရွက်လှေလေးဖြင့် မြို့လေးမှ ငါးဖမ်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကမ်းခြေနှင့် မိုင်အတန်ငယ် ဝေးသော ပင်လယ်တွင်း၌ ငါးဖမ်းနေခိုက်တွင် စစ်သားများ အပြည့်ပါသော စက်လှေအမည်းတစ်စင်းသည် သူတို့ ရွက်လှေအပါးမှ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် ဖြတ်ကျော်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြသည်။ စာပို့သမားနှင့် ရဲသားနှစ်ဦးစလုံးမှာ အမှုထမ်းများ ဖြစ်ကြရကား ဤအကြောင်းအရာကို ပြောကြား အသိပေးရန် တာဝန်ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့လေးသို့ အမြန်ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦး ရောက်လာသောအချိန်တွင် ရန်သူစစ်တပ်သည် မြို့လေးကို သိမ်းပိုက်ထားပြီး ဖြစ်၏။ မြို့တော်ခန်းမ၌ ဖွင့်ထားသော သူတို့ရုံးခန်းသို့ပင် ဝင်ခွင့်မသာတော့။ စာပို့သမားနှင့် ရဲသားက မိမိတို့ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ တာဝန်ဝတ္တရားအရ ဝင်ခွင့်ပြုရန် တောင်းဆိုကြ၏။ ထိုအခါ သူတို့ကို စစ်သုံးပန်းများ အဖြစ် ဖမ်းလိုက်ကြပြီး မြို့အချုပ်ခန်းတွင်း၌ သော့ခတ်ထားလိုက်ကြသည်။

မြို့လေးတွင် စစ်သား တစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်ရှိသော မြို့စောင့် တပ်လေး တစ်တပ် ရှိပါ၏။ သို့သော် မြို့စောင့်တပ်လေးသည် ယနေ့ နံနက်၌ အဝေးသို့ ရောက်နေပေသည်။ အကြောင်းမှာ မြို့လေးနှင့် ခြောက်မိုင်ဝေးသော တောင်ကုန်း များ အကြားတွင် ကုန်စုံဆိုင်ရှင် မစ္စတာကော်ရယ် ပိုင်သည့် သာယာကြည်နူးဖွယ် ကောင်းသော မြေပြန့်လွင်ပြင်ကွက်လေး ရှိသည်။ မစ္စတာကော်ရယ်က မြို့စောင့် တပ်သားများကို ထိုနေရာသို့ ဖိတ်ခေါ်ပြီး သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပပေးသည်။ သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲတွင် သုံးသော စက်ကွင်းများ၊ ကျည်တောင့်များကို ဒကာခံရုံမက ပြိုင်ပွဲဆုရသူများကို ဆုချီးမြှင့်လိုက်သေးသည်။ ထို့ပြင် သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲသို့ လာကြသော မြို့စောင့်တပ်သားများ အားလုံးကိုလည်း နေ့လယ်စာဖြင့် ဧည့်ဝတ်ပြု လိုက်သေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် မြို့စောင့်တပ်လေးသည် ယနေ့ နံနက်၌ အဝေးသို့ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မြို့စောင့်တပ်သားများသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးလှသော လူရွယ် များ ဖြစ်ကြသည်။ အဝတ်အစားကို လျော့ရိလျော့ရဲ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ သူတို့သည် လေယာဉ်ပျံသံ တစ်ဝီကို ကြား၍ လေထီးများ တဝဲဝဲ ဆင်းလာသည် ကို လှမ်း၍ မြင်ကြရသောအခါ မြို့လေးသို့ အပြေးတက်ဖြင့် ပြန်လာကြသည်။

မြို့တွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျူးကျော်သူများသည် လမ်း ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ စက်သေနတ်များဖြင့် ဝိုင်းဝန်း ပစ်ကြသည်။ မြို့စောင့် တပ်သားများမှာ စစ်ပွဲအတွေ့အကြုံလည်း မဆိုစလောက်သာ ရှိ၍ စစ်လည်း တစ်ခါမှ မရှုံးဖူးကြ။ သူတို့သည် ရိုင်ဖယ် သေနတ်များဖြင့် ပြန်လှန်ပစ်ကြသည်။ ထိုအခါ စက်သေနတ်သံများသည် အတန်ကြာအောင် တဒက်ဒက် မြည်လာတော့ သည်။ မြို့စောင့်တပ်သား ခြောက်ယောက်သည် စက်သေနတ်ရာ ဆန်ခါပေါက် ဖြင့် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားသည်။ သုံးယောက်မှာ စက်သေနတ်ရာ ဆန်ခါပေါက် ဖြင့် သေလုနီးပါး ဒဏ်ရာရသွားသည်။ ကျန်သုံးယောက်သာ ရိုင်ဖယ် သေနတ် များကို ပိုက်ရင်း တောင်ကုန်းများဆီသို့ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။

ဆယ်နာရီ မိနစ်သုံးဆယ်တွင် ကျူးကျော်သူများ၏ ဘင်ခရာ တီးဝိုင်း သည် မြို့လယ် မြေကွက်လပ်ကြီးတွင် ဆွတ်ပျံ့ သာယာလှသော တေးဂီတများ ကို တီးမှုတ်လျက် ရှိ၏။ မြို့သူ မြို့သားများလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ရပ်၍ တေးဂီတများကို နားထောင်ကြသည်။ စစ်သံခမောက်ညိုကြီးများကို ဆောင်း ကာ ကျည်ကပ်အပြည့်ပါသော စက်ကလေးများကို ကိုင်ထားကြသည့် စစ်သား များကို ငေးစိုက် ကြည့်နေကြသည်။

ဆယ်နာရီ သုံးဆယ့်ရှစ်မိနစ်တွင်မူ စက်သေနတ်ရာ ဆန်ခါပေါက်ဖြင့် ကျဆုံးသွားခဲ့သော မြို့စောင့်တပ်သား ခြောက်ယောက်၏ အလောင်းများကို မြေမြှုပ်ပြီးလေပြီ။ လေထီးများကိုလည်း ခေါက်သိမ်းပြီးလေပြီ။ ပင်လယ်ဆိပ် တံတားအနီးရှိ မစ္စတာကော်ရယ်၏ ကုန်တိုက်တွင် တပ်ချပြီးလေပြီ။ ထိုကုန်တိုက် ၌ ကျူးကျော်သူများအတွက် စောင်များနှင့် ခေါက်ခုတ်များ အသင့်ရှိနေလေ သည် တကား။

ဆယ်နာရီ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် မြို့တော်ဝန် အော်ဒင် ထံသို့ ပန်ကြား စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုစာမှာ ကျူးကျော်လာသော စစ်တပ်ကို ခေါင်းဆောင်လာသည့် ကာနယ်လင်ဆာ ထံမှ ဖြစ်သည်။ “ဆယ့်တစ်နာရီတိတိ တွင် မြို့တော်ဝန်၏ စံအိမ်တော်၌ မိမိကို လက်ခံ တွေ့ဆုံစေလိုကြောင်း” ပါရှိ သည်။

မြို့တော်ဝန်၏ စံအိမ်တော်မှာ အခန်းကြီးငါးခန်း ရှိသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ အလွန် ကျက်သရေရှိ၍ ခမ်းနား တင့်တယ်လှသည်။ ဧည့်ခန်းရှိ ရွှေချထားသော ကုလားထိုင်ကြီးများကို အစွပ်ဟောင်းကြီးများ စွပ်ထားရာ၊ အပါး၌ ခပ်တောင့် တောင့် ရပ်ကာ အမိန့်ကို နာခံနေသော အစေခံများကဲ့သို့ ခုံထည်လှသည်။ ဧည့်ခန်းရှိ အမိုးခုံးခုံးနှင့် ကျောက်သားမီးဖိုတွင် တရဲရဲ တညီးညီး တောက်နေသော မီးလင်းဖိုလေး ရှိသည်။ မီးလင်းဖိုရှေ့တွင်မူ လက်ကိုင်ပါသော ကျောက်မီးသွေး ခွက်လေး ရှိသည်။ ကျောက်သားမီးဖိုပေါ်ရှိ စင်မြင့်ထက်တွင်မူ ကြွေအိုးကြီးများ ခြံရံလျက် နာရီကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။ ထိုနာရီကြီးဆီမှ ၄က်မြည်သံကဲ့သို့ သာယာ သော အသံများ မြည်လျက် ရှိသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသော လက်ရာ သေသပ်လှသည့် ပန်းပု လက်ရာများ ရှိသည်။ ထို့အတူ အနီရင့်ရင့်ပေါ်တွင် ရွှေဖြင့် ရေးဆွဲသော ပန်းချီ ကားကြီးများကို နံရံ၌ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ပန်းချီကားကြီးမှာ ဒုက္ခရောက်နေသော ကလေးသူငယ်များကို ကယ်တင်နေသော ခွေးကြီးများ၏ အံ့မခန်း ဆောင်ရွက်မှု တို့ကို သရုပ်ဖော်ထားသည်။ ထိုပန်းချီကားကြီးများထဲက ကဲ့သို့သော ခွေးကြီး များသာ ရှိပါက ရေဘေး၊ မီးဘေး၊ မြေငလျင်ဘေးတို့သည် ကလေးသူငယ်တို့ကို မည်သို့မျှ အန္တရာယ်ပြုနိုင်အံ့ မထင်။

ဧည့်ခန်းရှိ မီးလင်းဖိုဘေးတွင် ဒေါက်တာဝင်းတား သည် ထိုင်နေသည်။ ဒေါက်တာဝင်းတားမှာ အသက်အရွယ် ကြီးနေပေပြီ။ မုတ်ဆိတ်မွေး ရှိသည်။ အဝတ်အစားကို ခပ်ရိုးရိုး ဝတ်ထားသည်။ အများအကျိုးကို ဆောင်ရွက်တတ်

သည်။ ဒေါက်တာဝင်းတားကား ဤမြို့လေး၏ ဆရာဝန်လည်း ဖြစ်သည်။ သမိုင်းသုတေသီလည်း ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားသည် ပေါင်ပေါ်၌ မိမိ၏ လက်မကို လှိမ့်နေရင်း တအံ့တဩ ငေးစိုက်ကြည့်နေပေသည်။ ဒေါက်တာ ဝင်းတား၏ အနေအထိုင်၊ အပြုအမူများမှာ အလွန် ရိုးသည်။ လူသာမန် တစ်ဦးနှင့် မထူးခြားလှ။ အလေး အနက် တွေးတော ဆင်ခြင်တတ်သောသူများသာ ဒေါက်တာဝင်းတား၏ လေးနက်သော သဘောကို သိမြင်နိုင်ပေသည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားသည် မိမိ လက်မကို လှိမ့်ကစားနေသည်ကို အကဲခတ်နေပါသလောဟု စူးစမ်းသော သဘောဖြင့် မြို့တော်ဝန်၏ ကျွန်ယုံ ဂျိုးဇော်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်-

‘ဆယ့်တစ်နာရီတဲ့လား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ဂျိုးဇော်က တွေဝေသော အမူအရာဖြင့်-

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ စာထဲမှာ ဆယ့်တစ်နာရီလို့ ဆိုထားပါတယ်’

‘စာကို မင်း ဖတ်ရသလားကွယုံ’

‘မဖတ်ရပါဘူး ခင်ဗျာ၊ မြို့တော်ဝန်မင်းက ကျွန်တော့်ကို ဖတ်ပြတာပါ’

ထို့နောက် ဂျိုးဇော်သည် မိမိ စီထားသည့်အတိုင်း ကုလားထိုင်ကြီးများ ရှိ မရှိကို တစ်လုံးစီ လိုက်လံ စစ်ဆေးသည်။ ထို့ပြင် ဧည့်ခန်းရှိ ပရိဘောဂပစ္စည်းများ ကောင်း မကောင်း၊ ဖုန်တင် မတင်ကို ထုံးစံအတိုင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အသေးစိတ် စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။

ဤကမ္ဘာလောကကြီးတွင် မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်သည် မြို့တော်သူ မြို့တော်သားတို့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သကဲ့သို့ ဂျိုးဇော်သည်လည်း အိမ်ထောင် ပရိဘောဂပစ္စည်းများ၊ ငွေထည်ငွေခွက်များနှင့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များတို့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လေသည်။ ဂျိုးဇော်သည် အသက်ကြီးနေပေပြီ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြစ်သည်။ အလေးအနက်ထားသော သွင်ပြင်လက္ခဏာ အစဉ်ဆောင်တတ်သည်။ အလေးအနက် တွေးတော ဆင်ခြင်တတ်သူများသာ ဂျိုးဇော်သည် လူရိုးတစ်ယောက်၊ သာမန်လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ကြောင်း သိမြင်နိုင်သည်။

ဂျိုးဇော်သည် ဒေါက်တာဝင်းတား လက်မကို လှိမ့်၍ ကစားနေသည်ကို မြင်သော်လည်း လုံးဝ မအံ့ဩ။ မအံ့ဩရုံမျှမက စိတ်ကသိကအောက်ပင် ဖြစ်သေးသည်။ ထို့ပြင် ဂျိုးဇော်သည် “အရေးကြီးသော အရေးအခင်း အဖြစ်အပျက်တို့

ဖြစ်ပျက်နေလေပြီလော” ဟု သံသယဝင်လျက် ရှိသည်။ “မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် တိုင်းတစ်ပါး စစ်သားများ မိမိတို့ မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာရပါသနည်း။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် မြို့စောင့်တပ်သားအချို့ အသတ်ခံရပြီး အချို့ အဖမ်းခံရပါသနည်း” ဟု တွေးတောလျက် ရှိသည်။ ထိုအကြောင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့ ပြုမူသင့်သည်ကို ဂျိုးဇက်သည် အနွေးနှင့်အမြန် ဆိုသကဲ့သို့ မကြာခင် တွေးတော ဆင်ခြင်မိပေလိမ့်မည်။

ဂျိုးဇက်ကား ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေခြင်းကို မကြိုက်။ လက်မကို လှိမ့်ကစားခြင်းကို မနှစ်သက်။ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အသုံးမဝင်သည့် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းများကိုလည်း အလိုမရှိ။ ဒေါက်တာဝင်းတားသည် မိမိ ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ကို ရှေ့သို့ အသာရွှေ့လိုက်ရာ ဂျိုးဇက် စီထားသည့် နေရာမှ လက်မ အနည်းငယ် ရွေ့သွားသည်။ ဂျိုးဇက်သည် နေရာရွှေ့သွားသော ထို ကုလားထိုင်ကို နေသားတကျ ပြန်စီရမည့် အခွင့်ကို စိတ်မရည်နိုင်ဘဲ စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘ဆယ့်တစ်နာရီတိတိဆိုရင် သူတို့ ရောက်လာကြမှာ အမှန်ပဲ ဂျိုးဇက် ရေ။ သူတို့က အချိန်ကို သိပ်အရေးထားတဲ့ လူမျိုးတွေကွယ့်’ ဟု ထပ်ပြောလိုက်သည်။

ဂျိုးဇက်လည်း ဒေါက်တာ ဝင်းတား၏ စကားကို ဂရုတစိုက် နားမထောင်ဘဲ-

- ‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ’
- ‘အချိန်ကို သိပ်အရေးထားတဲ့ လူမျိုးတွေကွယ့်နော်’
- ‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ’
- ‘အချိန်နဲ့ စက်ကိရိယာတွေ...’
- ‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ’

‘ကံကြမ္မာက စောင့်ဆိုင်းမနေတော့တဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာဆီကို အတင်း ပြေးဝင်နေတယ်ကွယ့်။ သူတို့ဟာ လည်ပတ်နေတဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးကို သူတို့ပခုံးနဲ့ တွန်းပြီး ထားချင်တဲ့သူတွေ’

ထိုအခါ ဂျိုးဇက်သည် “ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ” ဟု ပြန်ဖြေလိုစိတ် မရှိသောကြောင့်-

‘မှန်လိုက်လေ ခင်ဗျာ’ ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ဂျိုးဇက်သည် ဤသို့ စကားပြောရသည်ကို မနှစ်သက်လှပေ။ အကြောင်း သော်ကား ဤကဲ့သို့ စကားပြောရသည့်အတွက် ဂျိုးဇက်အဖို့ အကြံဉာဏ် တစ်စွန်းတစ်စမျှပင် မရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဂျိုးဇက်သည် စားတော်ကံ အယ်နီအား “အချိန်ကို သိပ်အရေးထားတဲ့ လူမျိုးတွေ အယ်နီရဲ့” ဟု စကားအဆက်အစပ်မရှိ သွား၍ ပြောကြားမည် ဆို ပါစို့။ ထိုအခါ အယ်နီသည် “ဘယ်လူမျိုးတွေလဲရှင့်” ဟု မေးမည်။ ထို့နောက် “ဘာကြောင့်လဲရှင့်” ဟု မေးမည်။ ထို့နောက်တွင်မူ “တောင်စဉ်ရေမရ ပေါက်တတ် ကရ စကားတွေပဲ ဂျိုးဇက်ရယ်” ဟု ဆိုပေလိမ့်မည်။ ဂျိုးဇက်သည် ဒေါက်တာ ဝင်းတား၏ မှတ်ချက်များကို စားဖိုချောင်သို့ သယ်ဆောင်သွားခဲ့ဖူးသည်။ ဤသို့ သယ်ဆောင်သွားတိုင်း ထို မှတ်ချက်များသည် တောင်စဉ်ရေမရ ပေါက်တတ်ကရ စကားများသာ ဖြစ်ကြောင်း အယ်နီသည် ဆန်းစစ် တွေ့ရှိမြဲ ဖြစ်သောကြောင့် ပေတည်း။

ဒေါက်တာဝင်းတားသည် မိမိ လက်များကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ ကုလားထိုင် များကို နေသားတကျ စီနေသော ဂျိုးဇက်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်-

‘ဒါထက် မြို့တော်ဝန်ကြီး ဘာလုပ်နေသလဲ’

‘ဗိုလ်မှူးကြီးကို တွေ့ဖို့ အဝတ်အစား လဲနေတယ်ခင်ဗျ’

‘ဒါဖြင့် မင်းက မြို့တော်ဝန်မင်းကို သွားပြီး မကူညီတော့ဘူးလား။ မြို့တော် ဝန်မင်းဘာသာ အဝတ်အစား လဲနေရင် အချိုးမကျဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်’

‘ဝန်ကတော်ကြီး ကူညီပေးနေပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဝန်ကတော်ကြီးက မြို့တော် ဝန်မင်းကို ကြည့်လို့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒ စောနေပါတယ်’

ဂျိုးဇက်လည်း ရှက်ရွံ့ရွံ့ အမူအရာဖြင့် ဆက်၍-

‘ဝန်ကတော်ကြီးက ဝန်မင်းရဲ့ နားသယ်စက ဆံခွေလေးတွေကို ကောက် ပေးနေတယ် ခင်ဗျ။ ကောက်ကောက်ကွေးကွေးလေးတွေ။ ဒီအလုပ်ကို မြို့တော်ဝန် မင်းက ကျွန်တော့်ကို မလုပ်စေချင်ဘူး ခင်ဗျ’

‘ဒါပေါ့ကွာ၊ ဆံခွေတွေ ကောက်ဖို့ဆိုတော့’

‘ဝန်ကတော်ကြီးက ဆံခွေလေးတွေ ကောက်ဖို့ အတင်းတိုက်တွန်းနေတာ ခင်ဗျ’

ထိုအခါ ဒေါက်တာ ဝင်းတားသည် ရုတ်တရက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သည်။ ထို့နောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး မီးလင်းဖိုအနား သွားကာ လက်နှစ်ဖက်ကို မီးကင်နေသည်။

ဂျိုးဇက်လည်း ဒေါက်တာဝင်းတား ထိုင်သွားသော ကုလားထိုင်ကို နေသား တကျ ရှိအောင် ပြန်၍ ရွှေ့လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘ကျုပ်တို့ဟာ သိပ်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ။ ကျုပ်တို့ တစ်နိုင်ငံလုံး နာဇီတွေရဲ့ လက်ထဲကို တဖြည်းဖြည်း ကျသွားပြီ။ ကျုပ်တို့ မြို့ကိုလည်း နာဇီ တွေ သိမ်းသွားပြီ။ အင်း... ဝန်မင်းက စစ်အောင်နိုင်တဲ့ နာဇီတွေကို ကြိုဆိုဖို့ ပြင်ဆင်နေတယ်။ ဝန်ကတော်ကြီးကတော့ ဝန်မင်းရဲ့ လည်တိုင်ကို ကိုင်ပြီး နားသယ်စက ဆံခွေတွေကို ကောက်ပေးနေတယ်’ ဟု ပြောကြားသည်။

ထိုအခါ ဂျိုးဇက်က-

‘ဝန်မင်းရဲ့ အမွှေးအမှင်တွေက ကြမ်းထော်ထော်ရယ်။ မျက်ခုံးမွှေးလည်း ဒီအတိုင်းပဲခင်ဗျ။ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ နားသယ်စက ဆံခွေလေးတွေထက် မျက်ခုံးမွှေးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ဖို့အတွက် ဝန်မင်းမှာ အခက်ကြုံ နေရှာတယ်။ မျက်ခုံးမွှေးကို ပြုပြင်ရတာ နာတယ်လို့လည်း ဝန်မင်းက ညည်းနေ တယ်။ ဝန်ကတော်ကြီးကိုယ်တိုင်တောင် မျက်ခုံးမွှေးကို သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင် နိုင်ပါ့မလားလို့ ကျွန်တော် သံသယ ဖြစ်မိတယ် ခင်ဗျ’ ဟု ပြောသည်။

ဤတွင် ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘ဝန်ကတော်ကြီးက အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားမှာပါကွာ’ ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျိုးဇက်က-

‘ဟုတ်တဲ့ ခင်ဗျ။ ဝန်ကတော်ကြီးက မြို့တော်ဝန်မင်းကို ကြည့်လို့ အကောင်း ဆုံး ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒ စောနေပါတယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဝင်ပေါက်တံခါးမ၌ တပ်ဆင်ထားသော မှန်ချပ်များမှ တစ်ဆင့် စစ်ခမောက်ဆောင်း စစ်သားတစ်ဦးသည် အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့် နေသည်။ ထို့နောက် တံခါးခေါက်သံ တဒေါက်ဒေါက် ပေါ်လာသည်။ ဤတွင် အခန်းတွင်း၌ရှိသော နွေးထွေး ကြည်မွေဖွယ် အလင်းရောင် ပျောက်ကွယ်သွား ကာ အံ့ပူ ထိုင်းမှိုင်းဖွယ်သွင်ပြင် ကြီးစိုးဝင်ရောက်လာသည်ဟု မှတ်ထင်ရသည်။

ဒေါက်တာ ဝင်းတားသည် နာရီကို မော့ကြည့်ကာ-

‘သူတို့ လာတဲ့အချိန်ကတော့ စောနေသေးတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝင်ပါစေ ဂျိုးဇက်ရယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဂျိုးဇက်လည်း တံခါးရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကုတ်အင်္ကျီအရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားသော စစ်သားတစ်ဦးသည် အခန်းတွင်း

သို့ ဝင်လာသည်။ ထို စစ်သားသည် စစ်ခမောက်ကို ဆောင်းထားပြီး စက်ကလေးကို ကိုင်ထားသည်။ စစ်သားသည် အခန်းတွင်းကို ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဝင့်လိုက်ပြီး နောက် ဘေးသို့ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။ စစ်သား၏ နောက်ဘက်တံခါးဝတွင် စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးသည် မတ်မတ်ရပ်လျက် ရှိသည်။ စစ်ဗိုလ်ဝတ်စုံမှာ သာမန်စစ်သားတစ်ဦးနှင့် မခြားလှ။ ပခုံးထက်ရှိ တံဆိပ် အမှတ်အသားကသာ စစ်ဗိုလ် အဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။

စစ်ဗိုလ်သည် တံခါးအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာပြီးနောက် ဒေါက်တာ ဝင်းတားကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

စစ်ဗိုလ်၏ သွင်ပြင်မှာ ပန်းချီကားကြီးများတွင် တွေ့ရသော အင်္ဂလိပ်လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်နှင့် တူလှသည်။ လက်ပြင် အနည်းငယ် ကုန်းသယောင် ရှိသည်။ မျက်နှာမှာ နီတွေးနေသည်။ နှာခေါင်းရှည်သော်လည်း ကြည့်ပျော် ရှုပျော် ရှိသည်။ သို့သော် စစ်ဗိုလ်မှာ ဗြိတိသျှ စစ်ဗိုလ်ကြီးများနည်းတူ စစ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားရသည့်အတွက် မကြည်သာ မရွှင်ပျသော အသွင်ဆောင်လျက် ရှိသည်။

စစ်ဗိုလ်သည် အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်ရင်း ဒေါက်တာ ဝင်းတားကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်-

‘လူကြီးမင်းဟာ မြို့တော်ဝန် အော်ဒင် ဖြစ်ပါသလား ခင်ဗျာ’ ဟု မေးသည်။
ဒေါက်တာ ဝင်းတားက ပြုံးရင်း-

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က မြို့တော်ဝန် မဟုတ်ပါဘူး’
‘ဒါဖြင့်ရင် လူကြီးမင်းက အရာရှိတစ်ဦးပါလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က ဒီမြို့က ဆရာဝန်ပါ။ မြို့တော်ဝန်ရဲ့ မိတ်ဆွေပါ’

‘ဒါဖြင့် မြို့တော်ဝန် အော်ဒင် ဘယ်မှာလဲခင်ဗျာ’
‘ခင်ဗျားကို ကြိုဆိုဖို့အတွက် အဝတ်အစား လဲနေပါတယ်။ ဒါထက်

ခင်ဗျားက ကာနယ်ပါလား’
‘မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကပ္ပတိန် ဘင်တစ် ပါ’

ထို့နောက် ကပ္ပတိန်ဘင်တစ်သည် ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပြုရာ၊ ဒေါက်တာ ဝင်းတားလည်း ပြန်၍ အနည်းငယ် ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်သည် မိမိ ပြောရမည့် စကားအတွက် အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ် အားနာနေဟန်ဖြင့်-

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စစ်တပ်မှာ ဥပဒေတစ်ရပ် ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ။ အဲဒီ ဥပဒေကတော့ စစ်ဘက် အရာရှိကြီးတစ်ဦး အခန်းတွင်းသို့ မဝင်ခင်မှာ လက်နက် ပစ္စည်းများကို ကြိုတင် ရှာဖွေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက် ရတာဟာ မလေးစား မရိုသေတဲ့သဘော မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောကာ-
 ‘တပ်ကြပ်ကြီး’ ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ တပ်ကြပ်ကြီးသည် ဂျိုးဇက်အပါးသို့ ဖျတ်ခနဲ ကပ်သွားပြီး ဂျိုးဇက်၏ အင်္ကျီအိတ်များကို လိုက်လံစမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက်-
 ‘ဘာမှ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ’ ဟု အစီရင်ခံလိုက်သည်။
 ဤတွင် ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်က ဒေါက်တာဝင်းတားအား-
 ‘ကျွန်တော်တို့ကို လူကြီးမင်း ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်’
 ဟု တောင်းပန်သည်။

ထိုအခါ တပ်ကြပ်ကြီးသည် ဒေါက်တာ ဝင်းတား အပါးသို့ လျှောက်သွား ပြီး အင်္ကျီအိတ်များကို လိုက်လံ စမ်းသည်။ ဒေါက်တာဝင်းတား၏ ကုတ်အင်္ကျီ အတွင်းသို့ အရောက်တွင် တပ်ကြပ်ကြီး၏ လက်သည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွား သည်။ ထို့နောက် တပ်ကြပ်ကြီးသည် ကုတ်အင်္ကျီ အတွင်းအိတ်အတွင်းသို့ ဖျတ်ခနဲ လက်နှိုက်ကာ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီး လက်တွင်းသို့ ပါလာ သော အရာကား သားရေမည်းဖြင့် ဖုံးထားသော သေတ္တာပြားပြားလေး ဖြစ် သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးလည်း ထိုသေတ္တာပြားပြားလေးကို ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်၏ လက်တွင်းသို့ ချက်ချင်း အပ်လိုက်သည်။ ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်လည်း သေတ္တာလေး ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သေတ္တာလေးအတွင်း၌ ခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန်များသုံးသော ကိရိယာများကိုသာ တွေ့ရသည်။ ခွဲစိတ်ဓား နှစ်ချောင်း၊ ခွဲစိတ်ရာ၌ သုံးသော ညှပ်များ။

ကပ္ပတိန်ဘင်တစ်သည် သေတ္တာလေးကို ပြန်ပိတ်ကာ ဒေါက်တာဝင်းတား အား ကမ်းပေးသည်။

ထိုအခါက ဒေါက်တာဝင်းတားက-
 ‘ကျုပ် ဆရာဝန် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ပြီပေါ့။ ကျုပ်ဟာ တစ်ခါတုန်းက မီးဖိုချောင်က ဓားနဲ့ ခွဲစိတ်ကုသပေးခဲ့ရဖူးတယ်။ အဲဒီ ခွဲစိတ်မှု ပြီးကတည်းက ကျုပ်ဟာ ခွဲစိတ်ကိရိယာတွေကို အမြဲဆောင်ထားလေ့ ရှိပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်ဘင်တစ်က-

‘ဒီမှာ လက်နက်အချို့ ရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သိထားပါတယ်’ ဟု ပြောကြားကာ အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ သားရေဖုံး စာအုပ်လေး တစ်အုပ်ကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘ခင်ဗျားဟာက တယ်လည်း တိကျလှပါကလား’ ဟု ပြောရာ ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်က-

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီမြို့မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လူခံတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ အဲဒီလူဟာ ဒီမြို့မှာ အချိန်တော်တော်ကြာနေပြီး ကျွန်တော်တို့အတွက် ဆောင်ရွက် ပေးခဲ့ပါတယ်’ ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘အဲဒီလူခံဟာ ဘယ်သူပါလဲ။ အင်း... မေးသာ မေးရတယ်၊ ခင်ဗျား ဖွင့်ပြောမယ်လို့တော့ မမျှော်လင့်ပါဘူး’ ဟု ပြောရာ ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်က-

‘သူ့ရဲ့ လုပ်ငန်းဟာ အခုတော့ ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ ဒီတော့ ဒီလူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ဖွင့်ပြောတဲ့အတွက် ဘာမှ ဘေးဥပဒ် မဖြစ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ အဲဒီ ကျွန်တော်တို့ လူကတော့ မစ္စတာ ကော်ရယ်ပါပဲ’ ဟု ဖွင့်ပြောသည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားလည်း အလွန် အံ့အားသင့်သွားကာ-

‘ဂျော့ကော်ရယ်၊ ဟုတ်ပါ့မလားဗျာ၊ မဖြစ်နိုင်တာချည်းပဲ။ မစ္စတာကော်ရယ် ဟာ ဒီမြို့ရဲ့ ကောင်းရာကောင်းကျိုးကို အတော်ကို ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့သူပဲ။ ဒီနေ့ နံနက်မှာပဲ မြို့စောင့်တပ်အတွက် ဟိုတောင်ကုန်းတွေအနားမှာ သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပပေးခဲ့သေးတယ်’ ဟု ပြောကြားသည်။

ထိုသို့ ပြောကြားနေခိုက်တွင် ဒေါက်တာဝင်းတား၏ မျက်လုံးအစုံသည် အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ် တွေးတောမိသည့်အသွင် ဆောင်လာသည်။ ပါးစပ် ကလည်း တဖြည်းဖြည်း စေ့သွားသည်။ ထို့နောက်-

‘ကျုပ် သိပါပြီဗျာ၊ ဘာကြောင့် သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပပေးတာလဲ ဆိုတာကို သိပါပြီ။ ဒါပေမဲ့လေ ဂျော့ကော်ရယ်ဟာ ခင်ဗျားတို့လူဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်စရာပါပဲ။ မယုံနိုင်စရာပါပဲ’ ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် လက်ဝဲဘက် တံခါးပေါက်သည် ပွင့်သွားသည်။ မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်လည်း ညာဘက် နားရွက်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်ရင်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ သည်။

မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်သည် နံနက်ခင်း၌ ဝတ်ဆင်သော ဝတ်စုံကို ဆင်မြန်း

ထားသည်။ လည်ပင်းတွင်လည်း အဆောင်အယောင် ဆွဲကြိုးကို ဆွဲထားသည်။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် ကျင်စွယ်မွှေးတို့ကို အမွှေးရည် ဖျန်းထားသည်။ ဖွေးဖွေးဖြူနေသော ဆံပင်တို့ကို ပိနေအောင် ဖုံးထားသည်။ သို့သော် ဆံပင်တို့မှာ ယခုအခါ ထောင်ထရန် လူးလွန် ရုန်းကန်နေဆဲ။

မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်သည် မြို့တော်ဝန်အဖြစ် နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သောသူ ဖြစ်သည်။ ဤမြို့လေး၏ စံပြမြို့တော်ဝန် ဖြစ်သည်။ ဤမြို့လေးရှိ လူတိုင်းပင် မြို့တော်ဝန် ဟူသော ဝေါဟာရကို တွေ့မြင်သည့်အခါတိုင်း မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်ကို ချက်ချင်း အမှတ်ရကြသည်။ မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်နှင့် မြို့တော်ဝန် ရာထူးသည် တထပ်တည်း ဖြစ်နေသည်။ မြို့တော်ဝန် ဟူသော ရာထူးကြောင့် သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ တက်ခဲ့သည်။ သူ့ကြောင့်လည်း မြို့တော်ဝန် ရာထူးသည် ဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးမြင့်လာခဲ့သည်။

မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်၏ နောက်ပါးမှ ဝန်ကတော်ကြီး ပေါ်လာသည်။ ဝန်ကတော်ကြီးသည် သေးသေးပျပ်ပျပ်လေး ဖြစ်သည်။ ပါးရေနားရေများ တွန့်လိပ်နေပြီး လန့်စရာ သွင်ပြင် ရှိသည်။ ဝန်ကတော်ကြီးသည် မြို့တော်ဝန်ကို အကောင်းဆုံး ဝတ်စားဆင်ယင် ပြုပြင်ပေးခဲ့ပြီဟု မှတ်ထင်လျက် ရှိသည်။ ထို့ပြင် ဤသို့သော ဝတ်စားဆင်ယင် ပြုပြင်မှုမျိုးကို အကယ်၍ ထပ်မံ ပြုပြင်ခွင့် ရရှိမည် ဆိုပါက မြို့တော်ဝန်အား ယခုထက် ပိုကြည့်ကောင်းအောင် ပြုပြင်ပေးနိုင်လိမ့်မည် ဟုလည်း ယုံကြည်လျက် ရှိသည်။

ဝန်ကတော်ကြီးသည် မိမိ ဘဝတစ်သက်တာတွင် မြို့တော်ဝန်ကို တစ်ခါ နှစ်ခါလောက်သာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားလည်ခဲ့သည်။ ကျန်သည် ကာလတွင်မူ မြို့တော်ဝန်ကို တပိတပိုင်းမျှသာ သိနားလည်သည်။ ဤသို့ သိနားလည်သော အပိုင်းတွင် မူ ဝန်ကတော်သည် အကြွင်းမဲ့ အကုန်အစင် သိနားလည်သည်သာ ဖြစ်၏။ မြို့တော်ဝန်မင်း အစားအစာ ခံတွင်းမကောင်းပုံ၊ မြို့တော်ဝန်မင်း ရောဂါသရိုးသရီ ဖြစ်တတ်ပုံ၊ မြို့တော်ဝန်မင်း မေ့တတ် လျော့တတ်ပုံ၊ ဇီဇာကြောင်ပုံတို့ကို ဝန်ကတော်ကြီးသည် အကုန်အစင် သိနားလည်သည်။ သို့သော် မြို့တော်ဝန်မင်း၏ အတွေးအကြံ၊ စိတ်ကူး စိတ်သန်းတို့ကိုကား ဝန်ကတော်ကြီးသည် လုံးဝ မသိမိ။ ယောင်၍ပင် နားမလည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝန်ကတော်ကြီးသည် မြို့တော်ဝန်၏ အရိုက်အနှက်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝန်ကတော်ကြီးသည် မြို့ဝန်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုနေသည်။ ထိုနောက် လက်မ စုပ်နေသော ကလေးငယ်၏ လက်ကို ဆွဲယူလိုက်သကဲ့သို့

မိမိ၏ နားရွက်ကို မိမိ ပွတ်နေသော မြို့တော်ဝန်၏ လက်ကို အသာခွဲပြီး ဘေးသို့ ချထားလိုက်သည်။

ထိုနောက် ဝန်ကတော်ကြီးက-

‘ရှင် ပြောသလောက် နာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ပါဘူးရှင်’ ဟု ပြောရာ မှ ဒေါက်တာဝင်းတားအား-

‘ရှင် သူငယ်ချင်းက သူ့မျက်ခုံးမွှေးတွေကို ကျွန်မ ပြင်ပေးမယ်ဆိုတာကို ခွင့်မပြုဘူးရှင်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်က-

‘နာတာကိုးကွယ်’ ဟု ဖြေရာ ဝန်ကတော်ကြီးက-

‘ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်၊ ရှင်ကမှ အပြင်မခံချင်တော့ ကျွန်မ လည်း ပြင်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့’ ဟု ပြောရင်း မြို့တော်ဝန်၏ တည့်နေ သော လည်စည်းကို ပြင်ပေးပြန်သည်။

ထို့ပြင် ဒေါက်တာဝင်းတားအား-

‘ဒေါက်တာ ဒီမှာရှိနေတဲ့အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်။ သူတို့ ဘယ်နှယောက်လောက် လာကြလိမ့်မယ်လို့ ဒေါက်တာ ထင်ပါသလဲ’ ဟု မေး သည်။

ထိုနောက် ဝန်ကတော်ကြီးသည် မော့ကြည့်လိုက်ရာ ကပ္ပတိန် ဘင်တစ် ကို တွေ့မြင်သွားသည်။ ‘အို’ ဟု ရေရွတ်ရာမှ-

‘ကာနယ်ကြီးပါလား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်က-

‘မဟုတ်ပါဘူး ဝန်ကတော်ကြီး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က ကာနယ်အတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ရသူပါ’ ဟု ဖြေပြီးနောက်-

‘တပ်ကြပ်ကြီး’ ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

တပ်ကြပ်ကြီးသည် ကုလားထိုင် မှီအုံးများကို ကျော်၍ နောက်ဘက် နံရံပေါ်က ပန်းချီကားကြီးများကို ငေးကြည့်နေရာမှ မြို့တော်ဝန်အပါးသို့ ခပ်သွက် သွက် လျှောက်သွားသည်။ ထိုနောက် မြို့တော်ဝန်၏ အင်္ကျီအိတ်များကို အပေါ် မှ လက်ဖြင့် လျှောက်စမ်းသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်က-

‘ဒီအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ၊ ထုံးစံအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရခြင်း ဖြစ်ပါ

တယ်' ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် လက်တွင်းရှိ မှတ်စု စာအုပ်လေးကို ငဲ့ကြည့်ကာ-

'မြို့တော်ဝန်မင်း ခင်ဗျာ၊ ဝန်မင်းဆီမှာ လက်နက်အချို့ ရှိမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ သေနတ်နှစ်လက် ရှိတယ် မဟုတ်လား ခင်ဗျာ' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်က-

'ဘာလက်နက်လဲကွယု၊ သေနတ်လား။ အင်း... ကျုပ် သိပါပြီ။ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဆီမှာ ပစ္စတိုတစ်လက်နဲ့ တောလိုက် ရိုင်ဖယ်တစ်လက် ရှိပါတယ်' ဟု ဖြေရာမှ-

'ကျုပ်ဆီမှာ အဲဒီ သေနတ်တွေ ရှိပေမယ့် တောလိုက်တော့ တစ်ခါမှ မထွက်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ တောလိုက်ထွက်လိုက်မဟဲ့လို့တော့ အမြဲ စဉ်းစားမိပါရဲ့။ အမဲပစ်တဲ့ ရာသီ ရောက်ပြန်တော့ တောလိုက် မထွက်ဖြစ်ပြန်ဘူး။ ကျုပ်က ဒီလို တောလိုက်ရတဲ့ အရသာကိုမှ မခံစားတတ်တာပဲ' ဟု ပြေပြစ်အောင် ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်က-

'မြို့တော်ဝန်မင်း ခင်ဗျား၊ အဲဒီ သေနတ်တွေ ဘယ်မှာလဲ' ဟု မေးသည်။

မြို့ဝန်လည်း ပါးကို လက်ဖြင့်ပွတ်ရင်း စဉ်းစားနေရာမှ 'ဘယ်မှာပါလိမ့်' ဟု ပြောပြီးနောက် ဝန်ကတော်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ-

'အဲဒီ သေနတ်တွေဟာ တို့ အိပ်ခန်းထဲက အခန်းလေးထဲမှာ တုတ်ကောက်တွေနဲ့အတူ ရှိတယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါ့ရှင်၊ အဲဒီ အခန်းလေးကတော့ ရေနံစော်ကို လှိုင်နေတာပဲ။ ဒါကြောင့် ရှင့်ဟာတွေကို တခြားတစ်နေရာရာမှာ ရွှေ့ထားစေချင်တာပဲ'

ထိုအခါ ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်က-

'တပ်ကြပ်ကြီး' ဟု လှမ်းအော်လိုက်ရာ၊ တပ်ကြပ်ကြီးလည်း အိပ်ခန်း ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် တက်သွားသည်။

ဤတွင် ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်က-

'အင်း... စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းလှတဲ့ တာဝန်ပါပဲ။ ဒီအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး' ဟု ပြောသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးလည်း ပစ္စတို တစ်လက်နှင့် တောလိုက် ရိုင်ဖယ် အကောင်းစား တစ်လက်ကို ကိုင်ကာ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် သေနတ် နှစ်လက်ကို တံခါးအဝင်ဝတွင် အသာ မှီထောင်ထားသည်။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်က-

‘ဒါပါပဲ၊ ပြီးပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝန်မင်း။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝန်ကတော်ကြီး’ ဟု ပြောကြားရာမှ ဒေါက်တာ ဝင်းတားဘက်သို့ လှည့်ကာ အသာ ဦးညွတ်ရင်း-

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကာနယ်လင်ဆာ ချက်ချင်းပဲ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ’ ဟု ပြောကြားသည်။

ထို့နောက် ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်သည် အဝင်တံခါးပေါက်မှ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးလည်း လက်ဝဲလက်ဖြင့် သေနတ် နှစ်လက်ကို ကိုင်ပြီး လက်ယာလက်ဖြင့် စက်ကလေးကို ကိုင်ကာ နောက်မှ လိုက်ပါသွားသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဝန်ကတော်ကြီးက-

‘သူဟာ ကြည့်ပျော် ရှုပျော်ရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲနော်၊ ကျွန်မက ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကာနယ်ကြီးလို့ ထင်မိတာပေါ့’ ဟု ပြောသည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားက ပြက်ရယ်ပြုသောအားဖြင့်-

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူက ကာနယ်ကို စောင့်ကြပ်ရတဲ့သူ တစ်ယောက်ပါ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝန်ကတော်ကြီးသည် စဉ်းစားနေရာမှ-

‘စစ်ဗိုလ်အရာရှိတွေ ဘယ်လောက်များများ လာကြမလဲလို့ တွေးတောမိတယ်’ ဟု ပြောကာ ဂျိုးဇက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဂျိုးဇက်သည် မိမိတို့ ပြောကြားနေသော စကားကို မရှက်မရွံဘဲ ရပ်နားထောင်နေကြောင်း တွေ့မြင်သွားသည်။ ဤတွင် ဝန်ကတော်ကြီးသည် ဂျိုးဇက်ကို အသာ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်လိုက်သည်။ ဤတွင် ဂျိုးဇက်လည်း မယောင်မလည် ပြန်ထွက်သွားကာ ဖုန်သုတ်ပြီးသား ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများကို ထပ်မံ ဖုန်သုတ်နေပြန်သည်။

ထိုအခါ ဝန်ကတော်ကြီးက-

‘သူတို့ ဘယ်နှယောက်လောက် လာကြလိမ့်မယ်လို့ ရှင် ထင်သလဲ’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ဒေါက်တာ ဝင်းတားလည်း ကုလားထိုင် တစ်လုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲယူကာ ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက်-

‘ကျုပ် မသိဘူး’ ဟု ပြောသည်။

ဝန်ကတော်ကြီးသည် ဂျိုးဇက်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ရာမှ-

‘ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပြီလေ၊ ဒီကိစ္စကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြရအောင်။ ကျွန်မတို့က သူတို့ကို ဘာနဲ့ ဧည့်ခံရမလဲ။ လက်ဖက်ရည် တိုက်ရရင် ကောင်းမလား။ အရက်ပဲ တိုက်ရရင် ကောင်းမလား။ ဒီလို ဧည့်ခံရတယ်ဆိုရင်တော့ လူ ဘယ်လောက် လာမယ်ဆိုတာကို ကြိုသိထားသင့်တာပေါ့။ အခုတော့ လူ ဘယ်လောက် လာမယ်ဆိုတာကို သိကို မသိဘူး။ ဒီလို မသိရတော့ ကျွန်မတို့ ဘယ်လို စီမံထားရမလဲ။ မစီမံတတ်တော့ဘူးပေါ့’ ဟု ပြောသည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားသည် ဦးခေါင်းကို အသာယမ်းပြီး ပြုံးလိုက်ရာမှ-

‘ကျုပ် ဘာမှ မသိဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့ဟာ ဘယ်တိုင်းပြည်ကိုမှ တိုက်ခိုက် အနိုင်မယူခဲ့တာ ကြာလှပါပြီ။ ဒီလိုပဲ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ တိုက်ခိုက် အနိုင်မယူခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဒီတော့ သူတို့ကို ဘယ်လို ဧည့်ခံရမှာကို ကျုပ် မသိဘူးပေါ့’ ဟု ဖြေသည်။

မြို့တော်ဝန်သည် မိမိ၏နားကို လက်ဖြင့် ပြန်ကိုင်နေရာမှ-

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ကျုပ်လည်း မစဉ်းစား တတ်ဘူး။ ပြီးတော့ လူထုက ဘယ်လိုစိတ်ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ် မသိ သေးဘူး။ သူတို့နဲ့အတူ တွဲပြီးတော့ ကျုပ် အရက်မသောက်ချင်ဘူး။ ဘာကြောင့် လဲ ဆိုတာတော့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်လည်း မသိဘူး’ ဟု ပြောသည်။

ဤတွင် ဝန်ကတော်ကြီးသည် ဒေါက်တာကို အကူအညီ တောင်းသည့် အလား-

‘ရှေးတုန်းကတော့ ခေါင်းဆောင်တွေဟာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး လက်ဆောင် ပဏ္ဏာလည်း လဲလှယ်ကြတယ်။ အရက် အတူသောက်ကြတယ် မဟုတ်လား’ ဟု မေးသည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားသည် ဦးခေါင်းကို အသာညှိတံရင်း-

‘ဟုတ်တယ်၊ ရှေးတုန်းကတော့ လုပ်ခဲ့ကြတယ်’ ဟု ပြောပြီးနောက် ဦးခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ယမ်းရင်း-

‘ဒါပေမဲ့ ခုခေတ်နဲ့တော့ သဘောချင်း ခြားနားလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ရှေးရှေးတုန်းက ဘုရင်နဲ့ မင်းညီမင်းသားတွေ စစ်တိုက်ကြတာက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တွေ တောကစား ထွက်ကြတဲ့ သဘောမျိုးပါ။ သားကောင်ကို ဖမ်းမိတဲ့အခါမှာ သတ်ဖြတ်ပြီး တပျော်တပါး ဝိုင်းဖွဲ့ စားကြတဲ့ သဘောမျိုးပါပဲ။ သူငယ်ချင်း ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ မြို့သူ မြို့သားတွေက သူတို့ မြို့ကို ကျူးကျော် သိမ်းပိုက်

လိုက်တဲ့ လူတွေနဲ့ အတူတွဲပြီး မြို့တော်ဝန် အရက်သောက်တာကို နှစ်သက် ကျေနပ်ကြလိမ့်မယ် မထင်ဘူး' ဟု ပြောသည်။

ဤတွင် ဝန်ကတော်ကြီးက-

'မြို့သူ မြို့သားတွေဟာ သူတို့ ဘင်ခရာတီးဝိုင်းအပါး သွားပြီး တေးဂီတ နားဆင်ကြသတဲ့။ ဒီသတင်းကို အင်နီဆိက ကြားရတာပဲ။ ဒီအတိုင်းမှန်ရင် ကျွန်မတို့ဟာ သူတို့ကို ယဉ်ကျေးတဲ့ ထုံးတမ်း အစဉ်အလာအတိုင်း ဧည့်မခံသင့် ပေဘူးလား' ဟု စောဒက တက်လိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန်သည် ဝန်ကတော်ကြီးကို အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်လိုက် သည်။ ထို့နောက် ထက်မြက်စူးရှသော အသံဖြင့်-

'ဒီမှာ မဒမ်၊ အရက်နဲ့ ဧည့်မခံတာကို မင်း ခွင့်ပြုလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်ပါတယ်။ အခုတစ်ခါ လူထုဟာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ စိတ်ထွေးနေကြတယ်။ သူတို့ဟာ နှစ်ပေါင်း ကြာမြင့်စွာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေခဲ့ကြတယ်။ ဒီတော့ အခုလို စစ်ကြီးဖြစ်တာကို သူတို့ ယုံတောင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူထုဟာ ကြာရှည်တွေဝေနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မကြာခင် သူတို့ ဘာလုပ် ရမယ်ဆိုတာကို နားလည်လာကြပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ကို မြို့တော်ဝန်အဖြစ် လူထု က ရွေးကောက် တင်မြှောက်ထားတာဟာ မတွေ့ဝေဖို့ ဖြစ်တယ်။ ဒီနေ့ မနက်မှာ ပဲ မြို့က လူငယ် ခြောက်ယောက်ဟာ အသတ်ခံခဲ့ကြရတယ်။ ဒီတော့ တောကစား သမားတွေ အချင်းချင်း ထမင်းလက်ဆုံ စားကြသလို ကျူးကျော်သူတွေနဲ့အတူ ကျုပ်တို့ ထမင်းလက်ဆုံစားဖို့ မသင့်ဘူး ထင်တယ်။ လူထုဟာ စစ်တိုက်တဲ့ကိစ္စ ကို အံ့ပျော်တမ်း တောကစားထွက်သလို သဘောမထားကြဘူးကွယ်' ဟု ပြော သည်။

ဤတွင် ဝန်ကတော်ကြီးသည် ဦးခေါင်းကို အသာညိတ်လိုက်သည်။ ဝန်ကတော်ကြီး၏ ဘဝ တစ်သက်တာတွင် မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည်ကို မြို့တော်ဝန် ကြီးအဖြစ် ကြိမ်ဖန်များစွာ လက်ခံ နားလည်ခဲ့သည်။ ဝန်ကတော်ကြီးသည် မိမိ ခင်ပွန်းသည်အဖြစ်နှင့် မြို့ဝန်အဖြစ်ကို အစဉ်အမြဲ တသီးတသန့် ခွဲ၍ နားလည် သည်။ မည်သည့်အခါမှ ရောထွေး၍ မနေ။

မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်သည် နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် တွင် ဂျိုးဇက်သည် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို မေ့လျော့တတ်သော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကိုင်ရင်း ဝင်လာသည်။ မြို့တော်ဝန်သည် ဂျိုးဇက်ထံမှ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို လှမ်း ယူရင်း-

‘ကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ်’ ဟု ပြောကာ ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်လိုက်သည်။
ထို့နောက် မြို့တော်ဝန်က-

‘ငါ့အနေနဲ့ အမြင်ကြည်လင်ရလိမ့်မယ်။ အတွေးပြတ်ရလိမ့်မယ်’ ဟု
ဒေါက်တာအား တောင်းပန်သကဲ့သို့ ပြောကြားပြီးလျှင်-

‘ငါတို့မြို့ကို လာရောက် ကျူးကျော်တဲ့ သူတွေရဲ့ အင်အား ဘယ်လောက်
ရှိသလဲ။ သူငယ်ချင်း မသိဘူးလား’

‘အင်အား သိပ်မများပါဘူး။ လူနှစ်ရာငါးဆယ်ထက် ပိုလိမ့်မယ် မထင်
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းမှာ စက်ကလေးတွေ ကိုယ်စီ ရှိကြတယ်’

မြို့တော်ဝန်သည် ကော်ဖီတစ်ခွက် ထပ်သောက်လိုက်ပြီးနောက်-

‘ငါတို့ နိုင်ငံက တခြားမြို့တွေရဲ့ အခြေအနေကော ဘယ်လိုလဲ’ ဟု
မေးခွန်းသစ် ထပ်မေးသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားသည် မည်သို့မျှ မဖြေဘဲ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ရာ
မြို့တော်ဝန်က-

‘သူတို့ကို ပြန်လှန် ခုခံ တိုက်ခိုက်တာကော ရှိကြရဲ့လား’ ဟု မျှော်လင့်
ချက် ကင်းမဲ့စွာ မေးပြန်သည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားသည် ပခုံးတွန့်ပြရင်း-

‘ငါတော့ ဘာမှမသိဘူး။ ကြေးနန်းကြီးတွေပဲ ပြတ်ကုန်သလား။ ကြေးနန်း
ရုံးတွေကိုပဲ စီးမိသွားသလား မသိဘူး။ ဘာသတင်းမှ မရဘူးကွာ’

‘ဒါဖြင့် လူငယ်တွေကော၊ ငါတို့ စစ်သားတွေလေ၊ သူတို့ သတင်းကော
မကြားဘူးလား’

‘ငါတော့ ဘာမှ မကြားဘူးကွ’

ထိုအခိုက်တွင် ဂျိုးဇက်က ကြားဝင်၍-

‘ကျွန်တော် ကြားတယ်။ အင်နီဆီကတစ်ဆင့် ကြားတာပါ’

‘ဘာတဲ့ကွယ် ဂျိုးဇက်’

‘စက်ကလေး ဒဏ်ရာနဲ့ ခြောက်ယောက် ကျဆုံးသွားတယ်။ သုံးယောက်
ကတော့ ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန်ရပြီး အဖမ်းခံထားရတယ်လို့ အင်နီ ကြားခဲ့ပါ
တယ် ခင်ဗျ’

‘ဒါပေမဲ့ တို့မှာ စုစုပေါင်း ဆယ့်နှစ်ယောက် ရှိတာပဲ’

‘အင်နီ ကြားခဲ့တာကတော့ သုံးယောက် လွတ်မြောက်သွားတယ်တဲ့’

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က လှည့်ပြီး-

‘လွတ်မြောက်သွားတာ ဘယ်သူတွေတုံး’ ဟု ခပ်သွက်သွက် မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် မသိဘူးခင်ဗျ၊ အင်နီလည်း အမည်နာမနဲ့တကွ မကြားခဲ့ပါဘူး ခင်ဗျ’

ထိုအခိုက်တွင် ဝန်ကတော်ကြီးသည် စားပွဲပေါ်၌ ဖုန်စင် မစင် လက်ဖြင့် ပွတ်ကာ စုံစမ်းနေရာမှ-

‘ဂျိုးဇက်ရေ၊ သူတို့လာရင် မင်း ခေါင်းလောင်းအနားမှာ အသင့်နေရမယ်။ တို့များ လိုတာ ရှိကောင်း ရှိနေလိမ့်မယ်။ ကဲ... ကဲ မင်းရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို သွားပြီး ဝတ်ထားပေတော့။ ဟို ကြယ်သီးတွေနဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်နော်’ ဟု ပြောရာ ဂျိုးဇက်က-

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောသည်။

‘ဒီမှာ ဂျိုးဇက်၊ အရက်နဲ့ တို့များ ဧည့်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စီးကရက်တော့ အသင့်ပြင်ထားရလိမ့်မယ်နော်။ ဟို ငွေဘူးလေးနဲ့ ထည့်ထား၊ ကြားလား။ ပြီးတော့ ကာနယ်ကြီးရဲ့ စီးကရက်ကို မီးညှိတဲ့အခါမှာ မင်းရဲ့ နောက်ပိတ်ဖိနပ်နဲ့ မီးမခြစ်နဲ့၊ မီးခြစ်ကျောက်နဲ့ခြစ်၊ ကြားလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ’

ထိုအခိုက်တွင် မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်သည် ကုတ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးအသစ် ပြင်တပ်သည်။ နာရီကို ထုတ်ကြည့်သည်။ နာရီကို အင်္ကျီထဲသို့ ပြန်ထည့်သည်။ ထိုနောက် ကြယ်သီးအသစ် ထပ်တပ်သည်။ ထိုအခါ ကြယ်သီး မှားတပ်ကာ ကြယ်သီးပေါက်တစ်လုံး မြင့်သွားသည်။ ဤတွင် ဝန်ကတော်ကြီးသည် အပါးသို့ ကပ်သွားပြီး ကြယ်သီးကို မှန်အောင် ပြင်တပ်ပေးသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘ဘယ်နှနာရီ ထိုးနေပြီလဲ’ ဟု လှမ်းမေးသည်။

‘ဆယ့်တစ်နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်’

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘သူတို့ဟာ အချိန်ကို လေးစားတဲ့ လူမျိုးတွေပဲ။ ချိန်းထားတဲ့ အချိန်တိတိ မှာ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သူငယ်ချင်းရေ၊ ငါ ရှောင်ပေးဖို့ လိုတယ် မဟုတ်လား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန်လည်း ဒေါက်တာ ဝင်းတားကို တအံ့တဩ ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ကာ-

‘ရှောင်ပေးဖို့လား၊ အို... မလိုပါဘူး၊ မလိုပါဘူး။ သူငယ်ချင်း နေမြဲတိုင်း နေပါ’ ဟု ပြောကြားသည်။ ထို့နောက် ညင်ညင်သာသာ ရယ်မောရင်း-

‘ငါတော့ ခပ်လန့်လန့် ဖြစ်နေတယ်။ လန့်တယ်ဆိုရင် တယ်မမှန်သေး ဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေတာတော့ အမှန်ပဲ’ ဟု မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သလို ပြောသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍-

‘ငါတို့ဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ လက်အောက် ကျွန်သပေါက်ဘဝကို မကျရောက် ဘဲနေတာ နှစ်ပေါင်း ကြာလှပါပြီကွာ’ ဟု ပြောရင်း စကားစကို ဖြတ်ကာ နားစွင့်လိုက်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ချီတက်လာသော ဘင်ခရာတီးဝိုင်းအသံကို ကြားရသည်။ လူအားလုံးပင် အသံလာရာဘက်သို့ နားစွင့်နေကြသည်။

ထိုအခိုက် ဝန်ကတော်ကြီးက-

‘ဟော... သူတို့ လာနေကြပြီ။ တစ်ပြုံတထွေးကြီး စုပြုံပြီး မလာပါစေနဲ့ တော်။ အခန်းက သိပ်ပြီးကျယ်တာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု ရေရွတ်နေရာ ဒေါက်တာ ဝင်းတားက-

‘ဪ... ဒါဖြင့် ဝန်ကတော်ကြီးက ပြင်သစ်နိုင်ငံ ဆာဆယ်လီ မြို့တော် ကြီးက မှန်ခန်းဆောင်တော်ကြီးမှာ သူတို့ကို ဧည့်ခံချင်တယ်ပေါ့’ ဟု ငေါ့လိုက် သည်။

ဤတွင် ဝန်ကတော်ကြီးသည် နှုတ်ခမ်းစုကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွား သည်။ သို့သော် ဝန်ကတော်ကြီး၏ ဦးနှောက်တွင်း၌ အောင်နိုင်သူများ အကြောင်း သာ ကြီးစိုး နေရာယူနေသောကြောင့် ချက်ချင်းပင် ‘အခန်းလေးက သိပ်ကျဉ်းတာ ပဲ’ ဟု ရေရွတ်မိပြန်သည်။

ဘင်ခရာတီးဝိုင်းအသံသည် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာရာမှ တဖြည်း ဖြည်း ပြန်တိုးသွားသည်။ ထို့နောက် တစ်စ တစ်စ အသံပျောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ညင်သာသော တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။

ထိုအခါ ဝန်ကတော်ကြီးက-

‘ဂျိုးဇက်ရေ၊ အခုအချိန်မှာ တံခါးခေါက်တာ အခြား ဘယ်သူများ ဖြစ်ဦး မလဲ။ တကယ်လို့ အခြားတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်နေရင် နောက်မှ လာပါလို့ ပြောလိုက်။ တို့များ အလုပ်များနေတယ် မဟုတ်လား’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက် တံခါးခေါက်သံ ထပ်မံ ပေါ်လာသည်။ ဂျိုးဇက်လည်း တံခါး ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် တံခါးကို ခပ်ဟဟ ဖွင့်လိုက်သည်။ စစ်မောက်

ကို ဆောင်းထားသော ယူနီဖောင်း အညိုဝတ် စစ်သားတစ်ဦး ပေါ်လာသည်။
ထိုစစ်သားက-

‘ကာနယ်လင်ဆာက နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကာနယ်လင်ဆာ
က ဝန်မင်းနဲ့တကွ မိတ်ဆွေများနဲ့ တွေ့ချင်တဲ့အကြောင်း ခွင့်ပန်ပါတယ်’ ဟု
ပြောသည်။

ဂျိုးဇက်လည်း တံခါးပေါက်ကို ကျယ်ကျယ်ဖွင့်လိုက်သည်။ စစ်သားလည်း
အမိန့်အတိုင်း အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာသည်။ ထို့နောက် အခန်းပတ်ဝန်းကျင်
ကို ခပ်မြန်မြန် အကဲခတ်ကာ ဘေးဘက်ကျကျတွင် ခြေစုံရပ်လိုက်ရင်း-

‘ကာနယ်လင်ဆာ’ ဟု ကြေညာလိုက်သည်။

ဤတွင် အခန်းတွင်းသို့ ဒုတိယစစ်ခမောက်ဆောင်း စစ်သားတစ်ဦး ဝင်
လာသည်။ ထိုစစ်သား၏ ရာထူးအဆင့်အတန်းကို ပခုံးထက်ရှိ အမှတ်တံဆိပ်
ကသာ ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။ ထိုစစ်သားကား အခြားမဟုတ်။ ကာနယ်လင်ဆာ
ပေတည်း။

ကာနယ်သည် လူလတ်ပိုင်းအရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ မျက်နှာမှာ မကြည့်
မလင်နှင့်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့် အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ ပခုံးနှစ်ဖက်မှာ
စစ်သားပီပီ ခပ်မတ်မတ် ရှိသည်။ သို့သော် မျက်လုံးအစုံမှာ သာမန်စစ်သားတို့၌
တွေ့ရတတ်သော ငေးကြောင်ကြောင် အကြည့်မျိုး ကင်းနေသည်။ မျက်လုံး
အကြည့် ထက်မြက်စူးရှလှသည်။

ကာနယ်၏ နောက်တော်ပါးတွင် ကပ်လျက် ကိုယ်ဟန်သေးသေး၊ လူပု
တစ်ယောက် ကပ်ပါလာသည်။ ထိုလူမှာ အလုပ်သမား ဝတ်စုံအနက်ကို ဆင်မြန်း
ထားသည်။ အမူအရာမှာ ရဲတင်းလွန်းလှသည်။ ပါးနှစ်ဖက်မှာ နီထွေးနေသည်။
မျက်လုံးမှာ နက်မှောင်၍ သေးငယ်သည်။ ပါးစပ်မှာ အလိုရမ္မက်ကြီးသောသူ၏
ပါးစပ်မျိုး။

ကာနယ်လင်ဆာသည် စစ်ခမောက်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ ဦးခေါင်းကို
ဆတ်ခနဲ ညွတ်ကာ ‘ဝန်မင်း ခင်ဗျာ’ ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ ဝန်ကတော်ကြီးဘက်
သို့ လှည့်ကာ ‘ဝန်ကတော်ကြီး ခင်ဗျား’ ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် ဒု-
တပ်ကြပ်အား-

‘ရဲဘော် ကျေးဇူးပြုပြီး တံခါးပိတ်လိုက်ပါ’ ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဂျိုးဇက်သည် တံခါးရှိရာသို့ အမြန်သွားပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်
သည်။ ထို့နောက် အောင်ပွဲရရှိသူကဲ့သို့ ဒုတပ်ကြပ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကာနယ်သည် မေးခွန်းထုတ်နေသည့်အလား ဒေါက်တာ ဝင်းတားကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့တော်ဝန်က-

‘သူကတော့ ဒေါက်တာဝင်းတား ဖြစ်ပါတယ်’ ဟု မိတ်ဆက်ပေးရာ၊ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ပါသလား’ ဟု မေးသည်။

‘ဆရာဝန်ပါ။ ဒေသန္တရ သမိုင်းသုတေသီတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်’

ထိုအခါ ကာနယ်က ဦးခေါင်းကို အသာညွှတ်လိုက်ပြီးလျှင်-

‘ဒေါက်တာဝင်းတား ခင်ဗျား၊ မဆိုင်ဘဲ ဝင်စွက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာ ပြုစုနေတဲ့ ဒေသန္တရသမိုင်းမှာတော့ စာမျက်နှာ တစ်မျက်နှာ တော့ တိုးလာလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’ ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါက်တာဝင်းတားက ပြုံးလျက်-

‘စာမျက်နှာ အတော်များများ တိုးပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ’ ဟု ပြန်ဖြေသည်။

ကာနယ်သည် မိမိနှင့်အတူ ပါလာသော လူဘက်သို့ မသိမသာ လှည့်လိုက် ပြီးလျှင်-

‘မစ္စတာကော်ရယ်နဲ့တော့ ဝန်မင်းတို့ သိပြီး ကျွမ်းပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဂျော့ကော်ရယ်လား၊ သိတာပေါ့ခင်ဗျာ၊ သိတာပေါ့’ ဟု ပြောပြီးလျှင်-

‘ဂျော့၊ နေကောင်းတယ်နော်’ ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဒေါက်တာဝင်းတားသည် စကားကို ရုတ်တရက် ဖြတ်ချ လိုက်သည့်အလား-

‘ဝန်မင်းခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး ဂျော့ကော်ရယ်ဟာ ဒီမြို့လေးကို အလွယ်တကူ တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်နိုင်ဖို့ ကြိုတင် စီမံပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဂျော့ကော်ရယ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ စစ်သားတွေကို ဟိုတောင်ကုန်းဒေသတွေဆီ ရောက်အောင် ကြံဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စည့်သည်တော်ကြီး ဂျော့ကော်ရယ်ဟာ ဒီမြို့မှာရှိတဲ့ လက်နက်စာရင်းကို ပြုစုပေးခဲ့ပါတယ်။ ဟောဒါ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းကြီး ဂျော့ကော်ရယ် ပါပဲ ခင်ဗျား’ ဟု ခုံခုံထည်ထည်ကြီး မိတ်ဆက်စကား ပြောကြားလိုက်သည်။

ထိုအခါ မစ္စတာကော်ရယ်က-

‘ကျုပ် ယုံကြည်တဲ့ အလုပ်ကို ကျုပ် လုပ်တာပါ။ ကျုပ် လုပ်တာဟာ ဂုဏ်ရှိတဲ့ အလုပ်ပါ’ ဟု စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ချေပသည်။

မြို့တော်ဝန်သည် ပါးစပ်ဟကာ တွေဝေနေသည်။ ဘာမှမတတ်နိုင်သော အသွင်မျိုးဖြင့် ဒေါက်တာကို ကြည့်နေရာမှ မစ္စတာကော်ရယ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ ဂျော့ရယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မင်းဟာ ကျုပ်နဲ့အတူ တစ်စားပွဲထဲ ထိုင်ပြီး အတူစားဖက်သောက်ဖက်ပါ။ ဆေးရုံကြီးကို ကျုပ် ဆောက်ဖို့ စီမံတုန်းက မင်းပဲ ကျုပ်ကို ကူညီခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ မင်း အခုပြောတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်။ မမှန်နိုင်ပါဘူးကွယ်’ ဟု ပြောကြားသည်။

ထို့နောက် မြို့တော်ဝန်ကြီးသည် မစ္စတာကော်ရယ်ကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ မစ္စတာကော်ရယ်ကလည်း စစ်မြေပြင်ဝင်သော သူရဲကောင်းကဲ့သို့ တုံ့ပြန် စိုက်ကြည့်သည်။ ဤသို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြာမြင့်စွာ စိုက်ကြည့်နေကြခိုက်တွင် အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။ နောက်ဆုံး၌ မြို့တော်ဝန်၏ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း တင်းမာလာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တောင့်တင်းလာသည်။

မြို့တော်ဝန်သည် ကာနယ်လင်ဆာဘက်သို့ လှည့်ကာ-

‘ဟောဒီ လူကြီးလူကောင်းရဲ့ ရှေ့မှာ ကျုပ် ဘာစကားမှ မပြောချင်ဘူး’ ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ မစ္စတာကော်ရယ်က-

‘ကျုပ်ဟာ ဒီနေရာမှာ နေခွင့်ရှိတယ်။ ကျုပ်ဟာ ယူနီဖောင်း မဝတ်ပေမယ့် ယူနီဖောင်းဝတ်တွေလို စစ်သားတစ်ဦး ဖြစ်တယ်’ ဟု ချေပသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဟောဒီ လူကြီးလူကောင်းရဲ့ ရှေ့မှာ ကျုပ် ဘာစကားမှ မပြောချင်ဘူး’ ဟု ထပ်ပြောသည်။

ဤတွင် ကာနယ်လင်ဆာက-

‘မစ္စတာကော်ရယ်၊ ခင်ဗျား ထွက်သွားပေးမယ် မဟုတ်လား’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

မစ္စတာကော်ရယ်က-

‘ကျုပ် ဒီနေရာမှာ နေခွင့်ရှိပါတယ်’ ဟု ထပ်ပြောသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်က-

‘မစ္စတာကော်ရယ်၊ ခင်ဗျား ဒီနေရာက ထွက်ပေးစမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့အမိန့်ကို ဖီဆန်နေတာလား’ ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

ဤတွင် မစ္စတာကော်ရယ်က-

‘အမိန့်ကို ဖိဆန်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့’ ဟု ပြောကြားစဉ် ကာနယ်လင်ဆာက-

‘မစ္စတာကော်ရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ထွက်သွားပေးစမ်းပါဗျာ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

မစ္စတာကော်ရယ်လည်း မြို့တော်ဝန်ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး စိုက်ကြည့်ပြီး နောက် ချာခနဲ လှည့်ကာ တံခါးဝမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားလည်း တခစ်ခစ် ရယ်မောရင်း-

‘ဟုတ်လိုက်လေကွာ၊ ကျုပ်ရဲ့ ဒေသန္တရ သမိုင်းမှာတော့ အကောင်းဆုံး စာပိုဒ် ရပြန်ပြီပေါ့’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာသည် ဒေါက်တာ ဝင်းတားအား စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် စကားတစ်လုံးမျှ မဟ။

ထိုအခိုက်တွင် ညာဘက်တံခါးပေါက် ရုတ်တရက် ပွင့်လာသည်။ ဝါဖျော့ဖျော့ ဆံပင်ရှိသော အင်နီ၏ မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသော မျက်လုံးနှင့် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး မျက်နှာကြီးသည် တံခါးကြားမှ ပေါ်လာသည်။ ဝန်ကတော်ကြီးအား-

‘မမ နောက်ဖေးဆောင်ဘက်မှာ စစ်သားတွေ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေကြတယ်’ ဟု တိုင်တန်းသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်က-

‘စစ်ထုံးစံအတိုင်း အစောင့်ချထားတာပါ။ သူတို့ အထဲကို မဝင်ပါဘူး’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ဝန်ကတော်ကြီးက-

‘အင်နီ၊ မင်း ပြောစရာရှိရင် ဂျိုးဇက်က တစ်ဆင့် ပြောကွယ်’ ဟု အေးတိအေးစက် ပြောလိုက်ရာ အင်နီက-

‘သူတို့ အထဲကို ဝင်လာမလား၊ မဝင်ဘူးလားတော့ ကျွန်မ မသိရဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ကော်ဖီနဲ့ကိုတော့ ခံနေကြတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ဝန်ကတော်ကြီးက ‘အင်နီ’ ဟု အော်လိုက်ရာ အင်နီလည်း ‘ဟုတ်ကဲ့ မမ’ ဟု ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကာနယ်က-

‘ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော်တို့ မအိပ်ရတာ အတော်ကြာနေပါပြီ’ ဟု ပြောဆို ရှင်းပြသည်။

မြို့တော်ဝန်လည်း အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသူကဲ့သို့-

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ထိုင်ပါ၊ ထိုင်နိုင်ပါတယ်’ ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

ကာနယ်လည်း ဝန်ကတော်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ ဝန်ကတော်ကြီးသည် မိမိ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုအခါတွင်မှ ကာနယ်လည်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ စိတ်မောလူမော ထိုင်ချလိုက်သည်။ မြို့တော်ဝန်ကြီးမှာမူ ဝိုးတဝါး အိပ်မက်နေသူကဲ့သို့ ရပ်မြဲရပ်လျက် ရှိ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ကာနယ်က စ တင်၍-

‘ကျွန်တော်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံး အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားပါမယ်။ ဝန်မင်းခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်းဟာ စွန့်စားပြီး စီးပွားရေးလုပ်ရတာနဲ့ ပိုတူလှပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီဒေသက ကျောက်မီးသွေးတွင်းတွေကို လိုချင်ပါတယ်။ ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းကို ပိုင်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အဖုအထစ်စလုံးစု ဘာတစ်ခုမှ မပေါ်ရအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါမယ်’ ဟု ပြောကြားသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ကျုပ်အနေနဲ့ ဘာသတင်းတစ်ခုမှ မရသေးဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အခြားမြို့ရွာတွေ အခြေအနေကော ဘယ်လိုရှိသလဲ’ ဟု မေးရာ ကာနယ်က-

‘အားလုံးကို သိမ်းပိုက်ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ကျကျနန ကြိုတင် စီမံထားပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘ခုခံ တိုက်ခိုက်တာတွေကော မရှိကြဘူးလား’

ကာနယ်လည်း မြို့တော်ဝန်ကို ချစ်ကြည်စွာ စိုက်ကြည့်ရင်း-

‘ခုခံ တိုက်ခိုက်တာတွေ မရှိပါစေနဲ့လို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုခံတိုက်ခိုက်မှု အနည်းအကျဉ်း ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သွေးထွက်သံယိုမှု အနည်းအကျဉ်း ရှိသွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အစစ အရာရာ ဂရုတစိုက် ကြိုတင် စီမံထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်’ ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဒါပေမဲ့ ခုခံ တိုက်ခိုက်တာတွေတော့ ရှိတယ် မဟုတ်လား’ ဟု အချက်ကောင်းကို ကိုင်ကာ မေးမြန်းသည်။

‘ရှိပါတယ်။ ခုခံ တိုက်ခိုက်တာတွေ ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ခုခံ တိုက်ခိုက်တာတွေဟာ ရူးတာမိုက်တာ သက်သက်ပါ။ အခြား မကြည့်ပါနဲ့။ ဒီမှာပဲ ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ခုခံ တိုက်ခိုက်မှုကို ချက်ချင်း ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ပါ

တယ်။ ဒီတော့ ဝမ်းနည်းစရာတွေ ဖြစ်ရတာပေါ့။ တကယ်တော့ ခုခံ တိုက်ခိုက် တာဟာ ရူးတာ မိုက်တာ သက်သက်ပါပဲ’

ဤတွင် ဒေါက်တာဝင်းတားသည် မြို့တော်ဝန် စိုးရိမ်တကြီး ထောက်ပြ လိုသော အချက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုရကား-

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ခုခံ တိုက်ခိုက်တာဟာ ရူးတာ မိုက်တာလို့ ဆိုချင် ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုခံ တိုက်ခိုက်တာတော့ ရှိခဲ့တယ် မဟုတ်လား’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ကာနယ်က-

‘ခုခံ တိုက်ခိုက်တဲ့လူက လက်တစ်ဆုပ်စာပါ။ အခုလည်း မရှိတော့ပါ ဘူး။ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်သွားကြပါပြီ။ လူထုတစ်ရပ်လုံးကတော့ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် ရှိနေကြပါတယ်’ ဟု ဖြေသည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘လူထုကြီးဟာ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သဘောမပေါက်ကြ သေးပါဘူး’ ဟု ချေပသည်။

ကာနယ်လင်ဆာက-

‘သူတို့ သဘောပေါက်လာကြမှာပါ။ သူတို့ဟာ ရူးရူးမိုက်မိုက် အလုပ် မျိုး ထပ်လုပ်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု ပြောကြားကာ လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက် သည်။ ထို့နောက် တက်ကြွသော အသံဖြင့်-

‘ကဲ... အခု ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းကို စ ကြပါစို့။ ကျွန်တော်လည်း တကယ့်ကို ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မအိပ်ခင်မှာ စီမံ ဆောင်ရွက်စရာတွေကို စီမံ ဆောင်ရွက်ရပါလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် ကာနယ်လင်ဆာသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ရှေ့သို့ ကုန်းလိုက် ပြီး-

‘ကျွန်တော်က စစ်သားတစ်ယောက်ထက် စက်မှုအင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက် ပိုပြီး ဖြစ်နေပါတယ်။ ဆောင်ရွက်ရမယ့် လုပ်ငန်းကြီးရဲ့ သဘောသဘာဝကလည်း စက်မှု အင်ဂျင်နီယာလုပ်ငန်းနဲ့ ပိုပြီး တူပါတယ်။ ဒီဒေသမှာရှိတဲ့ ကျောက်မီးသွေး တွင်းတွေက ကျောက်မီးသွေးတွေကို တူးပြီး သင်္ဘောနဲ့ တင်ပို့ပေးရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ စက်မှုပညာရှင်တွေ ပါလာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီ ဒေသက လူထုကတော့ ကျောက်မီးသွေး တွင်းတွေမှာ နဂိုမူလအတိုင်း ဆက်ပြီး

အလုပ်လုပ်ရပါမယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာ ရှင်းတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် တို့ရဲ့အနေနဲ့ အတင်းအဓမ္မ ဆောင်ရွက်ချင်စိတ် မရှိပါဘူး ခင်ဗျား' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်က-

'ဟုတ်ကဲ့ ရှင်းပါတယ်၊ ရှင်းပါတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ လူထုက ကျောက်မီးသွေး တွင်းတွေမှာ နဂိုမူလအတိုင်း ဆက်ပြီး မလုပ်တော့ဘူး ဆိုရင်ကော' ဟု မေးလိုက် ရာ၊ ကာနယ်က-

'သူတို့ ဆက်ပြီး လုပ်ကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူတို့ ဆက်ပြီး လုပ်ကို လုပ်မှ ဖြစ်တဲ့အတွက်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျောက်မီးသွေးတွေကို ရအောင် ယူရပါလိမ့်မယ်'

'တကယ်လို့ လူထုက ဆက်ပြီး မလုပ်ကြဘူးဆိုရင်ကော' ဟု မေးပြန်ရာ၊ ကာနယ်က-

'သူတို့ ဆက်ပြီး လုပ်ကို လုပ်ရပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်ကြတဲ့ လူတွေပါ။ သူတို့အပေါ် ဘေးဒုက္ခ အန္တရာယ်တွေ ကျရောက်လာ မှာကို မလိုလားကြပါဘူး'

ထို့နောက် ကာနယ်သည် မြို့တော်ဝန်၏ စကားကို ရပ်ပြီး စောင့်နားထောင် သည်။ သို့သော် မြို့တော်ဝန်က မည်သို့မျှ မဟာ။ ထို့ကြောင့် ကာနယ်က-

'ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်း မဟုတ်ပါလား ခင်ဗျာ' ဟု မေးလိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန်သည် ဆွဲကြိုးကို လိမ်နေရာမှ-

'ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ် ရေး အောက်မှာတော့ အေးအေးချမ်းချမ်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ အုပ်ချုပ်ရေးအောက်မှာ သူတို့ ဘယ်လိုနေကြမလဲ ဆိုတာတော့ ကျုပ် မသိဘူး။ ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်း ဒီလို အဖြစ်အပျက် အခြေအနေမျိုးကို ကျုပ်တို့ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ နှစ်ပေါင်း လေးရာကျော် ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခဲ့ကြတဲ့သူတွေ ဖြစ်တယ်' ဟု ပြောကြားသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်က-

'ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ဒါကြောင့် မို့လို့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဝန်မင်းတို့ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးအတိုင်း ဆက်လက် အုပ်ချုပ်စေပါမယ်။ ဝန်မင်းဟာ အရင်အတိုင်းပဲ ဒီမြို့ရဲ့ မြို့တော်ဝန်အဖြစ် ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ပါ။ အမိန့်ထုတ်မြဲ ထုတ်ပါ။ အပြစ်ပေးသင့်သူကို အပြစ်ပေး

ပါ။ ချီးမြှင့်သူကို ချီးမြှင့်ပါ။ ဒီနည်းနဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး စက်ယန္တရားကို အရင်အတိုင်း လည်ပတ်ပါ' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်ကြီးသည် ဒေါက်တာဝင်းတားကို စိုက်ကြည့်ရင်း-

'ဒီကိစ္စမှာ သူငယ်ချင်း ဘယ်လို ထင်မြင် ယူဆပါသလဲ' ဟု မေးလိုက်သည်။

ဒေါက်တာ ဝင်းတားက-

'ငါလည်း မတွေးတတ်တော့ဘူး။ ဒီကိစ္စဟာ တကယ် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ ကိစ္စပဲ။ အခက်အခဲ ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။ ပြီးတော့ လူထုရဲ့ မုန်းတီးမှုလည်း ခံရလိမ့်မယ်' ဟု ပြောရာ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်က-

'ငါလည်း ဘာတစ်ခုမှ မသိတော့ပါဘူးကွာ' ဟု ပြောပြီးနောက် ကာနယ် လင်ဆာဘက်သို့ လှည့်ကာ-

'ဒီမှာ ကာနယ်၊ ကျုပ်ဟာ ဒီမြို့လူထုထဲက လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတာကို ကျုပ် မသိသေးဘူး။ ဒါတော့ ကာနယ် သိပြီးပါ လိမ့်မယ်။ တချို့လူထုဟာ အထက်က ခန့်လိုက်တဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေကို လက်ခံ ပြီး အဲဒီ ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ စကားကို နာခံတတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ လူထုကတော့ ကျုပ်ကို ခေါင်းဆောင်အဖြစ် သူတို့ သဘောဆန္ဒအလျောက် ရွေးကောက် တင်မြှောက်ထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကျုပ်ကို ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ရွေးကောက် တင်မြှောက်ကြသလို ကျုပ်ကို ခေါင်းဆောင် အဖြစ်ကလည်း ဖြုတ်ချနိုင်ကြပါတယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်တယ် ဆိုတာကို သူတို့ သိသွားရင် သူတို့ဟာ ကျုပ်ကို ခေါင်းဆောင် အဖြစ်က ချက်ချင်း ဖြုတ်ချကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာကို ကျုပ် မသိတော့ဘူး' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်က-

'လူထုကို အရင်အတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်ဝပ်ဝပ် ဖြစ်အောင် ဝန်မင်း အုပ်ချုပ်တာ ဟာ လူထုအကျိုးကို ဝန်မင်း ဆောင်ရွက်ခြင်း မည်ပါတယ်'

'လူထုအကျိုး ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ လူထုအကျိုးပါပဲ။ ဝန်မင်းရဲ့ တကယ့် တာဝန်က လူထု အပေါ် ဘေးအန္တရာယ် မကျရောက်အောင် ကာကွယ်ပေးဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ် လို့ လူထုက တော်လှန်ကြရင် သူတို့အဖို့ ဘေးအန္တရာယ် ကျရောက်လာပါလိမ့် မယ်။ ဝန်မင်း သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျောက်မီးသွေးကို ရအောင်

ယူရပါလိမ့်မယ်။ ကျောက်မီးသွေးကို ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ရအောင်ယူရမယ် ဆိုတာ တော့ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်များက မမှာကြားလိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျောက် မီးသွေးကို မရ ရတဲ့နည်းနဲ့ ရအောင် ယူရလိမ့်မယ်လို့တော့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါ တယ်။ လူထုအပေါ် ဘေးရန်အန္တရာယ် မကျရအောင် ဝန်မင်းက ကာကွယ်ပေး ရပါမယ်။ ဒီတော့ လက်ရှိအလုပ်ကို လူထု ဆက်လုပ်အောင် ဝန်မင်း ဆောင်ရွက် ပေးပါ။ ဒါမှ လူထုဟာ ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းက ကင်းဝေးပါလိမ့်မယ်’

‘တကယ်လို့ လူထုဟာ ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းက ကင်းဝေးချင်စိတ် မရှိဘူး ဆိုရင်ကော...’

‘ဒါတော့ သူတို့အတွက် ဝန်မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေတော့’

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်က-

‘ကျုပ်ရဲ့ လူထုဟာ သူတို့အတွက် တစ်ပါးသူက စဉ်းစားပေးတာကို လုံးဝ မနှစ်သက်ကြဘူးဗျ။ ဒါကတော့ သူတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့လူထုနဲ့ ခြားနားတဲ့ အတွက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အခုအခါမှာ ကျုပ်ဟာ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ကျုပ် ပြောတဲ့အတိုင်း လူထုက သဘောထားမှာကိုတော့ လုံးဝ ယုံတယ်ဗျာ’ ဟု ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဂျိုးဇော်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဒရောသောပါး ဝင်လာသည်။ တစ်ခုခုကို အလောတကြီး ပြောကြားလိုဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းပြီး ရပ် နေလိုက်သည်။

ဤတွင် ဝန်ကတော်ကြီးက-

‘ဘာကိစ္စရှိသလဲ ဂျိုးဇော်၊ စီးကရက်ထည့်ထားတဲ့ ငွေဘူးကို သွားယူစမ်း ပါကွယ်’ ဟု ခိုင်းလိုက်ရာ ဂျိုးဇော်က-

‘ခွင့်လွှတ်ပါ ဝန်ကတော်ကြီး ခင်ဗျား၊ ခွင့်လွှတ်ပါ ဝန်မင်း ခင်ဗျား’ ဟု တတုတ်တုတ် ပြောသည်။

ထို့ကြောင့် မြို့တော်ဝန်က-

‘မင်း ဘာအလိုရှိသလဲကွယ်’ ဟု မေးလိုက်သည်။

‘အင်နီပေါ ခင်ဗျာ၊ အင်နီပေါ။ အင်နီ အကြီးအကျယ် ဒေါသူပုန် ထ နေတယ် ခင်ဗျာ’

‘ဘာအကြောင်းကြောင့် အင်နီက ဒေါသူပုန် ထ တာလဲ’

‘အင်နီဟာ နောက်ဖေးဆောင်ဘက်မှာ ရှိနေတဲ့ စစ်သားတွေကို မနှစ်သက် ဘူး ခင်ဗျာ’

ဤတွင် ကာနယ်က-

‘သူတို့က အနှောင့်အယှက် ပေးနေလို့လား’ ဟု မေးလိုက်ရာ ဂျိုးဇက်က-

‘သူတို့က တံခါးပေါက်ကနေပြီး အင်နီကို ကြည့်ကြည့်နေကြတယ် ခင်ဗျ။

ဒီလို ကြည့်ကြည့်နေတာကို အင်နီ သိပ်မုန်းတယ် ခင်ဗျ’ ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်က-

‘သူတို့ဟာ အထက်က အမိန့်အတိုင်း နေကြရတာပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့ဟာ ဘာအန္တရာယ်မှလည်း မပြုကြပါဘူး’ ဟု ပြောသည်။

‘ဒါတော့ ဒါပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အင်နီက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြတာကို မုန်းတယ် ခင်ဗျ’

ဤတွင် ဝန်ကတော်ကြီးက-

‘ဂျိုးဇက်ရေ၊ အင်နီကို သတိနဲ့နေဖို့ ပြောလိုက်ပါကွယ်’ ဟု ပြောရာ၊ ဂျိုးဇက်က ‘ကောင်းလှပါပြီ ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောရင်း အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။

ကာနယ်လင်ဆာ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်သောကြောင့် မှေးကျသွားသည်။ ထို့နောက် ကာနယ်က ‘ဝန်မင်းရေ၊ ဒါကလည်း ပြဿနာ တစ်ရပ်ပါပဲ’ ဟု ပြောပြီးနောက်-

‘ဒါထက် ကျွန်တော်နဲ့ ရုံးအမှုထမ်းတွေ ဒီမှာလာပြီး နေမယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်မလား ခင်ဗျာ’ ဟု မေးသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်သည် ခေတ္တမျှ တွေ့စေ စဉ်းစားပြီးနောက်-

‘ဒီနေရာက နေရာကျဉ်းလှပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီထက် ကျယ်ဝန်းပြီး နေခင်းထိုင်ခင်း ကောင်းတဲ့နေရာတွေ ရှိပါတယ်’ ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဂျိုးဇက်သည် ငွေဘူးလေးကို ကိုင်ကာ ပြန်ဝင်လာသည်။ ငွေဘူးကို ဖွင့်ကာ ကာနယ်လင်ဆာရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ကာနယ်လည်း စီးကရက် တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူလိုက်ရာ၊ ဂျိုးဇက်လည်း ဟန်နှင့်ပန်နှင့် မီးညှိပေးသည်။ ကာနယ်လည်း စီကရက်ကို အားရပါးရ ဖွာလိုက်ပြီးနောက်-

‘ဒေသန္တရ အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာပိုင်ရဲ့ အမိုးအောက်မှာ ရုံးအမှုထမ်းတွေ နေရရင် လုပ်ရ ကိုင်ရတာ ပိုပြီး ချောမွေ့တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝန်မင်းရဲ့ စံအိမ်တော်မှာ ကျွန်တော်တို့ နေဖို့ ပြောတာပါ’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်က-

‘လူထုက သဘောတူ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်နေကြတယ်လို့ ထင်သွားစေချင်လို့ မဟုတ်လား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ရည်ရွယ်တာက ဒီအတိုင်းပါပဲ’

မြို့တော်ဝန်လည်း ဒေါက်တာ ဝင်းတားကို မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့စွာ
ငေးကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာ ဝင်းတားသည် မည်သို့မျှ မပြောနိုင်။ မဲပြုံးသာ
ပြုံးပြလိုက်နိုင်သည်။

ဤတွင် မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်က-

‘ကာနယ်တို့ ချီးမြှင့်မယ့် ဂုဏ်ကို ကျုပ် လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်နိုင်ပါသလား’

ဟု ညင်ညင်သာသာ မေးလိုက်သည်။

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျား၊ မငြင်းပယ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်တို့
ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ အမိန့်အာဏာ ဖြစ်ပါတယ်’

‘လူထုကတော့ နှစ်သက်ကြမယ် မထင်ဘူး’

ဤတွင် ကာနယ်က-

‘အို... နေရာတကာတိုင်း လူထု၊ လူထုနဲ့။ ဒီလူထုမှာ ဘာလက်နက်မှ
မရှိဘူး။ ဒီတော့ လူထုမှာ ဘာမှပြောပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး’ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ မြို့တော်ဝန်
လည်း ဦးခေါင်းကို အသာယမ်းရင်း-

‘ကာနယ်၊ ခင်ဗျား ဘာမှ မသိပါဘူး’ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောကြားနေသော မိန်းမတစ်ဦး၏အသံ၊
ဝုန်းခနဲ မြည်သံနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် အော်ညည်းသံတို့ ထွက်ပေါ်လာသည်။
ဂျိုးဇက်လည်း တံခါးပေါက်မှ ပြေးဝင်လာသည်။

‘သူ ရေခွေးပူနဲ့ ပက်တယ် ခင်ဗျ’

အမိန့်ပေးသံနှင့် ခြေသံပြင်းပြင်း နင်းသွားသံတို့ကို ကြားရသည်။ ကာနယ်
လင်ဆာလည်း လေးလေးတွဲတွဲ ထ ရင်း-

‘ဝန်မင်း ခင်ဗျား၊ ဝန်မင်းရဲ့ အခိုင်းအစေတွေကို ဝန်မင်း နိုင်အောင်
မထိန်းကွပ်နိုင်တော့ဘူးလား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန်လည်း ပြုံးရင်း-

‘ဒါက အနည်းအကျဉ်းလောက်ပါ။ အင်နီဟာ စိတ်ပျော်လက်ပျော် ရှိတဲ့
အခါမှာ အလွန်တော်တဲ့ စားတော်ကဲ တစ်ယောက်ပါ’ ဟု ပြောကာ-

‘တစ်ယောက်ယောက်များ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်သွားသလားကွယ်’ ဟု
ဂျိုးဇက်အား မေးလိုက်သည်။

‘ရေခွေးကတော့ ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေပါတယ် ခင်ဗျာ’

ဤတွင် ကာနယ်က-

‘ကျွန်တော်တို့ဟာ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ် လုပ်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရမယ့် အလုပ်က စက်မှုအင်ဂျင်နီယာ လုပ်ငန်းမျိုးပါ။ ဒီတော့ ဝန်မင်းက ဝန်မင်းရဲ့ ထမင်းချက်ကို စည်းကမ်းတကျ ဖြစ်အောင် ဆုံးမရပါလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောကြားရာ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဒါတော့ ကျုပ် မတတ်နိုင်ဘူး။ အလုပ်က နုတ်ထွက်သွားလိမ့်မယ်’

‘ဒီမှာ အရေးတကြီး လိုအပ်နေတာပဲ။ ဒီတော့ အလုပ်က နုတ်ထွက်ခွင့် မပေးနိုင်ဘူး’

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘ဒါဖြင့် သူ ရေခွေးပူနဲ့ ပက်ဦးမှာပေါ့’ ဟု ဝင်ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် တံခါးပွင့်သွားပြီး အပြင်ဘက်တွင် စစ်သားတစ်ယောက် မတ်မတ်ရပ်နေရာမှ-

‘ဒီမိန်းမကို ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်ရမလား ခင်ဗျာ’ ဟု အမိန့်တောင်းရာ၊ ကာနယ်က-

‘ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်သွားတဲ့လူများ ရှိသလားဟေ့’

‘ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ရေခွေးပူ လောင်ကုန်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်လည်း အကိုက်ခံထားရပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ ဒီမိန်းမကို ဖမ်းထားကြပါတယ်’

ကာနယ်လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကြည့်နေရာမှ-

‘လွတ်လိုက်ပါကွာ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ အပြင်ဘက်ကို သွားကြ။ နောက်ဖေးဆောင်ဘက်မှာ မစောင့်ကြနဲ့တော့’

စစ်သားလည်း ‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောသည်။ တံခါးပေါက်လည်း ပြန်ပိတ်သွားသည်။ ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ဒီ မိန်းမကို ကျုပ် ပစ်သတ်နိုင်ပါတယ်။ ထောင်ချနိုင်ပါတယ်’ ဟု ပြောလိုက်ရာ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့မှာ ထမင်းချက်မရှိဘဲ နေမှာပေါ့’

ဤတွင် ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ဝန်မင်းရဲ့ လူထုနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံကြရမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို ညွှန်ကြားထားပါတယ်။ ဒီတော့ ဂရုထားကြပါ’ ဟု ပြောကြားသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဝန်ကတော်ကြီးက-

‘ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး။ စစ်သားတွေက အင်နီကိုများ ရိုက်ကြ နက်ကြ သလားလို့ သွားကြည့်ပါရစေ’ ဟု ပြောကာ ထွက်သွားသည်။

ကာနယ်လင်ဆာလည်း မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီး-

‘ဝန်မင်း ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် အတော့ကို ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် တစ်မှေးလောက် သွားအိပ်ပါရစေ။ အများအကျိုးကို မျှော်ကိုးပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်’ ဟု ပြောကြား သည်။ မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်က မည်သို့မျှ အဖြေမပေး။ ထို့ကြောင့်-

‘အများအကျိုးကို မျှော်ကိုးပါ ခင်ဗျာ၊ အများအကျိုးကို ကြည့်မယ် မဟုတ်လား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဒီမြို့က မြို့လေးတစ်မြို့ပါ။ ကျုပ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ် အခု မသိသေးဘူး။ လူထု စိတ်ထွေးနေသလို ကျုပ်လည်း ဝေခွဲမရဘဲ စိတ်ထွေးနေပါတယ်’ ဟု ဖြေသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ဝန်မင်းကတော့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မယ် မဟုတ်လား ခင်ဗျာ’ မြို့တော်ဝန်လည်း အသာခေါင်းခါရင်း-

‘ကျုပ် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသေးဘူး။ လူထုက တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး၊ ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ဖို့ လိုတယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် အဲဒီအတိုင်း ဆောင် ရွက်ပါ့မယ်’ ဟု ပြောရာ၊ ကာနယ်က-

‘ဝန်မင်းက ဒီမြို့ရဲ့ အာဏာပိုင် မဟုတ်လား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန်က ပြုံးရင်း-

‘ဒီမြို့ရဲ့ အာဏာဟာ ဒီမြို့မှာပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါကို ကာနယ် ယုံကြည်မယ် မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အမှန်တရားပါပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်၊ ဘာကြောင့် ဖြစ်တယ် ဆိုတာတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အမှန်ပါပဲ။ ကျုပ် တို့ဟာ ကာနယ်တို့လို အလုပ်တစ်ခုခုကို မြန်မြန်ထက်ထက် မဆောင်ရွက်နိုင်ပါ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့အခါကျရင်တော့ ကျုပ်တို့ဟာ ညီညီ ညွတ်ညွတ် ဆောင်ရွက်တတ်ပါတယ်။ အခုလောလောဆယ်မှာ ကျုပ်ဟာ ဘာလုပ် ရမှန်း ဝေခွဲလို့ မရသေးပါဘူး။ ထွေးနေပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်က-

‘ကျွန်တော်တို့ အတူတကွ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့် ပါတယ်။ ဒီလို ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်တာ လူတိုင်းအဖို့ အလွန် လွယ်ကူလှတဲ့

ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဝန်မင်းကို ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည် အားထား ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ စစ်အုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ အုပ်ချုပ် ထိန်းသိမ်းရတဲ့အဖြစ် ကို ကျွန်တော် မနှစ်သက် မလိုလားပါဘူး' ဟု ပြောကြားသည်။

မြို့တော်ဝန်လည်း မည်သို့မျှ စကားမဆိုဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကာနယ်က-

'ဝန်မင်းကို ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည် အားထားရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါ တယ်' ဟု ထပ်မံ ပြောကြားသည်။

မြို့တော်ဝန်လည်း နားရွက်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်နေရာမှ-

'ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်သေးဘူးလေ' ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဝန်ကတော်ကြီးသည် တံခါးပေါက်ကို ဖြတ်ကာ ပြန်ဝင် လာသည်။

'အင်နီကတော့ အကြီးအကျယ် ဒေါပွနေတယ်။ ပြီးတော့ ကက်သရင်း ကိုလည်း ဒီအကြောင်း ဖောက်သည်ချနေတယ်။ ကက်သရင်းလည်း အင်နီလိုပဲ ဒေါပွနေလေရဲ့' ဟု ပြောကြားသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

'ကက်သရင်းဟာ အယ်နီထက်တောင် ထမင်းချက် ပိုတော်သေးတယ် ကွယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။

တခန်း (၂)

မြို့တော်ဝန်၏ စံအိမ်တော် အပေါ်ထပ်တွင် ကာနယ်လင်ဆာနှင့် ရုံးအမှုထမ်းများ သည် ဌာနချုပ်ဖွင့်ကာ နေထိုင်ကြသည်။ ထို ရုံးအမှုထမ်းများမှာ ကာနယ်လင်ဆာ မပါ အားလုံး ငါးယောက်ရှိသည်။ ထို ငါးယောက်မှာ မေဂျာဟန်းတား၊ ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်၊ ကပ္ပတိန်လော့၊ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်နှင့် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ တို့ ဖြစ်ကြသည်။

မေဂျာဟန်းတား မှာ အစဉ်အမြဲ ကိန်းဂဏန်းများကို တွက်ဆ တွေးတော ကာ ဂဏန်းတစ္ဆေခြောက်နေသူ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် သေးသော်လည်း အလွန် တိကျသူ ဖြစ်သည်။ အခြားသူများကိုလည်း တိကျစေချင်သည်။ တိတိ ကျကျ မရှိသောသူကိုလည်း အထင်သေးတတ်သည်။ လူအဖြစ်နှင့် မတန်ဟုပင် ထင်တတ်သည်။

မေဂျာဟန်းတားသည် အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ စစ်ကြီး ဖြစ်မလာပါက မေဂျာဟန်းတားကို မည်သူ တစ်ဦးကမှ လူအပေါင်းကို စေခိုင်း အုပ်ချုပ်ရသော တာဝန်မျိုးကို ပေးမည် မထင်။ အကြောင်းသော်ကား မေဂျာ ဟန်းတားသည် လူများကို လူအဖြစ် မမြင်။ ကိန်းဂဏန်းများအဖြစ် အစဉ်မြင်ကာ အပေါင်း အနတ်၊ အမြောက် အစားဖြင့် တွက်ချက်နေတတ်သောကြောင့်ပေတည်း။ ဤသို့ ဂဏန်း တွက်နေတတ်သော်လည်း မေဂျာဟန်းတားသည် “သင်္ချာ” သမား တစ်ယောက် မဟုတ်။ ဂဏန်းသမားသာ ဖြစ်သည်။ အဆင့်အတန်း မြင့်မားလှ သော သင်္ချာ၏ လျှို့ဝှက်နက်နဲ ခက်ခဲမှုတို့ကို တစ်ခါမှ ခေါင်းထဲထည့်၍ မစဉ်းစား။ ထို့ပြင် မေဂျာဟန်းတားသည် တေးဂီတ၏ အရသာကိုလည်း မသိ။ ဟာသရသ ကိုလည်း မသိ။ လူတစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အလုံးအရပ် အသွေး အရောင် မတူဘဲ

ခြားနားနေကြသည့် အဖြစ်ကိုပင် မေဂျာဟန်းတားသည် ၆ ဂဏန်းနှင့် ၈ ဂဏန်းတို့ ခြားနားသလောက်သာ သဘောထားတတ်သည်။

မေဂျာဟန်းတားသည် ကြိမ်ဖန်များစွာ အိမ်ထောင်ပြုဖူးသည်။ သို့သော် မေဂျာဟန်းတား၏ အိမ်ထောင်ဘက်များသည် မေဂျာဟန်းတားနှင့် လက်ထပ်ပြီး မကြာခင်ပင် သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာပြီး မေဂျာဟန်းတားကို စွန့်ပစ်သွားကြသည်။ သို့သော် မေဂျာဟန်းတားသည် သူ့ကို ဘာကြောင့် ဤသို့ စွန့်ပစ်သွားကြကြောင်း မသိ။

ကပ္ပတိန်ဘင်တစ် ကား အိမ်ထောင်သည်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ခွေးများကို ချစ်တတ်သည်။ ကလေးများကို ချစ်တတ်သည်။ ထို့ပြင် ခရစ်စမတ် နှစ်သစ်ကူးပွဲကို နှစ်သက်သည်။ ကပ္ပတိန်ဘင်တစ်ကား သူ့အသက်အရွယ်နှင့် နှိုင်းစာသော် ရာထူးမှာ ငယ်လျက် ရှိသည်။ ဤသို့ ရာထူးငယ်နေခြင်းမှာ ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်ဦး ရာထူး တိုးချင် တက်ချင်သော စိတ်ဆန္ဒများ ခေါင်းပါးနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စစ်ကြီး မဖြစ်ခင်က ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်သည် ဗြိတိသျှနိုင်ငံရှိ လူကြီးလူကောင်းများကို အလွန် သဘောကျသည်။ ထို့ကြောင့် ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်သည် အင်္ဂလိပ် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်လေ့ ရှိသည်။ လန်ဒန်မြို့တော်က ပေးပို့သော အကောင်းစား သီးသန့်ဆေးနှင့် အင်္ဂလိပ်ဆေးတံ သောက်လေ့ရှိသည်။ ဥယျာဉ်အလှစိုက်ပျိုးနည်းနှင့် ပတ်သက်သော အင်္ဂလန်နိုင်ငံက မဂ္ဂဇင်းများကို လပေး မှာ၍ ဖတ်ရှုလေ့ ရှိသည်။ အင်္ဂလိပ် တောလိုက်ခွေးများ၏ အရည်အသွေးနှင့် ပတ်သက်၍ အစဉ် ဆွေးနွေး ငြင်းခုံလေ့ ရှိသည်။ ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်သည် အားလပ်ရက် ရသမျှ အချိန်တို့ကို အင်္ဂလန် တောင်ပိုင်းရှိ ဆပ်ဆက်ဒေသ၌ သွားရောက် ကုန်လွန်လေ့ ရှိသည်။ ဟန်ဂေရီနိုင်ငံ ဘူဒါပက်မြို့တော်နှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့တော် စသော တိုင်းတစ်ပါး မြို့ကြီးများသို့ ရောက်စဉ် သူ့ကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တစ်ယောက်ဟု မှားယွင်း မှတ်ထင်ကြသောအခါ၌ အလွန် ပီတိဖြစ်တတ်သည်။

စစ်ကြီးဖြစ်လာသောအခါ၌ ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်၏ အပြင်ပန်း ဝတ်စားဆင်ယင်မှု အားလုံးသည် ပြောင်းလဲလာရတော့၏။ သို့သော် ကပ္ပတိန် ဘင်တစ် ကြာမြင့်စွာ သောက်ခဲ့သော အင်္ဂလိပ် ဆေးတံကြီးနှင့် ကြာမြင့်စွာ ကိုင်ခဲ့သော တုတ်ကောက်ကြီးကိုကား ရုတ်တရက် မစွန့်ရက်သေး။

စစ်ကြီး မဖြစ်မီ ငါးနှစ်ခန့်ကာလက ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်သည် “အင်္ဂလန်ပြည် အလယ်ပိုင်း၌ မြက်များ ညှိုးနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း” အယ်ဒီတာထံ ပေးစာ

တစ်စောင်ကို လန်ဒန်မြို့တော်ရှိ တိုင်း သတင်းစာကြီးသို့ “အက်မန်တွစ်ချယ်” အမည်ဖြင့် ပို့ဖူးသည်။ တိုင်းသတင်းစာကြီးကလည်း ထိုပေးစာကို ထည့်သွင်း ဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်။

ကပ္ပတိန် ဘင်တစ်သည် ကပ္ပတိန်အဖြစ် အသက်ကြီးလွန်းသည် ဆိုပါက ကပ္ပတိန်လော့ ကိုလည်း ကပ္ပတိန်အဖြစ် အသက်ငယ်လွန်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ကပ္ပတိန်လော့ကား စိတ်ကူး၍ ရသမျှသော ကပ္ပတိန်တို့၏ အရည်အချင်း နှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်သည်။ ကပ္ပတိန်အဖြစ် အသက်ရှင်နေသူ ဖြစ်သည်။ ကပ္ပတိန် လော့တွင် စစ်စည်းကမ်းနှင့် မညီသော ဆောင်ရွက်မှု၊ လှုပ်ရှားမှုတို့ လုံးဝ မရှိ။ ပြင်းထန် တက်ကြွလှသော ဆန္ဒဇောကြောင့် သူသည် ကပ္ပတိန်အဖြစ် ကျော်လွှား တက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကပ္ပတိန်လော့ကား နွားနို့အပေါ်၌ တက်နေသော မလိုင်နှင့် တူလှသည်။ ကပ္ပတိန်လော့၏ ဖိနပ်သံခွာသည်ပင် စည်းချက်ဝါးချက် ကိုက်လှသည်။

ကပ္ပတိန်လော့သည် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ထုံးတမ်းဥပဒေသ အမျိုးမျိုးကို ကျွမ်းကျင် နားလည်သည်။ နားလည်သည့်အတိုင်းလည်း စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ထုံးတမ်း ဥပဒေသ အားလုံးကို လိုက်နာ ကျင့်သုံးရန် တိုက်တွန်းလေ့ ရှိသည်။ ဤသို့ စစ်သားတစ်ယောက် ကျင့်ကြံ နေထိုင်သင့်သော အချက်အလက်များကို ဗိုလ်ချုပ် ကြီးများထက်ပင် ပို၍ သိနားလည်သောကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများသည်ပင် ကပ္ပတိန် လော့အား လန့်ကြရသည်။

ကပ္ပတိန်လော့သည် “လောကကြီးတွင် စစ်သားသည် အမြင့်မားဆုံး တိုးတက်လာသော သတ္တဝါ ဖြစ်သည်” ဟု မှတ်ထင် ယုံကြည်သည်။ ထာဝရ ဘုရားသခင်ကိုပင် လေးစား ဦးညွှတ်ထိုက်သော အငြိမ်းစား ယူထားသည့် စစ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဖြစ် မှတ်ထင် ယူဆထားသည်။ ထိုစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် မော်ကွန်း ထိုးရသည့် မဟာစစ်ပြဲကြီးများအတွင်း ကျဆုံးသွားသော လက်အောက် အမှုထမ်း စစ်ဗိုလ်များ၊ ဂူသင်္ချိုင်းများသို့ တစ်နှစ်လျှင် လေးငါးခြောက်ကြိမ် သွား၍ ပန်းခွေ များ ချလေ့ရှိသည်ဟု တွေးထင်ထားသည်။ ကပ္ပတိန်လော့သည် ယူနီဖောင်းကို မိန်းမတိုင်း ချစ်ကြိုက်ရမည်ဟု ယုံကြည်တတ်သည်။ ယူနီဖောင်းကြောင့် ချစ်ကြိုက် ခြင်းမှတစ်ပါး အခြား မဖြစ်နိုင်ဟု မှတ်ယူထားသည်။

စစ်ထုံးအစဉ်အလာအတိုင်း ရာထူးတက်သွားသည် ဆိုပါက ကပ္ပတိန် လော့သည် အသက် လေးဆယ့်ငါးနှစ်တွင် ဗိုလ်မှူးချုပ် ဖြစ်ရပေမည်။ ထိုအခါ၌ သူ၏ ရုပ်ပုံကို ရောင်စုံ သတင်းစာများ၌ တခမ်းတနား ဖော်ပြကြပေမည်။ ထိုအခါ

၌ ဇာဦးထုပ်လှလှလေးကို ဆောင်းထားသော အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့် မိန်းမချောချောလေးများသည် သူထံပါး၌ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေလိမ့်မည်ဟု အမြဲ တွေးတောနေတတ်သည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ် နှင့် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ တို့မှာ တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ကား မရသေး။ သို့သော် နိုင်ငံရေးပညာကိုကား တက်ရောက် သင်ယူပြီးကြသည်။ ကြီးမြတ်လှသော ပါရမီရှင်ကြီး ဖြစ်ထသော ခေါင်းဆောင်ကြီး (ဟစ်တလာ) တီထွင်ထားသည့် ကြီးမြတ်လှသော စနစ်သစ်ကြီးကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ကြသည်။ နောင်အခါ မည်သို့သော အကျိုးတရားများ ဖြစ်ထွန်း ပေါ်ပေါက်လာမည်ကို ဒုက္ခခံပြီး ဆန်းစစ် တွက်ဆခြင်း မပြုကြ။ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်ရော၊ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာပါ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်ကြသော လူငယ်လူရွယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ မျက်ရည်လွယ်သကဲ့သို့ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်ရန်လည်း လွယ်ကြသည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ် သည် ဆံခွေလေး တစ်ခွေကို ဖဲစပြာပြာလေးနှင့် ထုပ်ပြီးလျှင် သူ၏ နာရီနောက်တွင် ထည့်ပြီး သိမ်းထားသည်။ ထို ဆံခွေလေးသည် မကြာမကြာ လျော့ရဲလာပြီး နာရီချိန်သီးတွင် သွား၍ ကပ်နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် အချိန်မှန်မှန် သိရအောင် ခါးပိုက်ဆောင် နာရီတစ်လုံးကို ဆောင်ထားရရှာသည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် ကပွဲတက်လေ့ရှိသော လူပျော်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် ခေါင်းဆောင်ကြီးကဲ့သို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး မျက်နှာထားကြီးလည်း လုပ်ထားနိုင်သည်။ ဒုက္ခ သုခတို့ကို တွေးကာ ကြာမြင့်စွာ ပူပန်ကြောင့်ကြနိုင်သည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် အနုပညာ အညံ့စားတို့ကို အလွန် မုန်းတီးသည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီကား အညံ့ပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ကိုယ်တိုင် ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ဖူးသည်။ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် အရက်ဆိုင်ထိုင်ရင်း မိမိ အပေါင်းအသင်းများ၏ ပုံတူကို ခဲဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ရေးဆွဲလေ့ ရှိသည်။ ထိုသို့ ရေးဆွဲသော ပုံတူများမှာလည်း အလွန် လက်ရာမြောက်လှပေသည်။ ထို့ကြောင့် “တကယ့်အနုပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါပေသည်” ဟူသော ချီးကျူးထောမနာကို လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် မကြာမကြာ ခံရသည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်တွင် ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် ညီမချော လေးငါးယောက် ရှိသည်။ ထို ညီမချောများအတွက်လည်း အလွန် ဂုဏ်ယူလေ့ ရှိသည်။ တစ်ခါက ညီမချောများကို ထိကပါးရိကပါး စော်ကာမော်ကာ ပြုသည်ဟု မှတ်

ထင်ပြီး ကာလသားတချို့နှင့်ပင် ထိုးလား ကြိတ်လား ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဤသို့ ညီမချောများနှင့် ပတ်သက်၍ ရန်လိုတတ်ခြင်းကြောင့် ညီမချောများမှာ စိတ်တထင့် ထင့် ဖြစ်နေကြရှာသည်။ “အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ အကဲပါလှမှုကို မခံချင်သော ကာလ သားများက တကယ် လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်သောအားဖြင့် မိမိတို့ကို လာရောက် စော်ကားကြမည်လော” ဟု တွေးတော ကြောင့်ကြနေကြရှာသည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် အချိန်အားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထို အချိန်တို့ကို လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ၏ ညီမအကြောင်းကို တွေးတော စိတ်ကူး ယဉ်ရင်း ကုန်ဆုံးလေ့ ရှိသည်။ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ၏ ညီမကား ရွှေရောင် ဆံပင်နှင့် မိန်းမချောလေး ဖြစ်သည်။ သွေးသားဆူဖြိုး တောင့်တင်းလှသူဖြစ်၍ မိမိ ခေါင်းကိုသာ လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်နေတတ်သော လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်ကို သဘောမကျ။ မိမိကို ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ချစ်ပစ်လိုက်မည့် ယောက်ျားတောင့် တောင့်ကြီးကိုသာ တောင့်တသူ ဖြစ်သည်။

လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ ကား ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မရှိ နွမ်းပါး ဆင်းရဲသူများကို တကယ့် မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ဖြင့် ချစ်ခင်ပြီး ဘဝနွံထဲ မှာ ကယ်တင်ကြသော လုလင်ပျိုများ၏ ချစ်မေတ္တာအကြောင်းကို တွေးတော စိတ်ကူးယဉ်လေ့ရှိသော လောကကို နာကြည်းနေသည့် ကဗျာဆရာ ဖြစ်သည်။ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် ဘဝ၏ အမှောင်ပိုင်းကို ညွတ်ပျောင်းကာ စိတ်ကူးယဉ် တတ်သည်။ ဘဝ အတွေ့အကြုံများသကဲ့သို့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတို့သည် ကျယ်ဝန်း ထူးတွေ့သည်။ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် မဟူရာသွေး မိန်းမပျိုလေးများ အကြောင်းကို စိတ်ကူးယဉ်ကာ ကာရန်မဲ့ ကဗျာများကို တစ်ခါတစ်ရံ ရွတ်ဆိုနေ တတ်သည်။

လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် မိမိအပါး၌ မိဘနှစ်ပါး ငိုကြွေးနေကြပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီးက ရဲရင့်သော်လည်း ကြေကွဲသော မျက်နှာနှင့် ကြည့်နေခိုက် တွင် စစ်မြေတလင်း၌ ကွယ်လွန်ရမည့်အဖြစ်ကို တမ်းတတတ်သည်။ ထို့ပြင် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် စစ်လက်နက် အကျိုးအပဲ့များပေါ်သို့ ဝင်လုဆဲ နေရောင် ကျရောက်ကာ အရောင်တလက်လက် ထွက်နေစဉ် မိမိ၏ မိတ်ဆွေ ရဲဘော်အများက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ မိမိကို ငေးစိုက် ကြည့်နေခိုက်တွင် စစ်မြေပြင်၌ ကွယ်လွန်ရမည့် အဖြစ်ကိုလည်း မကြာမကြာ တွေးတော စိတ်ကူးယဉ်တတ်သည်။

ထိုသို့ စစ်မြေပြင်၌ ကွယ်လွန်ခိုက်တွင် ဂျာမန်လူမျိုး ကမ္ဘာကျော် ဂီတ

ပညာရှင်ကြီး ရစ်ချတ်ဝက်ဂနာ၏ မရဏ တေးဂီတကို တီးမှုတ်နေကြရမည်။ ဂျာမန် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တို့တွင် ဖတ်ရှုရသည့်အတိုင်း အိုဒင်နတ်ဘုရားကြီး၏ ရင်သား ဖွံ့ထွားလှသော သမီးတော် ဝါကုရီနတ်မိမယ်များက စစ်မြေတလင်း၌ ကျဆုံးသော သူရဲကောင်းများ၏ ဝိညာဉ်ကို နတ်ဘုံသို့ လာရောက်ဆောင်ကြဉ်းသွားသကဲ့သို့ လာရောက် ဆောင်ကြဉ်းကြလိမ့်မည်ဟု တွေးတော စိတ်ကူးယဉ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် လက်ဖတင်နင်တွန်တာသည် စစ်မြေတလင်း၌ မိမိ ကွယ်လွန်ခါနီး ပြောကြားသွားရမည့် မှာတမ်းစကားကိုပင် ကြိုတင် တွေးတောထားသည်။

ဤသူတို့ကား ကာနယ်လင်ဆာ၏ ရုံးအမှုထမ်းများ ဖြစ်ကြပါ၏။ သူတို့ အားလုံးပင် ‘ပြေး... ပြေး... သိုးမည်း... ပြေး’ ဟူသော ကစားနည်းမျိုးကို ကလေး များ ကစားကြသကဲ့သို့ စစ်ကို သဘောထားနေကြသူများ ဖြစ်သည်။

မေဂျာဟန်းတားသည် စစ်ကို အပေါင်း အနုတ် အမြောက် အစား တွက်ရသကဲ့သို့ သဘောထားသည်။ ဂဏန်းတွက်ပြီးသောအခါ မီးဖိုအနီးတွင် အပန်းဖြေ အနားယူသကဲ့သို့ အနားယူ အပန်းဖြေရလိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင် ယူဆ ထားသည်။ ကပ္ပတိန်လော့ကမူ “သန်စွမ်း တောင့်တင်းသော လူငယ် လူရွယ်များ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်သင့်သော အကောင်းဆုံးသော လုပ်ငန်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်” ဟု သဘောထားသည်။ လက်ဖတင်နင်ပရက်ကယ်နှင့် လက်ဖတင်နင်တွန်တာ တို့ကမူ စစ်ကို စိတ်ကူးယဉ်စရာ တစ်ရပ်အဖြစ် သဘောထားသည်။ သူတို့၏ စိတ်ကူးသည် တကယ့် ဖြစ်ရပ်တွင် မည်သည့်အခါမှ မဖြစ်။ သူတို့ စိတ်ကူး၌ စစ်သည် လက်နက်ကောင်းများ အပြည့်အစုံ တပ်ဆင်ထားပြီး ကျကျနန ကြိုတင် စီမံထားသူများက လက်နက်လည်း မရှိ၊ ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှုလည်း မရှိသော ရန်သူတို့ကို အနိုင်ရသကဲ့သို့ လွယ်ကူ ချောမောနေသည်။ သူတို့ စိတ်ကူး၌ သူတို့သည် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲမှ မရှုံး။ သို့သော် ဒဏ်ရာလည်း ပွန်းရုံ ရှုရုံသာ ရကြ သည်။

သူတို့သည် အခြေအနေအရ ဤသို့ စစ်မှုထမ်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် လူအများနည်းတူ သတ္တိလည်း ရှိကြသည်။ သတ္တိလည်း ကြောင်ကြ သည်။ “ရေရှည်ကာလတွင် စစ်သည် မည်သို့ ဖြစ်တတ်သည်” ကို ကာနယ်လင်ဆာ မှ တစ်ပါး သူတို့အားလုံးပင် တစ်ယောက်မှ မသိကြ။

ကာနယ်လင်ဆာသည် ဘယ်ဂျီယမ်နိုင်ငံနှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံတို့တွင် အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်။ မိမိ သိနားလည်သော စစ်အကြောင်းကို ကာနယ်လင်ဆာသည် မည်သည့်အခါတွင်မှ မတွေးမိအောင် အမြဲ ကြိုးစားသည်။

စစ် ဟူသည် သစ္စာဖောက်ခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်း၊ အရည်အချင်း မရှိသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၏ ယောင်ယောင်မှားမှား လုပ်ခြင်း၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်း၊ သတ် ဖြတ်ခြင်း၊ ရောဂါ ထူပြောခြင်း၊ နွမ်းနယ်ခြင်းတို့သာ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး စစ်ကြီးပြီးသည့်အခါ၌ ပင်ပန်းမှု အသစ်၊ မုန်းတီးမှုအသစ်တို့ တိုးလာသည်မှအပ မည်သည့်အရာမှ ပြောင်းလဲ၍ မသွား။ ဤသို့လျှင် ကာနယ်လင်ဆာ သိရှိနားလည် ထားသည်။

ကာနယ်လင်ဆာသည် “ မိမိသည် စစ်သားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အထက်က အမိန့်ကိုလည်း နာခံရမည်။ လက်အောက်ကိုလည်း အမိန့်ပေးရမည်” ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမလေ့ ရှိသည်။ “အထက်က ပေးသော အမိန့်ကို ပြန်လှန် မေးခွန်းထုတ်ခြင်း၊ တွေးတော ဆန်းစစ်ခြင်းတို့ကို ပြုရန်မဟုတ်။ အထက်က ပေးသော အမိန့်ကို ထမ်းဆောင်ရန်သာ ဖြစ်သည်” ဟု မှတ်ယူထားသည်။

ကာနယ်လင်ဆာသည် အခြားတစ်ပါးသော စစ်ပွဲများ၏ စိတ်နှလုံး ချောက်ချားစရာကောင်းလှသော ဖြစ်ရပ်များ၊ မြင်ကွင်းများကို မစဉ်းစားဘဲ ဘေး ဖယ်ထားသည်။ ယခု မျက်မှောက် ကြုံတွေ့ရသော စစ်ပွဲသည် ယခင် ဖြစ်ပွားခဲ့ သော စစ်ပွဲများအတိုင်း တစ်သေမတိမ်း ကြုံရလိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင်ယူဆထား သည်။ သို့သော် ယခု မျက်မှောက်ကြုံရသော စစ်သည် ယခင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော စစ်များနှင့် သဘောချင်း၊ အသွင်ချင်းမူ ခြားနားလိမ့်မည်ဟု ကာနယ်လင်ဆာ သည် တစ်နေ့လျှင် အကြိမ် ငါးဆယ်ထက်မနည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြောကြား သတိပေးနေတတ်သည်။ ယခင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော စစ်နှင့် ယခု မျက်မှောက်ကြုံရသော စစ်သည် သဘောချင်း ခြားနားလိမ့်မည်။ ခြားနားလိမ့်မည်... ခြားနားလိမ့်မည်။

စစ်ချီတက်ရာတွင် လည်းကောင်း၊ လူထု ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ပွဲတွင် လည်း ကောင်း၊ ဘောလုံးကစားပွဲနှင့် စစ်ပွဲတို့တွင် လည်းကောင်း မည်သို့ ဖြစ်ပျက်လိမ့် မည်ကို အကြမ်းဖျင်းမျှသာ မှန်းဆနိုင်ပေသည်။ ဤသို့ မှန်းဆတိုင်းလည်း မဖြစ် တတ်၊ မထင်မှတ်သည်တို့ ဖြစ်တတ်သည်။

စိတ်ကို တောင့်ထားခြင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း၊ စိတ်နှလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ် ခြင်း၊ စိတ်ပြောင်းမြန်ခြင်းဟူသော အကြောင်းအရာအားလုံးသည် မှန်ရီမှိုင်းပျနေ သော ကြီးကျယ်လှသည့် အိပ်မက်ဆိုးကြီးမှ ပေါ်ဖွားလာတတ်သည်။ ထို အိပ်မက် ဆိုးကြီး မက်ပြီးသွားသောအခါ၌ လူတွေကို ဘယ်လို သတ်ခဲ့သည်၊ လူတွေကို ဘယ်လို အမိန့်ပေးခဲ့သည်တို့ကိုပင် ပြန်ပြောင်း တွေးတော၍ မရနိုင်တော့။ ထို

အိပ်မက်ဆိုးကြီးကို မမက်ဖူးကြသောသူများက ထို အိပ်မက်ဆိုးကြီး အကြောင်းကို မေးမြန်းသောအခါ၌ ပိုးတဝါးမျှသာ ပြန်ပြောပြနိုင်တော့သည်။

ကာနယ်လင်ဆာ၏ ဤရုံးအမှုထမ်းများသည် မြို့တော်ဝန်၏ စံအိမ်တော်အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းကြီး သုံးခန်းကို သိမ်းယူစခန်းချထားကြသည်။

အိပ်ခန်းတွင်း၌ သူတို့၏ ခေါက်ခုတင်များ၊ စောင်များနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ထားကြသည်။ ထိုအခန်းနှင့် ကပ်လျက်ဖြစ်သော အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းကြီး၏ အပေါ်တည့်တည့်တွင် တည်ရှိနေသည့် အခန်းကိုမူ သူတို့သည် အလုပ်ခန်း၊ ရုံးခန်းသဘော ဖွင့်ထားသည်။ ထို အခန်းတွင် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင် အနည်းအကျဉ်းသာ ရှိသည်။ ထိုအခန်းတွင် သူတို့သည် ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောကြသည်။ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ မှာသောက်ကြသည်။ စီမံကိန်းများချကြသည်။ စီမံကိန်းများကို စမ်းသပ် အကောင်အထည် ဖော်ကြသည်။

အခန်းပြတင်းပေါက်အကြား နံရံများပေါ်တွင်မူ နွားများ၊ ရေကန်များနှင့် လယ်ယာမြေရှိ အိမ်လေးများတို့ကို သရုပ်ဖော် ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကားများ ချိတ်ထားသည်။ ထို ပြတင်းပေါက်များမှနေ၍ သူတို့သည် မြို့ကိုကျော်ပြီး ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းကို လှမ်းမြင်နိုင်သည်။ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်း တံတားတွင်ကား သင်္ဘောများ ကျောက်ချ ရပ်နားနေကြသည်။ ကျောက်မီးသွေးတင် သင်္ဘောများမှာမူ ကျောက်မီးသွေးများကို တင်ပြီး ပင်လယ်တွင်းသို့ ခုတ်မောင်း ထွက်ခွာသွားနေကြသည်။

သူတို့သည် မြို့လေးတစ်မြို့လုံးကို အပေါ်မှ စီး၍ မြင်ရသည်။ မြို့လယ်ကွက်လပ်နှင့် ရေပန်းများ၊ ပင်လယ်ကမ်းတစ်လျှောက် ကျောက်ချထားသော ငါးဖမ်းလှေငယ်များ၊ လိပ်သိမ်းထားသော ရွက်များ။ ထို မြင်ကွင်းများသာမက သူတို့သည် ညာဘက် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် တိုးဝင်လာသော အနံ့ကိုလည်း ရှုရှိုက်ရသည်။ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်း၌ လှမ်းထားသော ငါးခြောက်တို့၏ အနံ့စူးစူး။

အခန်း၏ အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်တွင် စားပွဲရှည်ကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။ စားပွဲရှည်ကြီးဘေးတွင် မေဂျာဟန်းတား ထိုင်နေသည်။ မေဂျာဟန်းတား၏ ပေါင်ပေါ်တွင်ကား သူ ပုံဆွဲရာ၌ သုံးသော အောက်ခံ ပျဉ်ပြားထူထူကြီးသည် စားပွဲရှည်ကြီးကို မေးတင်လျက် တည်ရှိသည်။ မေဂျာဟန်းတားသည် ပုံဆွဲစာရွက်ပေါ်၌ မီးရထားလမ်းအသစ် ပုံစံတစ်ခုကို စတုဂံများ၊ တြိဂံများဖြင့် ပုံစံထုတ်လျက် ရှိသည်။

ဤသို့ ပုံစံထုတ်နေစဉ် အောက်ခံပျဉ်ပြားကြီးသည် မငြိမ်မသက် လှုပ်နေ

သည်။ ဤသို့ လှုပ်နေမှုကြောင့် မေဂျာဟန်းတားသည် တဖြည်းဖြည်း ဒေါပွလာသည်။ နောက်သို့လှည့်ကာ-

‘ပရက်ကယ်၊ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်’ ဟု အော်ခေါ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အိပ်ခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ် ထွက်လာသည်။ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်၏ မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရာ၌ သုံးသော ဆပ်ပြာရည်တို့ဖြင့် ဖွေးနေသည်။ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် ဆပ်ပြာသုတ် ဝက်မှင်ဘီးကို လက်တွင် ကိုင်ထားရာမှ-

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မေဂျာ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

မေဂျာဟန်းတားလည်း ပုံဆွဲ အောက်ခံပျဉ်ပြားကြီးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ရင်း-

‘ငါ့အိတ်ညိုကြီးထဲမှာ ဟောဒီ ပျဉ်ပြားတင်ပြီးရေးဖို့ သုံးချောင်းထောက် တစ်ခု ရှိတယ် မဟုတ်လား’ ဟု မေးသည်။

‘ကျွန်တော် မသိဘူး မေဂျာ၊ ဖွင့်လည်း မကြည့်မိဘူး’

‘ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် အခု သွားပြီးဖွင့်ကြည့်စမ်း။ ဒီအလင်းရောင်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ ကောင်းကို မကောင်းဘူး။ ဒီတော့ မင်နဲ့ အပြီးသတ် မရေးခင်မှာ ထပ်ပြီး ပုံဆွဲရဦးမယ်’

‘ကျွန်တော် ခဏလောက် မုတ်ဆိတ် ခပ်သုတ်သုတ် ရိတ်လိုက်ပါရစေဦးခင်ဗျာ။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း ရှာပေးပါမယ်’

မေဂျာဟန်းတားလည်း ဒေါသထွက်သွားဟန်ဖြင့်-

‘ဟေ့ မင်း ကြည့်ကောင်းဖို့အရေးထက် ငါ့ရဲ့ မီးရထားလမ်းပုံစံ ပြီးဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်ကွ။ ဂေါက်သီးရိုက်တဲ့ အိတ်တွေ စုပုံထားတဲ့နေရာမှာ ငါပြောတဲ့ အိတ်ညိုကြီးကို သွားရှာစမ်း’ ဟု အော်လိုက်သည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်လည်း အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ညာဘက်တံခါးပေါက် ပွင့်သွားပြီး ကပ္ပတိန်လော့ ဝင်လာသည်။

ကပ္ပတိန်လော့သည် စစ်ခမောက်ကို ဆောင်းထားသည်။ စစ်မြေပြင်သုံး မျက်မှန်ကို တပ်ထားသည်။ ဓားလွယ်ကို ခါးတွင် ချိတ်ထားသည်။ သားရေအိတ် မျိုးစုံကိုလည်း ချိတ်ထားသည်။ ကပ္ပတိန်လော့သည် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုပစ္စည်းပစ္စယများကို အမြန်ဆုံး ချွတ်ရင်း-

‘ကပ္ပတိန်ဘင်တစ် တစ်ယောက်တော့ ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပြီဗျ။’

ဘယ်နှယ်ဗျာ တာဝန်ချိန်အတွင်းမှာ ဦးထုပ်ပျော့လေးကို ဆောင်းပြီး လမ်းထွက်ရတယ်လို့' ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် စစ်မြေပြင်သုံး မျက်မှန်ကို စားပွဲရှည်ကြီးပေါ် တင်သည်။ ထို့နောက် စစ်ခမောက်ကို ချွတ်တင်သည်။ ထို့နောက် လွယ်အိတ်ကို ချွတ်တင်သည်။ ထိုကြောင့် စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်တွင် ပစ္စည်းပစ္စယတို့ စုပြုံ ပြည့်သွားသည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားက-

'ဟေ့... ဟေ့ မောင်မင်းကြီးသားရဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို ဒီပေါ်မှာ စုပြုံတင်မနေနဲ့။ ဒီမှာ ကျုပ် အလုပ်လုပ်စရာ ရှိနေပါတယ်' ဟု ပြောပြီးနောက်-

'ဒါထက် ကပ္ပတိန်ဘင်တစ်က ဘာကြောင့် ဦးထုပ်ပျော့လေးကို ဆောင်းသွားရတာတဲ့လဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒီလို ဦးထုပ်ပျော့လေးကို ဆောင်းသွားတဲ့ အတွက်ကြောင့် ဘာမှ ဘေးအန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်တောင် စစ်သံခမောက်ကြီးတွေကို ဆောင်းရလွန်းလို့ ငြီးငွေ့နေပါပြီ။ ဖျားချင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်မိပါရဲ့။ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ စစ်ခမောက်ကြီးတွေက လေးက လေးပါဘိသနဲ့' ဟု ပြောသည်။

ဤတွင် ကပ္ပတိန်လော့က-

'ဒါဟာ စွန့်ပစ်ရမယ့် အလေ့အကျင့်ဆိုးပါ မေဂျာ၊ ဒီအလေ့အကျင့်ဆိုးတွေကြောင့် လူထုရဲ့အမြင်ဟာ သေးငယ် သိမ်နပ်သွားစေနိုင်တယ်။ ဒီမှာ မေဂျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ စစ်စည်းကမ်း ဥပဒေကို ထိန်းသိမ်းရမယ်။ အစဉ် တက်ကြွနိုးကြားနေရမယ်။ ဘယ်အခါမှ စစ်စည်းကမ်းဥပဒေကို လျှော့ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ စစ်စည်းကမ်း ဥပဒေကို မလိုက်နာတာဟာ ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်တွေကို ဖိတ်ခေါ်ကြိုဆိုတာနဲ့ အတူတူပဲ' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားက-

'မင်းက ဘာကြောင့် ဒီလို တွေးနေရတာလဲ' ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ကပ္ပတိန်လော့သည် ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲ မတ်လိုက်သည်။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖြေရှင်းပြရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ဤသို့ ငါသိ ငါတတ် လုပ်မှုကြောင့် လူတိုင်းစိတ်တွင်း၌ ကပ္ပတိန်လော့၏ မျက်ခွက်ကို လက်သီးဖြင့် စွတ်ထိုးချင်စိတ်များ မကြာမကြာ ပေါ်တတ်သည်။

ထို့နောက် ကပ္ပတိန်လော့က-

'ကျွန်တော် တွေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး မေဂျာ။ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ ရန်သူနယ်မြေမှာ ကျင့်ဆောင်ရမယ့် စစ်သည်တော် လက်စွဲ ဥပဒေ၊ အမှတ် ၁၂ ကို

ပြန်ပြောနေတာပါ။ ဒီလက်စွဲဥပဒေတွေဟာ အထက်က သေသေချာချာ လေ့လာ ဆည်းပူးပြီး ချမှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းပါ။ ဒီလက်စွဲဥပဒေတွေကို မေဂျာ ဖတ်ထား သင့်ပါတယ်' ဟု ပြောပြီးမှ-

'စစ်သည်တော် လက်စွဲဥပဒေ၊ အပိုင်း ၁၂ ကို လူတိုင်း လူတိုင်း ဂရုစိုက် လေ့လာ ဖတ်ရှုထားသင့်ပါတယ်' ဟု ပြောကြားသည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားက-

'အဲဒီ စစ်သည်တော် လက်စွဲဥပဒေတွေကို ရေးတဲ့လူဟာ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ ရန်သူနယ်မြေတွေကို ရောက်မှ ရောက်ဖူးပါစလို့ ကျုပ် အံ့သြနေမိတယ်။ ဒီမြို့က မြို့သူမြို့သားတွေဟာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိကြတဲ့လူတွေပဲ။ စိတ်ကောင်းနှလုံး ကောင်းလည်း ရှိကြတယ်။ ပေးသမျှ အမိန့်ကိုလည်း လိုက်နာကြတယ်' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် တံခါးပေါက်မှ ဝင်လာ သည်။ မျက်နှာတွင်ကား ဆပ်ပြာရည်များ ပေကျဲနေဆဲ။ လက်တွင်မူ အိတ်ညို ကြီး တစ်အိတ်ကို ဆွဲလာသည်။ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်၏ နောက်မှ ကပ်၍ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာလည်း လိုက်ပါလာသည်။ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က-

'ဒီအိတ်ညိုကြီးလား မေဂျာ' ဟု မေးရာ၊ မေဂျာဟန်းတားက-

'အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ကဲ... ကဲ အိတ်ကို ဖြေစမ်း။ သုံးချောင်း ထောက် ရှာပြီး ထောင်လိုက်စမ်း' ဟု ပြောသည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်နှင့် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာတို့လည်း အိတ်ညို ကြီးကို ဖြေကာ သုံးချောင်းထောက် ကိရိယာကို ထုတ်ပြီး တပ်ဆင်ကြသည်။ ထို့နောက် ခိုင် မခိုင် စမ်းကြည့်ပြီးလျှင် မေဂျာဟန်းတား အနီးသို့ သယ်လာကြ သည်။ မေဂျာဟန်းတားလည်း လက်တွင်းရှိ ပုံဆွဲအောက်ခံပျဉ်ပြားကို သုံးချောင်း ထောက်ပေါ်တွင် ဝက်အူစုပ်ကာ တပ်လိုက်သည်။ အပြီးသတ် တပ်ဆင်ပြီးသော အခါ မေဂျာဟန်းတားသည် ညည်းညူရင်း သုံးချောင်းထောက်ရှေ့တွင် ထိုင်လိုက် သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန်လော့က လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်အား ကြည့် ကာ-

'လက်ဖတင်နှင့်၊ ခင်ဗျားမျက်နှာမှာလည်း ဆပ်ပြာရည်တွေနဲ့ပါလား'

'ဟုတ်ကဲ့ ကပ္ပတိန်၊ ကျွန်တော် မုတ်ဆိတ်ရိတ်နေတုန်း မေဂျာ ခေါ်တာ နဲ့ ဒီမှာလာပြီး သုံးချောင်းထောက် ယူပေးနေရတာကြောင့်ပါ'

‘ကိုင်း... ကိုင်း၊ ဒါဖြင့်လည်း ပြီးအောင် သွားရိတ်လိုက်ဦး။ ကာနယ် မြင်သွားဦးမယ်’

‘အို... ကာနယ်က ဒါတွေ ဂရုမစိုက်ပါဘူး ကပ္ပတိန်၊ မြင်သွားလို့ အရေး မကြီးပါဘူး’

‘ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကာနယ် မမြင်ရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့’
ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန်တွန်တာသည် မေဂျာဟန်းတား၏ ပခုံးကို ကျော်ကာ မေဂျာဟန်းတား အလုပ်လုပ်နေသည်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်လည်း လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်ကို ထုတ်ကာ မေးစေ့နှင့် ပါးပြင်တစ်ဝိုက်တွင် ပေကျံနေသော ဆပ်ပြာရည်များကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ကပ္ပတိန်တွန်တာလည်း မေဂျာဟန်းတား၏ ပုံဆွဲစက္ကူ ထောင့်စွန်း တစ်နေရာရှိ အမှတ်အသားတစ်ခုကို လက်ဖြင့် ထိုးရင်း-

‘ဒီတံတားကတော့ တကယ့်ကို ကြည့်ကောင်းတဲ့ တံတားပါပဲ မေဂျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာ သွားပြီး တံတားတွေ ဆောက်ရဦးမှာလဲ’ဟု မေးသည်။

မေဂျာဟန်းတားလည်း သူ ဆွဲထားသော ပုံစံကို စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ကပ္ပတိန်တွန်တာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ-

‘ဘာလဲ၊ အို... ဒါက ကျုပ်တို့ ဆောက်လုပ်ရမယ့် တံတားပုံစံ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ပုံစံထုတ်နေတာပါ’ ဟု ဖြေသည်။

‘ဒါဖြင့် မေဂျာက တံတားပုံစံကို ဘာကြောင့် ထုတ်နေတာလဲ’
ကပ္ပတိန်တွန်တာ၏ အမေးစကားကြောင့် မေဂျာဟန်းတားသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက်-

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် ပြောပြမယ်။ ကပ္ပတိန် သိတဲ့အတိုင်း ကျုပ်အိမ်နောက်ဘက်မှာ ကလေးကစားတဲ့ မီးရထားသံလမ်းပုံစံ ဆောက်ထားတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မီးရထားသံလမ်း ဖြတ်ကျော်ဖို့ ချောင်းကူးတံတားလေး မဆောက်ခဲ့ရသေးဘူး။ ဆောက်စရာ ကျန်သေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ် ဒီမှာရှိနေတဲ့အခိုက်ဟို ကျုပ်အိမ်က မီးရထားသံလမ်းဖြတ်ဖို့ ချောင်းကူးတံတားပုံစံကို ဆွဲနေတာပါ’ ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် စာရွက်ခေါက် တစ်ရွက်ကို ဘေးအိတ်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် စာရွက်ခေါက်ကို ဆွဲဖြန့်ကာ

နေသားတကျ ချပြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို စာရွက်တွင် မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ ရုပ်ပုံကို တွေ့ရသည်။ ထို ပုံတွင် မိန်းမပျို၏ ခြေထောက်၊ မိန်းမပျို၏ အဝတ်အစား၊ မိန်းမပျို၏ မျက်တောင်မွှေးတို့သာ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်ထင်နေသည်။ မိန်းမပျိုသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ထွားဖွံ့လှသည်။ ရွှေရောင်ဆံပင် ရှိသည်။ ခြေအိတ်အနက်ကို စွပ်ထားသည်။ ဘော်လီအင်္ကျီမှာ အောက်သို့ နိမ့်ကျနေလွန်းလှသည်။ ပုံတွင် မိန်းမပျိုသည် ဇာယပ်တောင် အနက်ကြားမှ မခိုးတရို ကြည့်နေသည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် မိန်းမပျို၏ ပုံကို ကိုင်ထားရာမှ-

‘ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ မလှဘူးလား’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ လက်ဖတင်နှင့် တွန်တာလည်း ပုံကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပြီးနောက်-

‘ငါတော့ သဘောမကျပေါင်ဗျာ’ ဟု ဖြေသည်။

‘ဘာကိုများ မင်းက သဘောမကျတာလဲ’

‘သဘောမကျတာဟာ သဘောမကျတာပဲပေါ့။ နေပါဦး၊ ဒီပုံကို မင်းက ဘာကြောင့် တရိုတသေ သိမ်းရတာလဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါက သဘောကျတာကိုးကွ။ မှန်မှန်ပြောစမ်းပါဗျာ၊ မင်းလည်း သဘောကျတယ် မဟုတ်လား။ သဘောကို ကျရမယ်’

‘မကျပါဘူးဗျာ’

‘သူနဲ့ ချိန်းပြီး မင်း တွေ့ခွင့်ရမယ်ဆိုရင်တောင် မင်း သွားမတွေ့ချင်ဘူးလို့ ပြောတာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်’

‘ဒါဖြင့်ရင် မင်း ရူးနေပြီပေါ့’

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး-

‘ကဲ... ဟောဒီမှာ ပုံကို ချိတ်ထားပေးမယ်။ မင်း သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး သဘောကျ မကျ ပြောစမ်းဗျာ’ ဟု ပြောရင်း ကန့်လန့်ကာပေါ်တွင် မိန်းမပျို၏ ပုံကို ပင်အပ်ဖြင့် တွယ်ထားလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန်လော့သည် စားပွဲပေါ်ရှိ သူ၏ ပစ္စည်းပစ္စယများကို လက်ဖြင့် ပွေ့ယူလိုက်ရာမှ-

‘လက်ဖတင်နှင့်၊ ဒီနေရာမှာ ပုံကို ချိတ်ဖို့ မသင့်တော်ဘူး ထင်ပါတယ်။

ဒီတော့ ပုံကို ပြန်ဖြုတ်လိုက်စမ်းဗျာ၊ တကယ်လို့ ဒီမြို့က လူတွေ တွေ့သွားရင် အထင်သေး အမြင်သေး ဖြစ်သွားပါဦးမယ်’ ဟု ပြောသည်။

မေဂျာဟန်းတားလည်း နောက်သို့ လှည့်ကာ 'ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ' ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် အများစိုက်ကြည့်နေကြသော ပုံကို လှမ်းကြည့်ရင်း- 'သူ ဘယ်သူလဲ' ဟု မေးလိုက်ရာ၊ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က- 'သူက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပါ' ဟု ဖြေသည်။

မေဂျာဟန်းတားလည်း ပုံကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက်- 'အို... သူ့ကို မင်း သိတယ်လား' ဟု မေးလိုက်သည်။

ဤတွင် ကပ္ပတိန်တွန်တာက-

'မိန်းမပျက် တစ်ယောက်ပါ' ဟု ဝင်ဖြေလိုက်ရာ၊ မေဂျာဟန်းတားက- 'အိုး... မင်းလည်း သူ့ကို သိတယ်ပေါ့' ဟု ဆိုလိုက်သည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်လည်း ကပ္ပတိန်တွန်တာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း- 'မိန်းမပျက်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ မင်း ဘယ်လိုသိသလဲ။ ပြောစမ်း'

ဟု မေးသည်။

'မိန်းမပျက်နဲ့ တူလို့ပေါ့ကွ'

'ဒါဖြင့် သူ့ကို မင်း တကယ်မသိဘူးပေါ့'

'မသိဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး'

'ဒါဖြင့် မိန်းမပျက်တစ်ယောက်လို့ မင်း ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်တာလဲ။ ပြောစမ်း'

ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန်လော့က ကြားဖြတ်ပြီးနောက်-

'လက်ဖတင်နှင့်၊ ခင်ဗျားပုံကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား သဘောကျတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား အိပ်ရာဘေးမှာ ချိတ်ထားပါ။ ဒီအခန်းက ရုံးခန်းသဘောမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်' ဟု ပြောသည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်လည်း ရန်လိုသော အကြည့်ဖြင့် ကပ္ပတိန်လော့ ကို စိန်းစိန်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တုံ့ပြန်ပြောကြားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန်လော့က-

'လက်ဖတင်နှင့်၊ ကျုပ် အမိန့်ပေးတယ်ဗျာ' ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ သနားစရာ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် ပုံလေးကို အသာပြန်ခေါက်ပြီး ဘေးအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် အကြောင်းအရာ လွှဲပြောင်း လိုဟန်ဖြင့်-

'ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ဒီမြို့မှာ မိန်းမချော မိန်းမလှလေးတွေ ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ နေသားထိုင်သားကျလို့ အားလုံး ပြေပြေပြစ်ပြစ် ဖြစ်သွားတဲ့အခါမှာ အဲဒီ မိန်းမချော မိန်းမလှလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော် မိတ်ဖွဲ့ရသေးတာပေါ့' ဟု ခပ် ရွှင်ရွှင် ပြောသည်။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်လော့က-

'လက်ဖတင်နင်၊ "စစ်သည်တော် လက်စွဲဥပဒေ၊ အမှတ် ၁၂" ကို ခင်ဗျား ဖတ်ထားသင့်တယ်။ အဲဒီ လက်စွဲဥပဒေမှာ မိန်းမပျိုတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ လိုက်နာရမယ့် အချက်တွေ ပါတယ်' ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် သူ၏ ပစ္စည်းပစ္စယ များကို သယ်မကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ထိုအခိုက်တွင် လက်ဖတင်နင်တွန်တာသည် မေဂျာဟန်းတား၏ ပခုံး ပေါ်ကို ကျော်ကာ မေဂျာဟန်းတား အလုပ်လုပ်နေသည်ကို ကြည့်မြဲ ကြည့်နေရာမှ-

'ဒီအကြကောင်းတယ် မေဂျာ၊ ဒါမှ ကျောက်မီးသွေးတဲ့တွေဟာ ကျောက် မီးသွေးတွင်းကနေပြီး သင်္ဘောအထိ ရောက်မှာ' ဟု ပြောသည်။

မေဂျာဟန်းတားလည်း အလုပ်လုပ်နေရာမှ နောက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှည့်ရင်း-

'ကျုပ်တို့တော့ အမြန်လုပ်ရမှာပဲ။ ကျောက်မီးသွေးတွေကို ကျုပ်တို့ အမြန် ဆုံး သယ်ယူနိုင်ဖို့ လုပ်ရမယ်။ ဒီအလုပ်ကတော့ တကယ့်ကို တာဝန်ကြီးတဲ့အလုပ် ပဲဗျ။ ဒီမြို့ခံ လူထုက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိကြတဲ့အတွက် ကျုပ်ဖြင့် ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးဘူး' ဟု ပြောသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကပ္ပတိန်လော့သည် ပစ္စည်းပစ္စယ မပါဘဲ အခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်အနီး သွားရပ်ကာ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်း ရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ ကျောက်မီးသွေးတွင်းများ ရှိရာသို့လည်း လှမ်း မျှော်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်-

'ဒီမြို့ခံ လူထုဟာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိတာ၊ ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိတာဟာ ကျွန်တော်တို့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိတဲ့အတွက်၊ ဆင်ခြင်တုံတရားရှိတဲ့အတွက် ဖြစ် ပါတယ်။ ဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ကိုယ် ကျွန်တော်တို့ ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုသင့်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ စစ်စည်းကမ်းဥပဒေကို တိတိကျကျ လိုက်နာသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောပြောနေရတာပေါ့။ စစ်စည်းကမ်းဥပဒေကလည်း စဉ်းစဉ်းစားစား တွေးတော ချမှတ်ထားတာပဲ' ဟု ပြောကြားသည်။

ထိုအခိုက်တွင် တံခါးပွင့်သွားသည်။ ကာနယ်လင်ဆာလည်း ကုတ်အင်္ကျီ

ကို ချွတ်ရင်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးပင် ကာနယ် လင်ဆာအား စစ်ထုံးစံအတိုင်း အရိုအသေပြုကြသည်။

ကာနယ်လင်ဆာက ကပ္ပတိန်လော့အား-

‘ကပ္ပတိန်လော့ရေ၊ ကပ္ပတိန်ဘင်တစ်ဆီ သွားပြီး တာဝန်လဲယူလိုက်ပါ ကွယ်။ ကပ္ပတိန်ဘင်တစ် နေ့လို့ သိပ်မကောင်းဘူး။ ခေါင်းမူးတယ်လို့ ပြောတာ ပဲ’ ဟု ပြောရာ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ။ အခုတင်ပဲ ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးခဲ့ပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ကာနယ်လည်း ကပ္ပတိန်လော့ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း-

‘ကပ္ပတိန်၊ အခုလိုသွားပြီး တာဝန်ထပ်ယူရတဲ့အတွက် မောင် ဝန်မလေး ဘူး မဟုတ်လား’

‘ဝန်မလေးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဝန်မလေးပါဘူး။ ကျွန်တော်က မှတ်တမ်းတင် ထားဖို့ အတွက်သာ ပြောရတာပါ’

ကာနယ်လည်း စိတ်ဖြေလိုက်ဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး-

‘ကပ္ပတိန်၊ မောင်က ဆောင်ရွက်ရသမျှကို မှတ်တမ်းအတင်ခံချင်တယ် ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီအတွက် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မထိခိုက်ပါဘူး’

‘အင်း... မောင့် ဆောင်ရွက်ချက် မှတ်တမ်းတွေ များလာရင်တော့ မောင့် ရဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဆုတံဆိပ်တွေ တိုးလိုးတဲ့လောင်း ဖြစ်နေမှာပေါ့’

‘ဒါဟာ စစ်မှုထမ်းဘဝရဲ့ မှတ်တိုင်တွေပါပဲ ခင်ဗျာ’

ကာနယ်လည်း အသာ သက်ပြင်းချပြီးလျှင်-

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါတွေဟာ မှတ်တိုင်တွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မှတ်တိုင်တွေ ဟာ ပြန်ပြီး အမှတ်ရနေမယ့် မှတ်တိုင်တွေ မဟုတ်ပါဘူး ကပ္ပတိန်’ ဟု ပြောလိုက် ရာ၊ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘ဘာဆိုလိုပါသလဲ ခင်ဗျာ’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ကျုပ် ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာကို မောင် တစ်နေ့မှာ သိပါလိမ့်မယ်ကွယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကပ္ပတိန်လော့လည်း သူ၏ ပစ္စည်းပစ္စယများကို အမြန်ဝတ်ဆင်ရင်း-

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောကာ အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ လှေကားကို

နင်းဆင်းသွားသော ကပ္ပတိန်လော့၏ ဖိနပ်ခြေသံသည် တဒေါက်ဒေါက်မြည်သွားသည်။

ကာနယ်လည်း ရယ်ချင်သည့် အမူအရာဖြင့် ကပ္ပတိန်လော့ကို လှမ်းကြည့်နေပြီးမှ-

‘အင်း... မွေးရာပါ စစ်သားတစ်ဦးတော့ သွားလေရဲ့’ ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ၊ မေဂျာဟန်းတားလည်း ကာနယ်လင်ဆာကို မော့ကြည့်ပြီးနောက် ခဲတံကို ကိုင်ထားရာမှ-

‘မွေးရာပါ မြည်းတစ်ကောင်ပါ’ ဟု ထပ်မံ မှတ်ချက်ချသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်က-

‘မဟုတ်သေးဘူး၊ သူက မွေးရာပါစစ်သားပါ။ လူအချို့ဟာ မွေးကတည်းက နိုင်ငံရေးသမားတွေ ဖြစ်လာသလိုပေါ့။ အင်း... သူဟာ မကြာခင်မှာ စစ်အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ စစ်ပွဲမှာ ကိုယ်တိုင် မပါဝင် မဆင်နွှဲရဘဲ အပေါ်စီးကနေပြီး စစ်ရေးစစ်ရာကို ကြည့်လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ စစ်ကြီးကိုလည်း အမြဲတမ်း ချစ်နေလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က-

‘စစ်ကြီး ဘယ်တော့ပြီးမယ်လို့ ထင်ပါသလဲ ကာနယ်’

‘စစ်ကြီး ပြီးမယ်၊ စစ်ကြီး ပြီးမယ်။ ဒီမှာ လက်ဖတင်နှင့်၊ မောင်က ဘာဆိုချင်တာလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့ အောင်နိုင်မှာလဲ’

ကာနယ်လင်ဆာက အသာခေါင်းယမ်းရင်း-

‘အို... ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူးမောင်။ ရန်သူဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိ

နေသေးတာပဲ’

‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ရန်သူကို အပြတ် တိုက်ပစ်ရမှာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါ့မလား’

‘ကျွန်တော်တို့ နိုင်အောင် တိုက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား ကာနယ်’

‘အေး... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ ငါတို့ဟာ ရန်သူကို နိုင်အောင် အမြဲ တိုက်နိုင်တယ်’

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့် ပရက်ကယ်လည်း စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်-

‘ဒါဖြင့် သိပ်ကောင်းတာပေါ့နော်။ ဒါထက် ခရစ်စမတ်ပွဲတော်ရက် နီးလာ

တဲ့ အချိန်မှာ အခြေအနေ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ လည်ပတ်ဖို့ ခွင့်ရက်ရပါသလား’

‘ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူးမောင်။ ဒီလို အမိန့်မျိုးဆိုရင်တော့ ဌာန ချုပ်ကမှ ပေးနိုင်တာပဲ။ ဒါထက် မောင်က ခရစ်စမတ်ပွဲတော်ရက်မှာ ဇာတိရပ်မြေ ကို ပြန်ချင်တယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သိပ်ကို ပြန်ချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

ဤတွင် ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ဟုတ်တယ် ပြန်ချင်ရာမှာပဲ၊ ပြန်ချင်ရာမှာပဲ’ ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်တွန်တာက-

‘စစ်ကြီး ပြီးသွားပေမဲ့ ဒီနိုင်ငံကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လက်လွှတ်မယ် မထင်ဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကာနယ်’ ဟု မေးသည်။

‘ဒါလည်း ကျုပ် မသိဘူးမောင်။ မောင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမေးရတာလဲ’

‘ဒီနိုင်ငံက နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းတယ်ခင်ဗျ၊ ပြီးတော့ လူတွေကလည်း လူကောင်းတွေ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဒီနေရာမှာများ လာပြီး အခြေ စိုက်ကြမလားလို့ပါ’

ထိုအခါ ကာနယ်က-

‘ဪ... မောင်သဘောကျတဲ့ နေရာလေးတွေကို တွေ့ထားပြီနဲ့ တူတယ်’ ဟု ရယ်သလို မောသလို မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အလွန်နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ မြေယာ လေးငါးရာကွက်ကို တွေ့ထားပါတယ်။ အဲဒီ မြေယာလေးငါးရာကွက်ကို စုပေါင်း လိုက်ရင် အလွန်အခြေစိုက်လို့ကောင်းတဲ့ နေရာလေး ဖြစ်သွားမယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် မောင်တို့ မိသားစုမှာ မြေပိုင်ယာပိုင် မရှိဘူးလား’

‘မရှိတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ အခုဆိုရင် တစ်ကွက်မှ မရှိတော့ပါဘူး။ ငွေကြေး ဖောင်းပွပြီး ငွေတန်ဖိုးကျသွားကတည်းက မြေယာတွေ အားလုံးကို ရောင်းပစ်လိုက် ရပြီ’

ဤသို့ လက်ဖတ်နှင့်တွန်တာနှင့် စကားစမြည် ပြောပြီးသောအခါတွင် ကာနယ်လင်ဆာသည် မိမိ လူများနှင့် စကားပြောရသည်ကို ငြီးငွေ့လာသည်။ ထိုကြောင့် ကာနယ်က-

‘ကျုပ်တို့မှာ ဆက်လက် ဆင်နွှဲစရာ စစ်ပွဲရှိသေးတယ်။ ကျောက်မီးသွေး တွေကို ဒီဒေသက သယ်ယူကြရဦးမယ်။ ကျုပ်တို့ ဒီဒေသမှာ မြေယာ ထူထောင်ဖို့

အတွက် စစ်ကြီး ပြီးဆုံးသည်အထိ နေကြရမယ်လို့ ထင်နေကြသလား။ ဒီဒေသမှာ ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက်အထိ နေရမယ်၊ မနေရဘူးဆိုတဲ့ အမိန့်ကို အထက်ကပဲ ပေးလိမ့်မယ်။ ဒီအကြောင်းကိုတော့ ကပ္ပတိန်လော့ ရှင်းပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုနောက် ကာနယ်၏ အမူအရာသည် ပြောင်းလဲသွားသည်။ မေဂျာ ဟန်းတားဘက်သို့ လှည့်ကာ-

‘မေဂျာဟန်းတားရေ၊ ခင်ဗျား မီးရထားသံလမ်းအတွက် ပစ္စည်းတွေအားလုံး မနက်ဖြန် ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဒီအပတ်ထဲမှာ ခင်ဗျား မီးရထားသံလမ်းတွေကို စ ဆောက်နိုင်ပြီပေါ့’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ အစောင့်စစ်သားတစ်ဦး၏ ဦးခေါင်း ပေါ်လာပြီး-

‘မစ္စတာကော်ရယ်က ကာနယ်နဲ့ တွေ့ခွင့်တောင်းနေပါတယ် ခင်ဗျား’ အစီရင်ခံသည်။

‘ဒါဖြင့်လည်း ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ကွာ’ ဟု ပြောပြီးနောက် ကာနယ်လင်ဆာက ရုံးအမှုထမ်းများအား-

‘ဒီလူက ဒီမြို့မှာ ကျုပ်တို့အတွက် ပဏာမလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ လူပဲ။ ကျုပ်တို့တော့ ဒီလူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာ နည်းနည်းတက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နင်တွန်တာက-

‘သူက ကျွန်တော်တို့အတွက် ကောင်းကောင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသလား’ ဟု မေးရာ၊ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းကောင်းဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမြို့လူထုနဲ့ သူ အပေါင်းအသင်းလုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ သူဟာ ကျုပ်တို့နဲ့တောင် ပေါင်းသင်းလို့ ရပါ့မလား မသိဘူး’ ဟု ဖြေသည်။

ဤတွင် လက်ဖတင်နင်တွန်တာက-

‘ကျွန်တော်တို့အတွက် ကောင်းကောင်း ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရင် သူဟာ ဒီအတွက် ချီးမြှင့် မြှောက်စားသင့်တာပေါ့ ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ဟုတ်တယ်၊ ချီးမြှင့်မြှောက်စားသင့်တယ်။ ဒီလူဟာ အဲဒီအတွက် အခွင့်အရေး မတောင်းဘဲ နေလိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ကွာ’ လို့ ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် မစ္စတာကော်ရယ်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်ရင်း အခန်း အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

မစ္စတာကော်ရယ်သည် အလွန် စိတ်ရင်းနှလုံးရင်း ကောင်းသော လူကောင်း တစ်ယောက်၏အသွင် ဆောင်ထားသည်။ အလုပ်သမားဝတ်စုံ အမည်းကို ဝတ် မြဲတိုင်း ဝတ်ထားသည်။ သို့သော် ခေါင်းတွင်မူ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်၍ ပတ်တီး စည်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မစ္စတာ ကော်ရယ်သည် အခန်းအလယ်တည့်တည့်အထိ လျှောက်လာ ပြီးနောက်-

‘မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ ကာနယ်၊ ဟိုတစ်နေ့ ပြဿနာကြုံပြီးကတည်းက ကာနယ်ကို ကျွန်တော် အကျိုးအကြောင်းပြောဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကာနယ် ဘယ်လောက် အလုပ်များတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတဲ့အတွက် ဘာမှ မပြောခဲ့ပါဘူး’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက ‘မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ’ ဟု တုံ့ပြန် နှုတ်ဆက် ပြီးနောက် လက်ဖြင့် ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို ညွှန်ပြရင်း-

‘ဟောဒါ ကျွန်တော်ရဲ့ ရုံးအမှုထမ်းတွေပါပဲ မစ္စတာကော်ရယ်’ ဟု မိတ် ဆက်ပေးသည်။

ထိုအခါ မစ္စတာကော်ရယ်က-
‘အင်း... အားလုံး လူငယ်လူရွယ်တွေပဲ၊ လူတော်တွေပဲ။ သူတို့အားလုံးပဲ ကောင်းမြတ်တဲ့ လုပ်ငန်းကြီးကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလို ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ သူတို့အတွက် ကျွန်တော် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မေဂျာဟန်းတားသည် သူ၏ ပုံဆွဲစက္ကူထူထူကို ငုံ့ကြည့် လိုက်သည်။ ကလောင်တံကို ယူကာ မင်ထဲ နှစ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ပုံဆွဲထုတ် ထားသော စာရွက်ပေါ်ရှိ ပုံစံကို မင်ဖြင့် လိုက်ထပ်နေသည်။

ကာနယ်ကမူ-
‘ခင်ဗျား ဆောင်ရွက်ပေးတာဟာ ကောင်းပါတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ဆန္ဒကို ပြောရရင် မြို့စောင့်တပ်သား ခြောက်ယောက် မသေစေချင်ဘူး။ ကျုပ်တို့ မြို့ကို စီးနေတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီ မြို့စောင့်တပ်သားတွေ မြို့ထဲကို ပြန်မလာစေချင် ဘူး’ ဟု ပြောသည်။

မစ္စတာကော်ရယ်လည်း လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်လိုက်ရင်း အလွန်ကျေနပ် သော အသွင်ဖြင့်-

‘ဒီလို မြို့လေးကို သိမ်းတဲ့အခါမှာ လူခြောက်ယောက် ကျဆုံးသွားတာ ဟာ လူအရေအတွက် နည်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီမြို့က ကျောက်မီးသွေးတွင်းတွေ ရှိတဲ့မြို့ပါ’ ဟု ချေပရာ၊ ကာနယ်က တင်းမာသော လေသံဖြင့်-

‘ကျုပ်ရဲ့ဆန္ဒကတော့ မလိုအပ်ပဲ လူတစ်ယောက်မှ မသေချင်ဘူး။ လူ သတ်ရမှာကို ကျုပ် သိပ်စက်ဆုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ လူသတ် ရမှာကို စက်ဆုပ်တာဟာ မကောင်းဘူးပေါ့’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ မစ္စတာကော်ရယ်သည် အရာရှိကြီးများကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ် သည်။ လက်ဖတင်နှင့် နှစ်ယောက်ကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ထိုနောက်-

‘ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ထဲ စကားပြောချင်ပါတယ်။ ပြောလို့ ရပါ မလား ကာနယ်’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ခင်ဗျား ဆန္ဒရှိရင် ပြောလို့ရပါတယ်’ ဟု ပြောကာ၊ လက်ဖတင်နှင့်ပရက် ကယ်နှင့် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာတို့အား-

‘မင်းတို့အခန်းထဲကို ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏလောက် သွားနေစမ်းပါကွယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကာနယ်က မစ္စတာကော်ရယ်အား-

‘မေဂျာဟန်းတားကတော့ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ အလုပ်ထဲ စိတ်ဝင်စား နေတဲ့အခါမှာ မေဂျာဟန်းတားဟာ ဘာစကားကိုမှ ကြားတတ်တာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

မေဂျာဟန်းတားလည်း အလုပ်လုပ်နေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် အသာပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့ကာ အလုပ်လုပ်မြဲ လုပ်နေသည်။ လက်ဖတင် နှင့် ပရက်ကယ်နှင့် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာတို့လည်း အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွား ကြသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်က-

‘ကိုင်း... ကျုပ်တို့ချည်းပဲ ရှိနေပြီ။ ကဲ... ကဲ ခင်ဗျား မထိုင်တော့ဘူးလား’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ မစ္စတာကော်ရယ်က-

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကာနယ်’ ဟု ပြောပြီး စားပွဲရည်ကြီး တစ်နေရာရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ကာနယ်လည်း မစ္စတာကော်ရယ်၏ ဦးခေါင်းထက်မှ ပတ်တီးဖြူဖြူကို စိုက်ကြည့်ပြီး-

‘ဪ... သူတို့က ခင်ဗျားအသက်ကို လုပ်ကြံဖို့ စတင် ကြိုးစားပြီလား’
ဟု ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

မစ္စတာကော်ရယ်လည်း ပတ်တီးစကို လက်ဖြင့် စမ်းရင်း-

‘ဪ... ဒါလား၊ ဒါက ဒီနေ့မနက်မှာပဲ တောင်ကုန်းထိပ်က ကျောက်ခဲ
တစ်လုံး လိမ့်ကျပြီး ထိမှန်သွားတာပါ’ ဟု ဖြေသည်။

‘အဲဒီ ကျောက်ခဲဟာ ခင်ဗျားကို တမင်ပစ်လိုက်တဲ့ ကျောက်ခဲ မဟုတ်တာ
သေချာရဲ့လား’

‘ကာနယ် ဘာဆိုလိုချင်ပါသလဲ။ ဒီမြို့က လူထုဟာ လန့်စရာကောင်းတဲ့
လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ စစ်ပွဲဆိုလို့ တစ်ပွဲမှ မကြုံခဲ့
ဖူးပါဘူး။ ဒီတော့ သူတို့ဟာ တိုက်ဖို့ခိုက်ဖို့ ဆိုတာကို မေ့တောင်နေကြပါပြီ’
ထိုအခါ ကာနယ်က-

‘ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက သူတို့အကြားမှာ နေခဲ့တာပဲ။ ခင်ဗျား
ပိုပြီး သိမှာပေါ့’ ဟုပြောကာ မစ္စတာကော်ရယ်အနားသို့ လျှောက်သွားပြီးနောက်-

‘တကယ်ပဲ ခင်ဗျားအသက်ကို ရန်မရှာကြဘူးဆိုရင် ဒီမြို့က လူထုဟာ
ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လူမျိုးတွေထဲမှာ အထူးခြားဆုံး လူမျိုး ဖြစ်မှာပဲ။ ကျုပ်ဟာ
ကျူးကျော် သိမ်းပိုက်ခံထားရတဲ့ နိုင်ငံတွေမှာ အရင်ကတည်းက သွားရောက်
အမှုထမ်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ ဘယ်ဂျီယမ်နိုင်ငံနဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်က နေထိုင်ခဲ့ဖူးတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုနောက် ကာနယ်သည် ပိုမို ထင်ရှား လေးနက်စေလိုဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်း
ကို အသာယမ်းခါလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခပ်ပြတ်ပြတ်အသံဖြင့် ကာနယ်က-

‘မစ္စတာကော်ရယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အလုပ်ကောင်းကောင်း
လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ဒီအတွက် ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်ဗျာ။
ခင်ဗျားရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်တွေကိုလည်း အစီရင်ခံစာမှာ ကျုပ် ကောင်းကောင်း
ကြီး အစီရင်ခံပေးပါမယ်’ ဟု ပြောရာ၊ မစ္စတာကော်ရယ်က-

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အကောင်းဆုံး ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါ
တယ်’ ဟု ပြောသည်။

ကာနယ်လည်း အနည်းငယ် ငြီးငွေ့လာသောဟန်ဖြင့်-

‘ကောင်းပြီလေ၊ အခု ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။
ခင်ဗျား နေပြည်တော်ကို ပြန်သွားချင်သလား။ နေပြည်တော်ကို အခု လောလောဆယ်
ခင်ဗျား ပြန်ချင်ရင် ကျောက်မီးသွေး သင်္ဘောတစ်စင်းနဲ့ ကျုပ်တို့ တင်ပို့ပေးလိမ့်

မယ်။ ဒါမှ စောင့်နိုင်သေးရင်တော့ တိုက်သင်္ဘောနဲ့ ခင်ဗျားကို တင်ပို့ပေးပါမယ်’
ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မစ္စတာကော်ရယ်က-

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကာနယ်၊ နေပြည်တော်ကို ကျွန်တော် မပြန်ချင်
ဘူး။ ဒီမှာပဲ ဆက်ပြီး နေချင်ပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ကာနယ်လည်း မစ္စတာကော်ရယ်ကို အတန်ကြာမျှ စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်
ပြီးနောက်-

‘မစ္စတာကော်ရယ်၊ ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်မှာ စစ်သား များများ
စားစား ရှိလှတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို စောင့်ကြပ်ပေးဖို့ စစ်သား
လုံလုံလောက်လောက် ပေးမထားနိုင်ဘူး’ ဟု ပြောရာ၊ မစ္စတာကော်ရယ်က-

‘ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြပ်ပေးဖို့ စစ်သား မလိုပါဘူး ကာနယ်။ ကျွန်တော်
ပြောခဲ့ပါပကော။ ဒီမြို့က လူထုဟာ လန့်စရာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတွေ
မဟုတ်ပါဘူးလို့’ ဟု ပြောသည်။

ကာနယ်လည်း မစ္စတာကော်ရယ်၏ ဦးခေါင်းထက်က ပတ်တီးစကို
အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မေဂျာဟန်းတားသည် ပုံစံထုတ်နေရာမှ နောက်လှည့်ကြည့်
ကာ-

‘ခင်ဗျားအဖို့ ဒီနေ့ကစပြီး သံခမောက် ဆောင်းထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ’
ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပုံစံထုတ်မြဲ ထုတ်နေသည်။

ထိုအခါ မစ္စတာကော်ရယ်သည် ထိုင်နေရာမှ ရှေ့သို့ အနည်းငယ် ကုန်း
လိုက်ပြီး-

‘ဒီမှာ ကာနယ်၊ ကာနယ်ကို ကျွန်တော် ပြောစရာစကား ရှိပါတယ်။
မြို့ရွာအုပ်ချုပ်ရေး စက်ယန္တရားမှာ ကာနယ်တို့ကို ကျွန်တော် ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်
ထင်ပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ကာနယ်လည်း ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး အပြင်ဘက်ကို
ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် မစ္စတာကော်ရယ်အပါးသို့ ပြန်လျှောက်လာ
ပြီး ညင်သာသော အသံဖြင့်-

‘ခင်ဗျား ဘယ်လို ကူညီမယ်လို့ စဉ်းစားထားပါသလဲ’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊
မစ္စတာကော်ရယ်က-

‘မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေး စက်ယန္တရားမှာ ကာနယ် ယုံကြည်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်

ရှိဖို့ လိုပါတယ်။ အခုအခါမှာ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်ကို မြို့တော်ဝန် ရာထူးက ဖြုတ်ချသင့်နေပါပြီ။ တကယ်လို့ ကာနယ်က မစ္စတာအော်ဒင်ကို မြို့တော်ဝန် ရာထူးက ဖြုတ်ချပြီး ကျွန်တော့်ကို မြို့တော်ဝန်အဖြစ် ခန့်အပ်ရင် ကာနယ်တို့ရဲ့ စစ်ဘက်အုပ်ချုပ်ရေးဟာ အလွန်ပဲ ချောမော ပြေပြစ်လာပါလိမ့်မယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကာနယ်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားသည်ဟု မှတ်ထင်ရသည်။ အရောင်တလက်လက် ထွက်လာသည်ဟု မှတ်ထင်ရသည်။ ကာနယ်လည်း မစ္စတာကော်ရယ်၏ အပါးသို့ ကပ်သွားပြီး စူးရှထက်မြက်သော အသံဖြင့်-

'ဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျားရဲ့ အစီရင်ခံစာမှာ ထည့်သွင်း ဖော်ပြလိုက်သလား' ဟု မေးလိုက်သည်။

'ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆန်းစစ် ထင်မြင်ချက်ကို ရေးပို့လိုက်ပါတယ်'

'ကျုပ်တို့ မရောက်ခင်တုန်းက မြို့တော်ဝန်အဖြစ် ခင်ဗျား ဆောင်ရွက်ချင်တဲ့ အကြောင်းအပြင် အခြားအကြောင်းတွေကိုကော မြို့သူမြို့သားတွေကို ခင်ဗျား ပြောခဲ့ဖူးသေးသလား'

'ဒါတော့ မပြောခဲ့ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ရုတ်တရက် မြို့ကို သိမ်းပိုက်တဲ့အခါမှာ သူတို့ အံ့အားသင့်ကုန်ကြတာပေါ့။ သူတို့ဟာ ဒီအဖြစ်မျိုး ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မမျှော်လင့်ကြဘူး ခင်ဗျာ၊ လုံးဝ မမျှော်လင့်ကြပါဘူး'

ထိုအခါ ကာနယ်က သူ ပြောလိုသော အချက်ကို လေးနက် ထင်ရှားစေလိုသောကြောင့်-

'ဒါဖြင့် မြို့သူမြို့သားတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား တကယ် မသိဘူးပေါ့' ဟု ပြောလိုက်သည်။

'ဘာကြောင့် မသိရမှာလဲ ကာနယ်၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ သူတို့ အံ့အားသင့်နေကြတာပေါ့။ အိပ်မက် မက်နေသလားလို့ တွေးနေကြမှာပေါ့'

'ဒါဖြင့် သူတို့က ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ဘယ်လို သဘောထားကြမလဲ။ ခင်ဗျား မတွေးကြည့်ဘူးလား'

'ကျွန်တော့်မှာ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း အများကြီး ရှိပါတယ် ကာနယ်။ ပြီးတော့ မြို့သူမြို့သား အားလုံးကို ကျွန်တော် သိပါတယ်'

'ကိုင်း... ဒါဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့ ကုန်စုံဆိုင်ကို ဒီနေ့ နံနက်ခင်းမှာ ဈေးလာဝယ်တဲ့ လူများ ရှိသလားဗျာ။ ပြောစမ်းပါဦး'

‘ဪ... စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကတော့ ရပ်မြဲရပ်လျက်ပါပဲ ခင်ဗျာ။ ဒီနေ့ နံနက်မှာလည်း လူတစ်ယောက်မှ ဈေးလာမဝယ်ကြသေးပါဘူး’

ကာနယ်လည်း ရုတ်တရက် စိတ်ကို လျှော့ဖြေလိုက်သည်။ ကုလားထိုင် တစ်လုံးရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့်-

‘မစ္စတာကော်ရယ်၊ ခင်ဗျား ဆောင်ရွက်ခဲ့ရတဲ့ လုပ်ငန်းဟာ ခက်ခဲနက်နဲ လှတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ပါပဲ။ အလွန်ရဲရင့်တဲ့ အမှုထမ်းခြင်း တစ်မျိုးပါပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်ကို အကြီးအကျယ် ချီးမြှင့် မြှောက်စားသင့်ပါတယ်’ ဟု ပြော လိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကာနယ်’

‘ဒီအတွက် ခင်ဗျားဟာ သူတို့ရဲ့ မုန်းတီးစက်ဆုပ်မှုကို ခံရလိမ့်မယ်နော်’

‘ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သူတို့ဟာ ရန်သူတွေပဲဟာ’

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာသည် မိမိ ပြောကြားရမည့် စကားအတွက် အတန်ကြာအောင် ချီတံ့ချတံ့ ဖြစ်နေပြီးနောက် သိမ်မွေ့သောအသံဖြင့်-

‘ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ လေးစား ခင်မင်မှုတောင် ရမှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

မစ္စတာကော်ရယ်လည်း မိမိ ကြားရသော စကားအတွက် အလွန် တုန်လှုပ် ချောက်ချားကာ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်သည်။ ထို့နောက်-

‘ကာနယ်ရဲ့ စကားဟာ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ မိန့်ကြားချက်နဲ့ လုံးဝ ဆန့်ကျင်ဖီလာ ဖြစ်နေပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက တိုင်းပြည်အတွက် ဆောင်ရွက် ချက် မှန်သမျှဟာ တန်းတူရည်တူ လေးစား ချီးကျူးသင့်တယ်လို့ မိန့်ကြားခဲ့ပါ တယ်’ ဟု ပြောကြား ချေပသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်သည် အလွန် တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အသံဖြင့်-

‘ဒီကိစ္စကို ခေါင်းဆောင်ကြီး သိပြီးသားပါ။ ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ စစ်သားတိုင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သိတယ်လို့ ကျုပ် မှတ်ထင်ပါတယ်’ ဟု ပြောကြား ပြီးနောက် အလွန် သနားချစ်ခင်သော အမူအရာဖြင့်-

‘မစ္စတာကော်ရယ်၊ ခင်ဗျားဟာ အကြီးအကျယ် ချီးမြှင့်မြှောက်စားထိုက် တဲ့ လူပါပဲ’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် ကာနယ်သည် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင် နေသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ကို ပြန်မတ်ကာ-

‘အခုအခြေအနေဟာ ကျုပ်တို့ တိတိကျကျ ဆောင်ရွက်ရမယ့် အခြေအနေပဲ။ ကျုပ်ဟာ ဒီမြို့ကို အုပ်ချုပ်ရမယ့်သူ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ တာဝန်က ဒီမြို့က ကျောက်မီးသွေးတွေကို သယ်ယူဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီအလုပ်ကို လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် ကျုပ်ဟာ ရပ်ရွာအေးချမ်းအောင်၊ စည်းကမ်း သေဝပ်အောင် ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်။ ဒီမြို့က လူထု ဘယ်လို တွေးကြံနေတယ်ဆိုတာ သိအောင် လုပ်ရမယ်။ ဆူပူ ပုန်ကန်မှု မဖြစ်ခင်မှာ ကျုပ် ကြိုသိနေရမယ်။ ကျုပ် ပြောတာ နားလည်တယ် မဟုတ်လား မစ္စတာကော်ရယ်’ ဟု ပြောရာ၊ မစ္စတာကော်ရယ်က-

‘နားလည်ပါတယ် ကာနယ်၊ ကာနယ် သိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို သိအောင် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို မြို့တော်ဝန်အဖြစ် ခန့်အပ်ရင် ပိုပြီး ထိထိရောက်ရောက် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောကြားသည်။

ကာနယ်လည်း ခေါင်းကို အသာယမ်းရင်း-

‘ခင်ဗျားကို မြို့တော်ဝန်ခန့်ဖို့ အမိန့် ကျုပ်မှာ မရှိပါဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရပါလိမ့်မယ်။ ဒီမြို့မှာ နောက် ဘာတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား လုံးဝ မသိနားမလည်ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ကျုပ်အထင်ပြောရရင် ခင်ဗျားဆီက ငွေလိုချင်တဲ့ ငွေမက်တဲ့လူ တစ်ယောက်တလေက လွဲရင် ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်သူမှ စကားပြောကြလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ခင်ဗျားဆီကိုလည်း ဘယ်သူမှ လာကြလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ခင်ဗျားမှာ အစောင့်အကြပ်သာ မရှိဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ အသက်ဟာ အလွန် စိုးရိမ်ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် မစ္စတာကော်ရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး နေပြည်တော်ကို ပြန်သွားပါလားဗျာ။ နေပြည်တော်မှာဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ အကောင်းဆုံး ဆောင်ရွက်ချက်ကြောင့် ခင်ဗျားကို အကြီးအကျယ် ချီးမြှင့် မြှောက်စားကြပါလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မစ္စတာကော်ရယ်က-

‘ဒါပေမဲ့ ကာနယ်၊ ကျွန်တော် အခြေချမယ့်နေရာက ဒီမြို့မှာပါ။ ဒီမြို့မှာ အခြေချဖို့လည်း စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ။ ဒီအကြောင်းအရာ အားလုံးကို အစီအရင်ခံစာမှာ ရေးထည့်ပြီးပါပြီ’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကာနယ်လင်ဆာသည် မစ္စတာကော်ရယ်၏ စကားကို လုံးဝ မကြားဟန်ဖြင့်-

‘မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်ဟာ သာမန်မြို့တော်ဝန် မဟုတ်ဘူး။ လူထုနဲ့ တသားတည်း ရှိနေတဲ့ လူထုထဲက လူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ မြို့တော်ဝန်

အော်ဒင်ဟာ လူထု စဉ်းစား တွေးကြံတဲ့အတိုင်း စဉ်းစား တွေးကြံတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် လူထု ဘာတွေလုပ်နေသလဲ၊ ဘာတွေ ကြံနေသလဲဆိုတာကို မမေးမမြန်း မစုံမစမ်းဘဲနဲ့ အားလုံး သိနေတယ်။ ဒီတော့ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်ကို စောင့်ပြီး အကဲခတ်ကြည့်ရုံနဲ့ လူထုအကြောင်းကို သိနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်ကို ရာထူးက မဖြုတ်နိုင်ဘူး။ မြို့တော်ဝန်အဖြစ် ဆက်ခန့်ထားရမယ်။ ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါပဲ မစ္စတာကော်ရယ်' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မစ္စတာကော်ရယ်က-

'ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသမျှဟာ ဒီမြို့ကနေပြီး အဝေးကို လွင့်သွားဖို့ ဖြစ်နေပြီလား ခင်ဗျာ' ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ကာနယ်လင်ဆာက ဖြည်းဆေးညင်သာ သော လေသံဖြင့်-

'ဟုတ်တယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတယ် မစ္စတာကော်ရယ်၊ ခင်ဗျား နောင် ကြုံတွေ့ရမယ့် အရေးအခင်းတွေနဲ့ နှိုင်းစာရင် အခု ခင်ဗျား ကြုံတွေ့ရတဲ့ နစ်နာ မှုဟာ စလုံးရေ စရုံပဲ ရှိသေးတယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်။ လူထုဟာ ခင်ဗျားကို အခု မမှန်းကြသေးဘူးဆိုရင် မကြာခင်မှာပဲ မှန်းတီးလာလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ ဒီမြို့မှာ ဆူပူ ပုန်ကန်မှုဖြစ်လာရင် ပထမဆုံး အသတ်ခံရမယ့်လူဟာ ခင်ဗျားပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အကြံဉာဏ် ပေးစမ်းပါရစေဗျာ။ နေပြည်တော်ကို ခင်ဗျား ပြန်ဖြစ်အောင် ပြန်သွားစမ်းပါ' ဟု တိုက်တွန်းသည်။

ထိုအခါ မစ္စတာကော်ရယ်က-

'နေပြည်တော်ကို ကျွန်တော် အစီရင်ခံစာ တင်ထားပါတယ်။ အဲဒီ အစီရင် ခံစာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကြောင်းပြန်ကြားစာ လာပါလိမ့်မယ်။ အကြောင်းပြန်ကြားစာ လာတဲ့အထိ ကျွန်တော် ဒီမှာ စောင့်ဆိုင်းနေပါရစေဗျာ။ နေ့ခွင့်ပြုတယ် မဟုတ်လား' ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောသည်။

ကာနယ်လင်ဆာက-

'နေပါဗျာ၊ နေနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အသက် ဘေးရန် လုံခြုံမှုကို ငဲ့ကွက်ပြီး နေပြည်တော်ကို ခင်ဗျား ပြန်သွားသင့်ကြောင်း ထောက်ခံချက် ရေးပေးရပါလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ မစ္စတာကော်ရယ်၊ ကျုပ် ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပဲ ပြောပါရစေ။ ခင်ဗျားဟာ ဒီဒေသမှာ ဘာမှ အသုံးမကျတော့ဘူး။ တန်ဖိုး မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခြားစီမံကိန်းတွေမှာ၊ အခြား မြို့ရွာဒေသတွေမှာ ခင်ဗျား အသုံးကျနိုင်ပါသေးတယ်။ ဒီတော့ နိုင်ငံသစ်တစ်ခုခုက မြို့သစ်တစ်ခုခုကို အခုချက်ချင်း သွားရောက် အခြေစိုက်သင့်ပါတယ်။ အဲဒီ မြို့သစ် ရွာသစ် ဒေသ

သစ်မှာတော့ ခင်ဗျားကို စိတ်ချလက်ချ ယုံယုံကြည်ကြည် ပေါင်းသင်းကြမယ့် လူတွေ ရှိပါလိမ့်မယ်။ ယုံကြည်ချက်အသစ် ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အထက်ကလည်း ခင်ဗျားကို ဒီမြို့ထက် ကြီးတဲ့ မြို့ကြီးမှာဖြစ်ဖြစ်၊ နေပြည်တော်မှာဖြစ်ဖြစ် ကြီးကျယ် တဲ့ တာဝန်သစ်တစ်ရပ်ရပ် ပေးပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့လည်း ဒီဒေသမှာ ခင်ဗျား ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်တွေကို အကြီးအကျယ် ထောက်ခံပြီး အထက် ကို အစီရင်ခံပေးလိမ့်မယ်' ဟု ပြောရာ၊ မစ္စတာကော်ရယ်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ကျေနပ်အားရခြင်းတို့ဖြင့် အရောင်တလက်လက် တောက်လာသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကာနယ်၊ ကျွန်တော့် တာဝန်ကို ကျွန်တော် အစွမ်း ကုန် ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်’ ဟု ပြောကြားပြီးနောက်-

‘ကာနယ် ပြောကြား သတိပေးတာ မှန်ကောင်း မှန်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နေပြည်တော်ကပြန်စာ လာတဲ့အထိတော့ ကျွန်တော့်ကို ဒီမှာ ဆက်နေခွင့်ပြုပါ’ ဟု ပန်ကြားသည်။

ဤတွင် ကာနယ်၏ အသံသည် ပြတ်သားတင်းမာလာသည်။ ကာနယ်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘နေပါဗျာ နေပါ။ အေး... ဒီမှာနေရင်တော့ ခေါင်းကို သံခမောက်ဆောင်း ထားပါ။ အိမ်တံခါးတွေကိုလည်း အထပ်ထပ် ပိတ်ထားပါ။ ညအခါလည်း ဘယ်တော့မှ အပြင်မထွက်လေနဲ့။ ပြီးတော့ ယောင်လို့တောင် အရက်မသောက် လေနဲ့။ ဘယ်မိန်းမကိုမှလည်း မယုံနဲ့။ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှလည်း မယုံနဲ့။ ကျုပ် ပြောတာ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား မစ္စတာကော်ရယ်’ ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

မစ္စတာကော်ရယ်လည်း ကာနယ်လင်ဆာကို ကရုဏာသက်သောအကြည့် ဖြင့် ကြည့်ရင်း-

‘ကျွန်တော်ကတော့ ကာနယ် သဘောမပေါက်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်လေးတစ်လုံး ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မျှော်လင့် စောင့်ကြိုနေ မယ့် ဒီရပ်ဒီရွာသူ မိန်းမပျို တစ်ယောက်လည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီ မိန်းမပျိုကလည်း ကျွန်တော့်ကို တုံ့ပြန် ချစ်ခင်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီမြို့ရွာဒေသက လူထုဟာ အလွန် ရိုးပါတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေရတာကို နှစ်သက်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီမြို့ရွာဒေသက လူထုကိုလည်း ကျွန်တော် သိပြီး ကျွမ်းပြီးသားပါ’ ဟုပြောသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်က-

‘ဒီမြို့ရွာဒေသက လူထုဟာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေကြမယ့် လူတွေ

မဟုတ်ဘူး။ ဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျား ဘယ်တော့များမှ နားလည်ပါ့မလဲ။ ဒီမြို့ရွာ ဒေသက လူထုဟာ လိုက်လိုက်လျောလျော ပေါင်းသင်း ဖော်ရွေကြမယ့် လူတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအကြောင်းကိုကော ခင်ဗျား နားမလည်နိုင်ဘူးလား။ သဘောမပေါက် ဘူးလား။ ကျုပ်တို့ဟာ ဒီမြို့ရွာဒေသကို အတင်းအဓမ္မ ကျူးကျော် တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ထားတာဗျ။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ ဒီလို ကျူးကျော် တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက် နိုင်ဖို့အတွက် ခင်ဗျားက ကြိုတင် ပြင်ဆင်ပေးခဲ့တဲ့လူပဲ။ သူတို့ အရပ်စကားနဲ့ ပြောရရင် ခင်ဗျားဟာ သစ္စာဖောက် ပဲ' ဟု ပြောသည်။

ထိုသို့ပြောရင်း ကာနယ်၏ မျက်နှာသည် နီရဲလာသည်။ ကာနယ်၏အသံ သည် မြင့်တက်လာသည်။

'ကျုပ်တို့ဟာ ဒီလူမျိုးတွေနဲ့ စစ်ဖြစ်နေတာဗျ။ ဒါကို ခင်ဗျား သဘော မပေါက်ဘူးလား၊ နားမလည်ဘူးလား' ဟု အော်မေးသည်။

မစ္စတာကော်ရယ်က ကျေနပ် နှစ်သိမ့်နေဟန်ဖြင့်-

'သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ အနိုင်တိုက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အောင်နိုင်ခဲ့ တယ် မဟုတ်လား' ဟု ပြောသည်။

ကာနယ်လည်း ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မျှော်လင့် ချက် ကင်းခဲ့သည့်ဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားလည်း အလုပ်လုပ်နေရာမှ မော့ကြည့်လိုက် သည်။ ထို့နောက် မိမိ ပုံစံထုတ်နေသော အောက်ခံပျဉ်ပြားထူထူ လှုပ်ခါမသွား အောင် လက်ဖြင့် ထိန်းထားရာမှ-

'သတိထားပါ ကာနယ်၊ ကျွန်တော် မင်နဲ့ အပြီးသတ် ရေးနေပါတယ်။ ထပ်ပြီး မရေးပါရစေနဲ့' ဟု သတိပေးသည်။

ကာနယ်လည်း မေဂျာဟန်းတားကို စိုက်ကြည့်ပြီး-

'ဝမ်းနည်းပါတယ် မေဂျာ' ဟု ပြောကာ စာသင်ခန်းတွင်း၌ စာပို့ချနေ သော ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အခန်းတွင်း၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်း လျှောက်ရင်း-

'ရှုံးနိမ့်တယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ တဒင်္ဂကိစ္စပါ။ ထာဝရ ရှုံးနိမ့်သွားတာ မဟုတ် ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ (ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးမှာ)ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု အခါ ကျုပ်တို့ဟာ ပြန်ပြီး ခေါင်းထောင်နိုင်ပြီ။ ဒီတော့ ရှုံးနိမ့်ခြင်းဆိုတာ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ မစ္စတာကော်ရယ်၊ ဒီအချက်ကို ခင်ဗျား သဘောပေါက်ရဲ့လား။

ဒီမြို့ရွာဒေသက လူထုဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ မျက်ကွယ်မှာ အချင်းချင်း ဘာတွေ တီးတိုး တီးတိုး တိုင်ပင်နေကြသလဲ။ ဒါကို ခင်ဗျား သိရဲ့လား' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မစ္စတာကော်ရယ်က-

'ကာနယ်ကော သိရဲ့လား' ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ကာနယ်က-

'ကျုပ်လည်း မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ဖြစ်နိုင်တာတော့ တွေးတတ်တယ်' ဟု ပြန်ပြောသည်။

ဤတွင် မစ္စတာကော်ရယ်က-

'ကာနယ်၊ ခင်ဗျား ကြောက်နေသလား။ ဒီမြို့ရွာဒေသကို သိမ်းပိုက်ထား တဲ့ စစ်သားတွေကို အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲပြီး အမိန့်ပေးနေရတဲ့ စစ်တာဝန်ခံ တစ်ယောက် က ကြောက်နေသလား' ဟု ခပ်ထေ့ထေ့ ပြောသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လည်း ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချကာ-

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ကြောက်နေတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်' ဟု ပြောကာ စက်ဆုပ်သော အမူအရာဖြင့်-

'စစ်ဆိုလို့ တစ်ပွဲမှတောင် မတိုက်ဖူးဘဲ စစ်အကြောင်းကို နောကျေနေ အောင် သိနေတတ်တဲ့ လူတွေနဲ့ စကားပြောရတာ ကျုပ် သိပ်ငြီးငွေ့တယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကာနယ်သည် မေးစေ့ကို လက်ဖြင့် ပွတ်ရင်း-

'အင်း... ကျုပ်တို့ ဘယ်ဂျီယမ်နိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်ထားခဲ့တုန်းက ဘရစယ် မြို့တော်ကြီးမှာ တွေ့ရတဲ့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို ကျုပ် ပြန်ပြီး အမှတ်ရမိ သဗျာ။ အဲဒီ အဘွားကြီးက သေးသေးပျပ်ပျပ်လေး။ အရပ် လေးပေနဲ့ ဆယ့် တစ်လက်မသာ ရှိတယ်။ မျက်နှာထားလည်း သိပ်ချိုတယ်။ ဆံပင်တွေကတော့ ဖွေးဖွေးဖြူနေပြီး လက်ချောင်း ခြေချောင်းလေးတွေကလည်း သိပ်ကို နုနယ် ပျော့ပျောင်းတယ်။ အဲဒီ အဘွားကြီးဟာ ကျုပ်တို့ ဂျာမန် အမျိုးသားသီချင်းကို အသံတုန်တုန်နဲ့ ဆိုဆိုပြလေ့ရှိတယ်။ အသံကလည်း သိပ်သာတာပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီ အဘွားကြီးဟာ ဘယ်မှာ စီးကရက် ရနိုင်တယ်၊ ဘယ်မှာ မိန်းမ ရနိုင်တယ် ဆိုတာလည်း ကျုပ်တို့ကို လမ်းညွှန်တတ်တယ်' ဟု ပြောသည်။

ဤသို့ပြောရင်း ကာနယ်လင်ဆာသည် အိပ်ပျော်သွားသော သူတစ်ယောက် ကဲ့သို့ မေးစေ့ကို ပွတ်နေသော လက်ကို အောက်သို့ ချလိုက်သည်။ ထို့နောက်-

'ကျုပ်တို့ဟာ အဲဒီ အဘွားကြီးရဲ့ သားတစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်ခဲ့တယ်

ဆိုတာကို လုံးဝ မသိခဲ့ဘူး။ အဲဒီ အဘွားကြီးကို ကျုပ်တို့ ပစ်သတ်ရတဲ့အခါမှာ အဘွားကြီးဟာ ကျုပ်တို့ စစ်သား ဆယ့်နှစ်ယောက်ကို သတ်ပြီးပြီ။ ဦးထုပ်မှာ ထိုးတဲ့ ဆံထိုးအနက်ကြီးနဲ့ ထိုးသတ်တာပဲ။ အဲဒီ ဆံထိုးအနက်ကြီးကိုတောင် ကျုပ်အိမ်မှာ အမှတ်တရ သိမ်းထားသေးတယ်။ အဲဒီ ဆံထိုးအနက်ကြီးနဲ့ ထိပ်မှာ ဆေးအနီအပြာနဲ့ ခြယ်ထားတဲ့ ငှက်ရုပ်တစ်ရုပ် ရှိတယ်' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မစ္စတာကော်ရယ်က-

'အဲဒီ အဘွားကြီးကို ခင်ဗျား ပစ်သတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား' ဟု မေးရာ၊

ကာနယ်က-

'ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ ပစ်သတ်ခဲ့ရတာပေါ့' ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ မစ္စတာကော်ရယ်က-

'ဒီလို ပစ်သတ်လိုက်တော့ သတ်ဖြတ်မှုတွေ ရပ်သွားတယ် မဟုတ်လား'

ဟု ထပ်မေးရာ၊ ကာနယ်က-

'မရပ်ဘူး၊ သတ်ဖြတ်မှုတွေ ရပ်မသွားဘူး။ ကျုပ်တို့ ဘယ်ဂျီယမ်နိုင်ငံက ဆုတ်ခွာရတဲ့အခါမှာ တပ်မကြီးက ကွဲကျန်နေခဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့ စစ်သားတွေကို သူတို့က ခေါင်းဖြတ်သတ်ကြတယ်ဗျ။ အချို့ကိုတော့ မီးရှို့သတ်ကြတယ်။ အချို့ကိုတော့ မျက်စိတွေ ဖောက်ထုတ်ပြီး သတ်ကြတယ်။ အချို့ကိုတော့ ကားစင်တင် သတ်ကြတယ်လေ' ဟု ဖြေသည်။

ထိုစကား ကြားလျှင် မစ္စတာကော်ရယ်လည်း-

'ဒီစကားတွေဟာ ပြန်ပြောသင့်တဲ့ စကားတွေ မဟုတ်ဘူး ကာနယ်' ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်ရာ၊ ကာနယ်က-

'ဟုတ်တယ် မစ္စတာကော်ရယ်၊ ဒီအကြောင်းအရာတွေဟာ ပြန်ပြောင်း အမှတ်ရသင့်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ မဟုတ်ပါဘူး' ဟု ပြန်ဖြေသည်။

ထိုအခါ မစ္စတာကော်ရယ်က-

'ဒီမှာ ကာနယ်၊ ခင်ဗျား ကြောက်နေရင် စစ်သားတွေကို အုပ်ချုပ် အမိန့်ပေးရတဲ့ စစ်တာဝန်ခံ မလုပ်သင့်ဘူး' ဟု ပြောသည်။

ဤတွင် ကာနယ်လင်ဆာက ညင်သာသော အသံဖြင့်-

'မစ္စတာကော်ရယ်၊ စစ်ကို ဘယ်လို တိုက်ရတယ်ဆိုတာ ကျုပ် နားလည် ပါတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားကော နားလည်ရဲ့လား။ အေး... ခင်ဗျား နားလည်တယ် ဆိုရင်တော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ အမှားမျိုး မမှားနဲ့ပေါ့ဗျာ' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မစ္စတာကော်ရယ်က-

‘ဒီမှာ ကာနယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ လက်အောက် အရာရှိတွေကိုကော ဒီအကြောင်း
တွေကို ပြောဖူးသလား’ ဟု မေးသည်။

ကာနယ်လည်း ဦးခေါင်းကို အသာယမ်းရင်း-

‘မပြောပါဘူး မစ္စတာကော်ရယ်၊ ကျုပ် ပြောရင်လည်း ကျုပ်စကားကို
သူတို့ ယုံကြည်မှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု ဖြေသည်။

ဤတွင် မစ္စတာကော်ရယ်က-

‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုကော ဘာကြောင့် ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောနေရ
တာလဲ’ ဟု မေးရာ၊ ကာနယ်က-

‘ဘာကြောင့် ပြောရသလဲဆိုတော့ မစ္စတာကော်ရယ်၊ ခင်ဗျား ဆောင်ရွက်
ရမယ့် တာဝန်က ပြီးဆုံးသွားလို့ပဲ’

‘ကျုပ် အမှတ်ရသေးတယ်။ တစ်ချိန်က...’ ဟု ဆက်ပြောခိုက်တွင် လှေကား
ထစ်များပေါ်သို့ တဝှမ်းတဝှမ်း နင်းတက်လာသော ခြေသံများကို ကြားရသည်။
တံခါးလည်း ရုတ်တရက် ပွင့်ထွက်သွားသည်။

အစောင့်စစ်သားသည် အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုအခိုက်
ကပွတိန်လော့သည် အစောင့်စစ်သားကို ပွတ်တိုက်ကာ အခန်းတွင်းသို့ အမြန်
ဝင်လာသည်။

ကပွတိန်လော့၏ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းနေသည်။ မျက်နှာထား
အေးစက် မာကျောနေသည်။ ကပွတိန်လော့က-

‘ဒုက္ခတော့ ရောက်နေပြီ ကာနယ်’ ဟု ပြောရာ၊ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ဘာ... ဒုက္ခ ဟုတ်လား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကပွတိန်လော့က-

‘ကျွန်တော့်မှာ အစီရင်ခံစရာ ရှိနေပါတယ်။ ကပွတိန် ဘင်တစ် တစ်
ယောက် အသတ်ခံသွားရပါပြီ’ ဟု အစီရင်ခံသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်က ‘အို... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ဘင်တစ်ရယ်’ ဟု ရေရွတ်
လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် လှေကားထစ်များပေါ်သို့ နင်းတက်လာသော ခြေသံများ
ကို ကြားရသည်။ ထို့နောက် ထမ်းစင်တစ်ခုကို စစ်သား နှစ်ယောက် သယ်မ
ယူလာကြသည်။ ထမ်းစင်ထက်၌ကား စောင်များ အုပ်ထားသော ကပွတိန်ဘင်တစ်
၏ အလောင်း။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက ကပ္ပတိန်လော့အား-

‘ကပ္ပတိန်ဘင်တစ် သေသွားပြီဆိုတာ သေချာရဲ့လား’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊
ကပ္ပတိန်လော့က တင်းမာသော လေသံဖြင့်-

‘သိပ်သေချာပါတယ် ခင်ဗျာ’ ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် အိမ်ခန်းအတွင်းမှ လက်ဖက်ခဲနှင့်ပရက်ကယ်နှင့် လက်ဖက်
နံနံတွန့်တာတို့ ထွက်လာကြသည်။ ပါးစပ်များ ဟနေကာ တုန်လှုပ်နေသည့်အသွင်
ပေါ်လွင်နေသည်။

ကာနယ်လင်ဆာလည်း ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ နံရံတစ်နေရာသို့ လက်ညှိုး
ထိုးရင်း-

‘အဲဒီနေရာမှာ ချထားလိုက်’ ဟု ပြောကြားရာ၊ ထမ်းစင် သယ်လာသော
စစ်သားများလည်း ထမ်းစင်ကို အသာချလိုက်ကြသည်။

ထမ်းစင် သယ်လာသော စစ်သားများ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ ကာနယ်
လည်း ထမ်းစင်အပါးတွင် ဒူးထောက်ချကာ ဖုံးထားသော စောင်ကို အသာမပြီး
ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် စောင်ကို ပြန်ဖုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက်
ကာနယ်သည် ဒူးထောက်နေရာမှ ကပ္ပတိန်လော့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်-

‘ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ’ ဟု မေးလိုက်သည်။

‘ကျောက်မီးသွေး တွင်းတူးသမား တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ပါ ကာနယ်’

‘ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ’

‘အခင်းဖြစ်ပွားတုန်းက ကျွန်တော် ရှိနေပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ကျကျနန အစီရင်ခံစမ်း။ မင်း တွေ့သမျှ

သိသမျှကို တိတိကျကျ ပြောစမ်း’

ကပ္ပတိန်လော့သည် ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲ မတ်လိုက်ကာ-

‘ကာနယ် အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်ဟာ ကပ္ပတိန် ဘင်တစ် တာဝန်
ကျတဲ့ ကျောက်မီးသွေးတွင်းကို သွားခဲ့ပါတယ်။ ကပ္ပတိန်ဘင်တစ်ကို ပြန်လွှတ်
ပြီး ကပ္ပတိန်ဘင်တစ် ပြန်ခါနီးမှာ ကျွန်တော့် အမိန့်ကို မနာခံဘဲ အလုပ်နားမယ်
တကဲ့ကဲ့ လုပ်နေတဲ့ ကျောက်မီးသွေး တွင်းတူးသမားတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်
အချင်းများကြပါတယ်။ ကျောက်မီးသွေး တွင်းတူးသမားက သူဟာ လွတ်လပ်
တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်အော်ပါတယ်။
ဒီတော့ ကျွန်တော်က အလုပ်ဆက်လုပ်ရမယ်၊ မနားရဘူး လို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါ

တယ်။ အဲဒီလို အမိန့်လည်းပေးရော ကျောက်မီးသွေး တွင်းတူးသမားဟာ ပေါက်ချွန်းကို လက်မှာကိုင်ပြီး ကျွန်တော်ဆီ အတင်းပြေးဝင်လာတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကပ္ပတိန်ဘင်တစ်က ကြားဝင်ပြီး ဟန့်တားဖို့ ကြိုးစားပါတယ် ခင်ဗျာ။ အခင်းဖြစ်ပွားပုံကတော့ ဒါပါပဲ ကာနယ်' ဟု အစီရင်ခံသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာသည် ကပ္ပတိန်ဘင်တစ် အလောင်းနားတွင် ခူးထောက်လျက် ရှိရာမှ ဖြည်းဖြည်းသာသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက်-

'ကပ္ပတိန်ဘင်တစ်ဟာ လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်ပဲ။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေကို ချစ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေနဲ့ ပတ်သက်သမျှ အရာတွေကို ချစ်တယ်။ ကျုပ်အထင်ပြောရရင် ကပ္ပတိန်ဘင်တစ်ဟာ စစ်တိုက်ရတာကို သိပ်ပြီး နှစ်သက်သဘောကျလှတာ မဟုတ်ဘူး' ဟု ရေရွတ်ပြီးနောက်-

'ဒါထက် အဲဒီ ကျောက်မီးသွေး တွင်းတူးသမားကို မင်း ဖမ်းထားသလား' ဟု ကပ္ပတိန်လော့အား မေးလိုက်သည်။

'ဖမ်းထားပါတယ် ကာနယ်'
ကာနယ်လင်ဆာသည် လေးလေးတွဲ့တွဲ့ ထလိုက်ပြီးနောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တစ်ယောက်တည်း ပြောကြားနေဘိသကဲ့သို့-

'အင်း... အရေးတော်ပုံတော့ စပြီပေါ့။ ဒီလူကို ကျုပ်တို့က သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ရတော့မယ်။ ဒီလို ပစ်လိုက်တာဟာ ရန်သစ် အသစ်နှစ်ဆယ် ပေါ်ပေါက်အောင် လုပ်တာနဲ့ မခြားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ပစ်သတ်တာကလွဲပြီး ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ အခြားနည်းလမ်းကို ကျုပ်တို့ မသိကြဘူး၊ ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ ဒီတစ်နည်းပဲ သိကြတယ်' ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နင်ပရက်ကယ်က-
'ကာနယ်၊ ဘာတွေ အမိန့်ရှိနေတာလဲ' ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ကာနယ်လင်ဆာက-

'ဪ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ စဉ်းစားနေတာ သက်သက်ပါ' ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကာနယ်လင်ဆာသည် ကပ္ပတိန်လော့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း-

'ဒီမှာ ကပ္ပတိန်၊ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်ဆီ သွားပြီး ကျုပ်က နှုတ်ခွန်းဆက်စကား ပြောကြားလိုက်ကြောင်း ပြောပြပါ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ဆီကို အမြန်ဆုံး

လာတွေ့ဖို့လည်း အကြောင်းကြားလိုက်ပါ။ သိပ်ကို အရေးကြီးနေပြီ' ဟု ပြော
လိုက်သည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားလည်း ကာနယ်လင်ဆာကို မော့ကြည့်လိုက်
သည်။ ထို့နောက် မင်ပေနေသော ကလောင်တံကို ဂရုတစိုက် ဆေးကြော သုတ်သင်
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကလောင်တံကို ကတ္တီပါ သေတ္တာလေး အတွင်းသို့ ဖြည်း
ညင်းစွာ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

အခန်း (၃)

မြို့ပေါ်၌ လူများသည် မကြည်သာ မရွှင်ပျံ့၊ သုန်မှုန်လှသော မျက်နှာထားများနှင့် လမ်းမများပေါ်၌ လှုပ်ရှား သွားလာနေသည်။ သူတို့၏ မျက်လုံးများပေါ်၌ တွေ့ရသည့် အံ့ဩတွေ့ဝေနေမှု တည်းဟူသော အလင်းရောင်ကား ပျောက်ကွယ်သွားပေပြီ။ သို့သော် ထိုနေရာ၌ အမျက်ဒေါသထွက်ခြင်း တည်းဟူသော အလင်းရောင်သည် အစားထိုး ဝင်ရောက် နေရာယူခြင်းကား မရှိသေး။

ကျောက်မီးသွေးတွင်းများ၌ အလုပ်သမားများသည် ကျောက်မီးသွေးတင်လှည်းများကို သုန်မှုန်သော မျက်နှာထားဖြင့် တွန်းနေကြသည်။ ကုန်မျိုးစုံဆိုင်ငယ်များ၌ အရောင်းသမားများသည် အရောင်းစားပွဲနောက်၌ ရပ်ကာ ဈေးဝယ်များကို ရောင်းချနေကြသည်။ သို့သော် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ စကားမပြောကြ။ လူထုသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံပြီး မလွဲသာ မရှောင်သာ စကားပြောကြရသည့်အခါ၌လည်း တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစသာ ပြောကြသည်။ ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း ပြောကြသည်။

လူတိုင်းပင် စစ်အကြောင်းကို စဉ်းစား တွေးတောကြသည်။ ကိုယ့်အကြောင်းကို ကိုယ် စဉ်းစား တွေးတောနေကြသည်။ ယခင်အခါက နေထိုင်ခဲ့ကြရသော အတိတ်အကြောင်းအရာကို စဉ်းစား တွေးတောနေကြသည်။ မည်ကဲ့သို့ အခြေအနေ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားရသည်ကို ယခုအခါ၌ စဉ်းစား တွေးတောနေကြသည်။

မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်၏ စံအိမ်တော်အတွင်း ဧည့်ခန်းဆောင်ရှိ ကျောက်သား မီးဖိုတွင် မီးတောက်ကလေး တောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အခန်းတွင်း၌ အလင်းရောင် ဖြာနေသည်။ အပြင်ဘက်တွင်မူ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှန်မှိုင်းနေသည်။ လေထဲတွင် နှင်းမှုန်များ ပြည့်နေသည်။

မြို့တော်ဝန်၏ ဧည့်ခန်းသည်ပင် ပြောင်းလဲမှုကို တွေ့ကြုံရသည်။ အစွပ်
ဟောင်းကြီးများ စွပ်ထားသော ကုလားထိုင်ကြီးများမှာ ဘေးသို့ တွန်းဖယ်ထား
ခြင်း ခံရသည်။ စားပွဲငယ်များမှာလည်း အပြင်သို့ထုတ်ခြင်း ခံရသည်။ မြို့တော်ဝန်
၏ ကျွန်ယုံ ဂျိုးဇက်နှင့် စားတော်ကဲ အင်နီတို့သည် လေးထောင့် ထမင်းစား
စားပွဲကြီး တစ်လုံးကို စောင်းပြီး ညာဘက်တံခါးမှနေ၍ အခန်းတွင်းသို့ ဘေးတိုက်
သွင်းနေကြသည်။ ဂျိုးဇက်သည် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ကိုယ်ဝင်နေပြီး အင်နီမှာမူ
တံခါးဝဌ်သာ ရောက်နေသေးသည်။ ဂျိုးဇက်သည် စားပွဲကြီး ခြေထောက်များကို
ကြည့်ကာ အခန်းတွင်းသို့ စားပွဲကြီးကို သွင်း၍ ရ မရ အကဲခတ်နေရာမှ-

‘မတွန်းလိုက်နဲ့ဦး အင်နီ’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် ဆက်၍-
‘ကဲ... တွန်းတော့ တွန်းတော့’ ဟု ပြောရာ၊ အင်နီက ဒေါသတကြီးဖြင့်-
‘ငါ တွန်းနေတာပဲဟဲ့’ ဟု ပြန်အော်သည်။

အင်နီသည် အစဉ်အမြဲ ဒေါသထွက်လျက် ရှိသည်။ စစ်သားများကို
ဒေါသထွက်နေသည်။ စံအိမ်တော်ကို အပိုင်စီးထားကြသည်ကို ဒေါသထွက်နေ
သည်။ ထို့ကြောင့် အင်နီ၏ ဒေါသမီးသည် ငြိမ်းမသွား။

လွန်ခဲ့သော နှစ်များက အင်နီကို အလွန် စိတ်ဆတ်သည်၊ စိတ်တိုတတ်
သည်ဟု အများက မှတ်ထင်ထားကြသည်။ ယခုအခါ၌မူ အင်နီကို ရဲရင့်သည်၊
မျိုးချစ်စိတ်ရှိသည်ဟု အများက ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲ မှတ်ထင်နေကြပေပြီ။
အင်နီသည် စစ်သားများကို ရေနွေးပူဖြင့် လောင်းလိုက်ခြင်းဖြင့် လွတ်လပ်ရေးကို
မြတ်နိုးသူ၊ လွတ်လပ်ရေး၏ ပြယုဂ်အဖြစ် ပြသလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အင်နီ
သည် ကျော်စော ထင်ရှားမှုကို အနည်းငယ် ရရှိလာခဲ့သည်။ အမှန်အားဖြင့်
အယ်နီသည် မိမိ၏ စားဖိုဆောင်တွင် လာရောက် ရှုပ်ပွေသောသူ ဟူဟူသမျှကို
ရေနွေးပူဖြင့် လောင်းလိုက်မည်သာ ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျူးကျော်သူ စစ်သားများ
ကို ရေနွေးပူဖြင့် လောင်းလိုက်ရာ အယ်နီသည် “သူရဲကောင်းမ” တစ်ဦး ဖြစ်လာ
သည်။ ဤသို့အားဖြင့် အမျက်ဒေါသကြောင့် ကျော်စော အောင်မြင်မှုကို ရလာ
သောအခါ အင်နီသည် ကျော်စော အောင်မြင်မှုအသစ် ထပ်မံ ရရှိရန်အတွက်
ဆထက်တိုးပြီး အမျက်ဒေါသထွက်ဖို့ရန် အသင့်ဖြစ်လာသည်။ ဒေါသထွက်ဖို့ရန်
ဘယ်အခါမှာမှ ဦးမလေးတော့။

ဤသို့ ဂျိုးဇက်နှင့် အင်နီတို့ အခန်းတွင်းသို့ စားပွဲကြီးကို သွင်းနေကြစဉ်
ဂျိုးဇက်က-

‘အောက်ခြေကို သိပ်လည်း ရှုပ်တိုက်ပြီး မဆွဲနဲ့’ ဟု သတိပေးသေးသည်။

သို့သော် စားပွဲကြီးကား အခန်းတွင်းသို့ မရောက်သေး။ တံခါးဝ၌သာ တစ်ခံနေသည်။ ထို့ကြောင့် စားပွဲကြီးကို တွန်းနေရာမှ ရပ်လိုက်ကြသည်။ ဂျိုးဇက်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသွားကာ စားပွဲကြီးကို ကြည့်ရင်း အကြံထုတ်နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အင်နီလည်း ဂျိုးဇက်ကို လက်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဂျိုးဇက်လည်း စားပွဲ ခြေထောက်တစ်ချောင်းကို ကိုင်လှုပ်ကြည့်ရာမှ-
'အင်း... တွန်းလို့မရဘူး။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွန်းလို့ မရဘူး' ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် စားပွဲကြီးကို တစ်ယောက်တည်း အားစိုက်ပြီး အခန်းအတွင်းသို့ တရုတ်တိုက် ဆွဲယူသည်။ အင်နီလည်း လက်ပိုက်ရင်း နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း လိုက်လာသည်။

အခန်းတွင်းသို့ စားပွဲကြီး ဝင်သွားသောအခါ ဂျိုးဇက်က-
'အမယ်လေး အခုမှ မယ်မင်းကြီးမ ချောချောမောမော ရောက်တော်မူ တော့တယ်' ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အင်နီလည်း စားပွဲကြီးကို အခန်းအလယ်သို့ ရောက်အောင် ကူညီရွှေ့ပေးသည်။

ထို့နောက် အင်နီက-
'မြို့တော်ဝန်မင်းကသာ မခိုင်းဘူးဆိုရင် ဟောဒီ စားပွဲကြီးကို ငါတော့ မ ပေးပေါင်။ ဘယ်နှယ့်ကွယ် သူတို့မှာ စားပွဲတွေကို ရွှေ့ချင်သလို ရွှေ့ဖို့ အခွင့်အရေး ရှိနေတာ ကျနေတာပဲ' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ဂျိုးဇက်က-
'ငါတို့မြို့ကို သူတို့ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်တာကော သူတို့မှာ အခွင့်အရေး ရှိလို့လား' ဟု ပြန်မေးလိုက်ရာ၊ အင်နီက-

'ဟုတ်တယ်၊ သူတို့မှာ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိဘူး' ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ ဂျိုးဇက်က-
'သူတို့မှာ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ငါတို့မြို့ကို ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာကြတယ်။ သူတို့မှာ ကိုင်စွဲထားတဲ့ သေနတ်တွေ၊ လေထီးတွေနဲ့ ငါတို့မြို့ကို ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာကြတယ် အင်နီ' ဟု ပြောရာ၊ အင်နီက-

'ဟုတ်တယ် ဂျိုးဇက်၊ သူတို့ ငါတို့မြို့ကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ဖို့ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိဘူး' ဟု ထောက်ခံသည်။ ထို့နောက်-

'ဒါထက် ဂျိုးဇက်ရေ၊ သူတို့က... သူတို့က လေးထောင့် ထမင်းစား

စားပွဲကြီးကို ဘာလို့ ဒီကို ရွှေ့ခိုင်းရတာလဲ။ ဒီနေရာက ထမင်းစားခန်းမှ မဟုတ် တာပဲ' ဟု မေးသည်။

ဂျိုးဇက်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို သယ်မလာပြီး စားပွဲကြီးအနီးတွင် ဂရုတစိုက် ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် အကွာအဝေးညီအောင် ညှိရင်း-

'သူတို့က ဒီနေရာမှာ ခုံရုံးဖွင့်ပြီး စစ်ဆေးကြမလို့တဲ့။ အလက်ဇန္ဒာမော်ဒင် ကို သူတို့က စစ်ဆေးကြမလို့တဲ့' ဟု ပြောသည်။

'မော်လီမော်ဒင်ရဲ့ခင်ပွန်း အလက်ဇန္ဒာလား'

'ဟုတ်တယ် အင်နီ၊ မော်လီမော်ဒင်ရဲ့ခင်ပွန်း အလက်ပဲ'

'ဪ... ဟိုစစ်ဗိုလ်ကို ပေါက်ချွန်းနဲ့ အသေရိုက်သတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် လား'

'ဟုတ်တယ် အင်နီ၊ ဟုတ်တယ်'

ထိုအခါ အင်နီက-

'ဒါပေမဲ့ ဂျိုးဇက်ရယ်၊ အလက်က လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ အလက်ကို ခုံတင်စစ်ဆေးပြီး အပြစ်ဒဏ်ပေးဖို့ သူတို့မှာ အခွင့်အရေး မရှိဘူး။ အလက်ဟာ သူ့ဇနီး မော်လီရဲ့ မွေးနေ့တုန်းက အင်္ကျီအနီပွပွကြီး တစ်ထည်တောင် လက်ဆောင် ပေးခဲ့သေးတယ်။ အလက်ကို ခုံတင် စစ်ဆေးပြီး အပြစ်ဒဏ်ပေးဖို့ သူတို့မှာ ဘယ်လို အခွင့်အရေးများရှိသလဲ ဂျိုးဇက်ရယ်။ ပြောစမ်းပါဦး' ဟု ပြောရာ၊ ဂျိုးဇက်က-

'အလက်က ဟိုစစ်ဗိုလ်ကို သတ်တာကိုး အင်နီရဲ့' ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ အင်နီက-

'အလက်ဟာ ဟိုစစ်ဗိုလ်ကို သတ်ကောင်း သတ်ခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုစစ်ဗိုလ်က အလက်ကို အတင်းအဓမ္မ အမိန့်ပေး စေခိုင်းတာကရော။ ငါလည်း ဒီအကြောင်းကို ကြားပါတယ် ဂျိုးဇက်ရယ်။ အလက်ဟာ ဒီလို အတင်းအဓမ္မ အမိန့်ပေး စေခိုင်းတာကို မကြိုက်ဘူးကွယ့်။ အလက်ဟာ တစ်ချိန်က ကောင်စီဝင် လူကြီးတစ်ယောက်ပဲကွယ့်။ အလက်ရဲ့ အဖေကလည်း ဒီမြို့ရဲ့ ကောင်စီဝင် လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဂျိုးဇက်ရယ်၊ အလက်ရဲ့ ဇနီး မော်လီက ကိတ်မုန့်ကောင်းကောင်း ဖုတ်တတ်တယ်ကွယ့်' ဟု ပြောပြီးနောက် ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်-

'ဂျိုးဇက်ရေ၊ သူတို့က အလက်ကို ခုံရုံးတင် စစ်ဆေးပြီးရင် ဘာလုပ် ကြမလဲ' ဟု မေးလိုက်သည်။

ဂျိုးဇက်က မကြည်သာ မရွှင်ပျသော အမူအရာဖြင့်-

‘ပစ်သတ်ကြမှာပေါ့ အင်နီ’ ဟု ဖြေလိုက်ရာ၊ အင်နီက-

‘သူတို့ ပစ်သတ်လို့ မရဘူး’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဂျိုးဇက်က ‘အင်နီရေ၊ ကုလားထိုင်တွေ သယ်ပေးပါဦး’ ပြောပြီးနောက်-

‘သူတို့ ပစ်သတ်လို့ရတယ် အင်နီ၊ သူတို့ဟာ အလက်ကို ပစ်သတ်မှာ အမှန်ပဲ’ ဟု ပြောသည်။

အင်နီသည် ဂျိုးဇက်မျက်နှာကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း-

‘ငါ့စကားကို မြဲမြဲမှတ်ထားစမ်း ဂျိုးဇက်၊ သူတို့သာ အလက်ကို ပစ်သတ်ရင် လူထုက ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ လူထုဟာ အလက်ကို ချစ်တယ်။ အလက်ဟာ အရင်က ဘယ်သူ့ကိုများ အနာတရ ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ဖူးသလဲ။ ပြောစမ်း’ ဟု ဒေါသတကြီး မေးသည်။

ထိုအခါ ဂျိုးဇက်က-

‘ဟုတ်တယ်၊ အလက်ဟာ အရင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ အနာတရဖြစ်အောင် မလုပ်ခဲ့ဘူး’ ဟု ဖြေသည်။

‘ကိုင်း... မင်း သဘောပေါက်ပြီ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်လည်း အလက်ကို လူထုက ချစ်ကြတယ်။ အလက်ကိုသာ သူတို့ ပစ်သတ်ကြည့်စမ်း။ လူထုဟာ ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်သွားကြလိမ့်မယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် ရူးသွားမှာပဲ။ ငါလည်း သည်းခံနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အောင်မယ်၊ နင်က သည်းမခံနိုင်တော့ ဘာများ လုပ်နိုင်လို့လဲ’

‘အို... သူတို့ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်နိုင်သလောက် သတ်မှာပေါ့’

‘ဒီလိုသာဆိုရင် နင့်ကို သူတို့က ပစ်သတ်မှာပေါ့’

‘သတ်စမ်းပါစေ ဂျိုးဇက်ရယ်၊ သူတို့ သတ်နိုင်ရင် သတ်စမ်းပါစေ’

ထိုအခါ ဂျိုးဇက်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို စားပွဲထိပ်တွင် နေရာချလိုက်သည်။ ထို့နောက် လျှို့ဝှက်ချက်ရှိသော လူတစ်ယောက်၏ အမူအရာမျိုးဖြင့်-

‘အင်နီ’ ဟု တိုးတိုးခေါ်လိုက်သည်။

အင်နီလည်း ဂျိုးဇက်၏ လေသံကြောင့် ဂျိုးဇက်အနီးသို့ ကပ်သွားသည်။

ထိုအခါ ဂျိုးဇက်က-

‘နင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူးဆိုရင် ငါ လျှို့ဝှက်တဲ့ ကိစ္စကို ပြောမယ်။

နင် ကတိပေးမလား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

အင်နီအဖို့ လျှို့ဝှက်သောကိစ္စ ဟူ၍ တစ်သက်တွင် တစ်ခါမှ မရှိဖူး။

ထို့ကြောင့် အင်နီလည်း လေးစား ချီးကျူးသော အမူအရာဖြင့် ဂျိုးဇက်ကို ကြည့်ရင်း-

‘အေး... ငါ ကတိပေးပါတယ်ဟာ။ နင့်ရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ကိစ္စက ဘာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး’ ဟု မေးလိုက်သည်။

‘အေး... ဒါဖြင့် ငါ ပြောပြမယ်။ ဝီလျံဒေး နဲ့ ဝေါလတာဒေါ့ဂယ် တို့ မနေ့ညက ထွက်သွားကြပြီ’

‘ထွက်သွားကြတယ်၊ ဘယ်ကို ထွက်သွားကြသလဲ’

‘အင်နီလ် ကို ထွက်သွားကြတာပေါ့။ လှေတစ်စင်းနဲ့ သူတို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားကြတယ်’

ထိုစကားကို ကြားလျှင် အင်နီလည်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ အားတက်ခြင်း တို့ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း-

‘ဒီအကြောင်းကို လူတွေ သိကြသလားဟင်’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ဂျိုးဇက် က-

‘လူတွေ သိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ အထူး သဖြင့် သူတို့ မသိကြဘူး’ ဟု ပြောရင်း အပေါ်ထပ်ကို လက်မဖြင့် ညွှန်ပြလိုက် သည်။

ထိုအခါ အင်နီက-

‘သူတို့ ဘယ်တုန်းက သွားကြသလဲ။ ဒီလို အင်နီလ်ကို ထွက်သွားကြ တဲ့ အကြောင်းကို ငါ ဘာဖြစ်လို့ မကြားရတာလဲ’ ဟု မေးရာ၊ ဂျိုးဇက်က-

‘နင်က အလုပ်သိပ်များနေတာကိုးဟဲ့’ ဟု ဖြေသည်။ ထိုနောက် အေးစက် မာကျောသော မျက်နှာထားဖြင့်-

‘မစ္စတာကော်ရယ်ကို နင် သိတယ် မဟုတ်လား အင်နီ’ ဟု မေးရာ၊ အင်နီက-

‘သိတာပေါ့’ ဟု ဖြေသည်။

ဂျိုးဇက်လည်း အင်နီ၏ အပါးသို့ ကပ်သွားပြီး-

‘မစ္စတာကော်ရယ်တော့ ကြာကြာ အသက်ရှင်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်တော့ ဘူး’ ဟု ပြောသည်။

‘နင် ဘာဆိုလိုချင်တာလဲ’

‘ဪ... ငါက လူတွေ ပြောနေကြတာကို ပြောတာပါ’

အင်နီလည်း စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် ‘အင်း’ ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ဤတွင် ဂျိုးဇက်က-

‘လူထုဟာ အချင်းချင်း သွေးစည်းမိလာပြီကွယံ။ လူထုဟာ သူတို့က အနိုင်ခံရတာကို မကြိုက်ဘူး။ အတင်းအဓမ္မ အုပ်စိုးခံရတာကို မကြိုက်ဘူး။ ဒီတော့ အရေးအခင်းကြီး တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့မယ် အင်နီ။ အဲဒီ အရေးအခင်း ကြီးမှာ နင်လည်း တစ်နေရာရာက ပါဝင် ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောရာ၊ အင်နီက-

‘ငါတို့ မြို့တော်ဝန်မင်းကကော၊ မြို့တော်ဝန်မင်းက ဘာတွေလုပ်မှာတုံး။ ဘယ်ဘက်က ရပ်မတဲ့တုံး’

‘ဒါတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြသေးဘူး။ ငါတို့ မြို့တော်ဝန်မင်းကလည်း စကားတစ်လုံးမှ မဟသေးဘူး’

‘မြို့တော်ဝန်မင်းဟာ ငါတို့နဲ့တော့ ဆန့်ကျင်မယ် မထင်ဘူး ဂျိုးဇက်။ လူထုနဲ့တော့ ဆန့်ကျင်မယ် မထင်ဘူး’

ထိုအခါ ဂျိုးဇက်က-

‘မြို့တော်ဝန်မင်းက စကားတစ်လုံးမှ မဟသေးဘူး အင်နီ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဘယ်ဘက်တံခါး လက်ကိုင်ဖုသည် လည်သွားသည်။ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်လည်း ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာသည်။ မြို့တော်ဝန်ကို ကြည့်ရသည်မှာ မောပန်းနေသည့်အသွင် ဆောင်နေသည်။ ရင့်ရော် အိုမင်းသွားသည့်အသွင် ဆောင်နေသည်။ မြို့တော်ဝန်၏ နောက်မှ ဒေါက်တာ ဝင်းတား လိုက်ပါလာသည်။ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဟန်ကျတယ်ဟေ့ ဂျိုးဇက်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အင်နီ။ ပြင်ထား ဆင်ထားတာ ကြည့်လိုကောင်းပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ဂျိုးဇက်နှင့် အင်နီလည်း ဧည့်ခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ အခန်း တံခါးအနီးသို့ ရောက်၍ တံခါးကို ပြန်ပိတ်ခါနီးတွင် ဂျိုးဇက်သည် မြို့တော်ဝန် ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန်သည် ကျောက်သားမီးဖိုအပါးသို့ လျှောက်သွားပြီး နောက် ကျော နွေးသွားအောင် မီးလှုံသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဒေါက်တာဝင်းတားသည် စားပွဲကြီးထိပ်ရှိ ကုလားထိုင်ကို ဆွဲယူပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘သူငယ်ချင်းရေ၊ ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ ငါ ဘယ်လောက်ကြာကြာ

နေနိုင်မလဲလို့ အံ့ဩနေမိတယ်။ လူထုကလည်း ငါ့ကို သိပ်မယုံတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ရန်သူကလည်း ငါ့ကို မယုံကြဘူး။ ဒါဟာ ကောင်းတဲ့အခြင်းအရာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလားလို့ ငါ အံ့ဩနေမိတယ်’ ဟု ပြောရာ၊ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘ငါလည်း မပြောတတ်ဘူးကွာ၊ မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံတယ်မဟုတ်လား။ မင်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ သံသယမရှိဘူး မဟုတ်လား’ ဟု မေးသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘သံသယလား၊ သံသယ မရှိပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါ့ကိုယ်ကို ငါ ယုံပါတယ်။ ငါဟာ မြို့တော်ဝန်တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ အရာခပ်သိမ်းတော့ မသိပါဘူး’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် စားပွဲကြီးကို လက်ဖြင့် ထိုးပြရင်း-

‘သူတို့ဟာ ဘာကြောင့် ဒီနေရာမှာ အလက်ကို ခုံရုံးတင် စစ်ဆေးဖို့ စီမံကြသလဲ မသိဘူး။ သူငယ်ချင်း၊ မင်း အလက်ဇန္ဒာမော်ဒင်ကို သိတယ်နော်။ အလက်မှာ ဇနီးချောလေး ရှိတယ်။ မော်လီ တဲ့’ ဟု ပြောသည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘ငါ မှတ်မိပါတယ်။ မော်လီဟာ သဒ္ဒါသင်ကျောင်းမှာ ကျောင်းဆရာမ လုပ်တယ် မဟုတ်လား။ ရုပ်ကလေးလည်း ချောတယ်လေ။ မျက်စိအားနည်းလို့ မျက်မှန်တပ်ရမယ့် အခါတုန်းက “မျက်မှန်မတပ်ချင်ဘူး၊ မုန်းတယ်” လို့ ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အလက်ကို ငါ သိပါပြီ သူငယ်ချင်းရယ်။ အလက်ဟာ သူတို့ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီအကြောင်းကို လူတိုင်း သိကြတာပဲ။ မေးဖို့တောင် မလိုဘူး’ ဟု ပြောသည်။

မြို့တော်ဝန်က နာကြည်းသောအသံဖြင့်-

‘အေး... လူတိုင်း သိကြတယ်။ မေးဖို့တောင် မလိုဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဘာကြောင့် ခုံရုံးတင် စစ်ဆေးဖို့ ကြိုးစားကြတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အလက်ကို ပစ်မသတ်ကြတာလဲ။ အလက်ရဲ့ကိစ္စဟာ သံသယဖြစ်တာ မဖြစ်တာ၊ တရားတာ မတရားတာနဲ့ လုံးဝ မဆိုင်ပါဘူးကွာ။ အလက်ရဲ့ကိစ္စမှာ ဒါတွေအားလုံးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါနဲ့တောင် သူတို့ဟာ ငါ့စံအိမ်တော်မှာလာပြီး အလက်ကို ဘာကြောင့် ခုံရုံးတင် စစ်ဆေးချင်ရတာလဲ’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘ဒါတော့ ငါ တွေးလို့ရပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်။ သူတို့က အများအမြင် ကောင်းအောင် ဟန်ပြတာသက်သက်ပါ။ ပြီးတော့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ လူတွေဟာ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရင် ကျေနပ်သွားကြတဲ့ သဘောသဘာဝ

ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ဖြစ်သွားအောင် မင်းကို ပါဝင် ပတ်သက်စေချင်တယ်နဲ့ တူပါရဲ့ကွာ။ ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ ငါတို့မှာ စစ်တပ် ရှိတယ်။ လက်နက်နဲ့ စစ်သားတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ စစ်တပ်ဟာ စစ်တပ်လို့ ခေါ်လောက်တဲ့ စစ်တပ်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ အများသိတဲ့အတိုင်း စစ်တပ်မည်ကာမတ္တပါ။ ကျူးကျော်သူတွေက ဒီလို ခုံရုံးတင် စစ်ဆေးဖို့ ကြိုးစား တာဟာ သူတို့ တရားဥပဒေနဲ့အညီ ဆောင်ရွက်နေတယ်လို့ လူထု ယုံကြည်သွား မလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြောင့်ပါ။ ပြီးတော့ မင်း သိတဲ့အတိုင်း အလက်က သူတို့စစ်ဗိုလ်ကို သတ်ပစ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား' ဟု ပြောရာ၊ မြို့တော်ဝန်က-

'အေး... ဒါကို ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်ကွာ' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားက ဆက်၍-

'အဲဒီတော့ အလက်ကို မင်းရဲ့ စံအိမ်တော်မှာ အမှုစစ်တယ်ဆိုရင် ဒီမြို့ လူထုက တရားဥပဒေအတိုင်း ဖြစ်တော့မှာပဲလို့ မျှော်လင့် ယုံကြည်ကြမယ်လို့ သူတို့ ထင်နေကြတယ်' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ညာဘက်တံခါးကြီး ပွင့်သွားပြီး မိန်းမပျို တစ်ယောက် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ မိန်းမပျိုမှာ အသက်သုံးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်သာ ရှိ၍ ချစ်စရာ ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင် ရှိသည်။ မိန်းမပျိုသည် မျက်မှန်ကို လက်တွင် ကိုင်ထားသည်။ အဝတ်အစားကို အရိုးဆုံး ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သို့သော် ဝတ်ဆင် ပုံမှာ သပ်ရပ်ကြော့ရှင်းလှသည်။ မိန်းမပျိုသည် အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ မိန်းမပျိုက-

'အင်နီက ညာဘက်တံခါးပေါက်က ဝင်သွား ဆိုလို့ ကျွန်မ ဝင်လာခဲ့ ပါတယ်ရှင်' ဟု ခပ်လောလော ပြောသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

'ဘာဖြစ်လဲကွယ်၊ လာနိုင်ပါတယ်။ ဒါထက် သူငယ်မက မော်လီမော်ဒင် မဟုတ်လား' ဟု မေးသည်။

'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မက မော်လီမော်ဒင်ပါ။ သူတို့က ပြောနေကြ တယ်၊ အလက်ကို ခုံရုံးတင် စစ်ဆေးပြီးရင် သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ကြမယ်တဲ့'

မြို့တော်ဝန်လည်း ကြမ်းပြင်ကို အတန်ကြာအောင် ငေးစိုက်ကြည့်နေ သည်။ ထိုအခါ မော်လီက ဆက်၍-

'သူတို့က ပြောနေကြတယ်။ မြို့တော်ဝန်မင်းက အလက်ကို အပြစ်ပေး

လိမ့်မယ်တဲ့။ မြို့တော်ဝန်က အလက်ကို အပြစ်မပေးဘဲ လွှတ်မယ်ဆိုရင် ရနိုင် တာပဲ တဲ့’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်လည်း မော်လီကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက် ပြီး-

‘ဘာပြောလိုက်တာလဲကွယ်၊ ဘယ်သူတွေက ဒီလိုပြောနေကြတာလဲ’ ဟု မေးသည်။

‘ဒီမြို့က လူတွေက ပြောနေကြတာပါရှင်’

မော်လီလည်း ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် အသနားခံသော သဘော၊ အခွင့်အရေးကို တောင်းဆိုသော သဘောဖြင့်-

‘အလက်ကို မြို့တော်ဝန်မင်း အပြစ်မပေးပါဘူးနော်။ အပြစ်မပေးဘူး မဟုတ်လားဟင်’ ဟု တတွတ်တွတ်ပြောသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မသိသေးတဲ့ကိစ္စကို လူထုက ဘယ်လိုလုပ်များ သိနေ ကြပါလိမ့်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘ဒါကတော့ တကယ့် ထူးဆန်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးပါပဲ။ “လူထုက ဘယ်လိုလုပ် သိနေသလဲ” ဆိုတဲ့ အချက်ဟာ ကမ္ဘာလောကတစ်ဝန်းလုံးမှာရှိတဲ့ အုပ်စိုးသူတိုင်းကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးစေတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီး ဖြစ်နေပါတယ်။ ဟော... အခုလည်း အဲဒီ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးဟာ ကျူးကျော်သူ တွေကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးနေပြီပေါ့။ အထပ်ထပ် ဖြတ်တောက် ပိတ်ဆို့နေ တဲ့ ကြားထဲက သတင်းတွေ ဘယ်လို ပေါက်ကြား ပျံ့နှံ့ကုန်သလဲ။ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ် ထားတဲ့ကြားက အမှန်တရားဟာ ဘယ်လို လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်ကြ သလဲ။ ဒါဟာ ထူးဆန်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီး ဖြစ်နေပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အခန်းတစ်ခန်းလုံး မှောင်သွားသည်။ မော်လီလည်း ကြောက် လန့်သွားဟန်ဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်-

‘ဪ... တိမ်တိုက်တစ်တိုက်ပါလား။ ဒီတိမ်တိုက်က မကြာမီ မိုးပွင့် တွေ ကျတော့မယ်ဆိုတဲ့ စကားလက်ဆောင် ယူလာခဲ့တယ်နော်။ ဒီနှစ် မိုးပွင့်တွေ စောပြီး ကျတော့မှာပါလား’ ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားလည်း ပြတင်းပေါက် ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ကောင်းကင်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက်-

‘ဟုတ်တယ်၊ တိမ်တိုက်ကတော့ တိမ်တိုက်ကြီးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် ဒီတိမ်တိုက်ကြီး ရွေ့လျားပျောက်ကွယ်သွားမှာပါ’ ဟု ပြောသည်။

မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်လည်း လက်စွဲမီးအိမ်ကို သွား၍ မီးညှိလိုက်သည်။ သို့သော် အလင်းရောင်မှာ ပတ်ပတ်လည် ကွက်ကွက်လေးသာ ခပ်မှိန်မှိန် လင်းသည်။ ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်လည်း လက်ဆွဲမီးအိမ်ကို ပြန်၍ မီးငြိမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက်-

‘နေ့အခါမှာ ထွန်းလင်းတဲ့ အလင်းရောင်ဟာ အထီးကျန်နိုင်လှပါတယ် ကွယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မော်လီသည် မြို့တော်ဝန်အပါးသို့ သွားပြီး-

‘အလက်ဟာ စစ်ဗိုလ်ကို သတ်တာ မဟုတ်ဘူးရှင်။ အလက်ဟာ အလွန် စိတ်တိုတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ တရားဥပဒေကို တစ်ခါမှ မချိုးဖောက် ခဲ့ဖူးပါဘူး။ အလက်ဟာ တရားဥပဒေကို အလွန် လေးစားတဲ့သူပါရှင်’ ဟု ပြောသည်။

မြို့တော်ဝန်လည်း မော်လီ၏ ပခုံးထက်တွင် သူ့လက်ကို အသာတင်ရင်း-

‘ကျုပ် အလက်ကို သိပါတယ်ကွယ်။ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝ ထဲက သိတာပါ။ အလက်တင် မကဘူး။ အလက်ရဲ့ အဖေကိုရော၊ အလက်ရဲ့ အဘိုးကိုပါ ကျုပ် သိပါတယ်။ အလက်ရဲ့ အဘိုးဟာ ဟိုတုန်းက အလွန်တော် တဲ့ ဝက်ဝံဖမ်းသမားကြီး တစ်ယောက်ပေါ့။ သူငယ်မကော ဒီအကြောင်းတွေကို ကြားဖူးသလား’ ဟု မေးသည်။

သို့သော် မော်လီက မကြားဟန်ဆောင်၍-

‘မြို့တော်ဝန်မင်းရှင်၊ အလက်ကို အပြစ်ဒဏ် မပေးဘူး မဟုတ်လား’ ဟု မေးသည်။

မြို့တော်ဝန်က-

‘မပေးပါဘူးကွယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျုပ်က အလက်ကို အပြစ်ဒဏ် ပေးရက်ပါ့မလဲ’ ဟု ဖြေသည်။

‘လူထုကတော့ မြို့တော်ဝန်မင်းက သူတို့ အမိန့်အာဏာအတိုင်း အလက် ကို အပြစ်ဒဏ်ပေးမယ်လို့ ပြောနေကြပါတယ်’

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးနောက်သို့ လျှောက် သွားပြီး ကုလားထိုင်ကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက်-

‘လူထုဟာ အမိန့်အာဏာကို လိုလားသလား မော်လီ’ ဟု မေးရာ၊
မော်လီက-

‘ကျွန်မ မသိပါဘူး မြို့တော်ဝန်မင်းရှင်၊ လူထုဟာ လွတ်လပ်တာကို
တော့ လိုချင်ကြပါတယ်’ ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ကောင်းပါပြီကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူထုဟာ လွတ်လပ်ရေးကို ရအောင် ဘယ်
နည်း ဘယ်လမ်းနဲ့ ဘယ်လို သွားကြရတယ် ဆိုတာကိုကော သိကြရဲ့လား။
လက်နက် အပြည့်အစုံ ကိုင်စွဲထားကြတဲ့ ရန်သူကို ဘယ်နည်း ဘယ်လမ်းကို
အသုံးပြုပြီး ဆန့်ကျင်တွန်းလှန်ရမယ် ဆိုတာကိုကော သိကြရဲ့လား’ ဟု မေးရာ၊
မော်လီက-

‘မသိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မလည်း ဒီလို တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိပါဘူး’ ဟု ဖြေ
သည်။

‘မော်လီ၊ မင်းဟာ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ သူတစ်ယောက်ပဲ။ မင်း တကယ်
မသိဘူးလား’

‘တကယ် မသိဘူးရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စိတ်ထင်ပြောရရင် လူထုဟာ ဒီ
အတိုင်း ငြိမ်ခံနေရင် အရှုံးပေးရာကျတယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ မှတ်ယူထားကြတယ်။
သူတို့ဟာ အရှုံးပေးတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ဒီစစ်သားတွေ သိသွားအောင်
အကြောင်းပြချင်နေကြတယ်လို့ ထင်တယ်ရှင်’

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘ဒါပေမဲ့ လူထုမှာ ပြန်တိုက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းမရှိဘဲ ဖြစ်နေကြတယ်။
စက်ကလေးတွေ ကိုင်စွဲထားတဲ့ စစ်သားတွေကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဘယ်လိုမှ တိုက်ခိုက်
လို့ မရဘဲ ရှိနေကြတယ်’ ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်ကလည်း-

‘ဒီမှာ မော်လီ၊ လူထု ဘာလုပ်ချင်ကြတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို သိတဲ့အခါ
ကျုပ်ကို လာပြီး ပြောပြမလား’ ဟု မေးသည်။

မော်လီသည် မြို့တော်ဝန်ကို သံသယမကင်းဟန်ဖြင့် မော့ကြည့်ပြီးနောက်-

‘ဟုတ်ကဲ့၊ လာပြောပါ့မယ်’ ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ကျုပ်ကို သူငယ်မ မယုံဘူး မဟုတ်လား။ သူငယ်မ တကယ် ပြောချင်တာ
က ကျွန်မ လာမပြောနိုင်ဘူးဆိုတဲ့စကား မဟုတ်လား’ ဟု မေးသည်။

မော်လီက ပြန်မဖြေဘဲ-

‘အလက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြို့တော်ဝန်မင်း ဘယ်လို သဘောထားပါသလဲ ရှင်’ ဟု မေးရာ၊ မြို့တော်ဝန်က-

‘ကျုပ် အလက်ကို အပြစ်ဒဏ် မပေးပါဘူး။ အလက်ဟာ ကျုပ်တို့ ပြည်သူလူထုနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး ဘယ်အပြစ်ကိုမှ မကျူးလွန်ပါဘူး’ ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ မော်လီလည်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားဟန်ဖြင့်-

‘ဒါပေမဲ့ သူတို့က... သူတို့ကတော့ အလက်ကို ပစ်သတ်ကြမယ် မဟုတ်လားရှင်’ ဟု မေးသည်။

မြို့တော်ဝန်လည်း မော်လီကို စိုက်ကြည့်ရင်း-

‘သမီးရယ်... သမီးလေးရယ်’ ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။ မော်လီလည်း တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်ထားရာမှ-

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန်လည်း မော်လီအပါးသို့ လျှောက်သွားရာ မော်လီက ပန်းဟိုက် နှမ်းလျသော အသံဖြင့်-

‘ကျွန်မကို မထိပါနဲ့ရှင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို မထိပါနဲ့။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို မထိလိုက်ပါနဲ့’ ဟု ပြောသည်။

မြို့တော်ဝန်လည်း လက်ကို အသာရုပ်လိုက်သည်။ မော်လီလည်း အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ် ထားရင်း တံခါးပေါက်မှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

မော်လီ တံခါးပေါက်မှ ထွက်သွားသည့်အခိုက်တွင်ပင် ဂျိုးဇက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

‘ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ၊ ကာနယ်ကြီးက ဝန်မင်းကို တွေ့ချင်ပါတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်က ဒီမှာ မော်လီရှိနေတဲ့အတွက်ကြောင့် ဝန်မင်း အလုပ်သိပ်များနေတယ်လို့ ပြောထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဝန်ကတော်ကြီးကလည်း ဝန်မင်းကို တွေ့ချင်ပါသတဲ့’ ဟု အကြောင်းကြားသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဝန်ကတော်ကြီးကို လာတွေ့ပါလို့ ပြောလိုက်ပါ ဂျိုးဇက်ရယ်’ ဟု ပြောသည်။

ဂျိုးဇက် ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဝန်ကတော်ကြီးလည်း ချက်ချင်း ဝင်လာသည်။ ဝင်လာလာချင်း-

‘ကျွန်မဖြင့် ဒီအိမ်ကြီးကို ဘယ်လို ထိန်းရသိမ်းရမလဲ မပြောတတ်တော့ဘူး။ လူနဲ့ အိမ်နဲ့ကလည်း ပြည့်နေပြီ။ ပြီးတော့ အင်နီကလည်း အချိန်ရှိသရွေ့ ဒေါချည်း ကန်နေတာပဲ’ ဟု တတွတ်တွတ် ပြောသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က ‘တိုးတိုး တိုးတိုး’ ဟု ဟန်လိုက်ရာ၊ ဝန်ကတော်ကြီးလည်း မြို့တော်ဝန်အား တအံ့တဩ မော့ကြည့်သည်။ ထို့နောက်-

‘ကျွန်မဖြင့် အခု ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေသလဲ မသိတော့ပါဘူး’ ဟု ဆက်ပြောရာ၊ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဆာရာ၊ မင်း အလက်ဇန္ဒာမော်ဒင်ရဲ့ အိမ်ကို သွားနေလိုက်စမ်း။ ကျုပ်ပြောတာ မင်း နားလည်တယ် မဟုတ်လား။ အခုလောလောဆယ်မှာ မော်လီမော်ဒင်ရဲ့အပါးမှာ မင်း ရှိနေဖို့ လိုတယ်။ ပြီးတော့ ဘာစကားမှလည်း ပြောမနေနဲ့။ အနားမှာသာ နေရုံပဲနေ၊ ကြားလား’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဝန်ကတော်ကြီးက-

‘ကျွန်မမှာ လုပ်စရာတွေ တောင်ပုံရာပုံ ရှိနေတယ်’ ဟု ပြောရာ၊ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဆာရာ၊ မော်လီမော်ဒင်ရဲ့ အပါးမှာ မင်း ရှိနေစေချင်တယ်။ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ကဲ... အခု သွားပေတော့’ ဟု ထပ်ပြောသည်။

ဝန်ကတော်ကြီးလည်း တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာဟန်ဖြင့်-

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သွားနေပါ့မယ်။ ဘယ်လောက်အထိ ကျွန်မ နေရမှာလဲဟင်’ ဟု မေးသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဒါတော့ ကျုပ် မပြောတတ်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း ပြန်လာသင့်တဲ့ အချိန်ရောက်ရင် အင်နီကို လွှတ်ပြီး ခေါ်လိုက်ပါ့မယ်’ ဟု ပြောသည်။

ဝန်ကတော်ကြီးလည်း မြို့တော်ဝန်၏ ပါးကို အသာနမ်းလိုက်ပြီးနောက် ထွက်ခွာသွားသည်။ ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်လည်း တံခါးဝသို့ သွား၍-

‘ဂျိုးဇက်ရေ၊ ကာနယ်ကို ငါ အခု တွေ့နိုင်ပါပြီ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

အခန်းတွင်းသို့ ကာနယ်လင်ဆာ ဝင်လာသည်။ ကာနယ်သည် ယူနီဖောင်း အသစ်ကို ဝတ်ထားသည်။ ခါးပတ်တွင် အလှစီခြယ်ထားသော ဓားမြှောင်လေး ချိတ်ထားသည်။

ကာနယ်လင်ဆာက-

‘မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ ဝန်မင်း၊ ဝန်မင်းနဲ့ ကျွန်တော် ရင်းရင်းနှီးနှီး စကား ပြောချင်ပါတယ်’ ဟု ပြောရင်း ဒေါက်တာဝင်းတားကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ ထို့နောက်-

‘ဝန်မင်းနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ထဲ စကားပြောချင်ပါတယ်’ ဟု ပြော သည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားလည်း တံခါးပေါက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွား သည်။ တံခါးပေါက်သို့ ဒေါက်တာဝင်းတား ရောက်ခါနီးတွင် မြို့တော်ဝန်က-

‘ဒေါက်တာ’ ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားက လှည့်ကြည့်ပြီး-

‘ပြောပါ သူငယ်ချင်း၊ ပြောပါ’ ဟု ဆိုသည်။

‘မင်း ဒီညနေမှာ ငါ့ဆီ လာဦးမလား’

‘မင်းအတွက် လုပ်ပေးစရာ ကိစ္စအထူးရှိရင် ငါ လာခဲ့ပါမယ်’

‘အို... ကိစ္စအထူးတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါတစ်ယောက်တည်း မနေချင် ပါဘူး’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင် ညနေမှာ ငါ ဆက်ဆက်ရှိနေပါမယ်’

‘ဒါထက် ဒေါက်တာ၊ မော်လီကို ကြည့်ရတာ နေကောင်းပုံရတယ်လို့ ထင်သလား’

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘သိပ်နေကောင်းတယ်လို့ မထင်ဘူးကွာ၊ စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ် နေတယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မော်လီဟာ ကြံ့ခိုင်တဲ့ ကင်ဒါလီ မျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာတဲ့သူပါ’ ဟု ပြောရာ၊ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ငါ မေ့သွားတယ်။ မော်လီဟာ စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား သူငယ်ချင်း’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် ဒေါက်တာဝင်းတားလည်း လှည့်ထွက်သွားသည်။ နောက်ဘက် မှ တံခါးလည်း ညင်ညင်သာသာ ပိတ်သွားသည်။

ကာနယ်လင်ဆာသည် မြို့တော်ဝန်နှင့် ဒေါက်တာဝင်းတားတို့ နှစ်ယောက် သား စကားပြောနေကြသည်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ဒေါက်တာ ဝင်းတား ထွက်ခွာသွား၍ တံခါးပိတ်သွားသည်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကာနယ်သည် လေးထောင့်စားပွဲရှည်ကြီးနှင့် ကုလားထိုင်များ စီခင်းထားသည်ကို ကြည့်ရှုသည်။

ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အပြစ်ဒဏ်ပေးတာကို အများလူထု သိအောင် ထုတ်ဖော် ပြုလုပ်ပေးရပါတယ်။ အများလူထု စိတ်ထဲမှာ စွဲမြဲ မှတ်ထင်သွားအောင် ထုတ်ဖော် ပြုလုပ်ပေးရပါတယ်' ဟု ပြောသည်။

ထိုသို့ပြောရင်း ကာနယ်သည် ခါးပတ်ပေါ်သို့ လက်တင်ပြီး ခါးတွင် ချိတ်ထားသော ဓားမြှောင်လေးကို ဆွဲနုတ်လိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန်သည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ နက် မှောင်နေသော ကောင်းကင်ပြင်ကို ငေးမောကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်-

'ဒီညမှာ မိုးပွင့်တွေ ကျလာတော့မယ်' ဟု ပြောသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကာနယ်လင်ဆာက-

'မြို့တော်ဝန်မင်း ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ အထက်က ပေးတဲ့ အမိန့် ကို ရှောင်လွှဲလို့ မရကြဘူးဆိုတာ ဝန်မင်း သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အထက် က ပေးတဲ့ အမိန့်အတိုင်း ကျောက်မီးသွေးတွေကို မရ ရအောင် ယူရပါမယ်။ ဝန်မင်းရဲ့ လူထုက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမိန့်ကို အသာတကြည် မနာခံကြဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံအောင် ကျွန်တော်တို့ အတင်းအကျပ် ဆောင်ရွက် ရပါလိမ့်မယ်' ဟု ပြောသည်။ ထိုသို့ပြောရင်း ကာနယ်၏ လေသံသည် တဖြည်း ဖြည်း မာလာသည်။

'ကျွန်တော်တို့ဟာ လိုအပ်မယ်ထင်ရင် လူထုကို ပစ်သတ်ရပါလိမ့်မယ်။ ဝန်မင်းရဲ့လူထု ဘေးဒုက္ခရောက်မယ့် အရေးကနေပြီး ဝန်မင်း ကယ်ဆယ်ချင် ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမိန့်ကို လူထု အသာတကြည် နာခံအောင် ဝန်မင်း ကူညီဆောင်ရွက်ပေးရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရရဲ့ သဘောဆန္ဒကတော့ သက်ဆိုင်ရာ ဒေသအာဏာပိုင်က တစ်ဆင့် အပြစ်ဒဏ် စီရင်ခြင်းဟာ အကောင်း ဆုံး ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆထားပါတယ်။ သက်ဆိုင်ရာ ဒေသအာဏာပိုင်က တစ်ဆင့် အပြစ်ဒဏ် စီရင်ခြင်းဟာ သက်ဆိုင်ရာဒေသကို အရင် အခြေအနေမှန်အတိုင်း ပြန်ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ ပိုပြီး လွယ်ကူ ကောင်းမွန်စေပါတယ်' ဟု ဆက် ပြောသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က ညင်သာစွာဖြင့်-

'ဒါပေမဲ့ လူထုကတော့ အမှန်တရားကို သိကြပါတယ်။ ဒါဟာ အလွန် ဆန်းကြယ်လှတဲ့ ယျှိုဝှက်ချက်ကြီးပါပဲ' ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် ကျယ်လောင် သော အသံဖြင့်-

'ဒီမှာ ကာနယ်၊ အလက်ဇန္ဒားမော်ဒင်ကို ခုံရုံးတင် စစ်ဆေးပြီးတဲ့အခါ

မှာ ကျွန်ုပ်က သေဒဏ်အမိန့်ကို ချမှတ်ပေးစေချင်တယ် ဆိုပါတော့' ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလို ဆောင်ရွက်ပေးရင်တော့ နောက်ထပ် ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် သွေးထွက်သံယိုမှုတွေကို ရပ်ဆိုင်းသွားအောင် ဝန်မင်း တားဆီး ကာကွယ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်' ဟု ဖြေသည်။

မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်သည် အခန်းအလယ်၌ ရှိသော စားပွဲရည်ကြီးသို့ လျှောက်သွားပြီး စားပွဲထိပ်တွင်ရှိသည့် ကုလားထိုင်ကြီးကို ဆွဲယူ၍ အသာထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်သည် တရားသူကြီးနှင့် ရုတ်တရက် တူသွားပြီး၊ ကာနယ်မှာ တရားခံနှင့် ရုတ်တရက် တူသွားသည်။

မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်က-

'ဒီမှာ ကာနယ်၊ ခင်ဗျားရော ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အစိုးရကော သဘောမပေါက်ကြဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ကမ္ဘာ့သမိုင်းတစ်လျှောက်ကို ကြည့်တဲ့အခါမှာ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ အမြဲလိုလို အရှုံးတစ်ခုပြီးတစ်ခု၊ အရှုံးချင်းဆင့်အောင် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရတဲ့ အစိုးရနဲ့ လူထုဟာ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရနဲ့ ခင်ဗျားတို့ လူထုပဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို တွေ့ရတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလို ဖြစ်ရသလဲဆိုတော့ လူထုကို နားမလည် သဘောမပေါက်တဲ့အတွက် ဖြစ်တယ်။ လူတွေအကြောင်းကို မသိတဲ့အတွက် ဖြစ်တယ်' ဟု ပြောရင်း ခေတ္တရပ်နားလိုက်သည်။

ထို့နောက် မြို့တော်ဝန်က-

'ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဒီဥပဒေကြီးဟာ တကယ် လက်တွေ့မှာ အသုံးမဝင်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ဟာ ဒီမြို့ရဲ့ မြို့တော်ဝန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာ သေဒဏ်စီရင်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး မရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ လူမှုအဖွဲ့အစည်းမှာလည်း ဒီလို သေဒဏ်စီရင်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရရှိတဲ့လူဆိုလို့ တစ်ယောက်တလေတောင် မရှိပါဘူး။ ဒီလိုဖြစ်ရန် ကျုပ်က သေဒဏ်စီရင်လိုက်ရင် ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားလိုပဲ တရားဥပဒေကို ချိုးဖောက်ရာ ကျပါလိမ့်မယ်' ဟု ဆက်ပြောရာ၊ ကာနယ်က-

'တရားဥပဒေကို ချိုးဖောက်ရာကျမယ်၊ ဟုတ်လား' ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်က-

'ဟုတ်ပါတယ် ကာနယ်၊ ကျုပ်တို့မြို့ကို ခင်ဗျားတို့ ဝင်ရောက် သိမ်းတဲ့အခါ တုန်းက ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျုပ်တို့ မြို့စောင့်တပ်သား ခြောက်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ တရားဥပဒေအတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျားတို့အားလုံးပဲ

လူသတ်မှု ကျူးလွန်ရာ ရောက်သွားပါတယ်။ ဒီတော့ ကာနယ်၊ ခင်ဗျားက အခုအခါ ဘာမှအသုံးမကျတော့တဲ့ တရားဥပဒေကို ဘာကြောင့် “တရားဥပဒေ အတိုင်း လုပ်ဆောင်ဖို့” ဆိုပြီး ပြောပြောနေတာလဲ။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့အကြားမှာ ဘာတရားဥပဒေမှ မရှိတော့ပါဘူးဗျာ။ စစ်ပဲရှိနေပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ စစ်ဖြစ်ကြတာပါ။ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့အားလုံးကို သတ်ချင်ရင် သတ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို သတ်ချင်ရင် သတ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပဲ။ ဒီအချက်ကို ခင်ဗျား မသိဘူးလား ကာနယ်။ သဘော မပေါက်ဘူးလား။ ကျုပ်တို့မြို့ကို ခင်ဗျားတို့ ဝင်လာကတည်းက ခင်ဗျားတို့ဟာ တရားဥပဒေကို ချိုးဖျက်ခဲ့ပြီပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ တရားဥပဒေနေရာမှာ ခင်ဗျား တို့ရဲ့ တရားဥပဒေ အစားဝင်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ ဒီအချက်ကို သဘောပေါက် ပါတယ်နော် ကာနယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကာနယ်က-

‘ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါ’ ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဘာကြောင့် ကျုပ်ဆီမှာ ထိုင်ခွင့်တောင်းရတာလဲ ကာနယ်။ ဒီလို ထိုင် ခွင့်တောင်းတာဟာလည်း လိမ်ညာခြင်း တစ်မျိုးပါပဲ။ တကယ်တော့ ခင်ဗျား စိတ်ဆန္ဒရှိရင် ကျုပ်ကို ရပ်ပြီးနေဖို့ အမိန့်ပေးနိုင်တာပဲ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကာနယ်က-

‘မဟုတ်ပါဘူး ဝန်မင်း၊ ဝန်မင်း ယုံချင်မှ ယုံပါ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ ဝန်မင်းကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ လေးစားခင်မင်ပါတယ်’ ဟုပြောကာ နဖူးပေါ် ခေတ္တမျှ လက်တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက်-

‘ကျွန်တော်ဟာ အသက်အရွယ်လည်း ရနေပါပြီ။ အသက်အရွယ်နဲ့အမျှ မေ့ပျောက်မရတဲ့ အတွေ့အကြုံ အမှတ်အသားတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လို လူတစ်ယောက် ဘယ်လိုတွေးတော စဉ်းစားနေတယ် ဆိုတာဟာ တကယ့် တကယ်မှာ အရေးမပါလှပါဘူး ဝန်မင်း။ ဒါကို ဝန်မင်း နားလည်ပြီးသား ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ဝန်မင်းနဲ့ သဘောချင်း တူကောင်း တူနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ပြောင်းလဲလို့ မရပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ စစ်စည်းကမ်း နဲ့ နိုင်ငံရေးစည်းကမ်းဘောင်အတွင်းက ဆောင်ရွက်နေပါတယ်။ အဲဒီ စစ်စည်းကမ်း နဲ့ နိုင်ငံရေးဘောင်အတွင်းမှာ လက်တွေ့ ဆောင်ရွက်ရတဲ့ ကိစ္စမှာလည်း ဘယ်လိုမှ ပြောင်းလဲပြီး ကျင့်သုံး ဆောင်ရွက်လို့မရတဲ့ ကိစ္စတွေ ရှိနေပါတယ်’ဟု ပြောရာ၊ မြို့တော်ဝန်က-

‘ခင်ဗျားတို့ ကျင့်သုံး ဆောင်ရွက်ချက်တွေဟာ နေရာတိုင်းမှာ မှားယွင်း နေကြောင်းကို ကမ္ဘာဦး တည်စကတည်းက အထင်အရှား ပေါ်လွင်နေပြီး ဖြစ်ပါတယ်’ ဟု ချေပသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လည်း နာကြည်း ခါးသီးသော အမူအရာဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကာနယ်က-

‘ကျွန်တော့် အသက်အရွယ်၊ ကျွန်တော့် အတွေ့အကြုံအရ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းအနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဝန်မင်းနဲ့ သဘောချင်း တူကောင်း တူနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ “စစ်အတွေးအခေါ်ရှိပြီး စစ်ဥပဒေ စည်းကမ်းဘောင်အတွင်း ဆောင်ရွက်လေ့ရှိတဲ့ လူများဟာ လူတွေရဲ့ သဘောထားကို နားလည် သဘောပေါက်ဖို့ မလွယ်ကြဘူး။ စစ်ရေးစစ်ရာအရ လူသတ်ဆိုရင် သတ်လိုက်တာပဲ။ ဒီလို လူသတ်လိုက်တာကြောင့် နောက်ပိုင်းမှာ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်လိမ့်မယ် ဆိုတာမျိုးကိုတော့ မတွေးတော မဆင်ခြင်တတ်ကြဘူး” ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတောင် ကျွန်တော် ဖြည့်စွက်လိုက်ချင်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် အတွေ့အကြုံ၊ ကျွန်တော့် အမှတ်အသားများကို ပြန်ပြောင်း အမှတ်ရနေမယ့် လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး ဝန်မင်း။ ကျွန်တော်ဟာ ကျောက်မီးသွေးတူးသမားကို အများလူထု ရှေ့မှောက်မှာ ပစ်သတ်ခိုင်းရပါလိမ့်မယ်။ ဒီလို ပစ်သတ်မခိုင်းရင် အခြားလူထုကလည်း ဒီကျောက်မီးသွေးတူးသမားလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ စစ်သားတွေကို သတ်ဖြတ်ကြပါလိမ့်မယ်လို့ “သဘောတရား” ကလည်း ဆိုထားပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဒါဖြင့် ကာနယ်နဲ့ ကျုပ်တို့ ဆက်ပြီး စကားပြောစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့’ ဟု ပြောရာ၊ ကာနယ်က-

‘လိုပါတယ် ဝန်မင်း၊ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြီး စကားပြောရပါဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဝန်မင်းဆီက အကူအညီ လိုနေပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်လည်း အတန်ကြာအောင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေသည်။ ထို့နောက်-

‘ကိုင်း... ဒါဖြင့် ဘာတွေ ဆောင်ရွက်မယ် ဆိုတာကို ခင်ဗျားကို ဖွင့်ပြောပါမယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ မြို့စောင့်စစ်သားတွေကို ပစ်သတ်ခဲ့ရာမှာ စက်ကလေးကိုင် စစ်သားတွေ ဘယ်နှယောက်လောက် ရှိမယ် ထင်ပါသလဲ’ ဟု ပြောရာ၊ ကာနယ်က-

‘ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ပြောရရင် လူ နှစ်ဆယ်ထက်တော့ မပိုပါဘူး’ ဟု
ဖြေသည်။

‘ကိုင်း... ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ။ အဲဒီ စစ်သားတွေကို ပစ်သတ်ဖို့ ခင်ဗျား
အရင် အမိန့်ပေးပါ။ အဲဒီလို အမိန့်ပေးရင်တော့ ကျုပ်လည်း အလက်ဇန္ဒာမော်ဒင်
ကို ပစ်သတ်ဖို့ အမိန့်ပေးပါ့မယ်’

‘ဝန်မင်း အတည်ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

‘ကျုပ် အတည်ပြောနေတာပါ’

‘ဝန်မင်း ပြောသလို ကျွန်တော် အမိန့်မပေးနိုင်ပါဘူး။ ဝန်မင်းလည်း
သိပါတယ်’

‘ကျုပ် သိပါတယ် ကာနယ်၊ ခင်ဗျား အမိန့်မပေးနိုင်ဘူးဆိုတာကို ကျုပ်
သိပါတယ်။ ကျုပ်လည်းပဲ ခင်ဗျား ခိုင်းသလို အလက်ဇန္ဒာမော်ဒင်ကို ပစ်သတ်ဖို့
အမိန့်မပေးနိုင်ပါဘူး’

မြို့တော်ဝန်၏ စကားကို ကြားလျှင် ကာနယ်က-

‘ဝန်မင်း ပြောတာ ကျွန်တော် နားလည် သဘောပေါက်တယ်လို့ ထင်မိပါ
တယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ မစ္စတာကော်ရယ်ဟာ မြို့တော်ဝန် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်
ထင်ပါရဲ့’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် ကာနယ်သည် မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်
ရင်း-

‘ကျွန်တော်တို့ အမှုစစ်နေတဲ့အခါမှာတော့ ဝန်မင်း လာနေမယ် မဟုတ်
လား’ ဟု မေးရာ၊ မြို့တော်ဝန်က-

‘လာနေပါ့မယ် လာနေပါ့မယ်။ ကျုပ် မလာရင် အလက်ဟာ တစ်ယောက်
တည်း အထီးကျန် ဖြစ်နေမှာပေါ့’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်သည် မြို့တော်ဝန်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဆွေးတမြည့်မြည့်
ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက်-

‘ကျွန်တော်တို့ဟာ အလုပ်တစ်ခုကို တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်နေကြရတယ်။
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဝန်မင်း’ ဟု မေးရာ၊ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဟုတ်တယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ ဆောင်ရွက်လို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့
မဖြစ်နိုင်ဆုံး အလုပ်ကို ခင်ဗျားတို့ ဆောင်ရွက်နေကြရတယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘အဲဒီအလုပ်က ဘာအလုပ်ပါလဲ ဝန်မင်း’

‘လူသားတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ထာဝရ ဖိနှိပ် ဖျက်ဆီးဖို့ဆိုတဲ့ အလုပ်ကြီး ပေါ့ ကာနယ်’

ထို့နောက် မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်သည် ကိုယ်ကို ကိုင်းညွှတ်ကာ စားပွဲကြီး ပေါ်သို့ ဦးခေါင်းကို အသာတင်လိုက်ရင်း ကာနယ်လင်ဆာကို မကြည့်ဘဲ-

‘အင်း... မိုးပွင့်တွေတော့ ကျစပြုလာပြီ။ ဒီညတိုင်အောင်တောင် စောင့် နေတော့မယ် မထင်ဘူး။ မိုးပွင့်တွေရဲ့ အနံ့ကတော့ အေးမြ ချိုသင်းနေတာပဲ။ မိုးပွင့်နဲ့ ရှူရတာ နှစ်သက်စရာ ကောင်းလိုက်တာနော်’ ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၄)

နံနက်ဆယ့်တစ်နာရီတွင် မိုးပွင့်များ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် အဆက်မပြတ် ကျလာသည်။ ကောင်းကင်ပြင် တစ်ခုလုံးကိုပင် မမြင်ရတော့။ လူထုသည် မိုးပွင့်များ တဖွဲဖွဲ မစဲအောင် ကျနေသည့်ကြားမှ ခပ်သွက်သွက် သွားလာနေကြသည်။

အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းရှိ တံခါးပေါက်များတွင် မိုးပွင့်များ ဖွေးနေသည်။ မြို့လယ်ကွက်လပ်ရှိ ရုပ်တုအပေါ်တွင် မိုးပွင့်များ ဖွေးနေသည်။ ကျောက်မီးသွေးတွင်းများမှ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းသို့ ဖြတ်ဖောက်ထားသော ရထားသံလမ်းများပေါ်တွင် မိုးပွင့်များ ဖွေးနေသည်။ နေရာတိုင်းတွင် မိုးပွင့်များ ဖွေးနေသည်။ ထို့ကြောင့် လှည်းများ ဖြတ်မောင်းသွားခိုက်တွင် မကြာမကြာ ဘီးချော်သွားတတ်သည်။

မြို့လေးတစ်မြို့လုံးပေါ်တွင် တိမ်ညို တိမ်မည်း လွှမ်းမိုးလာသည်ထက် ပို၍ မည်းမှောင်သော အမှောင်ထု လွှမ်းမိုးနေသည်။ သုန်မှုန်ခြင်းနှင့် မုန်းတီးခြင်းတို့သည် တစ်မြို့လုံးကို လွှမ်းမိုးနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ကြီးမား ကျယ်ပြန့်လာသည်။ လူထုသည် လမ်းမများပေါ်တွင် ကြာရှည် မရပ်နိုင်သောကြောင့် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ကာ တံခါးပိတ်နေကြရသည်။ တံခါးများ ပိတ်ထားလင့်ကစား ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးများ နောက်ကွယ်မှနေ၍ လူထုသည် အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ လမ်းမပေါ်သို့ စစ်သားများ ဖြတ်လျှောက်သွားသောအခါတွင် လူထု၏ မျက်လုံးများသည် စစ်သားများအပေါ်သို့ ကျရောက်သွားသည်။ အေးစက် မာကျောနေသော အကြည့်များ၊ သုန်မှုန်နေသော အကြည့်များ။

လူထုသည် နေ့လယ်စာအတွက် ပစ္စည်းပစ္စယ အနည်းငယ် ဝယ်ခြမ်းရန် ဈေးဆိုင်များသို့ အဝယ်ထွက်လာကြသည်။ ထိုအခါ လူထုသည် အလိုရှိသော ပစ္စည်းကို ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးသည်။ ရရှိသောအခါ ချက်ချင်း ငွေချေကာ ပစ္စည်းယူပြီး ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ အရောင်းသမားများနှင့် “မင်္ဂလာနေ့ပါ” ဟူသော နှုတ်ဆက်စကားကိုပင် မပြောကြားကြ။

မြို့တော်ဝန်၏ စံအိမ်တော် ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ မီးထွန်းထားသည်။ ထို့ကြောင့် ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်ရှိ တဖွဲဖွဲကျနေသော မိုးပွင့်များပေါ်သို့ အလင်းရောင် ယှက်ဖြာ တောက်ပနေသည်။

အခန်းတွင်း၌ အမှုကို စတင် စစ်ဆေးနေပေပြီ။ ကာနယ်လင်ဆာသည် စားပွဲကြီးထိပ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ကာနယ်၏ ညာဘက်တွင်မှာ မေဂျာဟန်းတား နှင့် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာတို့ ရှိသည်။ ကာနယ်၏ ရှေ့တူရုရှိ စားပွဲအနိမ့် နေရာတွင်မူ ကပ္ပတိန်လော့ ရှိသည်။ ကပ္ပတိန်လော့၏ ရှေ့တွင်မူ စာရွက်စာတမ်း များ။

ကာနယ်၏ ဘယ်ဘက်တွင်မူ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင် ထိုင်နေသည်။ မြို့တော် ဝန် အပါးတွင်မူ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ် ထိုင်နေသည်။ လက်ဖတင်နှင့်ပရက် ကယ်သည် ရှေ့တွင်ရှိသော စာရွက်များပေါ်၌ ဖောင်တိန်ဖြင့် ရေးခြစ်နေသည်။

စားပွဲကြီးဘေးတွင်မူ လှံစွပ်တပ်ထားသော သေနတ်များကို ကိုင်ထား သည့် အစောင့်စစ်သား နှစ်ယောက် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသည်။ ထိုစစ်သားများ သည် စစ်ခမောက်များကို ဆောင်းထားကြသည်။ ထို စစ်သားများကို ကြည့်ရ သည်မှာ သစ်သားရုပ်တုများနှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။

ထို စစ်သားနှစ်ယောက် အကြားတွင်မူ အလက်ဇန္ဒာမော်ဒင် မားမား မတ်မတ် ရပ်နေသည်။

အလက်ဇန္ဒာမော်ဒင်မှာ ထွားကျိုင်းလှသော လူရွယ်လူငယ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ နဖူးမှာ ဘေးသို့ကားသော်လည်း အထက်သို့ ကျဉ်းနေသည်။ မျက်လုံး များမှာမူ အတွင်းသို့ အနည်းငယ် ချိုင့်ဝင်နေသည်။ နှာခေါင်းမှာ ရှည်ပြီး ချွန်သည်။ မေးစေ့မှာ ခိုင်ခံ့သည်။ ပါးစပ်ကျယ်ပြီး နှုတ်ခမ်းထူသည်။ ပခုံး ကျယ်ပြီး တင် ကျဉ်းသည်။

အလက်ဇန္ဒာမော်ဒင်သည် လက်ထိတ်ခတ်ခံထားရသော လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးတုံ့ခွာတုံ့ လုပ်နေသည်။ ဘောင်းဘီမှာ အနက်ဖြစ်ပြီး ရုပ်အင်္ကျီမှာ အပြာ ဖြစ် သည်။ ရုပ်အင်္ကျီအပေါ်တွင် ကုတ်အင်္ကျီအနက် ရှိသည်။ ထို ကုတ်အင်္ကျီအနက် မှာ ဝတ်ထားသည်မှာ ကြာနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အမွှေးတုံးကာ အရောင်ထွက် နေသည်။

ကပ္ပတိန်လော့သည် မိမိရှေ့ရှိ စာရွက်ကို စတင် ဖတ်ပြသည်။

“အလုပ်ပြန်လုပ်ရန် အမိန့်ပေးသောအခါတွင် အကျဉ်းသားသည် အလုပ်ပြန်မလုပ်နိုင်ကြောင်း ပြောကြား ငြင်းဆိုပါသောကြောင့် အလုပ်

ပြန်လုပ်ရန် ထပ်မံ အမိန့်ပေးရာ အကျဉ်းသားသည် လက်တွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော ပေါက်ချွန်းဖြင့် ကပ္ပတိန်လော့ကို ပေါက်သတ်ရန် အားထုတ်သည်။ ထိုအခါ ကပ္ပတိန်ဘင်တစ်က ကြားမှနေ၍ ကိုယ်လုံးဖြင့် ဝင်ခံလိုက်ရာ...

ထိုအခိုက်တွင် မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်သည် ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက် သည်။ ကပ္ပတိန်လော့သည် ခေတ္တ နားလိုက်သည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ထိုင်ပါ အလက်၊ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့အတွက် ကုလားထိုင် တစ်လုံးလောက် ယူပေးလိုက်ပါ’ ဟု ပြောသည်။

အစောင့်စစ်သား တစ်ယောက်လည်း မေးခွန်းထုတ်မနေတော့ဘဲ ကုလားထိုင် တစ်လုံး ဆွဲယူပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘အကျဉ်းသားဆိုတာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး နေရတာ ထုံးစံပါပဲ’ ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။

သို့သော် မြို့တော်ဝန်က-

‘သူ့ကို ထိုင်ခွင့်ပြုလိုက်ပါကွယ်။ ဒီလို ထိုင်ခွင့်ပြုတဲ့အကြောင်းကို ကျုပ်တို့ တစ်တွေပဲ သိကြတာပါ။ အစီရင်ခံစာမှာ မတ်တတ်ရပ်နေတယ်လို့ ပြင်ရေးလိုက် နိုင်ပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘အစီရင်ခံစာမှာ မဟုတ်မမှန်တာကို လိမ်ညာပြီး အစီရင်ခံရိုး မရှိပါဘူး’ ဟု ကန့်ကွက်ပြန်သည်။

မြို့တော်ဝန်က-

‘ထိုင်ပါ အလက်၊ ထိုင်သာ ထိုင်ပါ’ ဟု ထပ်ပြောသည်။

ထိုအခါ လူထွားကြီး အလက်ဇန္ဒာမော်ဒင်သည် ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ လက်ထိတ်ခတ်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို ပေါင်ထက်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် လက်နှစ်ဖက်မှာ ဆောက်တည်ရာ မရဘဲ လှုပ်ရှားနေသည်။

ကပ္ပတိန်လော့က-

‘ဒါဟာ ထုံးစံနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့’ ဟု ဆက်လက် ကန့်ကွက်မြဲ ကန့်ကွက်နေဆဲတွင် ကာနယ်လင်ဆာက-

‘အကျဉ်းသားကို ထိုင်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ’ ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
ထိုအခါ ကပ္ပတိန်လော့သည် ‘အဟမ်း’ ဟု လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက်ပြီး

နောက်-

“ထိုအခါ ကပ္ပတိန်ဘင်တစ်က ကြားမှနေ၍ ကိုယ်လုံးဖြင့် ဝင်ခံ
လိုက်ရာ အကျဉ်းသား၏ ပေါက်ချွန်းသည် ကပ္ပတိန်ဘင်တစ်၏ ဦးခေါင်း
ပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး ကျသွားပြီး ကပ္ပတိန်ဘင်တစ်လည်း ဦးခေါင်းခွံ
ကွဲကျေကာ နေရာတွင်ပင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားပါသည်။”

ဟု ဖတ်ပြသည်။ ထို့နောက်-

‘ဒီစာနဲ့အတူ ဆေးမှူးရဲ့ စစ်ချက်လည်း ပူးတွဲပါရှိပါတယ် ခင်ဗျာ။
ကျွန်တော် ဖတ်ပြရဦးမလား’ ဟု မေးရာ၊ ကာနယ်က-

‘ဖတ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ အမြန်ဆုံး ပြီးအောင်သာ ဆောင်ရွက်ပါ’ ဟု ပြော
ကြားသည်။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်လော့က ဆက်လက်၍-

“ဤအကြောင်းအချက်များ အားလုံး မှန်ကန်ကြောင်းကို စစ်သား
များစွာက သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုကြပြီး ထို သက်သေထွက်ချက်များ
အားလုံးကိုလည်း ပူးတွဲ တင်ပြထားသည်။ အထောက်အထား အရပ်ရပ်
အရ ဤအကျဉ်းသားသည် လူသတ်မှု ကျူးလွန်ကြောင်း အထင်အရှား
တွေ့ရှိရသည်။ ထို့ကြောင့် ဤစစ်ခုံရုံးမှ နေ၍ ဤအကျဉ်းသားအား
သေဒဏ် စီရင်ချက် ချမှတ်ရန် ထောက်ခံ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။”

ဟု ဖတ်ပြသည်။ ထို့နောက်-

‘စစ်သားတွေရဲ့ သက်သေထွက်ချက်များကိုကော ဖတ်ပြရဦးမလားခင်ဗျာ’
ဟု မေးသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး-

‘ဖတ်ဖို့ မလိုပါဘူး’ ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် အလက်ဇန္ဒရာမော်ဒင်
ဘက်သို့ လှည့်ကာ-

‘ကပ္ပတိန်ဘင်တစ်ကို မောင်မင်း လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခဲ့တာကို မောင်မင်း
မငြင်းဆန်ဘူး မဟုတ်လား’ ဟု မေးသည်။

အလက်က ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ပြုံးရင်း-

‘ကျွန်တော် ပေါက်ချွန်းနဲ့ ပေါက်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် သတ်
လိုက်တယ်လို့ မသိလိုက်ပါဘူး’ ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်က-

‘သိပ်ကောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါပဲ အလက်’ ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် မြို့တော်ဝန်နှင့် အလက်ဇန္ဒာမော်ဒင်တို့သည် ငယ်ပေါင်းမိတ်ဆွေ
နှစ်ဦးကဲ့သို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ချစ်ခင်ခင် စိုက်ကြည့်ကြသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန်လော့က-

‘မောင်မင်းက ကပ္ပတိန်ဘင်တစ်ကို အခြားလူတစ်ယောက်က သတ်လိုက်
ပါတယ်လို့ ဆိုချင်ပါသလား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

အလက်ဇန္ဒာမော်ဒင်က-

‘ကျွန်တော် ဘာမှမသိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို ပေါက်ချွန်းနဲ့
ပေါက်ရုံသာ ပေါက်တာပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တစ်ယောက်ယောက်
က ဦးခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်တာကို ကျွန်တော် ခံရပါတယ်’ ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘မောင်မင်း ထပ်မံ ရှင်းပြစရာများ ရှိသေးသလား။ မောင်မင်း ရှင်းပြတာ
ကို ကျုပ်တို့ နားထောင်ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်မင်းရဲ့ ပြစ်မှုက ထင်ရှားနေလွန်း
တာကြောင့် မောင်မင်းအပေါ် ချမှတ်ထားတဲ့ အမိန့်ကတော့ ပြောင်းလဲသွားမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး’ ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘ကျွန်တော် လေးလေးစားစား ပန်ကြားပါရစေ ကာနယ်၊ ဒီလိုတော့
အမိန့် မရှိသင့်ပါဘူး။ ကာနယ် အခုလို အမိန့်ရှိတာဟာ စစ်ခုံရုံး တရားမျှတ
ဖြောင့်မှန်မှု မရှိဘူးလို့ ညွှန်းဆိုရာ ရောက်သွားပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်လိုက်သည်။ ကာနယ်လင်ဆာ
လည်း မြို့တော်ဝန်ကို လှမ်းကြည့်ကာ မသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက်
ကာနယ်က-

‘မောင်မင်းမှာ ထပ်မံ ရှင်းပြစရာများ ရှိသေးသလား’ ဟု ထပ်မေးသည်။

အလက်ဇန္ဒာမော်ဒင်က လက်ဟန်ဖြင့် ရှင်းပြရန် လက်တစ်ဖက်လုံးကို
မြှောက်လိုက်သည်။ လက်ထိတ်ခတ်ထားသောကြောင့် အခြားလက်တစ်ဖက်လည်း
မြှောက်ပါလာသည်။ အလက်လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် လက်
နှစ်ဖက်စလုံးကို ပေါင်ပေါ်သို့ ပြန်တင်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက်-

‘ကျွန်တော်ဟာ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ရူးသွားပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သူက ကျွန်တော်
တို့ကို အလုပ်လုပ်ရမယ်လို့ အမိန့်ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လွတ်လပ်တဲ့
လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ သူ့ကို ပေါက်ချွန်း

နဲ့ ပေါက်လိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ ပေါက်ချွန်းချက် ကောင်းကောင်းကြီး ထိသွားပြီလို့ ထင်လိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ပေါက်ချွန်းနဲ့ ပေါက်လိုက်ချင်တာက ဟောဟို စစ်ဗိုလ်ကိုပါ။ သေသွားတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး'ဟု ပြောရင်း ကပ္ပတိန်လော့ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးပြသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်က-

'မောင်မင်းက ဘယ်သူ့ကို ပေါက်ချွန်းနဲ့ ပေါက်သတ်တယ် ဆိုတာဟာ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုပဲ ပေါက်သတ်သတ် အပြစ်ဒဏ်ခံရမှာတော့ အတူတူပါပဲ။ မောင်မင်း ဒီလို ပြုမိတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းမိသလား' ဟု မေးရာမှ စားပွဲရှိ လူများဘက်သို့ လှည့်ကာ-

'သူ ဝမ်းနည်းတယ်ဆိုရင်တော့ မှတ်တမ်းထဲမှ ဖော်ပြလို့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် အလက်က-

'ဝမ်းနည်းတယ် ဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းပါဘူး ခင်ဗျာ။ သူက ကျွန်တော့်ကို အလုပ်လုပ်ရမယ်လို့ အတင်းအကျပ် အမိန့်ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လွတ်လပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒီမြို့မှာ ကောင်စီဝင် လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ လူပါ။ သူက ကျွန်တော့်ကို အလုပ်လုပ်ရမယ်လို့ အတင်းအကျပ် အမိန့်ပေးပါတယ်' ဟု ပြောရာ၊ ကာနယ်က-

'မောင်မင်းကို သေဒဏ် အပြစ်ပေးမယ်ဆိုရင် မောင်မင်း ဝမ်းမနည်းဘူးလား' ဟု မေးသည်။

ထိုအခါ အလက်သည် ခေါင်းငုံ့ပြီး အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။ ရိုးရိုးသားသား စဉ်းစားနေသည့်အသွင် ပေါ်ထင်နေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ အလက်က-

'ဝမ်းမနည်းပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဘာကြောင့် ဒီလို မေးရတာလဲ။ ကျွန်တော် ဒီအမှုမျိုး ထပ်ပြီး ပြုဝံ့ပါသေးသလားလို့ မေးချင်တာလား' ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကာနယ်က-

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် မေးချင်တာကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ' ဟု ပြောရာ၊ အလက်က စဉ်းစဉ်းစားစား တွေးတော ဖြေသကဲ့သို့-

'ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝမ်းနည်းနေတယ်လို့ မထင်မိပါဘူး' ဟု ဖြေလိုက်သည်။

သို့သော် ကာနယ်က-

‘အကျဉ်းသားဟာ ကျူးလွန်မိတဲ့ အမှုအတွက် နောင်တရလို့ မဆုံးနိုင်ဘူးလို့ မှတ်တမ်းထဲမှာ ရေးမှတ်ထားလိုက်။ အပြစ်ဒဏ်ကတော့ အပြစ်အလျောက် ကျခံစေပေါ့။ ကျုပ် ပြောတာ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် အလက်ဇန္ဒာမော်ဒင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ-

‘တရားရုံးဆိုတာ တရားဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး ဆောင်ရွက်လို့ မရဘူး။ တရားရုံးက မောင်မင်း အပြစ်ကျူးလွန်ကြောင်း အထင်အရှား တွေ့ရှိထားတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်မင်းကို ချက်ချင်း ပစ်သတ်ရမယ်။ မောင်မင်းကို နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်း စရာအကြောင်း ဘာမှ မရှိဘူး’ ဟု ပြောပြီးနောက်-

‘ကပ္ပတိန်လော့၊ ငါ မေ့ကျန်နေတာ ရှိသေးသလား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်က-

‘ရှိပါတယ်။ ကျုပ်ကို ကာနယ် မေ့နေပါတယ်’ ဟု ပြောရင်း မတ်တတ် ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ တွန်းထုတ်ကာ အလက် ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ထိုအခါ အလက်လည်း ကြာမြင့်စွာ အကျင့်ပါနေ သည့်အတိုင်း ရိုရိုသေသေ မတ်တတ် ထ ရပ်လိုက်သည်။ ဤတွင် မြို့တော်ဝန်က-

‘အလက်ဇန္ဒာ၊ ကျုပ်ဟာ ဒီမြို့က ရွေးကောက် တင်မြှောက်ထားတဲ့ မြို့တော်ဝန် ဖြစ်တယ်’ ဟု ပြောရာ၊ အလက်က-

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်ခင်ဗျာ’ ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘အလက်၊ ဒီလူတွေဟာ ကျူးကျော်သူတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီလူတွေ သစ္စာ ဖောက်ပြီး ကျုပ်တို့ နိုင်ငံကို လက်နက်အားကိုးနဲ့ ရုတ်တရက် သိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်’ ဟု ပြောရာ၊ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘ဝန်မင်း ခင်ဗျာ၊ ဒီစကားကို ပြောဖို့ ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး’ ဟု ကန့်ကွက်သည်။ သို့သော် ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ဟေ့... တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ ဒီစကားကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ နားထောင် ရတာ မကောင်းဘူးလား။ မင်းက တီးတိုး တီးတိုး ပြောတာကိုမှ ချောင်းနားထောင် ချင်သလား’ ဟု ဟန့်လိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန်သည် ကြားဝင် ပြောကြားကြသည့် စကားများအတွက် လုံးဝ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်သည့်ဟန်ဖြင့် ဆက်၍-

‘သူတို့ ကျူးကျော်ဝင်လာတဲ့အခါမှာ လူထုဟာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိကြ

ဘဲ တွေဝေသွားကြတယ်။ ကျုပ်လည်းပဲ တွေဝေသွားတယ်။ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်တို့ ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတာကို ရှင်းသွားအောင် မောင်က ပထမဆုံး ဆောင်ရွက်ပြလိုက်တယ်။ မောင်ရဲ့ ပုဂ္ဂလိက အမျက်ဒေါသဟာ လူထုရဲ့ အမျက်ဒေါသ ဖြစ်လာတယ်။ မြို့သူမြို့သားတွေက ကျုပ်ကို ဒီလူတွေနဲ့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်နေတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။ ဒီစကားကို ကျုပ် ကြားပြီးသားပါ။ ကျုပ် ဘယ်လိုလူစား ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားသွားအောင် မြို့သူမြို့သားတွေကို တစ်နေ့နေ့မှာ ပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်က အခုပဲ ပစ်သတ်ခံရမှာဆိုတော့ မောင် မသေခင်မှာ သိသွားစေချင်တယ်။ နားလည်သွားစေချင်တယ်' ဟု ပြောရာ၊ အလက်လည်း ခေါင်းငုံ့နေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး-

'ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ခင်ဗျာ' ဟု ဖြေသည်။
 ထိုအခိုက်တွင် ကာနယ်က 'တပ်စု အသင့်ရှိနေပလားဟေ့' ဟု မေးသည်။
 'အသင့်ရှိနေပါပြီ ခင်ဗျာ'
 'ဘယ်သူ အမိန့်ပေးမှာလဲ'
 'လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာပါ ခင်ဗျာ'
 လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာလည်း ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ မေးရိုးကြီးများ တင်းသွားသည်။ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်သည်။
 ထိုအခိုက်တွင် မြို့တော်ဝန်က-
 'အလက်၊ မောင် ကြောက်နေသလား' ဟု ညင်ညင်သာသာ မေးလိုက်ရာ၊

အလက်က-
 'ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ' ဟု ဖြေသည်။
 ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-
 'မောင့်ကို မကြောက်ပါနဲ့လို့ ကျုပ် မပြောနိုင်ပါဘူး။ ကျုပ် ကိုယ်တွေ့ကြုံရတဲ့အခါမှာလည်း ကြောက်မိမှာပဲ။ စစ်ဘုရားတွေဖြစ်တဲ့ ဟောဒီ လူတွေလည်း ကိုယ်တွေ့ ကြုံကြတဲ့အခါမှာ ကြောက်မိကြမှာပါပဲ' ဟု ပြောသည်။
 ထိုအခိုက်တွင် ကာနယ်က-
 'တပ်စုကို သွားခေါ်တော့' ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာလည်း ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထ ကာ တံခါးပေါက်သို့ လျှောက်သွားသည်။
 ထို့နောက်-

‘ဒီမှာ သူတို့ အသင့်ရှိနေကြပါပြီ ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောရင်း တံခါးပေါက်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖွင့်လိုက်သည်။ ဤတွင် တံခါးအပြင်တွင် ရပ်နေကြသော စစ်သားများကို အားလုံး တွေ့မြင်ကြရသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မြို့တော်ဝန်က-

‘အလက်၊ မောင် သွားရမယ့်လမ်းကို သွားပေတော့။ မောင် မသွားခင်မှာ ဟောဒီလူတွေအားလုံးဟာ ဘယ်တော့မှ စိတ်နှလုံး ဆောက်တည်ရာ ရကြမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မောင် နားလည်သွားပါ။ ဒီလူတွေဟာ ငါတို့နိုင်ငံက မထွက်ခွာ မသွားမချင်း၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း သူတို့ မသေမချင်း ဘယ်တော့မှ စိတ်နှလုံး ဆောက်တည်ရာ ရကြမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မောင် နားလည်သွားပါ။ မောင် အခုလို အသက်ပေးသွားတာဟာ ကျုပ်တို့ လူထုကို တလုံးတစည်းတည်း သွေးစည်း ညီညွတ်သွားအောင် ပြုဆောင်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းပေမယ့် ဒီစကားဟာ မောင့်အတွက် လက်ဆောင်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူတို့အားလုံး ဘယ်တော့မှ စိတ်နှလုံး ဆောက်တည်ရာ ရကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု ပြောသည်။

အလက်လည်း မျက်စိနှစ်ဖက်ကို တအားကုန် စုံမှိတ်ထားသည်။ မြို့တော် ဝန် အော်ဒင်လည်း ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်လိုက်ပြီး အလက်၏ ပါးပြင်ကို အသာ နမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက်-

‘နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်ကွယ်၊ သွားပေတော့ လူကလေးရေ’ ဟု ပြော လိုက်သည်။

အစောင့်စစ်သားများသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုင်ကာ အလက်ကို ဆွဲ ခေါ်သည်။ လူရွယ်လေး အလက်သည် မျက်စိနှစ်ဖက်ကို စုံမှိတ်ထားမြဲ မှိတ်ထား သည်။ အစောင့်စစ်သားများသည် အလက်ကို တံခါးပေါက်မှ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ တံခါးအပြင်ဘက်ရှိ တပ်စုသည် အလက်ကို ခေါ်ဆောင်ကာ မြို့တော်ဝန်မင်း၏ စံအိမ်တော်မှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ မိုးပွင့်များ တဖွေးဖွေးကျနေရာ စစ်သားများ ၏ ခြေရာတို့ကို မိုးပွင့်များက ဖုံးသွားသည်။

မြို့တော်ဝန်၏ စံအိမ်တော် ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ စားပွဲရှည်ကြီးတွင် ထိုင်နေ ကြသော လူအားလုံးပင် စကားတစ်လုံးမှ မဟာကြဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

ထိုအခိုက် မြို့တော်ဝန်သည် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပြတင်းပေါက်မှန်သားတွင် ကပ်နေသော မိုးပွင့်များကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်သွက် သွက် သုတ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ပြတင်းပေါက် မှန်သားတွင် အကွက်လေးတစ်ကွက် ဖြစ်သွားသည်။ မြို့တော်ဝန်လည်း အံ့ဩ တွေဝေသော

အမူအရာဖြင့် ထိုအကွက်လေးကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီးလျှင် ကာနယ်လင်ဆာဘက်သို့ လှည့်ကာ-

‘ဒီမှာ ကာနယ်၊ ခင်ဗျား ဘာတွေလုပ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါလေစ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန်လော့သည် ရှေ့တွင်ရှိသော စာရွက်စာတမ်းများ ကို သိမ်းဆည်းနေသည်။

ကာနယ်လင်ဆာက လှမ်း၍-

‘ကပ္ပတိန်၊ မြို့လယ်က မြေကွက်လပ်မှာလား’ ဟု မေးလိုက်ရာ ကပ္ပတိန် လော့က-

‘ဟုတ်ပါတယ် ကာနယ်၊ မြို့လယ်က မြေကွက်လပ်မှာပါ။ ဒါမှ အများ လူထု သိသွားမှာပါ’ ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ကာနယ်၊ ခင်ဗျား ဘာတွေလုပ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါလေစ’ ဟု ထပ်ပြောသည်။ ကာနယ်က-

‘ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်တို့ သိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိဘဲဖြစ်စေ ဒီကိစ္စကိုတော့ ဆောင်ရွက်ရမှာပဲ’ ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းသည် တစ်ခန်းလုံးအပေါ် စိုးမိုးကျရောက်နေ သည်။ လူတိုင်းပင် နားစွင့်နေကြသည်။ ခေတ္တမျှ ကြာသောအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သေနတ်သံ ကြားရသည်။ ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာကလည်း သက်ပြင်းကြီး ဟင်းခနဲ ချလိုက်သည်။ မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်လည်း နဖူးပေါ် လက်တင်ကာ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် အပြင်ဘက်မှ ခိုင်းခနဲ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ပြတင်း ပေါက်မှ မှန်စများကွဲကာ အတွင်းသို့ ပြန့်ကျဲကျလာသည်။ လက်ဖတင်နှင့်ပရက် ကယ်လည်း နောက်သို့ ယိမ်းထိုးသွားသည်။ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် ပခုံးကို လက်ဖြင့် အုပ်လိုက်ရင်း ရှေ့တူရူသို့ ကြောင်ကြည့်နေသည်။

ကာနယ်လည်း ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်သည်။

‘အရေးတော်ပုံတော့ စ ပြီ’ ဟု ပြောရင်း-

‘လက်ဖတင်နှင့် ဘယ်နေရာ မှန်သွားသလဲ။ စိုးရိမ်ရသလား’ ဟု မေးရာ၊ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က-

‘ပခုံးကို မှန်သွားပါတယ်’ ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ကပ္ပတိန်လော့၊ မိုးပွင့်တွေပေါ်မှာ ခြေရာတော့ ကျန်လိမ့်မယ်။ လက်နက် တွေကို တစ်အိမ်တက်ဆင်း ရှာစမ်း။ လက်နက် တွေတဲ့အိမ်တိုင်းက လူတစ်ယောက် ကျ ခေါ်ခဲ့’ ဟု အမိန့်ပေးသည်။

ထို့နောက် မြို့တော်ဝန်ဘက်သို့ လှည့်ကာ-

‘ဝန်မင်းကိုလည်း အစောင့်အကြပ်တွေနဲ့ ချုပ်ထားရပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ စစ်သားတစ်ယောက်အတွက် ဝန်မင်းတို့ လူ ငါးယောက် ဆယ်ယောက်မကဘူး၊ လူတစ်ရာအထိ ပစ်သတ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီအချက် ကို ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ထားပါ’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဪ... အသက်အရွယ်နဲ့အမျှ မေ့ပျောက်မရတဲ့ အတွေ့အကြုံ အမှတ် အသားရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလား’ ဟု ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်သည်။

ကာနယ်လည်း အမိန့်ပေးနေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး မြို့တော်ဝန်ဘက်သို့ ခပ် ဖြည်းဖြည်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုခဏ၌ပင် ကာနယ်လင်ဆာနှင့် မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်တို့သည် တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက် သိရှိ နားလည်သွား သည်။

ကာနယ်လင်ဆာလည်း ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ မတ်လိုက်ရင်း-

‘မေ့ပျောက်မရနိုင်တဲ့ အတွေ့အကြုံ အမှတ်အသား လုံးဝ မရှိတဲ့ လူ တစ်ယောက်ပါပဲ’ ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောကာ-

‘ဒီမြို့မှာ ရှိရှိသမျှ လက်နက်အားလုံးကို ငါ လိုချင်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီလို လက်နက်တွေ ရှာဖွေ သိမ်းဆည်းတဲ့အခါမှာ ထုတ်ပေးဖို့ ခုခံ ငြင်းဆန်တဲ့ လူတိုင်းကိုလည်း ဖမ်းခဲ့ကြ။ ကိုင်း... ကိုင်း အမြန်ဆုံး သွားကြစမ်း။ တော်တော် ကြာ ခြေရာတွေကို မိုးပွင့်တွေက ဖုံးသွားဦးမယ်’ ဟု အမိန့်ပေးသည်။

ကာနယ်လင်ဆာ၏ ရုံးအမှုထမ်းအားလုံးသည် သံခမောက်များ ဆောင်း လိုက်ကြပြီး ပစ္စတိုများကို အသင့်ထုတ်ကိုင်ကာ အပြင်ဘက်သို့ အမြန်ထွက်သွား ကြသည်။

မြို့တော်ဝန်လည်း မှန်ကွဲသွားသော ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ လျှောက်သွား ပြီး-

‘မိုးပွင့်တွေရဲ့ အနံ့ကတော့ အေးမြ ချိုသင်းနေတာပဲ’ ဟု ဆွေးဆွေးမြည့် မြည့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၅)

တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့၊ တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ်၊ တစ်လပြီး တစ်လ တရွေ့ရွေ့သာ အချိန်ကုန်လာခဲ့သည်။ မိုးပွင့်များ တဖွဲဖွဲကျလာသည်။ မိုးပွင့်များ အရည်ပျော် သွားသည်။ တစ်ဖန် မိုးပွင့်များ တဖွဲဖွဲ ကျလာသည်။ တစ်ဖန် မိုးပွင့်များ အရည် ပျော်သွားသည်။ နောက်ဆုံး၌မူ တဖွဲဖွဲကျလာသော မိုးပွင့်များသည် အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် ကပ်နေတော့သည်။ မြို့လေးပေါ်ရှိ မည်းမှောင်နေသော အဆောက် အဦကြီးများသည် မိုးပွင့်တို့ဖြင့် ဖွေးဖွေးဖြူနေသည်။ မိုးပွင့် ဦးထုပ်ကြီးများ၊ မိုးပွင့် ခေါင်းလောင်းကြီးများ၊ မိုးပွင့် မျက်ခုံးမွေးကြီးများနှင့်ပင် တူနေတော့သည်။ မိုးပွင့် များ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ကျနေသောကြောင့် လူများသည် လူသွားလမ်းရရန် အိမ် တံခါးဝတွင် ပိတ်ဆို့နေသော မိုးပွင့်များကို တူးဖော်ပစ်ကြရသည်။

သင်္ဘောဆိပ်တွင်မူ ကျောက်မီးသွေးတင် သင်္ဘောများသည် အလာတွင် ဘာပစ္စည်းမှ မပါ။ ဗလာသက်သက် လာကြသော်လည်း အပြန်တွင်မူ ကျောက် မီးသွေး အပြည့်တင်ကာ ပြန်သွားကြသည်။ သို့သော် ထိုကျောက်မီးသွေးများကို အလွယ်တကူ ထုတ်ယူ ရရှိခြင်းကား မဟုတ်ပေ။ အကောင်းဆုံး ကျောက်မီးသွေး တူးသမားများသည်ပင် အမှားအယွင်း မကြာမကြာ ပြုလုပ်တတ်ကြသည်။ ကျောက် မီးသွေးတွင်းများရှိ အလုပ်သမားများ အားလုံးသည် နှေးနှေးကွေးကွေး လေးလေး တွဲ့တွဲ့ အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ စက်ပစ္စည်းကိရိယာများ မကြာမကြာ ကျိုးတတ် ပဲ့တတ်သည်။ ချွတ်တတ် ယွင်းတတ်သည်။ ထိုသို့ ကျိုးပဲ့ ချွတ်ယွင်းသွားသော စက်ပစ္စည်းကိရိယာများကို ကောင်းအောင် ပြုပြင် တပ်ဆင်ရာ၌လည်း အလွန် အလွန် အချိန်ကြာမြင့်တတ်ကြသည်။

အောင်နိုင်ခြင်း ခံရသော နော်ဝေးနိုင်ငံမှ လူထုသည် လက်စားချေရမည့် အခွင့်အလမ်းကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ဖြင့် ကြာမြင့်စွာ ငဲ့လင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

“ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာသော နာဇီဂျာမန်တို့ကို အကူအညီပေးပါက အခြေအနေကောင်း၊ အခွင့်အရေးကောင်းများကို ရရှိလိမ့်မည်” ဟု မှတ်ထင်ယူဆပြီး တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအပေါ် သစ္စာဖောက်ခဲ့သူများ၊ ကျူးကျော်သူတို့ကို အကူအညီ ပေးခဲ့သူများတို့သည် တကယ်လက်တွေ့၌ မိမိတို့၏ အသက် အိုးအိမ်စည်းစိမ်များ စိတ်မချရသည့်အဖြစ်ကို တွေ့ကြုံလာကြရသည်။ ထိုသူများနှင့် သိကျွမ်းပြီးဖြစ်သော မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများ၊ အပေါင်းအသင်းများ အားလုံးပင် ထိုသူများနှင့် တွေ့ကြုံရသော အခါများ၌ စကားတစ်လုံးမျှပင် မဟာကြ။ ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ကြ။ လူချင်း ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသော အခါများ၌လည်း ငေးစက်မာကျောသော အကြည့်တို့ဖြင့်သာ စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်တတ်ကြသည်။

လေထုထဲတွင် မရဏ သေမင်းသည် ဝဲပျံနေသည်။ ငဲ့လင့်စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

တောင်တန်းများပေါ် ဖြတ်ကျော် ဖောက်ထားသော မီးရထားလမ်းများ၊ အခြား မြို့ရွာဒေသများမှ မြို့လေးသို့ ဆက်သွယ်ထားကြသော မီးရထားလမ်းများတို့တွင် မကြာမကြာ အခင်းဖြစ်ပွားတတ်သည်။ ကျောက်တောင်၊ ကျောက်ကမ်းပါးယံများမှ နေ၍ ကျောက်တုံး ကျောက်စိုင်များသည် မီးရထားသံလမ်းများပေါ်သို့ တဝုန်းဝုန်း ပြိုကျတတ်သည်။ မီးရထားသံလမ်းများ ပျက်စီးသွားတတ်သည်။ မီးရထားသံလမ်းများကို စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးခြင်းမပြုဘဲ မီးရထားတစ်စင်းတလေမှ မခုတ်မောင်းဝံ့ကြ။ ကျူးကျော်သူများသည် စိတ်မထင်သော လူထုကို ပစ်သတ်ကြသည်။ သို့သော် အခြေအနေကား ထူး၍ မလား။

လူငယ်လူရွယ်များသည် အင်္ဂလန် နိုင်ငံသို့ အစုလိုက် အစုလိုက် မကြာမကြာ ထွက်ပြေးသွားတတ်ကြသည်။ ထို့နောက် အင်္ဂလိပ် ဗုံးကြဲလေယာဉ်များသည် ကျောက်မီးသွေးတွင်းများရှိရာသို့ လာရောက် ဗုံးကြဲချတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်မီးသွေးတွင်းအချို့ ပျက်စီးသွားကုန်သည်။ သူတို့ မိတ်ဆွေများရော၊ သူတို့ ရန်သူများပါ သေဆုံးသွားကြသည်။ သို့သော် အခြေအနေကား ကောင်း၍ မလား။

ဆောင်းရာသီနှင့်အတူ အေးစက်လှသော မုန်းတီးစိတ်သည် ကြီးထွားလာ

သည်။ နှုတ်မှ ဖွင့်ဟ မပြောသော နှုတ်ဆိုက်နေသည့် မုန်းတီးစိတ်။ အခွင့်အလမ်း ကောင်းကို ငုံ့လင့် စောင့်ဆိုင်းနေသော မုန်းတီးစိတ်။

ကျူးကျော်သူ နာဇီဂျာမန်များသည် သူတို့၏ အမိန့်အာဏာကို နာခံကြ သူများအား စားနပ်ရိက္ခာထုတ်ပေး၍၊ အမိန့်ကို ဖီလာဆန်ကျင်သူများအား စားနပ် ရိက္ခာမပေးဘဲထားရန် ရည်သန်ကာ စားနပ်ရိက္ခာများကို ချုပ်ကိုင်လိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် နော်ဝေး တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ လူထုသည် အံ့ကြိတ်ကာ ကျူးကျော်သူများ ၏ အမိန့်အာဏာကို လိုက်နာကြရသည်။ အစာငတ်နေသောသူများသည် ကျောက် မီးသွေးတွင်းများ၌ အလုပ်လုပ်၍ မရ။ အစာငတ်နေသောကြောင့် ပေါက်တူး၊ ပေါက်ချွန်းများကို မ မနိုင်။ ကျောက်မီးသွေးလှည်းများကို မတွန်းနိုင်။ ထို့ကြောင့် ကျူးကျော်သူများသည် စားနပ်ရိက္ခာများကို ကြာရှည်မပေးဘဲ ချုပ်ကိုင်ထား၍ မရ။ လူထု၏ မျက်လုံးများထဲ၌ မုန်းတီးစိတ်သည် နက်ရှိုင်းစွာ တည်ရှိနေပေ သည်။

ယခုအခါ၌ အောင်နိုင်သူ နာဇီ ဂျာမန်များသည် အပိုင်းခံနေရပေပြီ။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော ရန်သူများအကြားသို့ ကျရောက်နေကြရသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ စစ်သားအစောင့်အကြပ် မပါဘဲ တဒင်္ဂလေးမျှပင် မသွား မလာဝံ့ကြ။ အကယ်၍ အစောင့်အကြပ် မပါဘဲ တဒင်္ဂမျှ သွားလာမိပါက ထိုသူ သည် ချက်ချင်း ပျောက်သွားတော့သည်။ မိုးပွင့်များသည် ထိုသူကို ကြိုဆို လက်ခံ လိုက်တော့သည်။ အကယ်၍ မိန်းမ တစ်ဦးနှင့် တစ်ယောက်တည်း လိုက်သွား မိပါကလည်း ထိုသူသည် ချက်ချင်းပင် ပျောက်သွားတော့သည်။ မိုးပွင့်များသည် ထိုသူကို ကြိုဆို လက်ခံလိုက်တော့သည်။ အကယ်၍ အရက်သောက်မိပါကလည်း ထိုသူသည် ချက်ချင်းပင် ပျောက်သွားတော့သည်။

စစ်သားများသည် မိမိတို့ အချင်းချင်းသာ စုရုံးပြီး တေးသီချင်းများ သီဆိုနိုင်ကြသည်။ မိမိတို့ အချင်းချင်းသာ စုရုံးပြီး ကခုန်နိုင်ကြသည်။ စစ်သား များသည် မိမိတို့ အချင်းချင်း စုရုံးပြီး ကခုန်နေရာမှ ကခုန်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းပစ် တတ်ကြသည်။ စစ်သားများ သီဆိုကြသော တေးသီချင်းများတွင်လည်း မိမိတို့ အိုးအိမ်၊ မိမိတို့ ဇာတိရပ်မြေအား လွမ်းဆွတ် တမ်းတခြင်းတို့ကို အထင်အရှား ထုတ်ဖော် လှစ်ဟတတ်သည်။ စစ်သားများသည် မိမိတို့ကို ချစ်ခင်ကြသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ အကြောင်းကို အချင်းချင်း ပြောဆိုနေတတ်ကြသည်။ ဆွေမျိုးများအကြောင်းကို အချင်းချင်း ပြောဆိုနေတတ်ကြသည်။ စစ်သားများသည်

ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ထုံသင်းနေသော နွေးထွေး နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည့် မိမိတို့ အိုးအိမ်များကို တမ်းတ လွမ်းဆွတ်ကြောင်း အချင်းချင်း ပြောဆိုတတ်ကြသည်။

အကြောင်းသော်ကား လူတစ်ယောက်သည် တစ်နေ့တွင် နာရီများစွာ စစ်သား ဖြစ်နိုင်သည်။ တစ်နှစ်တွင် လပေါင်းများစွာ စစ်သားဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ထိုသူသည် သွေးနှင့်ကိုယ် သားနှင့်ကိုယ် လူပြန်၍ ဖြစ်ချင်သည်။ မိန်းမချောလေး များကို တောင့်တသည်။ အရက်ကို တောင့်တသည်။ တေးဂီတကို တောင့်တသည်။ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ရယ်မောခြင်းကို တောင့်တသည်။ သက်သောင့်သက်သာ နေခြင်းကို တောင့်တသည်။ သို့သော် အဆိုပါ အရာခပ်သိမ်းကို ဖြတ်တောက် ပစ်လိုက်ရသောအခါ ထိုသူအဖို့ အဆိုပါ အရာခပ်သိမ်းကို တတမ်းတတ ဖြစ်လာ တတ်သည်။ မထိန်းနိုင်၊ မချုပ်နိုင်ဘဲ တောင့်တလာတတ်သည်။

နာဇီဂျာမန် စစ်သားများသည် ဇာတိမြေရှိ မိမိတို့ အိုးအိမ်ကို အစဉ်အမြဲ တမ်းတ လွမ်းဆွတ်နေတတ်ကြသည်။ သို့သော် စစ်သားများသည် မိမိတို့ အောင် နိုင်သော၊ မိမိတို့ သိမ်းပိုက်ထားသော ဒေသများတွင်သာ နေကြရရှာသည်။ စစ်သား များသည် လူထုကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ခပ်ထန်ထန် ပြောဆို ဆက်ဆံကြသည်။ ထိုအခါ လူထုကလည်း စစ်သားများကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ခပ်ထန်ထန် ပြောဆို ဆက်ဆံကြ ပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် အောင်သူများ၏ ရင်တွင်း၊ နှလုံးတွင်း၌ “ကြောက်လန့်ခြင်း” သည် အနည်းငယ် အမြစ်တွယ်လာသည်။ ထိုနောက် တဖြည်းဖြည်း တစ်စတစ်စ ကြီးထွားလာသည်။ ရင်တွင်း၊ နှလုံးတွင်း၌ အမြစ်တွယ်နေသော “ကြောက်လန့် ခြင်း” သည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ပျက်ပြယ်မသွား။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ပြီးငြိမ်းမသွား။ ထို့ကြောင့် အောင်သူများသည် တစ်ခါမှ စိတ်အေးသက်သာ မနေရ။ တစ်ခါမှ စိတ်ပြေလက်ပြေ အပန်းမဖြေရ။ တစ်ခါမှ ဇာတိရပ်မြေရှိ မိမိတို့ အိုးအိမ်သို့ မပြန်ရ။ အောင်သူများသည် “တစ်နေ့သောအခါတွင် မိမိတို့ ရှုံးနိမ့်သွားလိမ့်မည်” ဟု တွေးတော ကြောက်လန့်နေကြသည်။ “တစ်နေ့သောအခါတွင် ယုန်များကဲ့သို့ တောင်တန်းများအကြားမှာ လူထု၏ လိုက်လံ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံကြရလိမ့် မည်” ဟု တွေးတော ကြောက်လန့်နေကြသည်။ အကြောင်းသော်ကား အောင်နိုင် ခြင်း ခံရသော နော်ဝေး ပြည်သူလူထုသည် မုန်းတီးစိတ်ကို ဘယ်အခါမှ လျှော့ မပစ်ကြသောကြောင့် ပေတည်း။

မြို့ကလေးကို ကင်းလှည့်ရသော ကင်းလှည့်စစ်သားများသည် ရယ်သံ ရွှင်ရွှင်ပျပျ ကြား၍ မီးရောင်လက်လက်ကို မြင်ရသောအခါ ထို မီးရောင်လက်လက်

ရှိရာသို့ လျှောက်သွားတတ်ကြသည်။ စစ်သားများ အနီးသို့ ရောက်သောအခါတွင် ရယ်သံ ရွှင်ရွှင်ပျပျသည် ရပ်ဆိုင်းသွားတော့သည်။ နွေးထွေး ပျော်ရွှင်မှုသည် ဆိတ်သုဉ်းသွားတော့သည်။ ရယ်မော ရွှင်ပျသူများသည် အေးတိအေးစက်အသွင် ဆောင်လာကြသည်။ အမိန့်အာဏာကို နာခံကြသောအသွင် ဆောင်လာကြသည်။

စစ်သားများသည် စားသောက်ဆိုင်များမှ အငွေ တထောင်းထောင်း ထနေသော စားကောင်းသောက်ဖွယ်၏ အနံ့မွှေးမွှေးကို ရကြသောအခါ စားသောက်ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်၍ အစားအစာ မှာစားတတ်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ စားရသော အစားအစာတို့သည် ဆား အလွန်ငန်နေသည်ကို ကြုံရသည်။ အလွန် ပူစပ်နေသည်ကို ကြုံရသည်။

စစ်သားများသည် မိမိတို့ ဇာတိရပ်မြေမှ ထုတ်သော သတင်းစာများ၊ မိမိတို့ အောင်နိုင်ထားသော နိုင်ငံအချို့မှ ထုတ်သော သတင်းစာများကို ဖတ်ကြရသည်။ ထိုသတင်းစာများ၌ ဖော်ပြထားကြသော သတင်းအားလုံးသည် သတင်းကောင်းများသာ ဖြစ်ကြသည်။ စစ်သားများသည် အစ ပထမ၌ ထိုသတင်းများကို ယုံကြည်ကြပါသေး၏။ ထို့နောက်တွင်ကား မိမိတို့ ဖတ်ရသော သတင်းစာများမှ သတင်းများအားလုံးကို မယုံကြည်ကြတော့။ စစ်သားများအားလုံး၏ အသည်းနှလုံးသည် “တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်း” ကို သယ်ပိုးထားကြရသည်။

“ငါတို့ အမိနိုင်ငံကြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပျက်စီးသွားရင်တောင် သူတို့ဟာ ငါတို့ကို အသိပေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ သိတဲ့အခါမှာလည်း အချိန်သိပ်နှောင်းနေတော့မှာပဲ။ ဒီမြို့ ဒီရွာက လူထုကလည်း ငါတို့ကို ချမ်းသာပေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့အားလုံးကို တစ်ယောက်မကျန် သတ်ပစ်ကြလိမ့်မယ်။ သတ်ပစ်ကြလိမ့်မယ်။ သတ်ပစ်ကြလိမ့်မယ်”

ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဘယ်ဂျီယမ်နိုင်ငံ မှ မိမိတို့ ဂျာမန် စစ်သားများ ဆုတ်ခွာရသည့်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်သော အဖြစ်အပျက်များ၊ ရုရှား နိုင်ငံမှ မိမိတို့ ဂျာမန်စစ်သားများ ဆုတ်ခွာရသည့် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်သော အဖြစ်အပျက်များကို စစ်သားများသည် ပြန်ပြောင်း အမှတ်ရနေတတ်ကြသည်။

စာဖတ်နဲ့စပ်သော စစ်သားများကမူ မော်စကို မြို့တော်ကြီးမှ ဆုတ်ခွာစဉ် မိမိတို့ ဂျာမန်စစ်သားများ တွေ့ကြုံရသော ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ဖွယ်၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ် အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်း အမှတ်ရနေတတ်ကြသည်။ ထိုစဉ်က ရုရှား တောင်သူလယ်သမားထုကြီး၏ ကောက်ဆွများသည် မိမိတို့ ဂျာမန်

စစ်သားများ၏ သွေးများကို သောက်ခဲ့ကြသည်။ မိုးပွင့်များ၊ ပုပ်ပွနေသော မိမိတို့ ဂျာမန်စစ်သား အလောင်းများ၊ မိုးပွင့်များ... အလောင်းများ... မိုးပွင့်များ။

စစ်သားများသည် မိမိတို့ အရေးနိမ့်ခဲ့သောအခါက ကြုံရသော အဖြစ်ဆိုးကို သတိပေါ့လျော့သော အခါတွင်လည်း ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျသွားသည့်အခါတွင်လည်း ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မှတ်ယူထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်သားများသည် အိပ်ရသည့်အခါတွင်လည်း ဆောက်တည်ရာ မရ။ နေရသည့်အခါတွင်လည်း ဆောက်တည်ရာ မရ။ စစ်သားများသည် အရာရှိများကို မေးခွန်းအမျိုးမျိုး မေးကြသည်။ သို့သော် အမေးခံရသော အရာရှိများ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘာမှမသိ။ ထို့ကြောင့် ဘာမှမဖြေနိုင်။ အရာရှိများကိုယ်တိုင်ပင် အမိနိုင်ငံက ရောက်ရှိလာသော အစီရင်ခံစာများကို မယုံကြည်ကြတော့။

ဤသို့ဖြင့် အောင်သူများသည် ရှုံးသူလူထုကြီးကို တဖြည်းဖြည်း ကြောက်လန့်လာကြသည်။ တုန်လှုပ်လာကြသည်။ စစ်သားများသည် အကာလ ညအခါများ၌ မည်းမည်းမြင်သမျှကို သေနတ်ဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား ရမ်းသန်း ပစ်ခတ်လာတတ်ကြသည်။ အေးစက် သုန်မှုန်လှသော တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် စစ်သားများနှင့် အစဉ်အမြဲ မိတ်ဖွဲ့လျက် ရှိသည်။

ထို့နောက် တစ်ပတ်အတွင်း စစ်သားသုံးယောက် ရူးသွပ်သွားကြသည်။ ထို စစ်သားများသည် တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ညလုံး သံကုန် အော်ဟစ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ ထို ရူးသွပ်သွားသော စစ်သားများကို အမိနိုင်ငံတော်သို့ ပြန်ပို့လိုက်ကြရတော့သည်။ ထို ရူးသွပ်သွားသော စစ်သားများကို “ကရုဏာမရဏ” သည် အမိနိုင်ငံက အသင့်စောင့်ကြိုနေပေသည်။ စစ်သားများအဖို့ “ကရုဏာမရဏ” မှာ စဉ်းစား တွေးတောရန်ပင် မဝံ့လှသော သေခြင်းဆိုးတစ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ ထို သတင်းဆိုးကို ကြားသိရသည့်အတွက် အခြား စစ်သားများမှာ မရူးသွပ်ရဲအောင် ရှိသွားတော့သည်။

ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်းသည် တပ်စခန်းများ၌ နေကြသော စစ်သားအပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း လွှမ်းမိုး ဝင်ရောက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် တပ်စခန်းများ၌ နေကြသော စစ်သားများသည် စိတ်နှလုံး မသာမယာ ဖြစ်လာကြသည်။ ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်းသည် ကင်းလှည့်ထွက်ကြရသော ကင်းလှည့် စစ်သားများအပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း လွှမ်းမိုး ဝင်ရောက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကင်းလှည့်ထွက်လာကြရသော ကင်းလှည့် စစ်သားများသည် ရိုင်းစိုင်း ရက်စက်လာသည်။

တစ်နှစ် ပြောင်းလာခဲ့ပေပြီ။ ညတာများသည် ရှည်ကြာလွန်းစွာတကား။

ညနေ သုံးနာရီကျော်သည်နှင့် မှောင်ရည်သမ်းလာပြီ။ ထိုအခါကာလမှ စ၍ နောက် တစ်နေ့ နံနက် ကိုးနာရီအထိ ကြားကာလတွင် အလင်းရောင်ကို မမြင်ကြရ။ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများရန်ကြောင့် “ပြတင်းပေါက်တိုင်းမှ အလင်းရောင် မထွက်ရ။ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေရမည်” ဟု အမိန့်ထုတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ကြည်သာ မြူးရွင်သော အလင်းရောင်သည် အပြင်ဘက်ရှိ မိုးပွင့်များပေါ်သို့ ထွန်းပခွင့် မရ တော့။

သို့သော်... သို့သော် အင်္ဂလိပ် ဗုံးကြဲလေယာဉ်များ တစ်စီ ပျံသန်းလာသော အခါ၌ ကျောက်မီးသွေးတွင်းများ အနီးမှ မီးရောင်လက်လက်ကို အစဉ်အမြဲ တွေ့ရတတ်သည်။ တစ်ခါက အစောင့်စစ်သားများသည် မီးအိမ် ကိုင်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ခါက အစောင့်စစ်သားများသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ကိုင်ထားသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် အခြေအနေကား ကောင်း၍မလာ။ လူထုကို ပစ်သတ်နေခြင်းဖြင့် မည်သည့် အရာကိုမှ ကုသ၍ မရ။

အရာရှိများသည် စစ်သားများထက် ပို၍ လေ့ကျင့် သင်ကြားထားမှု ပြည့်စုံပေသည်။ ထို့ကြောင့် အရာရှိများသည် စစ်သားများထက် ပို၍ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်ကို ချုပ်တည်းနေကြရသည်။ အရာရှိများသည် စစ်သားများထက် ပို၍ တာဝန် ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် အရာရှိများသည် စစ်သားများထက် ပို၍ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ထိန်းထိန်းကွပ်ကွပ် နေကြရသည်။ သို့သော် အရာရှိများသည် နက်ရှိုင်းလှစွာသော ရင်တွင်း၊ နှလုံးတွင်း၌ ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်းကို တိတ်တဆိတ် မြှုပ်နှံ သိမှီထားကြသည်။ ဇာတိရပ်မြေ ကိုယ့်ဌာနေသို့ တမ်းတ လွမ်းဆွတ်ခြင်းကို တိတ်တဆိတ် သိုသိပ် သိမ်းဆည်းထားကြသည်။

အရာရှိများ၏ အမှားအယွင်းကို ရှုံးသူ လူထုကြီးက မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ အရာရှိများ၏ ပျော့ကွက်ကို လက်အောက်ငယ်သား စစ်သားများက မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် နာဇီ အရာရှိ များသည် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ကို နှစ်ပြန်နှစ်ဆတိုးပြီး ချုပ်တည်း ထိန်းကွပ်နေကြသည်။ ဤသို့အားဖြင့် အရာရှိများ၏ စိတ်ဓာတ်သည် တင်းမာနေသည်။ “ထောင်းခနဲ” ပြတ်ထွက်လုနီးနီး ဖြစ်နေပေသည်။

အောင်သူ နာဇီများကား စိတ်ဓာတ်ရေးရာအားဖြင့် ကြောက်စရာကောင်း အောင် ပိုင်းဝန်းထားခြင်း ခံနေရပေပြီ။ အကယ်၍ အောင်သူ နာဇီများ တစ်ချက်

လောက် အရေးနိမ့်သွားပါက အောင်နိုင်သူ နာဇီများနှင့် ရှုံးနိမ့်သူ နော်ဝေး ပြည်သူ လူထုတို့ မည်သို့ ဖြစ်ပျက်ကြမည်နည်း။ လူတိုင်းလိုလို သိကြပါ၏။

မြို့တော်ဝန်၏ စံအိမ်အပေါ်ထပ်တွင် သက်သောင့်သက်သာ နှစ်လိုဖွယ် ရာ သွင်ပြင်လက္ခဏာတို့သည် ပျောက်ကွယ်သွားပေပြီ။ ပြတင်းပေါက်များရှိ မှန် အားလုံးကို စက္ကူအမည်းများဖြင့် လုံနေအောင် ကပ်ထားကြသည်။ ထို့ပြင် အခန်း တွင်း၌ ဘေးရန် အန္တရာယ် မပေးနိုင်သော လက်နက် ကိရိယာများ၊ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ၊ မှန်များ၊ မျက်နှာပုံး ခေါင်းစွပ်များ၊ စစ်သံမောက်များ စသော အဖိုးတန် ပစ္စည်းပစ္စယများ၊ အသုံးအဆောင်များ စုပြုံနေသည်။

စံအိမ်တော် အပေါ်ထပ်၌ နေကြသော အရာရှိများသည် စစ်စည်းကမ်း ဥပဒေအချို့ကို လျော့ပေါ့သင့်ကြောင်း၊ စစ်စည်းကမ်း ဥပဒေအတိုင်း တင်းကျပ် လွန်းပါက အုပ်ချုပ်ရေး စက်ယန္တရားကို ထိခိုက်နိုင်ကြောင်း သိရှိ သဘောပေါက် ထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် စံအိမ်တော်အပေါ်ထပ်၌ စစ်စည်းကမ်း ဥပဒေသည် မကျပ်လှ။ လျော့လျော့ရဲရဲရှိသည်။

အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲရည်ကြီးပေါ်တွင် ဂက်ဆိုလင် (ရေနံဓာတ်ငွေ့) မီးအိမ် နှစ်လုံး ထွန်းထားသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခန်းလုံး လင်းနေပြီး အခန်းနံရံများ၌ အရိပ်မည်းမည်းကြီးများ ထင်နေသည်။ ထို မီးအိမ်နှစ်လုံးမှာ တရိုးရိုးတရဲရဲ မြည်နေသည်။

မေဂျာဟန်းတားသည် အလုပ်လုပ်လျက် ရှိသည်။ မေဂျာဟန်းတား အမြန် ဆုံး ဆောက်လုပ်သမျှသော အရာခပ်သိမ်းကို ဗုံးကြဲ လေယာဉ်များသည် အမြန်ဆုံး လာရောက် ဖျက်ဆီးတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မေဂျာဟန်းတားသည် အမြဲ အလုပ်လုပ်နေရသည်။ ပုံစံထုတ်နေရသည်။ မေဂျာဟန်းတားအဖို့ အဆောက်အဦ များ ဆောက်လုပ်နေခြင်းသည်ပင် သူ့ဘဝ၊ သူ့အလုပ် ဖြစ်သည်။ ဤဒေသတွင် မေဂျာဟန်းတား ဆောက်လုပ်နိုင်သည်ထက် ပို၍ပင် ဆောက်လုပ်စရာ အဆောက် အဦများ ရှိနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤသို့ အမြဲ အလုပ်လုပ်နေရသည့်အတွက် မေဂျာဟန်းတားသည် သိပ်ဝမ်းမနည်းလှ။

သုံးချောင်းထောက်ပေါ်၌ တပ်ဆင်ထားသော ပုံစံထုတ်ရသည့် အောက်ခံ ပျဉ်ပြားရှေ့တွင် မေဂျာဟန်းတား ထိုင်နေသည်။ မေဂျာဟန်းတား၏ နောက်ကျော ဘက်၌ မီးရောင်ဖြာနေသည်။ မေဂျာဟန်းတား၏ ပုံဆွဲ မျဉ်းတံကြီးသည် အထက် အောက် ရွေ့ရှားနေသည်။ မေဂျာဟန်းတား၏ ခဲတံသည် အလုပ်များနေသည်။

စားပွဲရည်ကြီးနောက်နားရှိ ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင်မူ လက်ဖက်

နှင့် ပရက်ကယ် ထိုင်နေကာ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ဖတ်နေသည်။ လက်ဖတင် နှင့် ပရက်ကယ် ထိမှန်ထားသော သေနတ်ဒဏ်ရာကား မပျောက်သေး။ ထို့ကြောင့် ယခုတိုင် လက်ကို သိုင်းထားရသည်။

စားပွဲရှည်ကြီး၏ အစွန်းတစ်ဖက်တွင်မူ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် စာတစ်စောင် ထိုင်ရေးနေသည်။ ဤသို့ စာရေးနေရာမှ စကားလုံး ရွေးချယ်နေဟန် ဖြင့် မျက်နှာကြက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်၊ ရေးပြီးသား စာများကို ပြန်ဖတ်လိုက် လုပ်နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဖောင်တိန်ကို ခပ်မြင့်မြင့် ကိုင်ထားသည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း စာရွက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှန် လိုက်သည်။ ထို့နောက်-

‘ငါ မျက်စိပိတ်ထားတာတောင် ဟောဒီ လမ်းထဲက ဈေးဆိုင်တွေကို မြင်ရတယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

မေဂျာဟန်းတားသည် အလုပ်လုပ်မြဲ လုပ်နေသည်။ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ သည် စာ လေးငါးလုံး ဆက်ရေးနေသည်။ မည်သူမှ စကားမပြောကြ။ ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က-

‘ဟောဒီနေရာရဲ့ ညာဘက်မှာ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင် ရှိတယ်။ ပုံထဲ မှာတော့ အဲဒီ စားသောက်ဆိုင်ကို မမြင်ရဘူးပေါ့။ နာမည်ကတော့ ဘာဒင် (ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး) တဲ့’ ဟု ဆက်ပြောသည်။

မေဂျာဟန်းတားသည် မော့၍ မကြည့်ဘဲ-

‘အေး... အဲဒီ စားသောက်ဆိုင်ကို ငါ သိတယ်ကွယ်။ အဲဒီဆိုင်မှာ ပင်လယ် ခရုတွေ၊ ပင်လယ်ခုံးတွေ ရောင်းတယ်လေ’ ဟု ဝင်ပြောသည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က-

‘ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ ပင်လယ်ခရုတွေ၊ ပင်လယ်ခုံးတွေ ရောင်းတယ်။ အဲဒီဆိုင်မှာတော့ အစားအသောက်တွေအားလုံး သိပ်ကောင်းတာပဲ။ မကောင်းတာ ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့ရောင်းတဲ့ ကော်ဖီက...’ ဟု ပြောစဉ် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် စာရေးရာမှ မော့ကြည့်ကာ-

‘အခု အဲဒီဆိုင်က ကော်ဖီ မရောင်းတော့ပါဘူးကွ။ ပင်လယ်ခရုတွေ၊ ပင်လယ်ခုံးတွေလည်း မရောင်းတော့ပါဘူး’ ဟု ဝင်ပြောသည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က-

‘ဟုတ်လား၊ ဒါတော့ ငါလည်း ကောင်းကောင်း မသိဘူးကွာ။ အဲဒီဆိုင် က တစ်ခါတစ်ခါတော့ မရောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပြန်ရောင်းတာပါပဲ။ ထူးတာ

က အဲဒီဆိုင်က စားပွဲထိုးမလေးပဲကွ။ ရွှေရောင်ဆံပင်လေးနဲ့၊ ပြီးတော့ ပုံကလည်း ဒီလို... ဒီလို' ဟု ပြောရင်း ပုံပန်းသွင်ပြင်ကို လက်ဖြင့် သရုပ်ဖော်ပြသည်။

ထို့နောက် လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း-

'အဲဒီ စားပွဲထိုးမလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေကတော့ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ မောင်၊ အမြဲတမ်း အရည်လဲ့ပြီး ရှမ်းအိနေတာပဲ။ ငိုပြီးစအခါ၊ ရယ်ပြီးစ အခါတွေမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ အရည်လဲ့နည်းမျိုး မောင်' ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် မျက်နှာကြက်ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ညင်သာသိမ်မွေ့သော အသံဖြင့်-

'ငါ သူကလေးနဲ့အတူ အပြင်ထွက် လည်ခဲ့ဖူးတယ်ကွာ။ သူကလေးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာ။ ဘာကြောင့်များ သူကလေးဆီကို ငါ ခဏခဏ ပြန်မသွား ဖြစ်သလဲလို့ ငါ့ကိုယ်ကိုငါ အံ့ဩနေမိတယ်။ ပြီးတော့ သူကလေးကော ဟိုမှာ ရှိသေးရဲ့လားလို့ ငါ တွေးနေမိတယ်' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက စိတ်နှလုံး မကြည်မလင်သော အသွင်ဖြင့်-

'မင်း ကောင်မလေး မရှိနိုင်တော့ပါဘူးကွာ။ စက်ရုံတစ်ရုံရုံမှာ သွားပြီး အလုပ်လုပ်နေရမှာပေါ့' ဟု ပြောလိုက်သည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က ရယ်မောပြီး-

'ငါတို့ အမိနိုင်ငံတော်က အမျိုးသမီးတွေကိုတော့ "ရာရှင်" စနစ်နဲ့ စားနပ်ရိက္ခာ ဝေပုံချမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ' ဟု ပြောရာ၊ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

'ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ' ဟု ပြန်မေးသည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က ကျီစယ်သောအားဖြင့်-

'ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ မင်းကတော့ မိန်းမတွေကို သိပ်ဂရုမစိုက်ဘူး မဟုတ်လား။ မိန်းမတွေကို သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး မဟုတ်လား' ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

'ငါက မိန်းမတွေကို ဟိုကိစ္စအတွက်ပဲ စိတ်ဝင်စားတာ မောင်။ ငါ့ဘဝကို တော့ မိန်းမတွေရဲ့ အလွမ်းမိုး အနှောင့်ယှက် မခံနိုင်ဘူး' ဟု ဖြေရာ၊ လက်ဖတင်နှင့် ပရက်ကယ်က-

'ငါ့စိတ်ထင်ပြောရရင် မင်းရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ မိန်းမတွေက အချိန်ရှိသရွေ့ လွှမ်းမိုးနေတယ် ထင်တာပဲ' ဟု ပြစ်တင်လိုက်သည်။

လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် ထိုအကြောင်းကို ဆက်လက် မပြောလို
သောကြောင့် အကြောင်းအရာသစ် ပြောင်းသောအားဖြင့်-

‘ငါတော့ကွာ ဟောဒီ သောက်မီးအိမ်တွေကို သိပ်မုန်းတာပဲ’ ဟု ပြောကာ၊
မေဂျာဟန်းတားအား-

‘ဒီမှာ မေဂျာ၊ ဓာတ်အားပေးရုံက ဒိုင်နမို ဘယ်တော့လောက် တပ်ဆင်
ပြီးမလဲ’ ဟု မေးလိုက်သည်။

မေဂျာဟန်းတားလည်း အလုပ်လုပ်နေရာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မော့ကြည့်
ကာ-

‘အခုလောက်ဆိုရင် ဒိုင်နမို တပ်ဆင်လို့ ပြီးလောက်ပါပြီ။ ကျွမ်းကျင်တဲ့
လူတွေကို ပြင်ခိုင်းထားပါတယ်။ အင်း... ဒီတစ်ခါ ပြင်ပြီးရင်တော့ ဒိုင်နမိုကို
ထပ်မဖျက်နိုင်အောင် အစောင့်အကြပ် နှစ်ဆတိုးပြီး ချထားဖို့ လိုမယ်ထင်တယ်’
ဟု ပြောရာ၊ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က-

‘ဒိုင်နမိုကို လာဖျက်တဲ့ကောင်ကိုကော ဖမ်းမိထားသလား’ ဟု မေးလိုက်
သည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားက တင်းမာသော အသံဖြင့်-

‘ကျုပ် လူ ငါးယောက် ဖမ်းထားပါတယ်။ အဲဒီအထဲက တစ်ယောက်
ယောက်ကတော့ အဖျက်သမား ဖြစ်မှာပေါ့’ ဟု ပြောပြီးနောက်-

‘ဒိုင်နမိုကို ဘယ်လို ဖျက်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဖျက်နည်းသာ သိရင် အလွယ်တကူ
ဖျက်ပစ်နိုင်တာပဲ။ ဟောဒီလို တစ်ချက်ပစ်ရုံနဲ့ ပျက်သွားနိုင်တယ်။ ဒီတော့ ဒီ
ဒေသမှာ အချိန်မရွေး မီးပျက်နိုင်တာပေါ့’ ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်သည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းကို ငေးကြည့်မြဲ ကြည့်နေရာ

မှ-

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရတာက ဘယ်တော့
များမှ ပြီးမလဲ မသိပါဘူးဗျာ။ ကိုယ့်ဇာတိရပ်မြေကို တစ်အောင့်လေးလောက်
ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ခွင့်ရပါ့မလား’ ဟု ပြောရာမှ-

‘ဒီမှာ မေဂျာ၊ မေဂျာကော ကိုယ့်ဇာတိရပ်မြေ ပြန်ပြီး နားနေ အပန်းဖြေ
ချင်စိတ် မရှိဘူးလား’ ဟု မေးသည်။

မေဂျာဟန်းတားလည်း အလုပ်လုပ်နေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုခဏ
၌ မေဂျာဟန်းတား၏ မျက်နှာသည် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေသည့်အသွင် ပေါ်ထင်
နေသည်။

‘ပြန်ချင်တာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်နှယ် မပြန်ချင်ဘဲ နေပါ့မတုံး’ ဟု လွှတ်ခနဲ ဖြေသည်။ ထို့နောက် သတိရဟန်ဖြင့်-

‘ဟောဒီ မီးရထားသံလမ်းကို ငါ ဆောက်နေရတာ လေးကြိမ် လေးခါတိတိ ရှိပြီ။ ငါ ဆောက်ထားတဲ့ ဒီမီးရထားသံလမ်းကိုမှ ဗုံးကြဲ လေယာဉ်ပျံတွေက ဘာကြောင့်များ လာလာဖျက်ပစ်နေသလဲ မသိပါဘူးကွာ။ မီးရထားသံလမ်းကို ခဏခဏ ပြန်ဆောက်နေရတဲ့အတွက် စိတ်ထဲလည်း ငြီးငွေ့နေပါပြီ။ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ကျင်းတွေ ချိုင့်တွေကြောင့် မီးရထားသံလမ်းကို မကြာမကြာ လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး ဖောက်နေရတယ်လေ။ ဗုံးဒဏ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ကျင်းတွေ ချိုင့်တွေကိုလည်း ပြန်ဖို့နေဖို့ အချိန် မရှိဘူး မဟုတ်လား။ မိုးပွင့်တွေကြောင့် မြေကလည်း မာက မာပါဘိသနဲ့။ တော်တော်ကို ကြိုးစား အားထုတ်ပြီး လုပ်မှ တော်ရုံကျတာ’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် လျှပ်စစ်မီး ရုတ်တရက် ပြန်လင်းလာသည်။ လက်ဖတင် နှင် တွန်တာလည်း မီးအိမ်နှစ်လုံးရှိရာသို့ အလိုအလျောက် လျှောက်သွားပြီး မီးငြိမ်းလိုက်သည်။ တရိုးရိုး တရဲရဲ မြည်သံကြီးလည်း ပျောက်သွားသည်။ လက်ဖတင်နှင့် တွန်တာက-

‘အင်း... ဘုရား မ တာပဲ။ ဒီ တရိုးရိုး တရဲရဲ အသံကြီး ကြားရတာ စိတ် ချောက်ချားလွန်းလို့။ မကောင်းတဲ့ အကြံအစည်ကို တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ပြောနေ သလိုပဲ’ ဟု ပြောကာ ရေးထားသော စာကို ခေါက်နေသည်။ ထို့နောက်-

‘စာတွေ ရောက်ရောက်မလာတာ သိပ်ဆန်းတာပဲ။ နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ ငါ့ဆီကို စာတစ်စောင်ပဲ ရောက်တယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က-

‘မင်းဆီကို တစ်ယောက်မှ စာမရေးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့’ ဟု ဝင်ပြောရာ၊ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘အေး... ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ’ ဟု ဝန်ခံလိုက်သည်။ ထို့နောက် မေဂျာ ဟန်းတားဘက်သို့ လှည့်ကာ-

‘ကျွန်တော်တို့ ဇာတိရပ်မြေမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေရင် သူတို့က ကျွန်တော် တို့ကို အသိပေးမယ် ထင်ပါသလား မေဂျာ။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက မကောင်း တဲ့ သတင်းဆိုတစ်ခုခု ဖြစ်နေရင် ပြောမှ ပြောပါ့မလားလို့ပါ’ ဟု မေးသည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားက-

‘ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး မောင်’ ဟု ဖြေလိုက်ရာ၊ လက်ဖတင်နှင့် တွန်တာက-

‘ဟုတ်မှာပါပဲလေ၊ ကျွန်တော်တော့ ဘုရားသခင် စွန့်ပစ်ထားတဲ့ ဟောဒီ တွင်းပျက်ထဲမှာ အောင်းမနေချင်ပါဘူး။ ထွက်သွားချင်လှပါပြီ’ ဟု ပြောသည်။

ဤတွင် လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က ကြားဝင်ကာ-

‘စစ်ကြီးပြီးတဲ့အခါ ဒီဒေသမှာ မင်း ဆက်ပြီး အခြေချမယ်လို့ ငါ ထင် တယ်’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ၏ လေသံကို တုကာ-

‘မြေယာ လေးငါးကွက်ကို စုပေါင်းလိုက်ရင် အလွန် အခြေစိုက်လို့ကောင်း တဲ့ နေရာလေး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ မိသားစု တစ်စုအတွက် အလွန် နေလို့ထိုင်လို့

ကောင်းတဲ့ နေရာလေးပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီနေရာမှာ တောင်ကြား ဒေသ သခင်လေးတစ်ပါးလို တထီးတနန်း နေနိုင်တယ်ဆို။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်

လား။ ဒီဒေသက လူတွေကလည်း အလွန် ပေါင်းလို့သင်းလို့ကောင်းတဲ့ လူကောင်း တွေ။ ပြီးတော့ ဒီနိုင်ငံမှာ စိမ်းစိုသာမောတဲ့ မြက်ခင်းပြင်ကြီးတွေလည်း ရှိတယ်။

ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သမင်လေးတွေရော၊ ကလေးသူငယ်တွေပါ ရှိတယ်’ ဟု ပြောပြီးလျှင်-

‘သူငယ်ချင်း၊ မင်း ပြောခဲ့တာတွေ အမှတ်ရသေးသလား’ ဟု မေးလိုက် သည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ၏ လက်နှစ်ဖက်သည် အောက်သို့ ကျ သွားသည်။ ထို့နောက် နားထင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိလိုက်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှား

သော အသံကြီးဖြင့်-

‘တိတ်စမ်း... တိတ်စမ်း... ဒီစကားတွေ ဆက်မပြောစမ်းနဲ့။ ဒီလူတွေ၊ ဒီဒေသက လူတွေဟာ အော့နုလုံးနာစရာကောင်းတဲ့ လူတွေပဲ။ အေးစက်နေတဲ့

လူတွေပဲ။ ဒီလူတွေဟာ မင်းကိုတောင် တစ်ချက်ကလေး လှမ်းကြည့်မှာ မဟုတ် ဘူး’ ဟု အော်ပြောသည်။ ထို့နောက် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေရာမှ-

‘ဒီလူတွေဟာ ဘယ်တော့မှ စကားမပြောဘူး။ သူတို့ကို မေးလို့ရှိရင် လည်း လူသေကောင်တွေလို ပြန်ဖြေတယ်။ ငါတို့ရဲ့ အမိန့်အာဏာကိုတော့

နာခံကြပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေက တကယ့်ကို အော့နုလုံးနာစရာကောင်းတဲ့ လူတွေပဲ။ ဒီဒေသက မိန်းမပျိုတွေကလည်း အေးတိအေးစက်နဲ့ သွေးခဲနေကြတဲ့ အတိုင်းပဲ’ ဟု အော်ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် တံခါးကို ညင်ညင်သာသာ ခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထို့နောက် ဂျိုးဇက်သည် ကျောက်မီးသွေးခွက် တစ်ခွက်ကို ကိုင်ရင်း အခန်းတွင်း သို့ ညင်ညင်သာသာ ဝင်လာသည်။

ဂျိုးဇက်သည် ကျောက်မီးသွေးခွက်ကို အခန်းတစ်နေရာ၌ အသာလေး ချထားလိုက်သည်။ လှုပ်ရှားမှုမှာ ညင်သာလွန်းရကား မည်သည့်အသံမှ မထွက်။ မည်သည့်အသံမှ မကြားရ။ ကျောက်မီးသွေးခွက်ကို ထားပြီးလျှင်ထားပြီးချင်း ဂျိုးဇက်သည် အခန်းတွင်းရှိ မည်သူ့ကိုမှ မော့မကြည့်ဘဲ တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

ထိုအခိုက်တွင် လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က-

‘ဟေ့... ဂျိုးဇက်၊ ဝိုင်တို့ ဘရန်ဒီတို့ ရနိုင်မလား’ ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်မေးလိုက်သည်။ ဂျိုးဇက်က အသာ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက် သည်။ ဒေါသမုန်တိုင်း ထကာ မျက်နှာထား ခက်ထန်နေသည်။ ထို့နောက်-

‘ဟေ့... ဝက်ပုပ်၊ ပါးစပ်နဲ့ ဖြေကွ။ ပါးစပ်နဲ့ ဖြေ’ ဟု အော်လိုက်သည်။

ဂျိုးဇက်သည် မည်သူ့ကိုမှ မော့မကြည့်ဘဲ-

‘မရှိဘူးခင်ဗျ၊ မရှိပါဘူး။ ဝိုင် တစ်စက်မှ မရှိပါဘူး’ ဟု ပကတိ နဂိုအသံ ဖြင့် ဖြေလိုက်သည်။

လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက ဒေါသတကြီးဖြင့်-

‘ဒါဖြင့် ဘရန်ဒီကော ရှိသလား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ဂျိုးဇက်လည်း မျက်လွှာချနေရာမှ-

‘ဘရန်ဒီလည်း မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ’ ဟု ပကတိ နဂိုအသံဖြင့် ဖြေသည်။

ထို့နောက် နေရာတွင် လုံးဝ မလှုပ်မယှက်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘ဒါဖြင့် မင်း ဘာလိုချင်သလဲ’ ဟု မေးရာ၊ ဂျိုးဇက်က-

‘ကျွန်တော် ပြန်ထွက်သွားချင်ပါတယ်’ ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ဤတွင် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘ကိုင်း... ဒါဖြင့်လည်း သွားတော့ကွာ၊ သွားတော့’ ဟု အော်ပြောလိုက် သည်။

ဂျိုးဇက်လည်း မလှုပ်မယှက် ရပ်နေရာမှ အသံမပြုဘဲ တိတ်ဆိတ် ညင်သာ စွာ ပြန်လည် ထွက်သွားသည်။ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာလည်း အိတ်ထဲက လက်ကိုင် ပဝါ တစ်ထည်ကို ထုတ်ယူကာ မျက်နှာကို သုတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားသည် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာကို မော့ကြည့်ရင်း-

‘လက်ဖတင်နှင့်၊ မင်းကို သူ ဒီလို အလွယ်တကူ အနိုင်မယူသွားစေသင့်ဘူး’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာလည်း ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နားထင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိထားရင်း-

‘ကျွန်တော် မိန်းမတစ်ယောက်လောက် လိုချင်တယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ချင်တယ်။ ကျွန်တော် မိန်းမတစ်ယောက်လောက် လိုချင်တယ်။ ဒီမြို့မှာ အလွန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ကျွန်တော် သူကလေးနဲ့ အမြဲလိုလို ဆုံရတယ်။ သူကလေးရဲ့ ဆံပင်တွေက ရွှေရောင်တောက်နေတာပဲ။ သူကလေးဟာ သံထည်ပစ္စည်းဆိုင်ဘေးက အိမ်လေးမှာ နေတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီမိန်းမကို လိုချင်တယ်’ ဟု ရုတ်တရက် ပြောသည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က-

‘သတိထားပါ သူငယ်ချင်း၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် ထိန်းမှပေါ့ကွာ’ ဟု သတိပေးသည်။

ထိုအခိုက်တွင် လင်းနေသော လျှပ်စစ်မီးများ မှိတ်သွားပြန်သည်။ တစ်ခန်းလုံး မှောင်အတိကျသွားသည်။ မေဂျာဟန်းတားလည်း မီးခြစ်လှမ်းတောင်းယူသည်။ ထို့နောက် မီးအိမ်များကို မီးညှိရန် မီးခြစ်နေရင်း-

‘အင်း... ကျုပ်ကတော့ သူတို့အားလုံးကို ဖမ်းမိထားတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တော့ ဖမ်းမမိဘဲ လွတ်သွားတယ်ထင်တယ်။ ကျုပ်ကလည်း သူတို့ကို တစ်ချိန်လုံး လိုက်ဖမ်းမနေနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ဓာတ်အားပေး စက်ရုံမှာ စိတ်ချ အားကိုးရတဲ့သူတွေ ရှိနေဖို့ လိုတယ်’ ဟု ရေရွတ်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် မီးအိမ်တစ်အိမ်ကို မီးညှိလိုက်သည်။ ထို့နောက် အခြားမီးအိမ်တစ်အိမ်ကို မီးညှိသည်။ ထိုအခိုက်တွင် မေဂျာဟန်းတားက လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာအား-

‘လက်ဖတင်နှင့်၊ မင်းမှာ ဖွင့်ပြောစရာရှိရင် ကျုပ်တို့ကို ဖွင့်ပြောပါ။ မင်း ဒီလိုပြောတာကိုတော့ ရန်သူတွေ မသိပါစေနဲ့။ မင်း ဒီလို စိတ်အားငယ်ပြီး တုန်လှုပ်နေတဲ့အကြောင်းကို ဒီလူတွေ သိသွားရင် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားလိမ့်မယ်။ သူတို့အဖို့ ဒီထက် ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့သတင်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒီတော့ မင်း ပြောတဲ့စကားတွေကို ရန်သူတွေ မကြားပါစေနဲ့' ဟု ခပ်ထန်ထန် သတိပေးလိုက်သည်။

လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ မီးရောင်သည် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ အပြည့် ထိုးကျနေသည်။ အခန်းတစ်ခန်းလုံး တရိုးရိုး တရဲရဲ အသံကြီးဖြင့် ပြည့်လျှံနေသည်။ လက်ဖတင် နှင့် တွန်တာက-

'နေရာတိုင်းမှာ ရန်သူတွေချည်း ပြည့်နေတာပဲ။ ယောက်ျားတိုင်း၊ မိန်းမ တိုင်း၊ ကလေးတိုင်းဟာ ရန်သူတွေချည်းပဲ။ နေရာတိုင်းမှာ ရန်သူတွေချည်း ပြည့်နေတာပဲ။ ရန်သူတွေဟာ တံခါးဝကနေပြီးလည်း ထွက်ကြည့်နေကြတယ်။ ကန့်လန့်ကာတွေ နောက်ကနေပြီးလည်း တိတ်တဆိတ် ချောင်းပြီး နားထောင် နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ သူတို့ကို အောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ သူတို့ကို ရှုံးနိမ့်စေ ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ နေရာတိုင်းကို အောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ အမိန့်အာဏာကို စောင့်ဆိုင်းပြီး နာခံကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမိန့် အာဏာကို စောင့်ဆိုင်းနေကြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းကို သိမ်း ပိုက် အုပ်စိုးနိုင်ပါပြီ။ ဒီမှာ မေဂျာ၊ အခြားဒေသမြို့တွေမှာကော ဒီဒေသမှာလို ကြုံတွေ့ကြရသလား' ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားက-

'ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ မသိဘူး' ဟု ဖြေလိုက်ရာ၊ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

'ဒါပဲပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမသိကြဘူး။ အစီရင်ခံစာတွေ၊ ကျွန်တော် တို့ဆီ ရောက်လာတဲ့ အစီရင်ခံစာတွေ၊ အဲဒီမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ အောင်နိုင် သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ နိုင်ငံတွေက ကျွန်တော်တို့ စစ်သားတွေကို ကောင်းချီးဩဘာ ပေးပြီး ကြိုဆိုကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပေးတဲ့ အမိန့်အာဏာကို ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံ လိုက်နာကြတယ်လို့ တခမ်းတနား ဖော်ပြထားကြတယ်' ဟု ပြောရာမှ တဖြည်းဖြည်း အသံတိုးလာသည်။ ညင်သာ ပျော့ပျောင်းလာသည်။

'ဒီမှာ မေဂျာ၊ ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကိုကော အစီရင်ခံစာတွေမှာ ဘယ်လို ဖော်ပြထားသလဲ။ ကျွန်တော်တို့ အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်နေကြတယ်၊ လူထုရဲ့ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းလည်း ခံရတယ်၊ ပန်းခင်းတဲ့ လမ်းလို အရာခပ်သိမ်း သာယာ ဖြောင့်ဖြူးနေတယ်လို့ သူတို့ မဖော်ပြကြဘူးလား။ တကယ်တော့...

တကယ်တော့ အော့နှလုံးနာစရာကောင်းတဲ့ ဒီလူထုဟာ ကျွန်တော်တို့ကို မိုးပွင့်
တွေကြားထဲက အလစ်ချောင်းနေကြတယ်။ စောင့်ဆိုင်းနေကြတယ်' ဟု ဆက်
ပြောသည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားက-

'လက်ဖတင်နင်၊ မင်း ဒီလို ရင်ဖွင့်လိုက်ရတဲ့အတွက် မင်း ရင်ထဲက
အလုံးကြီး ကျသွားပြီ မဟုတ်လား။ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီ မဟုတ်လား' ဟု
ပြောလိုက်သည်။

လက်ဖတင်နင် ပရက်ကယ်လည်း စားပွဲရှည်ကြီးကို လက်သီးဖြင့်
ခပ်သာသာလေး ထုနေရာမှ-

'သူ့ကို ဒီလိုစကားတွေ အရမ်းပြောဖို့ ခွင့်မပြုသင့်ဘူး မေဂျာ၊ စိတ်ထဲမှာ
ထိန်းချုပ်ပြီး ထားခိုင်းရမယ်။ သူဟာ စစ်သားတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ စစ်သား
လို နေပစေပေ့' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် တံခါးသည် ညင်ညင်သာသာ ပွင့်သွားသည်။ ကပ္ပတိန်
လော့လည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ ကပ္ပတိန်လော့၏ သံခမောက်နှင့် ပခုံး
ထက်တွင် မိုးပွင့်များ ဖွေးဖွေးဖြူနေသည်။ ကပ္ပတိန်လော့၏ နှာခေါင်းမှာ အအေး
ဒဏ်ကြောင့် နီတွတ်နေသည်။ ကပ္ပတိန်လော့သည် ဂုတ်အင်္ကျီကော်လာကို နားရွက်
ထိသည့်အထိ ထောင်ထားသည်။

ကပ္ပတိန်လော့သည် သံခမောက်ကို ချွတ်လိုက်ရာ မိုးပွင့်များသည် အခင်း
ပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ကပ္ပတိန်လော့သည် ပခုံးထက်ရှိ မိုးပွင့်များကို ခါချရင်း-
'တယ်လည်းဆိုတဲ့ အလုပ်ပါလား' ဟု ညည်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားက-

'ဘာလဲ၊ ဒုက္ခ ထပ်တွေ့လာပြန်ပလား' ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ကပ္ပတိန်လော့
က-

'ဒုက္ခတွေ အမြဲ ထပ်ထပ်တွေ့နေတာပဲ မေဂျာ။ မေဂျာရဲ့ ဒိုင်နမိုကို
သူတို့တစ်တွေ ထပ်ဖျက်ကြပြန်ပြီလေ။ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါကျရင်တော့ မေဂျာရဲ့
ဒိုင်နမိုနားမှာ မိုင်းစုံးတွေ ထောင်ထားရင် ကောင်းမလားလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစား
မိတယ်' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားက-

'နေပါဦး၊ မင်း ကြုံရတဲ့ ဒုက္ခက ဘာတွေများလဲ' ဟု မေးလိုက်ရာ၊
ကပ္ပတိန်လော့က-

‘အရင် ကြုံတွေ့ရတဲ့ ဒုက္ခမျိုးပါပဲ မေဂျာ။ အလုပ်မတွင်ကျယ်အောင် အချိန်ခွဲပြီး အလုပ်လုပ်တာတို့၊ ကားစုတ် ကားပျက်တစ်စင်း ပျက်သွားတာတို့ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကားကို ဖျက်တဲ့ အဖျက်သမားကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပစ်သတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ထင်ပြောရရင် အဖျက် သမားတွေ လက်တွန့်သွားမယ် ထင်တာပဲ မေဂျာ’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက်-

‘ကျွန်တော် အလုပ်တွင်ကျယ်စေမယ့် နည်းလမ်းကို စဉ်းစားမိတယ် မေဂျာ။ စဉ်းစားမိတာတော့ မကြာလှသေးပါဘူး။ ဒါက ဒီလိုပါ။ ကျောက်မီးသွေးတူး သမားတိုင်းကို သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဝေပုံကျ အချိုးရတဲ့အထိ ကျောက်မီးသွေးတူး ခိုင်းရမယ်။ အစာမရှိရင် အလုပ် မလုပ်နိုင်တဲ့အတွက် ကျောက်မီးသွေးတူးသမား တွေကို အငတ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ အစာတော့ ကျွေးရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတွက် အဖြေကို စဉ်းစားလို့ ရထားပါပြီ။ ကျောက်မီးသွေးသမားတိုင်းကို သူတို့ လုပ်ရ တဲ့ ကျောက်မီးသွေးတွင်းတွေမှာ ထမင်းကျွေးမယ်။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဝေပုံကျ အချိုးရတဲ့အထိ ကျောက်မီးသွေး တူးပေးခဲ့ရင်တော့ အဲဒီ ကျောက်မီးသွေးသမား ကို သူ့မိသားစုအတွက်ပါ စားနပ်ရိက္ခာထုတ်ပေးမယ်။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဝေပုံကျ အချိုးရတဲ့အထိ ကျောက်မီးသွေး မတူးပေးရင်တော့ အဲဒီ ကျောက်မီးသွေးသမား ကို သူ့မိသားစုအတွက် အစာရိက္ခာ ထုတ်မပေးတော့ဘူး။ ကျောက်မီးသွေး တူး သမားတိုင်းဟာ သူတို့ လုပ်ရတဲ့ ကျောက်မီးသွေးတွင်းတွေမှာ ထမင်းစားရတဲ့ အတွက် သူ့မိသားစုကို သူ့ဝေပုံကျထဲက ခွဲမပေးနိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ သူ့မိသားစု မငတ်ရအောင် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဝေပုံကျ အချိုးရတဲ့အထိ ကျောက်မီးသွေး တူးပေးရတော့မှာပေါ့။ အင်း... ဒီနည်းအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရင်တော့ ကျောက်မီးသွေး များများထွက်မယ် ထင်ပါရဲ့။ အလုပ်တွင်ကျယ် ကောင်းပါရဲ့။ ကျွန်တော် ဒီ အကြောင်းကို ကျောက်မီးသွေးတူးသမားတွေကို အခုတင်ကပဲ ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားက-

‘ဒီတော့ သူတို့က ဘာပြန်ပြောကြသလဲ’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ကပ္ပတိန်လော့ ဧါ မျက်လုံးအစုံမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းအောင် ကျဉ်းသွားပြီး-

‘ဘာပြန်ပြောမလဲ မေဂျာ၊ စကားတစ်လုံးမှ ပြန်မပြောကြပါဘူး။ သူတို့က ပြန်ကော ပြောဖူးကြလို့လား။ သူတို့က စကားတစ်လုံးမှ ပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ် နေကြတယ်လေ။ မှန်းထားတဲ့အတိုင်း ကျောက်မီးသွေး ထွက် မထွက်ဆိုတာသာ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် ကပ္ပတိန်လော့သည် ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ချွတ်ကာ အသာခါ လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန်လော့၏ မျက်လုံးအစုံသည် အဝင်တံခါး ပေါက်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ တံခါးပေါက်သည် မဆိုစလောက် ဟ နေသည်။ ကပ္ပတိန်လော့လည်း တံခါးပေါက်သို့ ခြေသံမကြားအောင် လျှောက်သွားပြီး ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးပေါက်ကို ပြန်ပိတ်ရင်း-

‘ကျွန်တော် ဝင်လာတုန်းက တံခါးပေါက်ကို အသေအချာ ပိတ်ထားတယ် လို့ ထင်တာပဲ’ ဟု ပြောရာ၊ မေဂျာဟန်းတားက-

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်း ဝင်လာတုန်းက တံခါးပေါက်ကို အသေအချာ ပိတ် ခဲ့တယ်’ ဟု ထောက်ခံပြောဆိုသည်။

ထိုအခိုက်တွင် လက်ဖက်ခင်းပရက်ကယ်သည် ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းကို လှန်လှော ကြည့်နေသည်။ ထိုသို့ ကြည့်နေရာမှ နဂိုမူလ အသံမှန်ဖြင့်-

‘အရှေ့ဘက်နိုင်ငံတွေမှာ ကြောက်စရာ သေနတ်ဆန်းတွေကို ကျွန်တော် တို့ အသုံးပြုနေတယ်လို့ ကြားရတယ်။ တစ်ခါမှတော့ မမြင်ဖူးဘူး။ ဒီသတင်းကို ကပ္ပတိန်ကော ကြားသလား’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘ကြားဖူးပါတယ်၊ ကြားဖူးရုံမကဘူး ဒီသေနတ်ဆန်းကို သူတို့ ပစ်တာ ခတ်တာတောင် မြင်ဖူးသေးတယ်။ ဒီ သေနတ်ဆန်းကတော့ အံ့မခန်းလိလိ အစွမ်း ထက်တာပဲ။ ဘယ်အရာမှ ရှေ့ကနေပြီး ကြုံကြုံမခံနိုင်ဘူး’ ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ထိုအခါ လက်ဖက်ခင်းပရက်ကယ်က-

‘ကပ္ပတိန်၊ ခင်ဗျားကတော့ အမိနိုင်ငံတော်က သတင်းစကားတွေ အများ ကြီး ကြားသိမှာပေါ့နော်’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘အင်း... ကြားသိထားပါတယ်’ ဟု ဖြေသည်။

‘ဒါဖြင့်ရင် အမိနိုင်ငံတော်မှာ အရာခပ်သိမ်း အခြေအနေကောင်းတာပေါ့’

‘ကောင်းတယ်၊ အံ့ဩစရာကောင်းအောင်ကို အရာခပ်သိမ်း အခြေအနေ ကောင်းနေတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ တပ်မတော်ကြီးဟာ ကမ္ဘာ့အနှံ့ကို ဦးတည် ချီတက် နေကြတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတော့ မရှုံးသေးဘူး မဟုတ်လား’

‘အိုး... အင်္ဂလန်ဟာ စစ်မျက်နှာအားလုံးမှာ ရှုံးနေပါပြီ’

‘ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလန်က ကျွန်တော်တို့ကို ဆက်ပြီး ခုခံ တိုက်ခိုက်နေတုန်း ပဲ မဟုတ်လား ကပ္ပတိန်’

‘ဒါက လေယာဉ်ပျံ အနည်းအကျဉ်းလောက်သာ ပြန်တိုက်နိုင်တာပါ။ ဒါထက် ဘာမှ မပိုပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် ရုရှားတွေနဲ့ကော ကပ္ပတိန်’
‘ရုရှားတွေကို ကျုပ်တို့ အောင်နိုင်ပြီးပါပြီ’
ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘ဒါပေမဲ့ ရုရှားတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်နေတုန်းပဲ မဟုတ်လား’ ဟု မေးခွန်းထုတ်လိုက်ရာ၊ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘အနည်းအကျဉ်းလောက် ပြန်ပြီး ခုခံတာပဲ။ ဒါထက် ဘာမှမပိုပါဘူး’ ဟု ပြန်ဖြေသည်။

‘ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်တော်တို့ စစ်နိုင်ပြီပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကပ္ပတိန်’
‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ စစ်နိုင်ပြီပေါ့’

ဤတွင် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် ကပ္ပတိန်လော့၏ အပါးသို့သွားကာ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရှင်း-

‘ကပ္ပတိန်၊ အခုပြောတဲ့ သတင်းတွေကို ယုံနေသလား’ ဟု မေးလိုက်သည်။
ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က-

‘ဒီအကြောင်းကို သူ ပြန်ပြီး အစမဖော်ပါစေနဲ့’ ဟု ဝင်သတိပေးသည်။
ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန်လော့က လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာကို မျက်မှောင်

ကြုတ် ကြည့်ရှင်း-

‘လက်ဖတင်နှင့်၊ ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ် ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူး’ ဟု ပြောရာ၊ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့် ဇာတိရပ်မြေကို မကြာခင် ပြန်ရတော့မလားလို့ မေးချင်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဇာတိရပ်မြေကို ပြန်ရတော့မယ် မဟုတ်လားဟင်’ ဟု မေးသည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားက-

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ကိုယ့်ဇာတိရပ်မြေကို ပြန်ရတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ တပ်တွေပြန်ပြီး အသစ်ဖွဲ့မှာဆိုတော့ အချိန်နည်းနည်းတော့ ကြာဦးမှာပေါ့။ အမိန့်အသစ် ထွက်လာဖို့က တစ်ရက်တည်းနဲ့ ဖြစ်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ’ ဟု ပြောရာ၊ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘အမိန့်အသစ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဒီဒေသက တစ်သက်လုံး စောင့်ပြီး မျှော်နေရမယ် ထင်ပါရဲ့’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က-

‘ဒီအကြောင်းကို သူ ပြန်ပြီး အစမဖော်ပါစေနဲ့’ ဟု ဝင်သတိပေးပြန်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန်လော့သည် လက်ဖတင်နှင့် အပါးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး-

‘လက်ဖတင်နှင့်၊ ခင်ဗျား အခုလိုမေးနေတဲ့ လေသံကို ကျုပ် မကြိုက်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ လေသံမှာ ယုံမှား သံသယတွေ ဝင်နေတယ်။ ဒါကို ကျုပ် မကြိုက်ဘူး’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားက မော့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်-

‘ဟေ့... ကပ္ပတိန်လော့၊ သူ့ကို အကြမ်းပတမ်း မဆက်ဆံပါနဲ့ကွယ်။ သူ အတော် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတယ်။ သူတင်မကပါဘူး၊ ကျုပ်တို့အားလုံးပဲ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပါပြီ’ ဟု သတိပေးလိုက်ရာ၊ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘ကျွန်တော်လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တာပါပဲ မေဂျာ။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံတော်ကို သစ္စာဖောက်ရာကျစေတဲ့ ယုံမှား သံသယတွေကိုတော့ ခေါင်းထဲ အဝင်မခံနိုင်ပါဘူး’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားက-

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ သူ့ကိုတော့ တစ္ဆေသရဲလို မခြောက်လှန့် မညှဉ်းဆဲပါနဲ့’ ဟု ထပ်သတိပေးပြီးနောက်-

‘ဒါထက် ကာနယ် ဘယ်မှာလဲ။ မင်း မသိဘူးလား’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘ကာနယ် အထက်ကို အစီရင်ခံစာ ရေးနေတယ်။ ကာနယ်က စစ်သား အသစ်တွေ ထပ်ပေးဖို့ အထက်ကို တောင်းခံနေတယ်။ တကယ်တော့ အထက်က တပ်ကူ ထပ်ပေးဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော် ထင်တာထက် ပိုပြီး ခက်ပါတယ်။ ကြီးလေးတဲ့ အလုပ်ကြီးတစ်ရပ်ပါ’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားသော အသွင်ဖြင့်-

‘ကာနယ် တောင်းတဲ့အတိုင်း တပ်ကူတွေ ရောက်လာမလားဟင်’ ဟု မေးရာ၊ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘တပ်ကူတွေ ရောက်မလား၊ မရောက်ဘူးလားဆိုတာကို ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ’ ဟု ဖြေလိုက်သည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် ညင်သာ သိမ်မွေ့လှသော အသံဖြင့်-

‘တပ်ကူတွေ ရောက်လာတော့မယ် ဆိုပါလား။ တပ်ကူတွေ မရောက်
တောင် အနည်းဆုံးတော့ တပ်တွေကို ပြန်ပြီး နေရာချမယ် ထင်ပါရဲ့။ ကိုယ့်ဇာတိ
ရပ်မြေကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ခဏတစ်ဖြုတ်လောက် ပြန်သွားခွင့်ရမယ် ထင်ပါ
ရဲ့’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးရင်း-

‘ကျွန်တော့်ကို တွေ့တဲ့လူတိုင်းက “ဟယ်လို” လို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
နှုတ်ဆက်မယ့် ကိုယ့်ဇာတိရပ်မြေက လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်
ခွင့်ရတော့မှာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တဲ့လူတိုင်းက “ဟောဟိုမှာ စစ်သည်တော်
တစ်ဦးပါလားဟေ့” လို့ ဝမ်းသာအားရ ပြောမယ့် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော်
လမ်းလျှောက်ခွင့် ရတော့မှာပေါ့။ အဲဒီ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တဲ့
လူတိုင်းဟာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ကို
တွေ့တိုင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ တွေ့တဲ့
လူတိုင်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေချည်းပဲပေါ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်
နေစရာ မလိုဘဲ စိတ်ချလက်ချ ကျောပေးပြီး လမ်းလျှောက်နိုင်မှာပေါ့’ ဟု ပြော
သည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က-

‘ဒီအကြောင်းကို သူ ပြန်ပြီး အစမဖော်ပါစေနဲ့’ ဟု ဝင်သတိပေးပြန်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန်လော့က စက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့်-

‘အမှုထမ်းတွေ ရူးသွပ်မသွားဘဲနဲ့တောင် အခု ကျုပ်တို့မှာ ဒုက္ခအဖုံဖုံ
ကြုံနေပါပြီ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက ဆက်၍-

‘ကပ္ပတိန်၊ တပ်ကူတွေ ရောက်လာတော့မယ်လို့ တကယ် ထင်ပါသလား’
ဟု မေးရာ၊ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘တပ်ကူတွေ ရောက်လာမယ်လို့ ကျုပ် မပြောခဲ့ပါလား’ ဟု ဖြေသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ကပ္ပတိန်က တပ်ကူတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်
မဟုတ်လား’

‘ကျုပ် ပြောခဲ့တာက ကျုပ် ဘာမှ မသိဘူးလို့ ပြောခဲ့တာပါ။ ဒီမှာ
လက်ဖတင်နှင့်၊ ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ တစ်ခြမ်းလုံးကိုတောင် အောင်နိုင်ထားပါ
တယ်။ ဒီတော့ အောင်နိုင်ထားတဲ့ နိုင်ငံ မြို့ရွာတွေကို ကျုပ်တို့ ခဏလောက်တော့

ကြီးကြပ် အုပ်ချုပ်ရဦးမှာပေါ့။ ဒီအချက်ကို လက်ဖတင်နိုင်လည်း သဘောပေါက်
မှာပေါ့’

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘ဒါဖြင့် ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အခြားတစ်ခြမ်းကကော အခြေအနေ ဘယ်လို
ရှိပါသလဲ ကပ္ပတိန်’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘အင်း... ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အခြားဘက် တစ်ခြမ်းကတော့ ကျုပ်တို့ကို ခဏ
တစ်ဖြုတ်လောက်တော့ ခုခံ တိုက်ခိုက်ကြဦးမှာပေါ့’ ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာအနှံ့အပြားမှာ သွားနေကြရမှာပေါ့’ ဟု
မေးပြန်ရာ၊ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘ခဏတစ်ဖြုတ်လောက်တော့ နေရမှာပေါ့’ ဟု ဖြေလိုက်သည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် တုန်လှုပ် ချောက်ချားလာဟန်ဖြင့်-

‘ကပ္ပတိန်၊ သူ့ကို စကားမပြောပါစေ။ တိတ်တိတ်နေခိုင်းစမ်းပါ။ စကား
တစ်ခွန်းမှ မပြောပါစေ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်
ကို ထုတ်ကာ နှာခေါင်းကို သုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးနှောက်ကို အစိုးမရသော
လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ စကားတတွတ်တွတ် ပြောတော့သည်။ စိတ်နှလုံး နောက်ကျို
နေသူကဲ့သို့ ရယ်မောနေတော့သည်။

လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘ကျွန်တော် အလွန် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်ဖူးတယ်။
အင်း... အိပ်မက်လို့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ စိတ်ထင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။
တကယ်တော့ အိပ်မက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ထင်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါက အရေးမဟုတ်ပါ
ဘူးလေ’ ဟု ပြောရာ၊ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က-

‘ကပ္ပတိန်၊ သူ့ကို စကားဆက်မပြောပါစေနဲ့’ ဟု လှမ်းသတိပေးသည်။

ထိုအခိုက်တွင် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘ကပ္ပတိန်၊ ဒီနေရာဟာ ကျွန်တော်တို့ အောင်နိုင်ထားတဲ့ နေရာ မဟုတ်
ဘူးလား’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘ဟုတ်တာပေါ့’ ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်သည်။

ထို ရယ်သံတွင် စိတ်မနှံ့သော သွင်ပြင်လက္ခဏာသည် အနည်းငယ် ပေါ်ထင်နေသည်။ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘ကျွန်တော်တို့ဟာ အောင်နိုင်သူတွေလို့ ဆိုကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်နေကြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရန်သူတွေရဲ့ အပိုင်းကိုလည်း ခံနေရတယ်’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် စူးစူးရှရှ ရယ်မောလိုက်ကာ-

‘အိပ်မက် မက်တာလား၊ စိတ်ထင်နေတာပဲလားတော့ မသိဘူး။ မိုးပွင့်တွေ ပေါ်မှာ အရိပ်ရိပ်မည်းမည်းကြီးတွေ ထင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ တံခါးဝမှာလည်း မျက်နှာတွေ တွေ့ရတယ်။ ကန့်လန့်ကာနောက်မှာလည်း အေးစက်မာကျောတဲ့ မျက်နှာတွေ မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော် အိပ်မက် မက်နေတာလား၊ စိတ်ထင်နေတာပဲလားတော့ မသိဘူး’ ဟု ပြောပြန်သည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က-

‘သူ့ကို တိတ်သွားအောင် လုပ်ကြစမ်းပါ’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ပြောရရင် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာ ဟာ ခေါင်းမကောင်းတော့ဘူး’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်လော့ရော မေဂျာဟန်းတားပါ ပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ကပ္ပတိန်လော့က-

‘ရန်သူတွေကလည်း ခေါင်းဆောင်ကြီး ခေါင်းမကောင်းတာကို သိကြမှာပဲ။ ကျုပ်တောင် ဒီအကြောင်းကို ရေးပြီး ဇာတိရုပ်မြေကို ပို့ရဦးမယ်။ ကျုပ် ရေးတဲ့ စာကို သတင်းစာတွေက ထည့်သွင်း ပုံနှိပ်မှာ အမှန်ပဲ။ အဲဒီအခါမှာ ရန်သူတွေကလည်း ခေါင်းဆောင်ကြီး ဘယ်လောက် ခေါင်းမကောင်းဘူးလဲ ဆိုတာ အသေအချာ နားလည် သဘောပေါက်သွားမှာပဲ’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက ဆက်လက် ရယ်မောနေရင်း-

‘တစ်ပြည်ပြီး တစ်ပြည်၊ တစ်နိုင်ငံပြီး တစ်နိုင်ငံ၊ အောင်ပွဲတစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်ပြီး ခံနေကြတယ်။ တင်လဲရည် သကာရည်ထဲ နစ်သထက် နစ်နေကြတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုသို့ ရယ်မောနေရင်း သီးသွားသောကြောင့် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာလည်း လက်ကိုင်ပဝါပိတ်ကာ ချောင်းဆိုးနေသည်။ ထို့နောက်-

‘ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာ ခေါင်းမကောင်းတာဟာ အမှန်ဖြစ်ရမယ်။

ယင်ကောင်တွေက ယင်ဖမ်းစက္ကူကို အောင်နိုင်နေကြတယ်။ ယင်ကောင်တွေဟာ မိုင်နှစ်ထောင်ကျော် ခရီးကို ဖြတ်သန်းပြီး ယင်ဖမ်းစက္ကူအသစ်ကို အောင်နိုင်ကြတယ်' ဟု ဆက်ပြောသည်။

ထို့နောက် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် တဟားဟား ရယ်မောနေသည်။ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ စိတ်ဖောက်ပြန်စ ပြုနေကြောင်းမှာ ထင်ရှားလေပြီ။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်လည်း ရှေ့သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ဒဏ်ရာမရသော လက်ဖြင့် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာကို ဆွဲလှုပ်ရင်း-

'တိတ်စမ်း တိတ်စမ်း၊ တိတ်လိုက်စမ်း။ မင်းမှာ ဒီလိုပြောဖို့ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိဘူး' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် ကပ္ပတိန်လော့သည် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ ရယ်မောနေခြင်းမှာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်။ စိတ်ဖောက်ပြန်ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း တဖြည်းဖြည်း ရိပ်မိလာသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ အပါးသို့ တိုးလျှောက်သွားပြီး လက်ဝါးဖြင့် မျက်နှာကို ပိတ်ရိုက်လိုက်သည်။

'လက်ဖတင်နှင့် တိတ်စမ်း' ဟုလည်း ပြောသည်။ သို့သော် လက်ဖတင်နှင့် တွန်တာကား မတိတ်။ ဆက်ပြီး တဟားဟား အော်ရယ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကပ္ပတိန်လော့လည်း လက်ဖြင့် မျက်နှာကို ထပ်ရိုက်ရင်း-

'လက်ဖတင်နှင့် တိတ်စမ်း၊ ကျုပ်ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား' ဟု ထပ်ပြောသည်။

ထိုအခါမှ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာလည်း ရယ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ တရိုးရိုး တရဲရဲ မြည်နေသော မီးအိမ်နှစ်လုံးက အသံကြီးမှ အပ အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာလည်း သူ့လက်ကိုသူ တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်နေသည်။ ဖူးရောင်နေသော မျက်နှာကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်သည်။ သူ့လက်ကိုသူ တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်ပြန်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲရည်ကြီးပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းတင်ကာ မှီရင်း-

'ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ချင်တယ်' ဟု ပြောရာသည်။

အခန်း (၆)

မြို့လယ် မြေကွက်လပ်နှင့် မနီးမဝေးတွင် လမ်းတစ်လမ်း ရှိသည်။ ထို လမ်းလေး တွင် အမိုးမြင့်မြင့်နှင့် အိမ်ငယ်များ၊ ဈေးဆိုင်ငယ်များတို့ ရောနှော တည်ရှိနေ သည်။

မိုးပွင့်များသည် လူသွားလမ်းများနှင့် လမ်းမကြီးများပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲ ကျ ဆင်းနေသည်။ ခြံစည်းရိုးများပေါ်တွင် မိုးပွင့်များ ဖွေးဖွေးဖြူနေသည်။ အိမ်ခေါင်မိုး များပေါ်တွင် မိုးပွင့်များ ဖွေးဖွေးဖြူနေသည်။ တံခါးပိတ်ထားကြသော အိမ်လေး များက တံခါးပေါက်များကို မိုးပွင့်များ ရိုက်ခတ်နေသည်။ ခြံဝင်းများအတွင်းရှိ လူသွားလမ်းလေးများပေါ်သို့ မိုးပွင့်များ အပြည့်အသိပ် ကျဆင်းနေသည်။

ညသည် မှောင်မည်းကာ အေးစိမ့်နေသည်။ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများကို ဆွဲဆောင်နိုင်သော အလင်းရောင်သည် မည်သည့် ပြတင်းပေါက်ကမှ မထွက်ပေါ်။ နေဝင် မီးငြိမ်း အမိန့်ကို တင်းကျပ်စွာ ထုတ်ထားသောကြောင့် မည်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမှ လမ်းမများပေါ်တွင် မတွေ့ရ။ မိုးပွင့်များအောက်တွင် အိမ်များ အားလုံးသည် မှောင်မည်းနေကြသည်။

ကင်းလှည့် စစ်သားခြောက်ယောက်သည် ကင်းလှည့်ထွက်လာကြ၏။ ကင်းလှည့်စစ်သားများသည် လမ်းမပေါ် လျှောက်သွားရင်း ဘေးပတ်ပတ်လည် ကို လိုက်လံ ကြည့်ရှုတတ်ကြသည်။ ကင်းလှည့်စစ်သားများ အားလုံးပင် လက်နှိပ် ဓာတ်မီးများ ကိုင်ထားကြသည်။ ကင်းလှည့်စစ်သားများ၏ ခြေသံပြင်းပြင်းသည် သမ်းမပေါ်တွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ မိုးပွင့်များပေါ်သို့ ဖိနပ်ကြီးများဖြင့် နင်းချ သို့က်သော အခါတိုင်း ကျိုကျို ကျိုကျို အသံမြည်နေသည်။

ကင်းလှည့်စစ်သားများသည် ကုတ်အင်္ကျီထူထူကြီးများကို ဝတ်ထားကြသည်။ စစ်ခမောက်များကို ဆောင်းထားကြသည်။ စစ်ခမောက်များ အောက်တွင်မူ ဇာထိုးထားသော ဦးထုပ်များရှိသည်။ ထို ဦးထုပ်များမှာ နားရွက်ကို ဖုံးရုံသာမက မေးစေ့နှင့် ပါးစပ်ကိုပါ ဖုံးထားကြသည်။

မိုးပွင့်များကား တဖွဲဖွဲကျနေသည်။ ကင်းလှည့်စစ်သားများသည် ကင်းလှည့်ထွက်ရင်း အချင်းချင်း စကားပြောလာကြသည်။ ပြောကြသော စကားများမှာ သူတို့ တမ်းတ ခုံမင်ကြသော အကြောင်းအရာများ ဖြစ်ကြသည်။ အသားကောင်းကောင်း စွပ်ပြုတ် ပူပူနွေးနွေး ထောပတ်ရွဲရွဲ။ ထို့ပြင် ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းမလှလေးများ၊ ထို မိန်းမလှလေးများ၏ အပြုံးများ၊ နှုတ်ခမ်းများ၊ မျက်လုံးများ။

ကင်းလှည့်စစ်သားများသည် ထိုအကြောင်းအရာများကိုသာမက သူတို့ ဆောင်ရွက်ရသော တာဝန်၏ မုန်းတီး စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းပုံကိုလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ပြောသွားတတ်ကြသည်။ သူတို့ အထီးကျန်နေရသည့် အဖြစ်ကိုလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ပြောသွားတတ်ကြသည်။

သံထည်ပစ္စည်းဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်၏ ဘေးတွင် အမိုးမြင့်မြင့်နှင့် အိမ်ငယ်လေး တစ်လုံး ရှိသည်။ ထို အိမ်ငယ်လေးမှာ လမ်းတွင်းရှိ အခြားအိမ်ငယ်လေးများနှင့် သွင်ပြင်လက္ခဏာ မထူးခြားလှ။ အခြားအိမ်ငယ်လေးများကဲ့သို့ပင် အိမ်ခေါင်မိုးထက်၌ မိုးပွင့်တို့ ဖွေးဖွေးဖြူနေသည်။ တရုတ်ကတ် ပြတင်းပေါက်များမှလည်း မည်သည့် အလင်းရောင်မှ မထွက်။ နှင်းမုန်တိုင်းဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံနိုင်အောင် ပြုထားသော တံခါးမကြီးကိုလည်း အကျအန ပိတ်ထားသည်။

သို့သော် ထို အိမ်ငယ်လေးအတွင်းရှိ ဧည့်ခန်းလေးအတွင်း၌ ရေနံဆီမီးအိမ်တစ်လုံး လင်းနေသည်။ ဧည့်ခန်းနှင့် အိပ်ခန်းအကြားရှိ တံခါးလည်း ပွင့်နေသည်။ ဧည့်ခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းအကြားရှိ တံခါးလည်း ပွင့်နေသည်။ နံရံဘေးတွင် ကပ်ထားသော သံမီးလင်းဖိုလေးအတွင်း၌ ကျောက်မီးသွေးခဲများ တရဲရဲတောက်နေသည်။

ဧည့်ခန်းလေးမှာ ချို့တဲ့သောအသွင် ရှိသော်လည်း နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ နွေးထွေးနေသည်။ ဧည့်ခန်းလေး၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကော်ဇောစုတ်ကြီးကို ခင်းထားသည်။ ဧည့်ခန်းနံရံများတွင် အညိုဖျော့ဖျော့နှင့် ရွှေရောင် နံရံကပ်စက္ကူများ ကပ်ထားသည်။ နောက်ဘက် နံရံ တွင်မူ ပန်းချီကား နှစ်ကား ချိတ်ထားသည်။ ပန်းချီကားတစ်ချပ်မှာ ရေညှိပင်များ အပြည့်ရှိသော

ပန်းကန်ပြားထက်၌ ရှိနေသည့် ငါးသေတစ်ကောင်၏ပုံ ဖြစ်သည်။ အခြားပန်းချီကားမှာ ထင်းရှူးကိုင်းထက်၌ သေနေသော ယစ်တစ်ကောင်ပုံ ဖြစ်သည်။ ညာဘက်နံရံတွင်မူ စိတ်ကျဆင်းနေသော တံငါသည်ထံသို့ လှိုင်းလုံးကြားမှ နေ၍ ယေရုခရစ်တော် ကြွမြန်းလာသည့် ပုံတစ်ပုံ ချိတ်ထားသည်။

ဧည့်ခန်းလေးအတွင်း၌ ကုလားထိုင်ကြီးနှစ်လုံး ရှိသည်။ စောင်တစ်ထည်ဖြင့် ဖုံးထားသော ခုတင်လေး တစ်လုံး ရှိသည်။ ဧည့်ခန်း၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် စားပွဲဝိုင်းလေးတစ်လုံး ရှိသည်။ စားပွဲဝိုင်းလေးပေါ်တွင် ရေနံဆီမီးအိမ်လေး ချထားရှိသည်။ မီးအုပ်ဆောင်းမှာ အဝိုင်းဖြစ်၍ ပန်းများ ဖော်ထားသည်။ ထိုမီးအိမ်လေးမှ အလင်းရောင်သည် ဧည့်ခန်းလေးကို နွေးထွေးကြည်မွေ့စေသည်။

သံမီးလင်းဖိုလေး၏ ဘေးတွင် အတွင်းတံခါးပေါက် ရှိသည်။ ထိုအတွင်းတံခါးပေါက်သည် လူသွားလမ်းလေးနှင့် ဆက်နေသည်။ ထို လူသွားလမ်းလေးသည် တစ်ဖန် နှင်းမှန်တိုင်းဒဏ်ကို ခံအောင်ပြုထားသော တံခါးမကြီးနှင့် ဆက်နေပြန်သည်။

ဧည့်ခန်းအလယ်တည့်တည့်တွင်ရှိသော စားပွဲဝိုင်းလေးဘေးတွင် ရှေ့နောက်လှုပ်၍ရသော ကုလားထိုင်ဟောင်းကြီး တစ်လုံး ရှိသည်။ ထို ကုလားထိုင်ဟောင်းကြီးထက်တွင် မော်လီမော်ဒင် သည် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။

မော်လီသည် အပြာရောင်ဆွယ်တာ အဟောင်းကြီးမှ သိုးမွေးများကို ဖြေကာ ရစ်လုံးကြီးတစ်လုံးတွင် ပြန်ရစ်နေသည်။ ရစ်လုံးမှာ သိုးမွေးများဖြင့် အတော်ပင် ပြည့်နေပေပြီ။ မော်လီဘေးတွင်ရှိသော စားပွဲဝိုင်းလေးထက်၌ကား သိုးမွေးထိုးအပ်များ စိုက်ထားသည့် ထိုးလက်စ သိုးမွေးထည် တစ်ထည်နှင့် ကတ်ကြေးကြီးတစ်လက် ရှိသည်။ မော်လီသည် သိုးမွေးဖြေနေခိုက်တွင် မျက်မှန်ဆောင်စရာ မလို။ ထို့ကြောင့် စားပွဲဝိုင်းထက်၌ မော်လီ ချထားသော မျက်မှန်လည်း ရှိနေသည်။

မော်လီကား ချစ်စရာ ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင် ရှိသည်။ အသက်အရွယ်လည်း ငယ်သည်။ ဝတ်စားဆင်ပြင်ထားသည်မှာလည်း သပ်ရပ်လှသည်။ မော်လီသည် ရွှေရောင်ဆံပင်ကို ထိပ်တွင် ခပ်မို့မို့ ထုံးထားသည်။ ထို့ပြင် ခေါင်းတွင် ဖဲပြားပြာပြာလေး ဆင်မြန်းထားသည်။ မော်လီသည် သိုးမွေးများ ဖြေနေရာမှ လူသွားလမ်းလေးနှင့် ဆက်နေသော တံခါးပေါက်ကို မကြာမကြာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ မီးခိုးတိုင်မှတစ်ဆင့် လေသည် တရှိရှိ မြည်နေသည်။ မိုးပွင့်တို့ တဖြောက်ဖြောက် ကျနေသည်။ သို့သော် ညမှာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။

မော်လီသည် သိုးမွေးဖြေနေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်နားလိုက်သည်။ သိုးမွေး
ဖြေနေသော မော်လီ၏ လက်များသည် ငြိမ်သွားသည်။ မော်လီသည် တံခါးပေါက်
ကို လှမ်းကြည့်ပြီး အသာ နားစွင့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ လမ်းမပေါ်၌ ကင်းလှည့်နေ
ကြသော ကင်းလှည့်စစ်သားများ၏ ခြေသံကို ကြားရသည်။ မကြာမီ ကင်းလှည့်
စစ်သားများ၏ ခြေသံ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည်။ ခြေသံသဲ့သဲ့သာ ကြားရ
တော့သည်။

မော်လီသည် ရစ်လုံးတစ်လုံး ပြည့်သွားပြီဖြစ်၍ ရစ်လုံးအသစ်တစ်လုံး
ယူကာ သိုးမွေးချည်ကို ရစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သိုးမွေးချည်ရစ်ရာမှ ရုတ်တရက်
ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် တံခါးဝမှ လှုပ်ရှားသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ “ဒေါက်...
ဒေါက်... ဒေါက်” တံခါးခေါက်သံ သုံးချက် ကြားရသည်။ မော်လီသည် ရစ်လုံးကို
အသာချထားလိုက်ပြီး တံခါးဝသို့ လျှောက်သွားသည်။

‘ဝင်ခဲ့လေ’ ဟု ပြောကာ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ အနွေးထည် အထပ်ထပ် ဝတ်ထားသော စားတော်ကဲ အင်နီသည်
အခန်းတွင်းသို့ လှစ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ထိုနောက် တံခါးကို အမြန်ပြန်ပိတ်လိုက်
သည်။

အင်နီသည် လည်ပင်းသာမက ဦးခေါင်းပါ လုံသော အနွေးထည်များကို
အထပ်ထပ် ဝတ်ထားသည်။ နှာခေါင်းမှာ အအေးဒဏ်ကြောင့် နီတွတ်နေသည်။
အင်နီသည် မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို မျက်လုံး ဝေကြည့်လိုက်
သည်။

ထိုအခိုက်တွင် မော်လီက-

‘မင်္ဂလာညပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒေါ်ဒေါ် လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မမျှော်လင့်ဘူး။
ကဲ... ကဲ အဝတ်တွေ ချွတ်လိုက်ပါဦး။ နွေးသွားအောင် မီးကင်လိုက်ဦးလေ။
အပြင်ဘက်က အေးက အေးပါဘိသနဲ့’ ဟု ပြောရာ၊ အင်နီက-

‘ဟုတ်တယ် မော်လီရေ၊ နာမိစစ်သားတွေက ဆောင်းရာသီ စောစောကျ
အောင် ခေါ်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒေါ်ဒေါ် ဖေဖေ ပြောလေ့ပြောထ ရှိပါတယ်။ စစ်က
ရာသီဥတုဆိုးကို ခေါ်လာတယ်ဆိုလား။ ရာသီဥတုဆိုးက စစ်ကို ခေါ်လာတယ်
ဆိုလား။ တယ်တောင် မမှတ်မိတော့ဘူး’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မော်လီက-

‘ကဲပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ အဝတ်တွေ ချွတ်လိုက်ပါဦး။ လာပါ၊ မီးလင်းဖိုနားကို
လာပါ’ ဟု ပြောရာ၊ အင်နီက အရေးကြီးလှသော အမူအရာဖြင့်-

‘အဝတ်တွေ မချွတ်တော့ဘူးကွယ်။ သူတို့ ရောက်လာကြတော့မယ်’
ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ဘယ်သူတွေ လာမှာလဲ ဒေါ်ဒေါ်’

‘မြို့တော်ဝန်မင်းရယ်၊ ဒေါက်တာဝင်းတားရယ်။ ပြီးတော့ မစ္စတာအင်ဒါ
ရဲ့ သားနှစ်ယောက်ရယ် ရောက်လာကြလိမ့်မယ်’

‘ဒီကို ရောက်လာကြလိမ့်မယ် ဟုတ်လား ဒေါ်ဒေါ်။ ဘာကိစ္စကြောင့်
ဒီကို ရောက်လာကြမှာလဲ’

အင်နီလည်း ဝှက်ယူလာခဲ့သော မုန့်ထုပ်လေးကို မော်လီအား ကမ်းပေး
ရင်း-

‘ရှေ့... ရှေ့၊ ကာနယ်ရဲ့ ပန်းကန်ထဲက ဒေါ်ဒေါ် တိတ်တိတ်ခိုးလာခဲ့
တာ။ အသားညှပ်ထားတဲ့ မုန့်တွေပဲ။ စားလိုက်ဦး... စားလိုက်ဦး’ ဟု ပြောသည်။

မော်လီလည်း မုန့်ထုပ်ကို ဖြေကာ ပလုတ်ပလောင်း စားရင်း-

‘ဒေါ်ဒေါ် ဒီမုန့်တွေ ရသလားဟင်’ ဟု မေးရာ၊ အင်နီက-

‘ဒေါ်ဒေါ်က ထမင်းချက်ပဲ မော်လီရဲ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒီတော့ ဒီမုန့်တွေ
နည်းနည်းပါးပါးတော့ အမြဲလိုလို ရတာပေါ့’ ဟု ပြောသည်။

‘သူတို့က ဘယ်တော့ ရောက်လာကြမှာလဲ ဒေါ်ဒေါ်’

အင်နီလည်း နှာခေါင်းကို အသာတွန့်လိုက်ရာမှ-

‘သူတို့ အခုတင်ပဲ ရောက်လာကြလိမ့်မယ် မော်လီ။ မစ္စတာအင်ဒါရဲ့
သားနှစ်ယောက်က ဒီညပဲ အင်္ဂလန်ကို ထွက်ပြေးကြလိမ့်မယ်။ အခု လောလော
ဆယ်မှာတော့ သူတို့ ပုန်းနေကြတယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘ဪ... သူတို့ ပုန်းနေကြတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလို ပုန်းနေကြရတာလဲ
ဒေါ်ဒေါ်’

‘ဒီနေ့မှာပဲ သူတို့ရဲ့ ညီလေး ဂျက် ဟာ မော်တော်ကား တစ်စင်းကို
သွားဖျက်ဆီးတဲ့အတွက် ပစ်သတ်ခံရတယ်။ နာဖိစစ်သားတွေက ဂျက်ရဲ့ ဆွေမျိုး
ရင်းချာတွေကို အခု လိုက်ဖမ်းနေကြတယ်။ တကယ်လို့ ဖမ်းမိသွားရင် ဘယ်လို
လုပ်ကြမယ်ဆိုတာ မော်လီ သိတယ် မဟုတ်လား’

ထိုအခါ မော်လီက-

‘သိတာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ သိပ်သိတာပေါ့’ ဟု ပြောပြီး-

‘ထိုင်ပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ထိုင်ပါ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘မထိုင်တော့ပါဘူးကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်မှာ ထိုင်နေဖို့ အချိန်မရှိသေးပါဘူး။ ဒီမှာ အခြေအနေကောင်းတဲ့အကြောင်း ဝန်မင်းဆီကို ပြန်ပြီး ပြောပြဦးမယ်’

‘ဒေါ်ဒေါ် ဒီကိုလာတာ တစ်ယောက်ယောက်များ မြင်သွားသေးသလား’
ထိုအခါ အင်နီက ဂုဏ်ယူသော အမူအရာဖြင့် ပြုံးလိုက်ရင်း-

‘တစ်ယောက်မှ မမြင်ပါဘူးကွယ်။ ဒေါ်ဒေါ်က ပုန်းလျှိုးဝှက်လျှိုး လုပ်ရ တဲ့ အလုပ်မှာ ဇော်ဆွဲပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မော်လီက-

‘ဒါထက် မြို့တော်ဝန်မင်းက စံအိမ်တော်က ဘယ်လို ထွက်လာမလဲ ဒေါ်ဒေါ်’ ဟု မေးရာ၊ အင်နီက ရယ်မောရင်း-

‘ဂျိုးဇက်က ဝန်မင်း အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပြီး ဝန်မင်းရဲ့ ခုတင်မှာ သွား အိပ်နေတယ်လေ။ ဝန်ကတော်ကြီးနဲ့ တစ်ခုတင်တည်းပေါ့’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် ထပ်မံ ရယ်မောရင်း-

‘အင်း... ဂျိုးဇက်တော့ ဝန်ကတော်ကြီးဘေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ကုပ်နေရ မှာပဲ’ ဟု ထပ်ပြောသည်။

‘အင်္ဂလန်ကို ရွက်လွှင့်သွားရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီည ရာသီဥတုဟာ သိပ်ကို ဆိုးတာပဲနော်’

‘ပစ်သတ်ခံရတာထက်တော့ ကောင်းသေးတာပေါ့ကွယ်’

ထိုအခါ မော်လီက ‘ဒါလည်း ဟုတ်တာပါပဲလေ’ ဟု ပြောပြီး-

‘ဒါထက် မြို့တော်ဝန်မင်းက ဒီကို ဘာကြောင့်လာမှာလဲဟင်’ ဟု မေး လိုက်ရာ၊ အင်နီက-

‘ဒါတော့ ဒေါ်ဒေါ်လည်း မသိပါဘူးကွယ်။ မစွတာအင်ဒါရဲ့ သား နှစ် ယောက်နဲ့ စကားပြောချင်တယ် ဆိုတာပဲ။ ကိုင်း... ကိုင်း ဒေါ်ဒေါ် သွားလိုက်ဦး မယ်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ဒေါ် ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘သူတို့ ဘယ်တော့လောက် ရောက်လာကြမလဲ ဒေါ်ဒေါ်’

‘နာရီဝက်၊ အလွန်ဆုံး လေးဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ရောက်လာကြလိမ့် မယ်။ သူတို့မရောက်ခင် မော်လီဆီကို ဒေါ်ဒေါ် အရင်လာခဲ့ပါ့မယ်။ အရွယ်တော် တစ်ဆိတ် ဟိုင်းနေတဲ့ ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကမှ အရေး စိုက် ဂရုထားမနေကြပါဘူးကွယ်’

ထို့နောက် အင်နီသည် တံခါးပေါက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ဤသို့ လျှောက်သွားရာမှ လမ်းတစ်ဝက်တွင် ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ ရပ်ကာ-

‘ဒေါ်ဒေါ် သိပ်ကြီးတော့ အရွယ် မဟိုင်းသေးပါဘူးနော်’ ဟု ပြောသည်။
ထို့နောက် အင်နီလည်း တံခါးပေါက်မှ ထွက်သွားသည်။ တံခါးပေါက်ကိုလည်း
တွန်းပိတ်သွားခဲ့သည်။

မော်လီသည် ထိုင်ပြီး အတန်ကြာအောင် သိုးမွေး ထိုင်ထိုးနေသည်။
ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ထကာ မီးလင်းဖိုအပါးသို့ လျှောက်သွားသည်။ မီးတောက်
အားကောင်းလာရန် ဆွပေးလိုက်သည်။ မီးတောက်သည် မော်လီ၏ မျက်နှာပြင်
ကို ဟပ်နေသည်။

မော်လီလည်း မီးခဲများကို ဆွပေးနေရာမှ မီးလင်းဖိုထဲသို့ ကျောက်မီးသွေး
အနည်းငယ် ထပ်ထည့်လိုက်ပြီး မီးလင်းဖို တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မော်လီသည် ကုလားထိုင်ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သို့သော်
ကုလားထိုင်ရှိရာသို့ မော်လီ မရောက်ခင် အပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာ
ပြန်သည်။

မော်လီလည်း တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားရင်း-

“ဒေါ်ဒေါ် ဘာများကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ပြန်လာသလဲ မသိဘူး” ဟု ရေရွတ်လိုက်
သည်။

လူသွားစကြိုလမ်းလေးကို ဖြတ်ပြီး အပြင်တံခါးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ
မော်လီက-

‘ဘာလိုချင်ပါသလဲ’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ အပြင်ဘက်မှ ယောက်ျားတစ်ယောက်အသံ ပေါ်လာသည်။
မော်လီက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရာ-

‘ဒုက္ခပေးချင်လို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဒုက္ခပေးဖို့ ကျွန်တော် လာ
တာ မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု ပြောသည်။

မော်လီလည်း အခန်းတွင်းသို့ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ် ပြန်လာခဲ့ရာ၊
လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာလည်း ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းပြီး တစ်လှမ်း လှမ်းဝင်လာသည်။
မော်လီက ကြောက်အားလန့်အားဖြင့်-

‘ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ရှင် ဘာလိုချင်လို့လဲ။ ရှင် ဒီအိမ်ထဲကို ဝင်မလာပါနဲ့။

ရှင် ဘာလိုချင်လဲ’ ဟု တတွတ်တွတ် ပြောသည်။

လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် မီးခိုးရောင် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်
ထားသည်။ အခန်းတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းဝင်ရင်း စစ်ခမောက်ကြီးကို ချွတ်
လိုက်သည်။ ထို့နောက် တောင်းပန်သော အမှုအရာဖြင့်-

‘ကျွန်တော် အထဲကို ဝင်ပါရစေဗျာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘာမှ ဒုက္ခ မပေးပါဘူး’ ဟု ပြောရာ၊ မော်လီက-

‘ဒါဖြင့် ရှင် ဘာလိုချင်တာလဲ’ ဟု ထပ်မေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ၏ နောက်ဘက်ရှိ တံခါးကို သွားပိတ် လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား စကားပြောတာ ကို ကျွန်တော် နားထောင်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လိုချင်တာက ဒါပါပဲဗျာ’ဟု ပြောသည်။

‘ရှင်က ကျွန်မကို အကျပ်ကိုင်နေတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး မရယ်။ ခင်ဗျားအပါးမှာ ခဏကလေးနေပြီး ကျွန်တော် ပြန်ထွက်သွားမှာပါ’

‘ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မအပါးမှာ ခဏကလေး နေချင်တာလဲ’

‘ဘာကြောင့် ဒီလိုနေချင်တာလဲဆိုတာကို ခင်ဗျား နားလည်နိုင်ပါ့မလား။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ပြောတာကိုကော ခင်ဗျား ယုံကြည်ပါ့မလား။ ကျွန်တော်တို့ ဒီစစ်ကြီးအကြောင်းကို ခဏလေးလောက် မေ့မထားနိုင်ဘူးလားဟင်။ ခဏကလေး ပါ။ မကြာစေရပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျား လူသားအချင်းချင်းလို ခဏတစ်ဖြုတ် လောက် စကားစမြည် မပြောနိုင်ဘူးလား’

ထိုအခါ မော်လီသည် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာကို အချိန်ကြာကြာ စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မော်လီ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံသည် ပြုံးယောင်သန်းပြီး-

‘ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ရှင် မသိဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘ခင်ဗျားကို မြို့ထဲမှာ ကျွန်တော် တွေ့တွေ့နေပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ အလွန် ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် စကားစမြည် ပြောချင်နေပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

မော်လီသည် ပြုံးမြဲ ပြုံးနေရာမှ သိမ်မွေ့ညင်သာသော အသံဖြင့်-

‘ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ရှင် မသိပါဘူးလေ’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် ကုလားထိုင်ပေါ် အသာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ လက်ဖတင်နှင့် တွန်တာသည် ကလေးတစ်ယောက်လို မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ စိတ်ရှုပ်နေသည့် အသွင်လည်း ပေါ်နေသည်။

မော်လီက အလွန်တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့်-

‘ဘာကြောင့် ရှင် ဒီကိုလာတာလဲ။ ဪ... ကိစ္စက ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ ရှင်ဟာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် ဖြစ်နေတယ်။ အဖော်လိုနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မဆီကို လာတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် နှုတ်ခမ်းကို ပြင်လိုက်ပြီးနောက် အလွန် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်-

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား နားလည်တယ်။ ခင်ဗျား နားလည်လိမ့်မယ်လို့ လည်း ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား နားလည်လာလိမ့်မယ်လို့လည်း ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ၏ နှုတ်ဖျားမှ စကားများ ပွင့်အန်ထွက် လာသည်။

‘တကယ်ပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် ဖြစ်နေပါတယ်။ အဖော်ကင်းမဲ့နေပါတယ်။ အဖော်လိုချင်လွန်းလို့ ဖျားမတတ် နာမတတ် တောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဪ... တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေပြီး မုန်းတီးမှုတွေ ပြည့်လျှံနေတဲ့ကြားထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ အဖော်ကင်းမဲ့နေပါတယ်ဗျာ’ ဟု ပြောရာ မှ တောင်းပန်သော အမူအရာဖြင့်-

‘ဒီမှာ မရယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ခဏတစ်ဖြုတ်လောက် စကားစမြည် မပြောနိုင်ဘူးလားဗျာ’ ဟု ပြောသည်။

မော်လီသည် သိုးမွေးထိုးအပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှေ့ တူရုရှီ တံခါးပေါက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်-

‘ဒါဖြင့် ခဏတစ်ဖြုတ်လောက် ထိုင်ပါ လက်ဖတင်နှင့်။ ဒါပေမဲ့ ဆယ့်ငါး မိနစ်ထက်တော့ ပိုမကြာပါစေနဲ့’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် မော်လီသည် တံခါးပေါက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန် သည်။ ထိုအခိုက်တွင် “ဖြောက်” ခနဲ အသံမြည်သွားသည်။ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ လည်း တစ်ကိုယ်လုံး အကြောအခြင် ဆိုင်းသွားရာမှ-

‘ဒီမှာ တစ်ယောက်ယောက်များ ရှိသလား’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ မော်လီက- ‘ဟင့်အင်း တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှာတော့ မိုးပွင့်တွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ခဲနေတယ်လေ။ ဒီမိုးပွင့်တွေကို တွန်းချပေးမယ့် လူလည်း ကျွန်မမှာ ရှိတော့တာမှ မဟုတ်တာ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက သိမ်မွေ့ ပျော့ပျောင်းသောအသံဖြင့်-

‘ဒါဖြင့် ဘယ်သူလုပ်လိုက်တာလဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခဲ့တာလား’
ဟု မေးသည်။

မော်လီလည်း အဝေးသို့ ငေးမောကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်’ ဟုလည်း ပြောသည်။

လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် အသာ ထိုင်ချ
လိုက်သည်။

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ’ ဟုလည်း ပြောသည်။

အတန်ကြာသောအခါ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား အိမ်
ခေါင်မိုးက မိုးပွင့်တွေကို ကျွန်တော် တွန်းချပေးပါရစေ’ ဟု ပြောရာ၊ မော်လီက-

‘မလိုပါဘူးရှင်၊ မလိုပါဘူး’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာကြောင့်လဲဗျာ’

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြို့သူမြို့သားတွေက ရှင်နဲ့ အပေါင်းအသင်း
လုပ်နေတယ်လို့ ထင်နေကြမှာပေါ့။ ဒီလို ထင်နေကြတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မြို့သူ
မြို့သားတွေက ကျွန်မကို ဝိုင်းပယ်ကြမှာပေါ့။ ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ဘဲ
ရှောင်ကြမှာပေါ့။ ဒီလို ဝိုင်းပယ်ခံရမှာကို ကျွန်မ မလိုလားပါဘူးရှင်’

‘ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘော
ပေါက်ပါပြီဗျာ။ ခင်ဗျားတို့အားလုံးပဲ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကို မုန်းတီးနေကြပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်
ပါရစေ’

ထိုအခါ မော်လီလည်း ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် အတင်းထိန်းချုပ်ထားလိုက်
ရသည်။ မော်လီ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ရက်စက်နာကြည်းသော အရိပ်အယောင်
များ အနည်းငယ် ယှက်သန်းလာသည်။ မော်လီက-

‘ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မဆီက ခွင့်တောင်းနေရလဲ။ ရှင်တို့က စစ်နိုင်သူ
တွေပဲ။ ရှင်လူတွေဟာ သူတို့ လိုချင်တာကို တောင်းမနေတတ်ကြပါဘူး။ လိုချင်
တာ မှန်သမျှ အတင်းယူသွားကြတာချည်းပဲ’ ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ လက်ဖတင်နှင့်
တွန်တာက-

‘ဒါမျိုးကို ကျွန်တော် မလိုလားပါဘူး။ ကျွန်တော် လိုချင်တာ ဒီနည်းမျိုး
မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

မော်လီသည် ခပ်သောသော ရယ်လိုက်သည်။ မော်လီ၏ ရယ်သံတွင် ရက်စက် နာကြည်းမှု အရိပ်အယောင် ရောစွက်နေသည်။ မော်လီက-

‘ရှင်က ရှင်ကို ကျွန်မ သဘောကျစေချင်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်ပါသလား လက်ဖတင်နှင့်’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ’ ဟု ခပ်ရိုးရိုး ဖွင့်ပြောသည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကို အသာမော့လိုက်ကာ-

‘ခင်ဗျားဟာ သိပ်လှတာပဲဗျာ။ ပြီးတော့ ဆွဲဆောင်မှုလည်း အပြည့်ရှိ တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဆံပင်က ရွှေရောင်လှလှလေးနော်။ ကျွန်တော်ဖြင့်လေ မိန်းမ ချောချောလေးတွေရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ချစ်ခင် ကြင်နာမှုလေးတွေ မတွေ့ရတာ သိပ်ကို အချိန်ကြာနေပါပြီဗျာ’ ဟု ပြောသည်။

‘ဪ... ဒါဖြင့် ရှင်က ကျွန်မ မျက်နှာပေါ်မှာတော့ ချစ်ခင် ကြင်နာမှု ကရုဏာလေးတွေ တွေ့ရလို့လား’

လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် မော်လီ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကြာ ကြီး ကြည့်ပြီးနောက်-

‘ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ချစ်ခင် ကြင်နာမှုလေးတွေ ကျွန်တော် တွေ့ချင် ပါတယ်ဗျာ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

မော်လီက အသာမျက်လွှာချကာ-

‘လက်ဖတင်နှင့်၊ ရှင်က ကျွန်မကို ချစ်ရေးဆိုနေတာလား’ ဟု မေးလိုက် သည်။

လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက ခပ်ကြောင်ကြောင် အမူအရာဖြင့်-

‘ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား သဘောကျစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ခင်မင်စေချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာလည်း ချစ်ခင် ကြင်နာမှုလေးတွေ ကို ကျွန်တော် တွေ့ချင်ပါတယ်။ လမ်းမပေါ်မှာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မကြာ မကြာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီလို တွေ့တဲ့အခါအတိုင်း ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားကို တမေ့တမော ငေးကြည့်နေမိပါတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို အနှောင့်အယှက် မပေးရဘူးလို့လည်း စစ်သားတွေကို ကျွန်တော် အမိန့်ပေးထားခဲ့ပါတယ်။ ဒီမှာ... မ။ ခင်ဗျား အနှောင့်အယှက် မခံရပါဘူးနော်’ ဟု ပြောရာ၊ မော်လီက-

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အနှောင့်အယှက် မခံရပါဘူး။ ဒီအတွက် ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ရှင်’ ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ၏ နှုတ်ဖျားမှ စကားများ ပွင့်အန်ထွက်လာပြန်သည်။

‘ကျွန်တော်လေ ခင်ဗျားအတွက် ကဗျာတစ်ပုဒ်တောင် စပ်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကဗျာကို ခင်ဗျား နားထောင်မလားဟင်’ ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ မော်လီက ခနဲတဲ့တဲ့ အမူအရာဖြင့်-

‘ရှင်က မကြာခင် ပြန်သွားရတော့မှာနော်။ ရှင်ကဗျာက ကဗျာရှည်ကြီးလား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘ကဗျာရှည်ကြီး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကဗျာတိုလေးပါ။ ကဗျာတစ်ပုဒ်တည်းပါ’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် အတွင်းအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်လေး တစ်ခုကို နှိုက်ထုတ်လိုက်သည်။ ထို စာရွက်ခေါက်လေးကို ဖြန့်ပြီး မော်လီကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

မော်လီသည် စာရွက်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် မီးအိမ်အနီးသို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်မှန်ကို ကောက်တပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး ဖတ်လိုက်သည်။

ညို့ငင်ဖမ်းဆောင်၊ ငါ့ကိုနှောင်၍
သည်းခေါင်နှလုံး၊ ဝိတိဖုံးအောင်
ခြိမ့်အုန်းရွာရွန်း၊ ချစ်မိုးသွန်းသည်
မျက်ဝန်းထဲက၊ နက်ရှိုင်းလှသော
ပြာစွ ကောင်းကင်ပေတကား။

မော်လီသည် ကဗျာစာရွက်ကို ပြန်ခေါက်လိုက်ပြီးနောက် ပေါင်ပေါ် အသာတင်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက်-

‘လက်ဖတင်နှင့်၊ ဒီကဗျာကို ရှင်ကိုယ်တိုင် စပ်တာလား’
‘ဟုတ်ပါတယ်’

မော်လီက အနည်းငယ် အထင်သေးသော အမူအရာဖြင့်-

‘ကျွန်မအတွက် ရှင်ကိုယ်တိုင် စပ်ထားတာနော်’ ဟု ထပ်မေးရာ၊ လက်ဖတင် နှင့် တွန်တာက မလုံမလဲ အမူအရာဖြင့်-

‘ဟုတ်ပါတယ်’ ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ မော်လီက ပြုံးပြီး လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာကို တည့်တည့်ကြီး စိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက်-

'ဒီကဗျာကို ရှင်ကိုယ်တိုင် စပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား လက်ဖတင်နှင့်' ဟု မေးလိုက်သည်။

လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာလည်း အလိမ်မိသွားသော ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှက်ပြုံး ပြုံးရင်း-

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး' ဟု ပြောသည်။

'ခါဖြင့် ဒီကဗျာကို ဘယ်သူစပ်တယ်ဆိုတာကော ရှင် သိပါသလား'

'သိပါတယ်ဗျာ၊ ဂျာမန်စာဆိုတော်ကြီး ဟိန်း စပ်ခဲ့တဲ့ ကဗျာလေးပါ။

ကျွန်တော်လေ စာဆိုတော်ကြီးဟိန်းရဲ့ ကဗျာတွေကို သိသဘောကျတာပဲ'

ထို့နောက် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် ရှက်သွားဟန်ဖြင့် အရှက်ပြေရယ်လိုက်ရာ၊ မော်လီလည်း ရောပြီး ရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ရုတ်တရက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

ထိုသို့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေရာမှ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် ချမ်းမြေ့ကြည်နူးခြင်းသည် ပေါ်ထင်လာသည်။ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

'ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်တွေက ပြောတယ်။ မင်းတို့ကို လူထုက ချစ်ခင်ကြလိမ့်မယ်တဲ့။ မင်းတို့ကို လူထုက လေးစား ချီးကျူးလိမ့်မယ်တဲ့။ တကယ် လက်တွေ့မှာတော့ လူထုက ဒီလို သဘောမထားကြပါဘူးဗျာ။ လူထုက ကျွန်တော်တို့ကို မုန်းတီးနေကြပါတယ်' ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုသောအားဖြင့်-

'ခင်ဗျားဟာ သိပ်လှတာပဲဗျာ။ ကြည်သာရွှင်ပျ ရယ်မောရတာလေးလိုပဲ ခင်ဗျားဟာ သိပ်လှပါတယ်' ဟု ပြောရာ၊ မော်လီက-

'လက်ဖတင်နှင့်၊ ရှင်က ကျွန်မကို ချစ်ရေးဆိုနေပြန်ပြီလား။ မကြာခင်ပဲ ရှင် ပြန်သွားရတော့မှာပါ' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

'ခင်ဗျားကို ချစ်ရေးဆိုတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်အဖို့ အချစ်ဟာ လိုအပ်ပါတယ်။ အချစ်မရှိရင် ဒီလူဟာ လူသေနဲ့ မခြားပါဘူးဗျာ။ ဒီလူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အတွင်းပိုင်းတွေဟာ တွန့်လိမ် ကောက်ကျွေးနေပြီး ဒီလူရဲ့ ရင်တွင်းကလည်း ညှိုးခမ်းခြောက်သွေ့နေပါတယ်။ ဒီမှာ... မရယ်။

ကျွန်တော်ဟာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် ဖြစ်နေပါတယ်ဗျာ။ အဖော်မဲ့နေ ပါတယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။

မော်လီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ အသာထလိုက်သည်။ တံခါးပေါက်ရှိရာ သို့ တုန်လှုပ် ချောက်ချားသော အသွင်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မီးလင်းဖိုရီရာ ပြန်လျှောက်လာသည်။

မော်လီ၏ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း တင်းမာလာသည်။ မျက်လုံးအစုံ သည် မတော်မတရားမှုအတွက် ဒဏ်ခတ်လိုသောအသွင် တဖြည်းဖြည်း ပေါ်ထင် လာသည်။ ထို့နောက်-

'လက်ဖတင်နှင့်၊ ရှင်က ကျွန်မနဲ့ အချစ်ပလူးချင်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား' ဟု မေးလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်ပြောတာ ဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ဒီလို ပြောလိုက်တာလဲဗျာ'

မော်လီက ရက်စက်နာကြည်းသော အသွင်ဖြင့်-

'ရှင် စိတ်ပျက်သွားအောင်လို့ ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ အိမ်ထောင်သည် တစ်ဦးပါ။ ကျွန်မယောက်ျားကတော့ ဆုံးသွားပါပြီ။ ကိုင်း ဒီလောက်ဆိုရှင် ရှင် သိလောက်ပြီပေါ့။ ကျွန်မဟာ အပျို နုနုထွတ်ထွတ်လေး မဟုတ်ပါဘူး' ဟု ပြောသည်။

'ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား နှစ်သက် သဘောကျစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လိုချင်တာက ဒီလောက်ပါပဲ'

'ကျွန်မ သိပါတယ်ရှင်။ ရှင်က ယဉ်ကျေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အချစ်ပလူးကြတဲ့ အခါမှာ တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် ချစ်နေကြရမယ်။ ဒါမှ အချစ်ပလူးရတဲ့ အရသာထူးကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားနိုင်မယ်။ အချစ်ပလူးရတာဟာလည်း ကြည်နူးနှစ်သိမ့်စရာ ကောင်းမယ် ဆိုတဲ့ အချက်တွေကို ရှင် သိထားတယ် မဟုတ်လား'

'ခင်ဗျား ဒီလို မပြောလိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျား ဒီလို မပြော လိုက်ပါနဲ့'

မော်လီသည် တံခါးပေါက်ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်-

'လက်ဖတင်နှင့်၊ ကျွန်မတို့ဟာ စစ်ရှုံးသွားတဲ့ လူတွေပါ။ ကျွန်မတို့ရဲ့ စားနပ်ရိက္ခာအားလုံးကိုလည်း ရှင်တို့ သိမ်းသွားပါပြီ။ ကျွန်မလည်း စားစရာမရှိ

လို့ ငတ်ပြတ်နေပါပြီ။ တကယ်လို့ ရှင်က ကျွန်မကို စားစရာပေးမယ်ဆိုရင် ရှင်ကို ကျွန်မ ကြိုက်ပါ့မယ်' ဟု ပြောသည်။

'ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ'

'လက်ဖတင်နင်၊ ဒီလိုပြောတဲ့အတွက် ရှင် စိတ်ပျက် ရွံရှာသွားသလား။

ဒီလို ကျွန်မ ပြောတာဟာ ရှင် စိတ်ပျက် ရွံရှာသွားအောင် ပြောတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မရဲ့ ကြေးကတော့ ဝက်အူချောင်း နှစ်ချောင်း ထဲရယ်ပါ'

'ခင်ဗျား ဒီလို မပြောပါနဲ့ဗျာ'

'လက်ဖတင်နင်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းက ရှင်တို့ အမျိုးသမီးတွေကော ဘယ်လို ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြသလဲ။ ကြက်ဥတစ်လုံး၊ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ် ပေးရုံလောက်နဲ့ ရှင်တို့ အမျိုးသမီးတွေကို စိတ်တိုင်းကျ ရွေးပြီး ပျော်ပါးနိုင်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီမှာ လက်ဖတင်နင်၊ ရှင်က ဘာတစ်ခုမှ မပေးဘဲ ကျွန်မကို ပျော်ပါးချင်တာလား။ ကျွန်မ တောင်းတဲ့ကြေးက သိပ်များနေလို့လား'

'ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကို အချိန်ကြာကြာ အရူးလုပ်ခဲ့တာပဲ။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းနေပါတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟင်။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို မုန်းမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဖျော်ကိုး ထင်မှားမိခဲ့တယ်'

'မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကို ကျွန်မ မမုန်းပါဘူး။ အခု ကျွန်မ ငတ်ပြတ်နေပါတယ်။ ဒီတော့ ရှင်ကို ကျွန်မ မုန်းတယ်'

ထိုအခါ လက်ဖတင်နင်တွန်တာက-

'ခင်ဗျား အလိုရှိတာကို ကျွန်တော် ပေးပါ့မယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့' ဟု ပြောစဉ် မော်လီက ရုတ်တရက် ကြားဖြတ်ပြီး-

'ရှင်က အချစ်တော့ ပလူးချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြည့်တန်ဆာ တစ်ဦးနဲ့ ပျော်ပါးရတယ်လို့ သဘောမထားချင်ဘူးပေါ့။ ဒီတော့ အခုကိစ္စကို နားဝင်ချိုမယ့် အခြား အမည်တစ်ခုခုနဲ့ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းစေချင်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား၊ ရှင် ပြောချင်တာက ဒါပဲ မဟုတ်လား' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နင်တွန်တာက-

'ကျွန်တော် ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မသိတော့ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ လေသံမှာ မုန်းတီးရွံရှာမှုတွေ အပြည့်ပါနေပါတယ်' ဟု ပြောသည်။
မော်လီလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ငတ်ပြတ်နေရတဲ့ ဒုက္ခဟာ မကောင်းပါဘူးရှင်။ ငတ်ပြတ်နေတဲ့လူအဖို့ ဝက်အူချောင်းကောင်းကောင်း နှစ်ချောင်းဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တန်ဖိုးအရှိဆုံးပစ္စည်း ဖြစ်ပါတယ်’

‘ဒီအကြောင်းတွေ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောစမ်းပါနဲ့’

‘ဘာကြောင့် ဒီအကြောင်းတွေကို မပြောဘဲ နေရမှာလဲရှင်ရယ်။ ဒါဟာ တကယ့် အဖြစ်အပျက် အမှန်တွေပါ’

‘ဒါတွေဟာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်အမှန် မဟုတ်ဘူး။ တကယ့် အဖြစ် အပျက်အမှန် မဟုတ်နိုင်ဘူးဗျာ’

မော်လီသည် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာကို အတန်ကြာအောင် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ မော်လီ၏ မျက်လုံးအစုံသည် မိမိပေါင်ကို ငေးကြည့်နေရှာသည်။ ထို့နောက်-

‘မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေဟာ အမှန်မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ကို ကျွန်မ မမုန်းပါဘူး။ ကျွန်မလည်းပဲ အဖော်မဲ့နေပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် ဖြစ်နေပါတယ်။ မိုးပွင့်တွေကလည်း အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ကို သည်းသည်းထန်ထန် ကျနေပါတယ်ရှင်’ ဟု ပြောသည်။

လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ မော်လီအပါးသို့ လျှောက် သွားသည်။ မော်လီ၏ လက်တစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တယုတယ ကိုင်သည်။ ထို့နောက် ညင်သာပျော့ပျောင်းသော အသံဖြင့်-

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ လက်ဖတင်နှင့် တစ်ယောက်ပါ။ ဒီမြို့ရွာဒေသကို ကျွန်တော့် ဆန္ဒအလျောက် လာခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားကလည်း ကျွန်တော့်ကို ရန်သူလို သဘောမထားပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ် လူသား တစ် ယောက်ပါ။ စစ်နိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်လို သဘောမထားပါဘူးဗျာ’ ဟု ပြောသည်။

မော်လီလည်း လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ၏ လက်ကို လက်ချောင်းလေးများ နှင့် ချိတ်ကာ အတန်ကြာမျှ နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ညင်သာ ပျော့ပျောင်းသော အသံဖြင့်-

‘ကျွန်မ သိပါတယ် ရှင်ရယ်။ ကျွန်မ သိပါတယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘အခုလို နေ့မြင် ညပျောက် သတ်ဖြတ် သေကျေနေတဲ့အခါမျိုးမှာ ကျွန်တော် တို့ဟာ အသက်ရှင်တဲ့လူတွေ ခံစားရတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုးတွေကို ခံစားခွင့်တော့ နည်းနည်းပါးပါး ရှိပါသေးတယ်ဗျာ’

မော်လီလည်း လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ၏ ပါးပြင်ကို လက်ဝါးနုနုဖြင့် အတန်ကြာအောင် ပွတ်နေသည်။ ထို့နောက်-

‘ဟုတ်ပါတယ် ရှင်ရယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ပေးပါ့မယ်ဗျာ။ အခုလိုနေမြင် ညပျောက် သတ်ဖြတ်သေကျနေတဲ့အခါမျိုးမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ အသက်ရှင်တဲ့ လူတွေ ခံစားရတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုးတွေကို ခံစားခွင့်တော့ နည်းနည်းပါးပါး ရှိပါသေးတယ်ဗျာ’

ထို့နောက် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် မော်လီ၏ ပခုံးပေါ်သို့ အသာလက်တင်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် မော်လီ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ရုတ်တရက် တောင့်တင်းသွားသည်။ မော်လီ၏ မျက်လုံးအစုံသည်လည်း ပြူးကျယ်သွားသည်။ မော်လီသည် တစ်စုံတစ်ခုသော မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရဘိသကဲ့သို့ ရှေ့တူရူသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် မော်လီ၏ ပခုံးပေါ် တင်ထားသော လက်ကို အသာရုပ်လိုက်ပြီး-

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ’ ဟု မေးသည်။ မော်လီ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ရှေ့တူရူသို့သာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မည်သည့်စကားမှ မပြော။ ထို့ကြောင့် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘ဘာဖြစ်တာလဲဟင်’ ဟု ထပ်မေးသည်။

မော်လီသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော အသံဖြင့်-

‘ကျွန်မလေ သူ့ကို အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပေးရတယ်။ အဲဒီအခါက သူဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် ကျောင်းသွားရမယ့် ကလေးလေးကျနေတာပဲ။ ကြောက်နေတယ်။ တုန်လှုပ်နေတယ်။ ကျွန်မက သူ့ရဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကို တပ်ပေးတယ်။ ကျွန်မက သူ့ကိုလည်း စိတ်နှလုံးသက်သာရာရအောင် အားပေး ဖြေသိမ့်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဘယ်လိုမှ စိတ်နှလုံး သက်သာရာ မရရှာပါဘူး။ သူလေ သိပ်ကို ကြောက်နေရှာတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

‘ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေတာလဲဟင်’ ဟု မေးလိုက်သည်။

မော်လီသည် မိမိ ပြန်ပြောနေသည့် အဖြစ်အပျက်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်နေရသည့်အသွင် ပေါ်ထင်နေသည်။

‘ဘာကြောင့်များ သူတို့က သူ့ကို အိမ်ပြန်ခွင့် မပေးကြသလဲ မသိပါဘူး ရှင်။ သူလေ သိပ်ကို စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရှာတယ်။ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတာ

လည်း သူ သိရာဟန် မတူပါဘူး။ သူ ထွက်သွားရတဲ့အခါမှာလည်း သူလေ သူ ကျွန်မကို နမ်းတောင် မနမ်းသွားခဲ့ပါဘူး။ သူ သိပ်ကြောက်နေတယ်။ အို... သူ လေ သိပ်လည်း သတ္တိကောင်းတယ်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ကျောင်းသွားရမယ့် ကလေး လေး ကျနေတာပဲ' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

'သူက ခင်ဗျားရဲ့ ယောက်ျားလားဟင်' ဟု မေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ယောက်ျားပါပဲရှင်။ မြို့တော်ဝန်မင်းကို ကျွန်မ သွားတွေ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ အကူအညီမပေးနိုင်ကြပါဘူး ရှင်။ နောက်တော့ သူ့ကို ခေါ်သွားကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့ခြေလှမ်းတွေဟာ သိပ်ပြီး မမှန်တော့ပါဘူး။ ရှင်ပဲ ခေါင်းဆောင်ပြီး သူ့ကို ခေါ်သွားခဲ့တယ် မဟုတ် လားဟင်။ အဖြစ်အပျက်ဟာ ကြောက်စရာကောင်းတာထက် လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ် နေပါတယ်။ ကျွန်မဖြင့်လေ ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကို လုံးဝကို မယုံကြည် နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်မိပါတယ် ရှင်ရယ်'

ထိုအခိုက်တွင် လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာက-

'သူက ခင်ဗျားရဲ့ ယောက်ျားကိုး' ဟု ထပ်ပြောသည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက ကျွန်မရဲ့ ယောက်ျားပါ။ ဟောဒီ အိမ်လေးတစ်အိမ် လုံးဟာ အခုအခါ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေပါတယ်။ အဲဒီအခါကျမှ တကယ် ဖြစ်ခဲ့တာပါကလားလို့ ကျွန်မ ယုံမိတော့တယ်။ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှာလည်း မိုးပွင့် တွေ အထူအထပ် တင်နေပါတယ်။ အဲဒီအခါကျမှ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာပါကလား လို့ ကျွန်မ ယုံမိတော့တယ်။ မနက် မိုးသောက်ခါနီး အိပ်ရာက နိုးလာတဲ့အခါမှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ နှစ်ယောက် အိပ်ရာ ခုတင်ဟာလည်း တစ်ခြမ်းပဲ နွေးနေပါတယ်။ သူ့ အိပ်နေကျ ဘက်ကတော့ အေးစက်နေပါတယ်။ အဲဒီအခါကျမှ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာပါကလား လို့ ကျွန်မ ယုံမိတော့တယ်။ ယုံမိပါတော့တယ် ရှင်ရယ်'

လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် မော်လီ၏ ရှေ့တွင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ သည်။ မျက်နှာတွင်လည်း အလွန်အမင်း စိတ်သောက ကြုံတွေ့သောအသွင် ပေါ် ထင်နေသည်။

'မင်္ဂလာညပါ၊ ဘုရားသခင်က ခင်ဗျားကို စောင့်ရှောက်ပါစေ' ဟု ပြော သည်။ ထို့နောက်-

'ကျွန်တော် ပြန်လာရပါမလားဟင်' ဟု မေးလိုက်သည်။

မော်လီသည် နံရံများကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပြန်ပြောင်းတသ အမှတ်ရ
နေသည့် အသွင်လည်း ပေါ်လွင်နေသည်။

‘ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး’

‘ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်နော်’

‘ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး’

လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာသည် မော်လီကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်
တံခါးပေါက်မှ တိတ်ဆိတ်ညင်သာစွာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

မော်လီသည် နံရံများကို ငေးကြည့်မြဲ ငေးကြည့်နေရာမှ-

‘ဘုရားသခင် ကယ်မတော်မူလိုက်တာပဲ’ ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
အတန်ကြာအောင် ထိုင်မြဲ ထိုင်နေရင်း နံရံများကို ငေးကြည့်နေရှာသည်။

ထိုအခိုက်တွင် တံခါးသည် အသံမမြည်ဘဲ ညင်ညင်သာသာ ပွင့်သွားသည်။
အင်နီလည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ သို့သော် မော်လီသည် အင်နီကိုပင်
မြင်ပုံ မရ။

အင်နီသည် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့်-

‘တံခါးပွင့်နေပါလား’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

မော်လီသည် အင်နီဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လှည့်လိုက်သည်။ မော်လီ၏
မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်နေသည်။ မော်လီက-

‘ဪ... ဟုတ်ပါတယ်’ ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ အင်နီက-

‘တံခါးလည်း ပွင့်နေတယ်။ လူတစ်ယောက်လည်း ထွက်သွားတာ မြင်
လိုက်တယ်။ ဒေါ်ဒေါ် စိတ်ထင်တော့ စစ်သားတစ်ယောက်လို့ ထင်တာပဲ။ ဟုတ်လား’
ဟု မေးသည်။

‘ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်’

‘ဪ... ဒီကို နာဇီစစ်သားတစ်ယောက် ရောက်ခဲ့တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်’

ထိုအခါ အင်နီက ယုံမှားသံသယ ဖြစ်ဟန်ဖြင့်-

‘ဒါဖြင့် သူက ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာတဲ့’ ဟု မေးသည်။

‘ကျွန်မကို လာပြီး ချစ်ရေးဆိုတာပါ’

‘ဒီမှာ မော်လီ၊ တူမကြီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဟင်။ သူတို့နဲ့ အပေါင်း
အသင်း အဆက်အသွယ် မလုပ်ပါနဲ့၊ ကြားလား။ မစ္စတာကော်ရယ်လို သူတို့နဲ့
မပေါင်းပါနဲ့ကွယ်’

‘ကျွန်မ အပေါင်းအသင်း အဆက်အသွယ်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်’

‘ဒီမှာ မော်လီ၊ မကြာခင် ဝန်မင်း ဒီကို ရောက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ မှာ စစ်သားတွေ ရောက်လာလို့ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ရင်တော့ တူမကြီးမှာ တာဝန် ကင်းမှာ မဟုတ်ဘူး သိလား။ တူမကြီးရဲ့အပြစ် လုံးဝ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’

‘သူ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ သူ့ကိုလည်း ပြန်လာဖို့ ကျွန်မ ခွင့်မပေးခဲ့ပါဘူး’

သို့သော် အင်နီ၏ မျက်လုံးအစုံတွင်ကား ယုံမှားသံသယ ပျောက်မသွား သေး။ ယုံမှားသံသယ ရှိမြဲရှိနေသည်။

‘ကိုင်း... ဒါဖြင့် ဝန်မင်းတို့ကို လာနိုင်ပြီလို့ သွားပြောလိုက်ရမလား။ ဒီမှာ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းတယ်လို့ တူမကြီး ကတိပေးနိုင်သလား’ ဟု မေးသည်။

‘ဒီမှာ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒါထက် မြို့တော်ဝန်တို့က အခု ဘယ်မှာလဲ’

‘သူတို့ ခြံစည်းရိုး အပြင်ဘက်မှာ ပုန်းနေကြတယ် မော်လီ’

‘ဒါဖြင့် ဒီကို စိတ်ချလက်ချ လာနိုင်ပါပြီလို့ သွားသာ ပြောလိုက်ပါ ဒေါ်ဒေါ်’

ထိုအခါမှ အင်နီလည်း အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ မော်လီလည်း ထိုင်ရာ မှ ထကာ ဆံပင်ကို သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်သည်။ ထို့နောက် အသက်ဝင် လှုပ်ရှား ရန် ကြိုးစားသည့်အလား ဦးခေါင်းကို အသာယမ်းလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် လူသွားလမ်းကြားလေးမှ ခြေသံရှုပ်ရှုပ် ကြားရသည်။ ထို့နောက် ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အရပ်မြင့်မြင့် လူရွယ်နှစ်ဦး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ ကြသည်။ ထို လူရွယ်နှစ်ဦးသည် သိုးမွေးကက်ဦးထုပ်ကြီးကို ခပ်စိုက်စိုက် ဆောင်း ထားသည်။ လေဒဏ် မိုးဒဏ် ခံထားရသော အသားအရေ ရှိသည်။ သန်စွမ်း ကြံ့ခိုင်ပုံလည်း ရသည်။ အမြှာပူး နှစ်ယောက်ကဲ့သို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရုပ်ချင်းဆင် လှသည်။ ထို လူရွယ်နှစ်ဦးကား မစ္စတာအင်နာ၏ သားများဖြစ်သော ဝီအင်ဒါ နှင့် တွန်အင်ဒါတို့ ပေတည်း။

‘မင်္ဂလာညနေခင်းပါ မော်လီ။ ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကို ခင်ဗျား ကြား ပြီးရောပေါ့’

‘ကြားပြီးပါပြီ။ ဒေါ်ဒေါ်ပြောလို့ သိရပါတယ်။ ခရီးထွက်ဖို့ဆိုရင်တော့ ဒီည ရာသီဥတုဟာ သိပ်ဆိုးတာပဲနော်’

ထိုအခါ တွန်က-

‘ရာသီဥတု ကြည်လင်နေတဲ့ ညမျိုးထက် ဒီလိုညမျိုးက ထွက်ပြေးရတာ ပိုကောင်းပါတယ်။ ရာသီဥတု ကြည်လင်နေတဲ့ ညမျိုးဆိုရင် လေယာဉ်ပျံတွေက အလွယ်တကူ မြင်သွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား’ ဟု ပြောပြီး-

‘ဒါထက် မြို့တော်ဝန်မင်းက ဘာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့ချင်ရတာ လဲ မော်လီ’ ဟု မေးရာ၊ မော်လီက-

‘ဘာကြောင့် တွေ့ချင်မှန်းတော့ ကျွန်မလည်း မသိပါဘူးရှင်။ ရှင်တို့ ညီလေးအကြောင်း ကြားရပါတယ်။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာရှင်’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည် မှာ ရှက်ရွံ့နေကြဟန် ရှိသည်။ အတန်ကြာသော် တွန်က-

‘အခြားလူတွေထက်စာရင် ကျွန်တော်တို့ ကြုံတွေ့ရတဲ့ အခု အခြေအနေ အဖြစ်အပျက်တွေကို ခင်ဗျားက ပိုပြီး နားလည် သဘောပေါက်မှာပေါ့ဗျာ’ ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ မော်လီက-

‘ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်တာပေါ့ရှင်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် အင်နီသည် တံခါးပေါက်မှ ပေါ်လာသည်။ အင်နီက လေသံဖြင့်-

‘သူတို့ ဒီမှာ ရောက်နေပါပြီ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်နှင့် ဒေါက်တာဝင်းတားတို့ အခန်းတွင်း သို့ ဝင်လာကြသည်။ မြို့တော်ဝန်နှင့် ဒေါက်တာဝင်းတားလည်း ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်ကို ချွတ်ကာ ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ ခုတင်လေးပေါ်သို့ အသာတင်လိုက်ကြသည်။

မြို့တော်ဝန်သည် မော်လီ၏အပါးသို့ လျှောက်သွားကာ မော်လီ၏ နဖူးကို အသာငုံနမ်းရင်း-

‘မင်္ဂလာ ညနေခင်းပါ မော်လီ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် အင်နီ ဘက်သို့ လှည့်ကာ-

‘အင်နီ လူသွားလမ်း စကြိုကနေပြီး သွားစောင့်နေစမ်း။ ကင်းလှည့်စစ်သား တွေ လှည့်လာတာတွေ့ရင် တံခါးကို တစ်ချက်ခေါက်။ ကင်းလှည့်စစ်သားတွေ ကျော်သွားရင်လည်း တံခါးကို တစ်ချက်ခေါက်။ ဒါပေမဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ရှိမယ် ဆိုရင်တော့ တံခါးကို နှစ်ချက် ဆက်ခေါက်။ ကြားလား။ ပြီးတော့ အပြင်ဘက် တံခါးကိုလည်း ခပ်ဟဟ ဖွင့်ထား။ ဒါမှ တစ်ယောက်ယောက် လာရင် မင်း အလွယ်တကူ ကြားမှာ’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ အင်နီက-

‘ကောင်းပါပြီ ဝန်မင်း’ ဟု ပြောကာ လူသွားလမ်းစကြိုဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ နောက်ဘက်က တံခါးကိုလည်း အသာပိတ်သွားသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဒေါက်တာဝင်းတားသည် မီးလင်းဖိုအနီးတွင် ရပ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို မီးကင်နေရာမှ-

‘မောင်တို့ ဒီညပဲ ထွက်ပြေးကြမယ်လို့ ကျုပ်တို့ ကြားရတယ်’ ဟု ပြောရာ၊ တွန့်က-

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီညပဲ ထွက်ပြေးကြပါ့မယ်’ ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က အသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အေး... ဒါတွေ ကျုပ် သိပြီးပါပြီ။ မောင်တို့ ဒီလို ထွက်ပြေးတဲ့အခါမှာ မစ္စတာကော်ရယ်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ဖမ်းခေါ်သွားမလို့ဆို။ ဟုတ်လား’ ဟု မေးသည်။

တွန့်လည်း ခါးခါးသီးသီး နာကြည်းသော အသွင်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။ ထို့နောက်-

‘ဒီလို ဆောင်ရွက်တာဟာ နည်းလမ်းအကျဆုံးလို့ ကျွန်တော်တို့ ထင်ပါတယ် ဝန်မင်းခင်ဗျား။ မစ္စတာကော်ရယ်ရဲ့ မော်တော်ဘုတ်ကို ကျွန်တော်တို့ ယူသွားကြပါမယ်။ မစ္စတာကော်ရယ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ မချန်ထားရစ်ပါဘူး။ လမ်းတွေပေါ်မှာ မစ္စတာကော်ရယ် လျှောက်လျှောက်သွားနေတာကို ကြည့်မြင်ရတာဟာ မင်္ဂလာ မရှိပါဘူး’ ဟု ပြောသည်။

မြို့တော်ဝန်က ကြေကွဲဝမ်းနည်းသော အမူအရာဖြင့်-

‘အေး... ကျုပ်လည်း သူ့ကို ဒီမြို့မှာ မမြင်ချင်ပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မောင်တို့ တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားဖို့ ကြိုးစားရင် မောင်တို့အတွက် အန္တရာယ် မကင်းဘဲ နေပါဦးမယ်’ ဟု ပြောသည်။

ဝီက အစ်ကိုဖြစ်သူ တွန့်၏ လေသံအတိုင်း-

‘လမ်းတွေပေါ်မှာ မစ္စတာကော်ရယ် လျှောက်လျှောက်သွားနေတာကို ကြည့်ရ မြင်ရတာဟာ မင်္ဂလာမရှိပါဘူး ဝန်မင်း။ ဒီမှာရှိတဲ့ လူထုအဖို့ မစ္စတာကော်ရယ်ကို မြင်မြင်နေရတာ ကျက်သရေ မရှိပါဘူး’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘မင်းတို့က မစ္စတာကော်ရယ်ကို တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားနိုင်ပါ့မလား။

မစ္စတာကော်ရယ်က အမြဲ သတိ ဝီရိယနဲ့ နေနေတာ မဟုတ်လား' ဟု ပြောလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ် ဦး။ မစ္စတာကော်ရယ်ဟာ သူ့နည်းနဲ့သူ အမြဲ သတိဝီရိယနဲ့ နေတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာကော်ရယ်ဟာ ည ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်မှာတော့ သူ့ဈေးဆိုင်ကနေပြီး နေအိမ်ကို အမြဲပဲ လမ်းလျှောက်ပြန်လေ့ ရှိပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က နံရံမှာကပ်ပြီး စောင့်နေလိုက်ရုံပါပဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင်ပြောရရင် မစ္စတာကော်ရယ်ကို ပန်းခြံထဲက ဖြတ်ပြီး ရေဆိပ်အထိ ဆွဲခေါ်သွားနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။ ရေဆိပ်မှာတော့ မစ္စတာကော်ရယ်ရဲ့ မော်တော်ဘုတ်လေး အသင့်ရှိနေမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီမော်တော်ဘုတ်နဲ့ ထွက်ပြေးမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် မော်တော်ဘုတ်ကို အသင့်ပြင်ထားပါတယ်'

'ကျုပ်ရဲ့ ဆန္ဒသဘောထားကို ပြောရရင်တော့ မစ္စတာကော်ရယ်ကို မောင်တို့နဲ့ တစ်ပါတည်း မခေါ်သွားစေချင်ဘူး။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ မစ္စတာကော်ရယ်ကို တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားဖို့ ကြိုးစားတာကြောင့် ဘေးဒုက္ခအသစ် ထပ်မံ ပေါ်ပေါက်လာစေနိုင်လို့ပါပဲ။ တကယ်လို့ မစ္စတာကော်ရယ်ကို မောင်တို့ တစ်ပါတည်း ဆွဲခေါ်နေတုန်းမှာ မစ္စတာကော်ရယ်ဟာ အနည်းဆုံး အသံတစ်ချက်တော့ ပြုနိုင်ပေလိမ့်မယ်။ ဒီလို အသံတစ်ချက်ပြုမိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကင်းလှည့်စစ်သားတွေ မောင်တို့ဆီ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်'

'မစ္စတာကော်ရယ် အသံတစ်ချက်လေးတောင် ပြုနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးရယ်။ ပင်လယ်ရေပြင်အောက်မှာ မစ္စတာကော်ရယ် ပျောက်သွားရင် ပိုကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ မြို့သူမြို့သားအချို့က မစ္စတာကော်ရယ်ကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားရင် မလိုအပ်ဘဲ အသေအပျောက်တွေ များနေပါဦးမယ်။ ဒီတော့ မစ္စတာကော်ရယ် ပင်လယ်ထဲကို ဆင်းသွားတာပဲ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါတယ် ဦးရယ်'

ထိုအခါ မော်လီသည် ထိုးလက်စ သိုးမွေးထည်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရင်း-

'ရှင်တို့က မစ္စတာကော်ရယ်ကို မော်တော်ဘုတ်ပေါ်က တွန်းချခဲ့မယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား' ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝီလည်း မျက်နှာ ရှက်သွေးဖြန်းသွားရာမှ-

'မစ္စတာကော်ရယ်က သူ့ဘာသာသူ ပင်လယ်ထဲ ဆင်းသွားမှာပါ' ဟု ဖြေသည်။ ထို့နောက် မြို့တော်ဝန်အား-

‘မြို့တော်ဝန်မင်းက ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့ချင်လို့ဆို။ ဟုတ်ပါသလား ခင်ဗျာ’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ မောင်တို့နဲ့ ကျုပ် စကားပြောချင်ပါသေးတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ဒေါက်တာဝင်းတားတို့ နှစ်ယောက်သားကတော့ တရားမျှတခြင်း၊ တရားမျှတမှု မရှိခြင်း၊ လွတ်လပ်ခြင်း စတဲ့ အကြောင်းတွေကို မကြာမကြာ ဆွေးနွေးကြပြီးပါပြီ။ စဉ်းစားကြပြီးပါပြီ။ ကျုပ်တို့လူမျိုးဟာ အကျူးကျော်ခံလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့နိုင်ငံကို ကျူးကျော်တဲ့ နာဇီဂျာမန်တွေက ကျုပ်တို့ လူမျိုးအပေါ် အနိုင်ရသွားပြီရယ်လို့တော့ မမှတ်ထင် မယူဆပါဘူး’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် တံခါးခေါက်သံ ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။

မော်လီ၏ သိုးမွေးထိုးအပ်များ ရပ်သွားသည်။ မြို့တော်ဝန်၏ ဆန့်တန်းထားသော လက်သည် လေထဲတွင် ရပ်သွားသည်။ နားရွက်ကို ကုတ်နေသော တွန်၏ လက်သည် ငြိမ်သွားသည်။ အခန်းတွင်းရှိ လူများအားလုံးသည် မလှုပ်မရှားဘဲ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ လူတိုင်း၏ မျက်လုံးသည် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ထို့နောက် ကင်းလှည့်စစ်သားများ၏ ခြေသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ ခြေသံများ တစ်စ တစ်စ ကျယ်လာသည်။ မိုးပွင့်များပေါ်သို့ ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးများဖြင့် နင်းသွားသောကြောင့် တကျိုကျို မြည်သွားသည်။ ဤသို့ ကင်းလှည့်စစ်သားများသည် ခပ်မြန်မြန် လျှောက်သွားခိုက်တွင် အချင်းချင်း စကားပြောသွားကြသည်။ ကင်းလှည့်စစ်သားများသည် မော်လီ၏ အိမ်တံခါးဝကို ဖြတ်သွားကြသည်။ ထို့နောက် ကင်းလှည့်စစ်သားများ၏ ခြေသံတို့သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ပျောက်သွားသည်။

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် တံခါးခေါက်သံ တစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအခါတွင်မှ အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံး သက်သာရာ ရသွားကြသည်။ မြို့တော်ဝန်က-

‘အပြင်ဘက်မှာနေရတဲ့ အင်နီ တစ်ယောက်တော့ အတော် အေးနေရာမှာပဲ’ ဟု ပြောကာ၊ ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ အတွင်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ အင်နီကို ကုတ်အင်္ကျီ လှမ်းပေးရင်း-

‘အင်နီ၊ ဒီ ကုတ်အင်္ကျီကို ခြုံထားလိုက်ပါကွယ်’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် တံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ-

‘အင်နီသာ မရှိရင် ကျုပ်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် သိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အင်နီက နေရာတိုင်းမှာ သိပ်နဲ့စပ်တာပဲ။ အရာခပ်သိမ်း မြင်တယ်။ အရာခပ်သိမ်း ကြားတယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် တွန်က-

‘ဝန်မင်းခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ မကြာခင် သွားရပါတော့မယ်’ ဟု ပြောရာ၊ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘မစ္စတာကော်ရယ်ကို မောင်တို့ မေ့ထားလိုက်ကြပါကွယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ တွန်က-

‘ကျွန်တော်တို့ မေ့မထားနိုင်ပါဘူး ဦးရယ်။ လမ်းတွေပေါ်မှာ မစ္စတာကော်ရယ် လျှောက်လျှောက်သွားနေရတာကို ကြည့်ရ မြင်ရတာဟာ မင်္ဂလာမရှိပါဘူး’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် မြို့တော်ဝန်ကို စူးစမ်းသည့်အနေဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် မြို့တော်ဝန်က-

‘မောင်တို့ကို ကျုပ် အရှင်းဆုံး ပြောပြချင်တယ်။ ကျုပ်တို့ မြို့ဟာ မြို့လေး တစ်မြို့ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ မြို့လေး ရွာလေးတွေမှာ ဖြစ်လေ့ရှိတဲ့အတိုင်းပဲ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးတွေမှာ တရားတယ်၊ မတရားဘူး ဆိုတာကို ပြဿနာကြီးလုပ်နေကြတယ်။ မောင်တို့ရဲ့ ညီလေးဂျက် ပစ်သတ်ခံရတယ်။ အလက်ဇန္ဒာမော်ဒင်လည်း ပစ်သတ်ခံရတယ်။ ပြီးတော့ မောင်တို့က သစ္စာဖောက်ဖြစ်တဲ့ မစ္စတာကော်ရယ်ကို လက်စားချေချင်နေတယ်။ မြို့သူ မြို့သားတွေကလည်း ကျုပ်တို့နိုင်ငံကို ကျူးကျော်တဲ့ နာဇီဂျာမန်တွေကို ဒေါသထွက်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်းတို့ကို ပြန်ပြီး မတွန်းလှန် မတိုက်ခိုက်နိုင်ကြဘူး။ အင်း... ဒါတွေအားလုံးဟာ တကယ်တော့ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးတွေချည်းသာ ဖြစ်နေသေးတယ်။ “ပါးကိုက်လို့ နားကိုက်တယ်” ဆိုတာလို လူလူချင်း ကလဲ့စားချေနေခြင်းသာ ဖြစ်သေးတယ်။ အယူအဆချင်း ဆန့်ကျင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်သေးဘူး’ ဟု ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောသည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားကလည်း-

‘ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သတ်ဖို့ ဖြတ်ဖို့ အကြောင်းတွေ စဉ်းစားနေတာဟာ တကယ်တော့ ခွကျလှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကျူးကျော်ခံထားရတဲ့ လူတိုင်းဟာ ကျူးကျော်သူတွေကို ခုခံ တွန်းလှန်ချင်ကြတယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်လေ။ ကျုပ်တို့မှာ အခု ဘာလက်နက်မှ မရှိသေးဘူး။ ကျူးကျော်သူတွေကို ခုခံ တွန်းလှန်ဖို့အရေးမှာ စိတ်ဓာတ် ထက်သန်ရုံ၊ ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တင်းရုံနဲ့ မလုံ

လောက်သေးဘူး။ ဘာလက်နက်မှ မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်း နစ်မြုပ်သွားတာပဲ' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ဝီက-

'ဦးတို့ ဒီလိုပြောခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်း ရည်ရွယ်ချက်က ဘာများပါလဲ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာများ ဆောင်ရွက်ပေးချင်ပါသလဲ' ဟု မေးလိုက်ရာ၊ မြို့တော်ဝန်က-

'ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့နိုင်ငံကို ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာတဲ့ နာဇီ ဂျာမန်တွေကို မောင်းထုတ်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့မှာ ဘယ်လိုမှ မောင်းထုတ်လို့ မရဘဲ ဖြစ်နေကြတယ်။ ကျူးကျော်သူတွေဟာ ကျုပ်တို့လူထု ငတ်ပြတ်အောင် လုပ်နေကြတယ်။ ငတ်လာရင် ပျော့ညံ့လာတတ်တာပဲ။ မောင်တို့နစ်ယောက်ဟာ မကြာခင် အင်္ဂလန်ကို ထွက်ပြေးကြလိမ့်မယ်။ အင်္ဂလန်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ မောင်တို့က တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို နော်ဝေးမြို့လေး တစ်မြို့က ကျုပ်တို့ကို လက်နက်ပေးကြဖို့အကြောင်း ပြောပြပါ။ မောင်တို့ ပြောတဲ့စကားကို တစ်ယောက်မှ နားမထောင်ဘဲ နေကောင်းနေကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်တို့ကတော့ တွေ့တဲ့ လူတိုင်းကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောကြပါ' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ တွန်က-

'ဦးတို့က သေနတ်တွေ လိုချင်တာလား' ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် တံခါးခေါက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ အခန်းတွင်းရှိ လူတိုင်းပင် သွေးခဲသွားသကဲ့သို့ မိမိတို့နေရာတွင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေကြသည်။

အပြင်ဘက်တွင်မူ ကင်းလှည့်စစ်သားများ အမြန်ပြေးလွှားသွားကြသော အသံတို့ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဝီလည်း တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ အမြန်ဆုံး လျှောက်သွားသည်။ ပြေးလွှားလာသော ခြေသံများသည် မော်လီ၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ မသဲမကွဲ ဟစ်အော် အမိန့်ပေးသံများကို ကြားရသည်။ ကင်းလှည့်စစ်သားများ ဆက်လက် ပြေးထွက်သွားကြသည်။ ဒုတိယအကြိမ် တံခါးခေါက်သံ တစ်ချက် ပေါ်လာသည်။

ထိုအခါ မော်လီက-

'ကင်းလှည့်စစ်သားတွေက တစ်ယောက်ယောက်ကို လိုက်ဖမ်းနေကြတာ ဖြစ်ရမယ်။ ခုလို အချိန်အခါမျိုးမှာ ဘယ်သူ့ကိုများ လိုက်ဖမ်းနေကြပါလိမ့်' ဟု ပြောသည်။

တွန်လည်း နေမထိ ထိုင်မသာ အသွင်ဖြင့်-

‘ကျွန်တော်တို့ သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်’ ဟု ပြောကာ-

‘ဝန်မင်းက သေနတ်တွေ လိုချင်တာလား ခင်ဗျာ။ သေနတ်တွေ ပေးဖို့

ကျွန်တော်တို့ တောင်းကြရမှာလား’ ဟု မေးသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘မဟုတ်သေးဘူးကွယ်။ အင်္ဂလန်ကို မောင်တို့ ရောက်တဲ့အခါ ဒီမှာ ဘယ်လို ဖြစ်ပျက် ကြုံတွေ့နေကြရတယ်ဆိုတာကို ပြန်ပြောကြပါ။ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကို ကျူးကျော်လာတဲ့ နာဇီဂျာမန်တွေဟာ ကျုပ်တို့ကို အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေကြ တယ်။ ကျုပ်တို့ နည်းနည်းလေး လှုပ်လိုက်တာနဲ့ ဆော်ထည့်လိုက်မှာပဲ။ ဒီတော့ အရိုးဆုံး အလွယ်ဆုံး လျှို့ဝှက် လက်နက်တွေကို ကျုပ်တို့ လိုချင်တယ်။ ဗုံး အမျိုးမျိုးလိုချင်တယ်။ ပေါက်ကွဲစေတတ်တဲ့ လက်နက်တွေ လိုချင်တယ်။ မီးရထား သံလမ်းတွေ ဖောက်ခွဲဖို့ ဒိုင်းနမိုက်တွေ လိုချင်တယ်။ လက်ပစ်ဗုံးတွေ လိုချင် တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အဆိပ်လည်းပဲ လိုချင်တယ်’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက်-

‘ကျူးကျော်သူတွေက ကျုပ်တို့ကို လုပ်ခဲ့တဲ့ နည်းတွေကိုပဲ ကျုပ်တို့က ကျူးကျော်သူတွေကို ပြန်သုံးကြမယ်။ ဒီလိုလုပ်ရတာဟာ ကောင်းတော့ မကောင်း ဘူးပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု စစ်ပွဲက ဂုဏ်သရေရှိရှိ တိုက်ကြတဲ့ စစ်ပွဲမှ မဟုတ်တာ။ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် ညစ်ပတ်ပြီး သတ်ရ ဖြတ်ရတဲ့ စစ်ပွဲဖြစ်နေတာကိုး’ ဟု ဒေါသတကြီး ပြောသည်။ ထို့နောက်-

‘အင်္ဂလိပ် ဗုံးကြဲလေယာဉ်တွေဟာ ကျူးကျော်သူတွေရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို ဗုံးကြဲ ဖျက်ဆီးမြဲအတိုင်း လာပြီး ဗုံးကြဲ ဖျက်ဆီးကြပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ အသုံး ပြုဖို့အတွက် ဗုံးအသေးစားလေးတွေကိုလည်း လေထီးနဲ့ ချပေးဖို့ ပြောပေးပါ။ ကျုပ်တို့ဟာ အဲဒီဗုံးလေးတွေကို ကောက်ယူပြီး ဝှက်ထားပါ့မယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ ဗုံးလေးတွေကိုလည်း အသုံးပြုပါ့မယ်။ ဒီလိုနည်းအားဖြင့် ကျုပ်တို့ဟာ ကျူးကျော် သူတွေ လုံးဝ မသိဘဲ လက်နက် အသင့်တပ်ဆင်ပြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အင်္ဂလိပ် ဗုံးကြဲလေယာဉ်တွေကို ကျုပ်တို့အတွက် အရိုးဆုံး အလွယ်ဆုံး လက်နက် လေးတွေ လေထီးနဲ့ ချပေးဖို့ ပြောပါ။ အဲဒီ လက်နက်လေးတွေ ရတဲ့အခါမှာ ဘယ်လို အသုံးပြုမယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ်တို့ သိလာကြမှာပါ’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားက ကြားဖြတ်ပြီး-

‘ဒီလိုသာဆိုရင် ကျူးကျော်သူ နာဇီဂျာမန်တွေဟာ သူတို့ကို ဘယ်နေရာ က စပြီး တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုတာ မသိဘဲ နေကြလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့အထံ

က ဘယ်သူမှာ လက်နက်ရှိနေတယ် ဆိုတာကိုလည်း မသိဘဲ နေကြလိမ့်မယ်' ဟု ဝင်ပြောသည်။

တွန်လည်း နဖူးကို လက်ဖြင့်သုတ်ရင်း-

'ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလန်ကို ချောချောမောမော ရောက်သွားရင်တော့ သူတို့ကို အားလုံး ပြောပြပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျာ၊ အင်္ဂလန်မှာ သာမန်လူတွေရဲ့ လက်ထဲကို လက်နက် မပေးအပ်ဝံ့တဲ့ လူတွေ အာဏာရနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်သည် တွန်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

'အို... ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒီအချက်ကို ကျုပ် မတွေးမိဘူး။ မောင် ပြောတဲ့ လူစားတွေသာ အင်္ဂလန်တို့၊ အမေရိကတို့မှာ ကြီးစိုးနေရင်တော့ တစ်ကမ္ဘာလုံး ဆုံးရှုံးတော့မှာပဲ။ နာဇီ ဂျာမန်တွေ လက်အောက် ကျရောက်တော့မှာပဲ။ ကျုပ်တို့ အနေကတော့ အကူအညီလိုနေတာ အမှန်ပဲ' ဟု ပြောရင်း မျက်နှာထား တဖြည်းဖြည်း တင်းလာသည်။

'ကျုပ်တို့သာ အကူအညီရရင် ကျုပ်တို့ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်' ဟု ဆက်ပြောသည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားကလည်း-

'တကယ်လို့ သူတို့သာ ကျုပ်တို့ကို ခိုင်းနမိုက်တွေ ပေးရင် ကျုပ်တို့ဟာ လိုအပ်တဲ့အခါ အလွယ်တကူ သုံးဖို့အတွက် မြေကြီးတွေထဲမှာ ဝှက်ထားရမယ်။ ဒီလက်နက်တွေသာ ကျုပ်တို့မှာ ရှိနေကြည့်စမ်း။ ကျူးကျော်သူတွေ ဘယ်တော့မှ အနားရကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆောက်တည်ရာ ရကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျူးကျော်သူတွေရဲ့ စားနပ်ရိက္ခာတွေကို ကျုပ်တို့ ဖောက်ခွဲပစ်မယ်' ဟု ပြောသည်။

အခန်းတွင်းရှိ လူများ အားလုံးပင် စိတ်လှုပ်ရှားလာကြသည်။ တက်ကြွလာကြသည်။

မော်လီက ကြောက်စရာ အသံကြီးဖြင့်-

'ဟုတ်တယ်၊ ကျူးကျော်သူတွေ အနားမရအောင် လုပ်ကြရမယ်။ ဆောက်တည်ရာ မရအောင် လုပ်ကြရမယ်။ စိတ်ချ လက်ချ မအိပ်နိုင်အောင် လုပ်ကြရမယ်။ စိတ်နှလုံး ချောက်ချားသွားအောင် လုပ်ကြရမယ်' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဝီက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်-

'ဝန်မင်းတို့ မှာချင်တာက ဒါပါပဲလား ခင်ဗျာ' ဟု မေးရာ၊ မြို့တော်ဝန်က ဦးခေါင်းကို အသာညိတ်ရင်း-

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ် မှာချင်တာကတော့ ဒါတွေပါပဲကွယ်’ ပြောလိုက်သည်။

‘ဝန်မင်းတို့ မှာလိုက်တဲ့ စကားတွေကို သူတို့က နားမထောင်ဘူးဆိုရင် ကော...’

‘မောင်တို့ အရင်ဆုံး ကြိုးစားကြည့်ကြပါဦး။ ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ပြီး အင်္ဂလန်ပြည် ရောက်အောင် ဒီညမှာ မောင်တို့ ကြိုးစားကြသလို ကြိုးစားကြည့်ကြပါဦး’

‘မှာချင်တာက ဒါပါပဲလား ခင်ဗျာ’

ဤသို့မေးခိုက်တွင် တံခါးပွင့်သွားသည်။ အင်နီလည်း အခန်းတွင်းသို့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ ဝင်လာသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မြို့တော်ဝန်က-

‘မှာချင်တာကတော့ ဒါပါပဲကွယ်။ မောင်တို့ ထွက်သွားကြတော့မယ် ဆိုရင် လမ်းမှာ ဘေးရန်အန္တရာယ် ကင်း မကင်း သိရအောင် အင်နီကို အရင်လွှတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းလိုက်ပါဦးမယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် အသာမော့လိုက်ရာ အင်နီ ဝင်လာသည်ကို တွေ့သွားသည်။

ထိုအခါ အင်နီက-

‘နာဇီ စစ်သားတစ်ယောက် ဒီဘက်ကို လျှောက်လာတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီ စစ်သားဟာ အရင်က ဒီမှာနေသွားတဲ့ စစ်သားနဲ့တော့ တူတာပဲ။ မော်လီနဲ့ အတူနေသွားတဲ့ စစ်သားနဲ့တော့ တူတာပဲ’ ဟု ပြောသည်။

ဤတွင် အခန်းတွင်းရှိ အခြားလူများအားလုံးသည် မော်လီကို စိုက်ကြည့်ကြသည်။ ထိုအခါ အင်နီက-

‘ကျွန်မ တံခါးပိတ်ခဲ့ပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။ မော်လီကမူ-

‘သူ ဘာလိုချင်တာပါလိမ့်။ သူ ဘာကြောင့် ပြန်လာရတာပါလိမ့်’ ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် အပြင်တံခါးကို ညင်ညင်သာသာ တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သံ ပေါ်လာသည်။ မြို့တော်ဝန်လည်း မော်လီအပါးသို့ လျှောက်သွားပြီး-

‘ဘာဖြစ်တာလဲ မော်လီ၊ မင်းမှာ ဒုက္ခများ ရောက်နေသလား’ ဟု မေးရာ၊ မော်လီက-

‘မရောက်ပါဘူးရှင်၊ မရောက်ပါဘူး။ အားလုံးပဲ နောက်ဖေးဘက်က ထွက်သွားလို့ ရပါတယ်။ မြန်မြန်ထက်ထက် သွားကြပါရှင်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အပြင်ဘက် တံခါးမှ တံခါးခေါက်သံ ဆက်လက် ပေါ်လာပြန်သည်။ ညင်သာ သိမ်မွေ့စွာ ခေါ်လိုက်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်အသံ ပေါ်လာသည်။

မော်လီသည် မီးဖိုချောင်တံခါးကို ဖွင့်ကာ-

‘မြန်မြန်သွားကြပါရှင်၊ မြန်မြန်ထွက်သွားကြပါ’ ဟု ပြောသည်။

မြို့တော်ဝန်လည်း မော်လီ၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်ရင်း-

‘မော်လီ၊ မင်းမှာ ဒုက္ခများရောက်နေသလားကွယ်။ ဒုက္ခရောက်စရာကိစ္စ

တွေ မင်း မလုပ်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား’ ဟု မေးသည်။

အင်နီကမူ အေးစက်မာကျောသော အသံဖြင့်-

‘အရင်မြင်ရတဲ့ စစ်သားနဲ့တော့ တူတာပဲ။ အရင်က ဒီမှာ နေသွားတဲ့

စစ်သားနဲ့တော့ တူတာပဲ’ ဟု ပြောသည်။

မော်လီက မြို့တော်ဝန်ဘက်သို့ လှည့်ကာ-

‘ဟုတ်ပါတယ်။ အရင်က ဒီကို စစ်သားတစ်ယောက် ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်’

ဟု ဖွင့်ပြောသည်။

‘ဒီစစ်သားက ဘာလိုချင်တာလဲ မော်လီ’

‘သူက ကျွန်မနဲ့ ချစ်ချင်နေပါတယ်ရှင်’

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဒါပေမဲ့ အဲဒီစစ်သားရဲ့ အလိုကို မင်း မလိုက်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား’ ဟု

မေးရာ၊ မော်လီက-

‘ဟင့်အင်း၊ သူ့အလိုလို ကျွန်မ မလိုက်ခဲ့ပါဘူး။ ကဲ... သွားကြပါတော့။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်။ သွားကြပါတော့ရှင်’ ဟု ပြောသည်။

သို့သော် မြို့တော်ဝန်က-

‘မော်လီ၊ မင်းမှာ ဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ ကူညီပါရစေ’

ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မော်လီက-

‘ကျွန်မရဲ့ ဒုက္ခကို ဘယ်သူမှ မကူညီနိုင်ပါဘူးရှင်’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက်-

‘သွားကြပါတော့၊ သွားကြပါတော့’ ဟု ပြောရင်း တံခါးပေါက်မှ တွန်း

ထုတ်သည်။

အင်နီသည် ထွက်မသွားသေးဘဲ အခန်းတွင်း၌ ပေရပ်နေသည်။ မော်လီကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ-

‘မော်လီ၊ ဒီစစ်သားက ဘာလိုချင်တာလဲ’ ဟု မေးသည်။

‘သူ ဘာလိုချင်မှန်း မသိပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်’

‘ဒီစစ်သားကို တူမကြီး တစ်ခုခုများ ပြောလိုက်သေးသလား’

ထိုအခါ မော်လီက အံ့ဩတွေဝေနေရာမှ-

‘မပြောပါဘူး၊ မပြောပါဘူးရှင်’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် ထက်မြက် ပြတ်သားသော အသံဖြင့်-

‘ကျွန်မ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်’ ဟု ပြောသည်။

အင်နီလည်း မော်လီကို မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်ရင်း-

‘မော်လီ၊ ဒီစစ်သားကို ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် နောက်ဖေးတံခါးပေါက်မှ ထွက်သွားသည်။ နောက်ဘက် တံခါးကိုလည်း ဆွဲပိတ်သွားသည်။

အပြင်ဘက်တံခါးကို ခေါက်သံသည် ဆက်လက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ခေါ်နေသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။

မော်လီသည် အခန်းအလယ်က ရေနံဆီမီးအိမ်လေး ရှိရာသို့ လျှောက် သွားသည်။ မော်လီအပေါ်သို့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ပိနေသည် တကား။

မော်လီသည် မီးအိမ်လေးကို ငုံ့ကြည့်သည်။ စားပွဲကိုလည်း လှမ်းကြည့် သည်။ ထိုအခါ စားပွဲပေါ်၌ ထိုးလက်စ သိုးမွေးထည်ကို မြင်ရသည်။ ထို သိုးမွေး ထည် အနီး၌ကား ကတ်ကြေးကြီး တစ်လက်။ မော်လီသည် စဉ်းစား တွေ့ဝေနေရာ မှ ကတ်ကြေးကြီးကို အသွားဘက်မှ ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကတ်ကြေး ကြီး အရင်းပိုင်းသို့ရောက်အောင် တဖြည်းဖြည်း လျှော့ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကတ်ကြေးကြီးကို ဓားမြှောင်တစ်လက် ကိုင်သကဲ့သို့ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မော်လီ ၏ မျက်လုံးအစုံသည် အလွန်အမင်း ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေသည်။

မော်လီသည် မီးအိမ်လေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ရေနံဆီမီးအိမ်မှ အလင်းရောင်သည် မော်လီ၏ မျက်နှာပြင်လေးပေါ်သို့ ယှက်ဖြာကျနေသည်။ မော်လီသည် ကတ်ကြေးကြီးကို တဖြည်းဖြည်း မြှောက်ကာ ဂါဝန်အင်္ကျီအတွင်း သို့ ထည့်လိုက်သည်။

တံခါးခေါက်သံကား ဆက်လက် ပေါ်ထွက်နေသည်။ မိမိကို တကြော် ကြော် ခေါ်နေသောအသံကို ကြားရသည်။ မော်လီသည် အတန်ကြာအောင် မီးအိမ်

လေး အပေါ်သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ တွေဝေနေသည်။ ထို့နောက်မှ မီးအိမ်လေးကို ဖူးခနဲ မှုတ်ချလိုက်သည်။ ကျောက်မီးသွေး မီးလင်းဖိုလေးမှ ထွက်ပေါ်နေသော နီကြင့်ကြင့် အရောင်လေးမှတစ်ပါး အခန်းတစ်ခန်းလုံး မှောင်နှင့်မည်းမည်း။

မော်လီသည် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

‘လက်ဖတင်နင်၊ ကျွန်မ လာပါပြီရှင်၊ လာပါပြီ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။ မော်လီ၏ အသံမှာ စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားရသော အသံ။ သို့သော် သာယာ ချိုလွင်နေသည်။

အခန်း (၇)

ကောင်းကင်ပြင် တစ်ခွင်လုံးသည် မှောင်ရီနေသည်။ သို့သော် မိုးသား တိမ်တိုက် ကင်း၍ ကြည်လင်နေသည်။ လခြမ်းကွေး ဖြူဖြူလေးသည် မှုန်ဝါးဝါး လင်းနေ သည်။

မြောက်ဝင်ရိုးစွန်း ရေခဲပြင်ပေါ်မှ လာသော လေသည် မိုးပွင့်များအပေါ် ဖြတ်သန်းကာ ခပ်မှန်မှန် တိုက်လျက်ရှိသည်။ မိုးပွင့်များသည် ဒေသတစ်ခုလုံး လွှမ်းမိုးသွားလေအောင် အထူအထပ် ကျနေသည်။ အေးလွန်းလှသောကြောင့် မိုးပွင့်များသည် သဲပွင့်များကဲ့သို့ မာနေသည်။

အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းကို မိုးပွင့်များက လွှမ်းမိုး ပွေ့ဖက်ထားသည်။ မိုးပွင့် များ မိုးနေသောကြောင့် မိုးပွင့် လိုက်ခေါင်းတွင်း၌ တည်နေဘိသကဲ့သို့ ထင်ရ သည်။ အအေးဒဏ်ကြောင့် ပြတင်းပေါက်များ အားလုံးကို ပိတ်ထားကြသည်။ အလင်းရောင် မမြင်ရ။ မှောင်မည်းနေသည်။ ခေါင်းတိုင်များမှသာ တစ်ခါတစ်ရံ မီးခိုးလေးများ တလူလူ တက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။

မြို့လေးပေါ်ရှိ လူသွားလမ်းများသည် အအေးဒဏ်ကြောင့် မာကျောနေ သည်။ အေးအေးချမ်းချမ်းထဲ၌ ဒုက္ခခံကာ ကင်းလှည့် ထွက်လာကြရရာသော ကင်းလှည့်စစ်သားများမှအပ လူသူ အသွားအလာ မရှိ၊ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အိမ်များမှာ ညအခါ အမြဲပင် မှောင်မည်းနေတတ်သည်။ နေ့အခါ၌သာ အိမ်များ အတွင်း၌ နွေးထွေးမှု ခပ်ငွေ့ငွေ့ ရှိနေတတ်သည်။

ယနေ့ည ကောင်းကင်ပြင်သည် မိုးသားတိမ်တိုက် ကင်းနေသည်။ လရောင် မှာ မှုန်ဝါးဝါးသာ လင်းနေသည်။ သို့သော် ဒေသတစ်ခုလုံးကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နိုင် သည်။ ဤသို့သော ညမျိုးတွင် မိုးကြဲ လေယာဉ်ပျံများသည် တဝီဝီ ပျံသန်းလာ

ပြီး ဗုံးများ တဝုန်းဝုန်း ကြံချသွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်မီးသွေးတွင်း အနီးတွင် အစောင့်များသည် ကောင်းကင်ပြင်ကို သတိထား စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ လက်နက်ကိရိယာအမျိုးမျိုးဖြင့် အသင့် ချိန်ရွယ်ထားကြသည်။ အသံဖမ်းကိရိယာများဖြင့်လည်း ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများ အလာကို ဖမ်းယူ နားထောင်နေကြသည်။

မြို့စွန်ရှိ အိမ်ငယ်လေးများအကြားမှ ခွေးတစ်ကောင်သည် ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူနေသည်။ ခွေးအူသံမှာ ပြင်းထန်သော အအေးဒဏ်နှင့် အဖော်ကင်းမဲ့လှသည့် သူ့ဘဝကို ညည်းတွား တိုင်တန်းနေသယောင် ရှိသည်။ ခွေးသည် ကောင်းကင်ပြင်ကို မော့ကာ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူနေသည်။ အမြဲ အူနေကျဖြစ်၍ ခွေးအူသံမှာ ကျယ်လောင် စူးရှလှသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကင်းလှည့်စစ်သား ခြောက်ယောက်သည် ခြေလှမ်း လေးလေး မှန်မှန်နှင့် လျှောက်လာကြသည်။ ကင်းလှည့်စစ်သားများသည် လမ်းများကို ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လှည့်လည် ကင်းလှည့်နေကြရသည်။ ကင်းလှည့်စစ်သား တစ်ယောက်က-

‘တယ် ဒီသောက်ခွေးကလည်း အူပဲ အူနိုင်လွန်းတယ်။ တစ်ညထက် တစ်ည ဆိုးဆိုးလာပြီ။ တယ် ငါ ပစ်သတ်လိုက်ရ’ ဟု ကြိမ်းသည်။

ထိုအခါ အခြားကင်းလှည့်စစ်သားက-

‘မပစ်ပါနဲ့ကွာ၊ သူ့ဘာသာသူ အူမြဲတိုင်း အူစမ်းပါစေ။ ငါ့အဖို့တော့ တယ်ပြီး နား မကလောပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒီလို အူတဲ့နည်းအတိုင်း ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလေ့ရှိတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်လည်း ငါ မွေးဖူးတယ်။ ဒီလို ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူနေတုန်းမှာ ‘ဟိတ် တိတ်စမ်း တိတ်စမ်း’ လို့ ဘယ်လိုပဲမာန်မာန် ဘယ်တော့မှ မတိတ်ဘူး။ ငါ မွေးတဲ့ခွေးက ခွေးဝါလေးကွ။ အဲဒီ ခွေးဝါလေးကို အခြားခွေးတွေ ဖမ်းသွားကြတဲ့အခါတုန်းက သူတို့က ရောပြီး ဖမ်းသွားကြတယ် မောင်’ ဟု လေးတွဲသော အသံကြီးဖြင့် ဇာတ်ကြောင်းပြန်သည်။

‘လူတွေအတွက် အစားအစာ လိုနေတဲ့အချိန်မှာ ခွေးတွေကို ကျွေးနေလို့ ဖြစ်မလားကွာ။ ဒီတော့ မင်းခွေးကို ဖမ်းသွားတာ ကောင်းပါတယ်’

‘အို... ငါ အပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွ။ ခွေးတွေကို ဖမ်းသွားဖို့ လိုအပ်တယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ ငါကတော့ ခေါင်းဆောင်တွေလို မစီမံတတ်ပါဘူး။ ဒါထက် တော်တော်တော့ ရယ်စရာကောင်းတယ်နော်။ ဒီကလူတွေမှာ ခွေးတွေ မွေးထားကြတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့မှာ ငါတို့လောက် စားစရာ ပေါပေါ

များများ ရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေရော ခွေးတွေပါ အားလုံး အစားပုပ်တွေ ချည်းပဲ’

‘အဲဒီလူမျိုးတွေက သောက်ရူးတွေပါကွာ။ ဒါကြောင့်လည်း စစ်အရုံးမြန် တာပေါ့။ သူတို့ဟာ ငါတို့လို စီမံကိန်းချပြီး မဆောင်ရွက်တတ်ကြပါဘူး’

‘စစ်ကြီးပြီးတဲ့အခါ ငါတို့မှာ ခွေးတွေမှ ရှိပါဦးမလားကွာ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဟေ့။ အမေရိကန်နဲ့ အခြားနိုင်ငံတွေမှာ ခွေးတွေ ရှိတယ်ကွ။ အဲဒီနိုင်ငံ တွေက ခွေးတွေကို ယူပြီး ငါတို့နိုင်ငံမှာ ပြန်ပြီး မွေးယူရမှာပေါ့။ အမေရိကန်မှာ ဘယ်လိုခွေးမျိုးတွေ ရှိသလဲ မောင်။ မင်း သိသလား’ ဟု ပြောသည်။

‘ဒါတော့ ငါ မသိဘူးကွ။ ဒါပေမဲ့ကွာ အမေရိကန်မှာရှိတဲ့ အခြားအရာ တွေလိုပဲ ခပ်ရူးရူး ခပ်နှမ်းနှမ်း ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ဒီခွေးတွေဟာ သောက်သုံးကျတဲ့ခွေးတွေ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ရဲဘက်မှာ အသုံးပြုဖို့ကလွဲပြီး ခွေးတွေကို မွေးဖို့ မကောင်းပါဘူးကွာ’

‘အေးကွ၊ ဒါထက် ငါ ကြားထားဖူးတာ ရှိတယ်။ ငါတို့ ခေါင်းဆောင် ကြီး ဟစ်တလာဟာ ခွေးတွေကို မချစ်ဖူးတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခွေး တွေ ရင် တစ်ကိုယ်လုံး ယားသလို ယံသလို ဖြစ်လာလို့တဲ့။ “ဟတ်ချိုး ဟတ်ချိုး” နဲ့ နှာချေလာတတ်လို့တဲ့’

ထိုအခါ ဒုတိယကြိမ်ကြီးက-

‘မင်းကတော့ ပေါက်တတ်ကရ သတင်းမျိုးဆိုရင် ကြားတတ်ပါပေကွာ’ ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ ထို့နောက်-

‘နားထောင်ကြစမ်းဟေ့’ ဟု ပြောသည်။

ကင်းလှည့် စစ်သားများလည်း ရပ်တန့်ပြီး နားစွင့်ကြသည်။ ထိုအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တစ်ဝိုက်မြည်ကာ ပျံသန်းလာသော လေယာဉ်ပျံသံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

ဤတွင် ဒုတိယကြိမ်ကြီးက-

‘မိုးကြဲလေယာဉ်တွေ လာပြန်ပြီဟေ့၊ အင်း... ဒီမှာ ဘာအလင်းရောင်မှ မထွက်တဲ့အတွက် တော်ပါသေးရဲ့။ အရင်တစ်ခါ လာပြီး မိုးကြဲပြီးကတည်းက ပေါ်မလာတာ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ ထင်ပါရဲ့’ ဟု ပြောရာ၊ ကင်းလှည့် စစ်သားက-

‘နှစ်ပတ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဆယ်နှစ်ရက်ပါ’ ဟု ပြင်ပြောသည်။

ကျောက်မီးသွေးတွင်း အစောင့်ကျနေသော စစ်သားများသည်လည်း တစ်ဝီ ပျံသန်းလာသော ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံသံများကို ကြားရသည်။

ထိုအခါ တပ်ကြပ်တစ်ယောက်က-

'လေယာဉ်ပျံတွေက အမြင့်ကြီး ပျံသန်းလာတာပဲ' ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ကပ္ပတိန်လော့လည်း စစ်ခမောက် ဆောင်းထားသောကြောင့် လေယာဉ်ပျံများကို မြင်ရအောင် အနည်းငယ် ခေါင်းမောပြီး ကြည့်ရသည်။ ထို့နောက်-

'ပေနစ်သောင်းကျော်အမြင့်က ပျံသန်းတာလို့ ငါ မှန်းဆလို့ ရတယ်။ ဒီတော့ ဗုံးမကြဲဘဲ ဒီအတိုင်း ပျံသန်းသွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်' ဟု ပြောသည်။

တပ်ကြပ်လည်း လေယာဉ်ပျံသံကို နားထောင်နေရာမှ-

'လေယာဉ်ပျံတွေတော့ သိပ်များမယ် မထင်ဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ပြောရရင် သုံးစင်းထက် မပိုပါဘူး။ ဒါထက် ကပ္ပတိန်၊ အမြောက်တပ်ကို ကျွန်တော် ခေါ်လိုက်ရမလား' ဟု မေးသည်။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်လော့က-

'အမြောက်တပ် အသင့်ဖြစ်နေသလားဆိုတာသာ သွားကြည့်ကွာ။ ပြီးတော့ ကာနယ်လင်ဆာကို သွားခေါ်ချည်' ဟု ပြောရာမှ-

'နေဦးဟေ့ နေဦး။ ကာနယ်လင်ဆာကို သွားမခေါ်နဲ့တော့။ လေယာဉ်ပျံ တွေက ဒီကိုမှ ပျံမလာကြသေးတာ။ လေယာဉ်ပျံတွေက ဒီလိုနဲ့ အပေါ်က ပျံသန်း ပြီး ပြီးသွားမယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒိုက်ထိုးတော့မယ် မထင်ဘူး' ဟု ပြောသည်။

ဤတွင် တပ်ကြပ်က-

'လေယာဉ်ပျံသံတွေကို ထောက်ဆကြည့်ရင်တော့ လေယာဉ်ပျံတွေဟာ တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ် ပတ်ပြီး ပျံသန်းနေတယ်နဲ့ တူတာပဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် တော့ လေယာဉ်ပျံ နှစ်စင်းထက် ပိုမယ် မထင်ပါဘူး' ဟု ပြောသည်။

လေယာဉ်ပျံသံ တစ်ဝီကို မြို့သူ မြို့သားများလည်း ကြားကြသည်။ မြို့သူ မြို့သားများသည် မွေ့ရာထက်၌ တစ်ကိုယ်လုံး ပုဝင်နေကြရာမှ လေယာဉ်သံ တစ်ဝီကို နားစွင့်ထောင်နေကြသည်။

မြို့တော်ဝန်၏ စံအိမ်တော်တွင်မူ လေယာဉ်ပျံသံ သဲ့သဲ့သည် ကာနယ် လင်ဆာကို အိပ်ရာမှ နိုးစေသည်။ ကာနယ်လင်ဆာသည် အိပ်ရာထက်၌ ပက်လက် လှန်ရင်း မျက်နှာကြက်ကို မျက်လုံးပြူးကာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ အသက်ရှူနေ ပါက လေယာဉ်ပျံသံကို ကြားသင့်သလောက် မကြားရဘဲ ရှိမည် စိုးနေသည်။ ထို့ကြောင့် အသက်အောင့်ကာ နားစွင့်ထောင်နေသည်။

မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်သည် အိပ်ပျော်နေရာမှ လေယာဉ်ပျံသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားကာ အိပ်မက်များပင် မက်နေသည်။ မြို့တော်ဝန်သည် အိပ်ပျော်နေရာမှ တစ်ဖက်သို့ ရွှေ့လိုက်ရင်း ပါးစပ်မှ မသဲမကွဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကောင်းကင်ပြင်အမြင့်တွင်မူ ရွံ့ရောင် ဆေးသုတ်ထားသော ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံ နှစ်စင်းသည် တရစ်ပတ်ပတ် ပျံသန်းနေကြသည်။ ထိုသို့ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် တရစ်ပတ်ပတ် ပျံသန်းနေခိုက်တွင် ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများ၏ ဝမ်းဗိုက်တွင်းမှ ရာပေါင်းများစွာသော သေးငယ်လှသည့် အထုပ်လေးများသည် တစ်ခုပြီး တစ်ခု အဆက်မပြတ် ကျဆင်းလာသည်။ ထို အထုပ်လေးများသည် ပေ အနည်းငယ်မျှ အောက်သို့ ထိုးကျလာသည်။ ထို အထုပ်လေးတိုင်းမှ လေထီးလေးများ ပွင့်လာသည်။ လေထီးလေးများသည် အထုပ်လေးများကို သယ်ဆောင်ရင်း လေတိုက်ရာသို့ တရွေ့ရွေ့ မျောပါသွားကြသည်။ ထို့နောက် မြေပြင်ထက်သို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ညင်ညင်သာသာ တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းလာကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဗုံးကြဲ လေယာဉ် နှစ်စင်းသည် နိမ့်ချည် မြင့်ချည် တရစ်ပတ်ပတ် ပျံသန်းရင်း အထုပ်လေးပေါင်းများစွာကို ကြံချခဲ့သည်။ ထို့နောက် လာလမ်းအတိုင်း ပျံသန်းသွားကြသည်။

လေထီးလေးများသည် ကောင်းကင်တွင် လွင့်မျောနေရာမှ လေတိုက်ရာသို့ အပျံ့အနွံ ပါသွားကြသည်။ ထို့နောက် မြေပြင်ထက်သို့ ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း ညင်ညင်သာသာ ကျဆင်းလာကြသည်။ ထိုသို့ ကျဆင်းရာ၌ တစ်ခါတစ်ရံ ဆယ်လက်မသာ ရှိသော ဒိုင်းနမိုက်အထုပ်လေးများသည် မိုးပွင့်များကြားတွင် ထောင်မတ်နေတတ်သည်။ ထို့နောက်မှ လေထီးလေးများသည် အထုပ်လေးများ ဘေးသို့ ညင်ညင်သာသာ ပုံကျလာသည်။

လေထီးလေးများ သယ်ဆောင်လာသော အထုပ်လေးများသည် မိုးပွင့်များထက်၌ မည်းနက်သောအသွင်ကို ဆောင်နေကြသည်။ လေထီးလေးများသည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော မိုးပွင့်များပေါ်သို့ ကျဆင်းလာကြသည်။ တောင်ကုန်းများပေါ်သို့ ကျဆင်းလာသည်။ တောအုပ်များထဲသို့ ကျဆင်းလာကြသည်။ သစ်ပင်များပေါ်သို့ ကျဆင်းလာကြသည်။ သစ်ကိုင်းများကြားတွင် တွဲလောင်းခိုနေကြသည်။

လေထီးလေးအချို့သည် မြို့လေးရှိ အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်သို့ ကျဆင်းလာကြသည်။ အိမ်ခြံဝင်းတွင်းသို့ ကျဆင်းလာကြသည်။ လေထီး တစ်ခုကမူ မြို့လေးတွင် အမှတ်တရ စိုက်ထူထားသည့် သာသနာပြုအရှင် စိန့်အယ်ဘတ် ရုပ်တုတော်

၏ ခေါင်းပေါ်၌ တွဲခိုနေသော မိုးပွင့်များထက်သို့ ကျဆင်းသည်။ လေထီးလေး သယ်ဆောင်လာသော ဒိုင်းနမိုက် အထုပ်လေးသည် မိုးပွင့်များထက်၌ ထောင်မတ်နေသည်။

လေထီးလေးတစ်ခုသည် ကင်းလှည့်ထွက်နေသော စစ်သားများ၏ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ကျဆင်းလာသည်။

ထိုအခါ တပ်ကြပ်တစ်ယောက်က-

'သတိထားကြဟေ့၊ ဒါဟာ တိုင်းမိုးကွ' ဟု သတိပေးလိုက်ရာ၊ ကင်းလှည့်စစ်သားက-

'တိုင်းမိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ တိုင်းမိုးလောက် မကြီးပါဘူး' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ တပ်ကြပ်က-

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနားတော့ မသွားကြနဲ့' ဟု ပြောရင်း၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် အသေအချာ ထိုးကြည့်သည်။

လေထီးလေး၏ အရွယ်ပမာဏမှာ လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်လောက်ပင် မကြီးလှပေ။ အရောင်မှာ အပြာနုရောင် ဖြစ်သည်။ လေထီးလေး သယ်ဆောင်လာသော အထုပ်လေးကို စက္ကူပတ် ပြာပြာလေးနှင့် ထုပ်ထားသည်။

တပ်ကြပ်လည်း အထုပ်ပြာပြာကလေးကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေရာမှ-

'ဘယ်သူမှ သွားမထိကြနဲ့။ ဟေ့ ဟယ်ရီ၊ ကျောက်မီးသွေးတွင်းကို ပြေးပြီး ကပ္ပတိန်ကို သွားခေါ်စမ်း။ ငါတို့ ဟောဒီ သောက်ပစ္စည်းလေးကို ကြည့်ထားမယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်လာခဲ့ပြီ။ မြို့သူ မြို့သားများသည် နေအိမ်မှ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ ဖွေးဖွေးဖြူသော မိုးပွင့်များကြားတွင် အပျံ့အနံ့ တည်နေကြသော အထုပ်လေးများကို မြင်တွေ့ကြရသည်။ မြို့သူ မြို့သားများသည် အထုပ်လေးများ ရှိရာသို့ သွားပြီး ကောက်ယူလိုက်ကြသည်။ ထိုနောက် စက္ကူပတ် ပြာပြာလေးကို ဖြေကာ အတွင်းမှ စာတန်းကို ဖတ်ကြသည်။ ထိုအခါ ဤပစ္စည်းလေးများမှာ မိမိတို့အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားသည်။

ထိုအခါ အထုပ်လေးများကို တွေ့ကြသော သူတိုင်းသည် မိမိတို့အား တစ်ပါးသူများ မြင်သွားမည်ကို စိုးရိမ် ကြောင့်ကြသောစိတ်များ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။ လေထီးလေးနှင့် အတူပါလာသော ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းလေး ဖြုတ်ကာ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းသို့ ထည့်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် လုံခြုံ

စိတ်ချရသော နေရာတစ်နေရာသို့ သွားပြီး ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းလေးများကို ဝှက်ထားလိုက်ကြသည်။

ထိုသို့ လက်ဆောင်ပေးသော သတင်းစကားကို ကြားသိရသောအခါ မြို့လေးတွင်ရှိ ကလေးများသည် မြို့ပြင် အနှံ့အပြားသို့ ထွက်လာကြသည်။ အရှင်ယေရှုခရစ်တော် ရှင်ပြန် ထမြောက်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ကျင်းပသော အိစတာပွဲတော် အချိန်အခါတွင် ရိုးရိုး ကြက်ဥများနှင့် ချောကလက်ဖြင့် ပြုထားသော ကြက်ဥများကို ကလေးသူငယ်များအတွက် တမင်ဝှက်ထားတတ်ကြသည်။ ထိုအခါ ကလေးသူငယ်များက မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပြီး တဖျော်တပါး စားသောက်ကြသည်။ ထိုနည်းအတိုင်းပင် မြို့လေးပေါ်ရှိ ကလေးများသည် ဒိုင်းနမိုက်အထုပ်လေးများကို လိုက်လံရှာဖွေကြသည်။

ကံကောင်းသော ကလေးအချို့သည် လေထီးပြာပြာလေးများ သယ်ဆောင်လာသော ဒိုင်းနမိုက်ထုပ် ပြာပြာလေးကို တွေ့ကြသည်။ ထိုအခါ လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးရှိရာသို့ အပြေးသွားပြီး ကောက်ကြသည်။ စက္ကူပြာပြာလေးကို ဖွင့်ဖတ်ကြသည်။ ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းလေးကို ဖြုတ်ယူကာ လုံခြုံ စိတ်ချရသော နေရာတွင် ဝှက်ထားကြသည်။ ထို့နောက် မိမိတို့ ဝှက်ထားသော နေရာကို လူကြီးမိဘတို့အား တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောကြားတတ်ကြသည်။

ကြောက်တတ် လန့်တတ်သော မြို့သူမြို့သားအချို့ကမူ ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းလေးများကို ကျူးကျော်သူ နာဇီဂျာမန်များထံ သွားအပ်ကြသည်။ သို့သော် ထိုသို့ သွားအပ်ကြသောသူများမှာ အလွန်အလွန် နည်းလှပေသည်။

ကျူးကျော်သူများသည်လည်း ကလေးသူငယ်များကဲ့သို့ပင် မြို့ပတ်ဝန်းကျင် အနှံ့ထွက်ကာ ကြီးစားပမ်းစား ရှာဖွေကြသည်။ သို့သော် ကလေးများကဲ့သို့ ခပ်များများတွေ့အောင် မရှာနိုင်ကြပေ။

မြို့တော်ဝန်မင်း၏ စံအိမ်တော်ရှိ ဧည့်ခန်းကြီးတွင် ထမင်းစား စားပွဲရှည်ကြီးနှင့် ကုလားထိုင်များကို အလက်ဇန္ဒာမော်ဒင်အား တရားစီရင်ပြီး ပစ်သတ်လိုက်သည့်နေ့က ခင်းကျင်းထားသည့် အတိုင်းပင် ခင်းကျင်းထားသည်။

ဧည့်ခန်းမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ တင့်တယ် ခုံညားသည့်အသွင်မျိုး မဆောင်တော့။ ကုလားထိုင်ကြီးများ မရှိတော့သောကြောင့် နံရံများကို ကြည့်ရသည်မှာ ဟာနေသလိုလို၊ တစ်ခုခု လိုနေသယောင်ယောင် မှတ်ထင်ရသည်။ ထမင်းစားပွဲရှည်ကြီးထက်တွင်မူ စာရွက်များ ဟိုတချို့ ဒီတချို့ ပြန့်ကျဲလျက် တည်ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် ဧည့်ခန်းကြီးမှာ ဧည့်ခန်းနှင့် မတူဘဲ စီးပွားရေးလုပ်နေသော အလုပ်ခန်းကြီးနှင့် တူနေပေသည်။

ကျောက်သား မီးဖိုပေါ်ရှိ စင်မြင့်ထက်၌ တင်ထားသော နာရီကြီးက “ဒင် ဒင် ဒင်” ဟု ကိုးချက်တိတိ တီးလိုက်သည်။ သို့သော် ကောင်းကင်ပြင်ထက်၌ တိမ်ညို တိမ်မည်းများ လွှမ်းခြုံနေသောကြောင့် နံနက်ခင်း ဖြစ်လင့်ကစား မှောင်ရီ မှိုင်းပျနေသည်။ မိုးသောက် အရုဏ်တက်ကတည်းက မိုးပွင့်များလည်း သည်းသည်းထန်ထန် အထုအထည် ကျနေခဲ့သည်။

အင်နီသည် မြို့တော်ဝန်မင်း အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသည်။ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ စားပွဲရှည်ကြီးအပါးသို့ ဖျတ်ခနဲ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ စာရွက် စာတမ်းများကို မျက်စိဝှေ့၍ အမြန်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန်လော့ ဝင်လာသည်။ တံခါးဝတွင် ရပ်နေရာမှ အင်နီကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ထို့နောက်-

‘ခင်ဗျား ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ’ ဟု မေးလိုက်သည်။

အင်နီက သုန်မှုန်သော မျက်နှာထားဖြင့်-

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲလို့ ကျုပ် မေးနေတယ်လေ’

‘စားပွဲရှင်းပေးရမလားလို့ ကြည့်နေတာပါ’

‘မရှင်းပါနဲ့၊ ဒီအတိုင်း နေပါစေ။ ခင်ဗျားသာ ထွက်သွားစမ်းပါ’

ထိုအခါ အင်နီက-

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် ကပ္ပတိန်လော့ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်မိသည့်အထိ ဆိုင်းငံ့နေပြီး တံခါးပေါက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်လော့သည် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လှည့်ကြည့်ကာ-

‘အထဲကို ဝင်ခဲ့တော့ဟေ့’ ဟု ပြောသည်။

စစ်သားတစ်ဦးလည်း ကပ္ပတိန်လော့၏ နောက်ကျောဘက်ရှိ တံခါးပေါက်မှ နေ၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ထို စစ်သားသည် ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကို သားရေကြိုးနှင့် လွယ်ထားသည်။ အထုပ်ပြာပြာလေးများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲထားသည်။ ထို အထုပ်ပြာပြာလေးတိုင်းတွင် ကြိုးစလေးများနှင့် လေထီးစပြာပြာလေးများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ကပ္ပတိန်လော့က-

‘မင်းပစ္စည်းတွေကို စားပွဲရှည်ကြီးပေါ် တင်လိုက်စမ်း’ ဟု ပြောရာ၊ စစ်သားလည်း လက်တွင်းရှိ အထုပ်ပြာပြာလေးများကို သတိထား၍ စားပွဲရှည်ကြီးပေါ် ဂရုတစိုက် တင်လိုက်သည်။

‘မင်း အပေါ်ထပ်ကို တက်ပြီး ကာနယ်လင်ဆာကို အစီရင်ခံချေ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ငါ ရှိနေတယ်လို့’ ဟု ကပ္ပတိန်လော့က အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ စစ်သားလည်း နောက်သို့ လှည့်ကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။

ကပ္ပတိန်လော့လည်း စားပွဲရှည်ကြီးအပါးသို့ လျှောက်သွားသည်။ အထုပ်လေး တစ်ထုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန်လော့၏ မျက်နှာသည် စိတ်တိုင်းမကျသောအသွင် ဆောင်နေပေသည်။

ကပ္ပတိန်လော့သည် လေထီးပြာပြာလေးကို မြှင့်ကိုင်လိုက်သည်။ အပေါ်သို့ မြှောက်ကာ လွှတ်ချလိုက်သည်။ လေထီးပြာပြာလေးသည် ပွင့်သွားသည်။ ကြမ်းပြင်ထက်သို့ တငြိမ့်ငြိမ့် ကျဆင်းသွားသည်။ ကပ္ပတိန်လော့သည် လေထီးပြာပြာလေးကို ကောက်ယူလိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ထပ်မံ စမ်းသပ်ကြည့်နေပြန်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကာနယ်လင်ဆာသည် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ခပ်မြန်မြန် ဝင်လာသည်။ ကာနယ်လင်ဆာနောက်မှ မေဂျာဟန်းတား လိုက်ပါလာသည်။ မေဂျာဟန်းတားသည် အစီရင်ခံစာ စာရွက်လေး တစ်ရွက်ကို လက်တွင် ကိုင်ထားသည်။

ကာနယ်လင်ဆာက-

‘မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ ကပ္ပတိန်’ ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ ထိုနောက် စားပွဲရှည်ကြီး ထိပ်ရှိ ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်သို့ သွားထိုင်လိုက်သည်။ စားပွဲရှည်ကြီးပေါ် စုပြုံတင်ထားသော ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းလေးများကို အတန်ကြာအောင် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် ဒိုင်းနမိုက်ချောင်း တစ်ချောင်းကို ကိုင်ကြည့်ရာမှ-

‘ထိုင်ပါ မေဂျာဟန်းတား၊ ထိုင်ပါ။ ခင်ဗျား ဟောဒီဟာတွေကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးပြီလား’ ဟု ပြောသည်။

မေဂျာဟန်းတားသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ဆွဲကာ အသာထိုင်လိုက်သည်။ လက်တွင်းရှိ အစီရင်ခံစာ စာရွက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက်-

‘သေသေချာချာတော့ မကြည့်ရသေးပါဘူး ကာနယ်။ ဆယ်မိုင်အတွင်းမှာတော့ မီးရထားသံလမ်းတွေ သုံးနေရာတောင် အဖျက်ခံရတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဟောဒီဟာတွေကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ထင်မြင်ချက်လည်း ပြောပါဦး’ ဟု ပြောသည်။

မေဂျာဟန်းတားလည်း အထုပ်ပြာပြာလေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် ရစ်ပတ်ထားသော စက္ကူပတ်များကို ခွာချလိုက်သည်။ အထဲရှိ ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းလေးဘေးတွင် အထုပ်လေး တစ်ထုပ် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ မေဂျာဟန်းတားသည် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူကာ ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းလေးကို ဖြတ်ချလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန်လော့သည် မေဂျာဟန်းတား၏ ပခုံးကို ကျော်ကာ မေဂျာဟန်းတား လုပ်ကိုင်နေသမျှကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

မေဂျာဟန်းတားသည် ဖြတ်ထားသော အပိုင်းအစများကို အနံ့ခံကြည့်သည်။ လက်ဖြင့်လည်း ခြေကြည့်သည်။ ထို့နောက်-

‘တယ် ရိုးတာပဲ။ စီးပွားရေးသက်သက် လုပ်ထားတဲ့ ဒိုင်းနမိုက်တွေပဲ။ ဒီထဲမှာ ဒိုက်ထရိုဂလစ်ဆရင်း ဒြပ်ပေါင်း ဘယ်လောက် အချိုးအစားပါသလဲတော့ မသိဘူး။ ဒါတော့ ဓာတ်ခွဲကြည့်ပြီးမှ ပြောနိုင်လိမ့်မယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် ဒိုင်းနမိုက်ချောင်း အဆုံးကို ကြည့်ပြီး-

‘ဟောဒီမှာ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ဒိုင်းနမိုက်အဖုံးရယ်၊ ပေါက်ကွဲစေတဲ့ ပြဒါး ဒြပ်ပေါင်းရယ်၊ ပြီးတော့ စနက်တံရယ် ရှိတယ်။ စနက်တံက တစ်မိနစ်ကြာတဲ့ အထိတော့ ခံနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်’ ဟု ပြောရာမှ ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းလေးကို စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်သို့ ပြန်တင်သည်။

‘ဈေးပေါပေါနဲ့ အလွယ်တကူ သုံးလို့ရတဲ့ ဒိုင်းနမိုက်ပဲ’ ဟုလည်း မှတ်ချက်ချသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာသည် ကပ္ပတိန်လော့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး-

‘ကပ္ပတိန်၊ ဒါတွေကို ဘယ်လောက်များများ ကြံချတယ် ထင်သလဲ’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ စုဆောင်းရသမျှတော့ ဒိုင်းနမိုက်ချောင်း ငါးဆယ်လောက် ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့တဲ့ လေထီးစလေးတွေကတော့ ကိုးဆယ်လောက် ရှိပါတယ်။ မြို့သူ မြို့သားတွေဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းတွေကို ဖြုတ်ယူထားကြပြီး လေထီးစလေးတွေကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့တယ်နဲ့ တူတာပဲ။ ဒီတော့ ဒိုင်းနမိုက်ချောင်း တော်တော်များများကို ကျွန်တော်တို့ ရှာလို့ မတွေ့သေးပါဘူး’ ဟု ဖြေသည်။

ကာနယ်လင်ဆာလည်း လက်ဟန်ဖြင့် လှမ်းတားလိုက်ရင်း-

‘ဒီ ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းတွေ ရှာတွေ့တာ မတွေ့တာက တကယ့် တကယ်မှာ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဗုံးကြဲလေယာဉ်တွေက သူတို့ လိုချင်သလောက် ထပ်ပြီး ကြံချနိုင်တာပဲဟာ။ ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းတွေကို အသုံးမပြုအောင် ငါတို့ မတားဆီးနိုင်ဘူး။ ဒီမြို့က လူထုဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ တိုက်ခိုက် အောင်နိုင်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ကပွတိန်လော့က ကြောက်စရာ အသံကြီးဖြင့်-

‘ဒီလူတွေကို မြေကြီးပေါ်ကနေပြီး ကျွန်တော်တို့ မောင်းထုတ်ပစ်နိုင်ပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မေဂျာဟန်းတားသည် ဒိုင်းနမိုက်ချောင်း တစ်ချောင်း၏ ထိပ်တွင်ရှိသော ကြေးနီအဖုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေး ကြည့်ရှုနေသည်။ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ မင်း ပြောသလို ငါတို့ လုပ်နိုင်တယ်’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက်-

‘မေဂျာဟန်းတားရေ၊ ဒိုင်းနမိုက်ကို ခင်ဗျား ကြည့်ရှု စစ်ဆေးလို့ ပြီးသွားပလား’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ မေဂျာဟန်းတားက-

‘ကြည့်ရှု စစ်ဆေးလို့ မပြီးသေးပါဘူး ကာနယ်၊ အချိန်ကလည်း သိပ်မှ မရသေးတာပဲ’ ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ဒီ ဒိုင်းနမိုက်တွေကတော့ မကောင်းဆိုးဝါး နတ်မိစ္ဆာတွေပါပဲဗျာ။ ကြည့်လေ၊ ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းပါတဲ့ အထုပ်လေးတွေကို စက္ကူအပြာနဲ့ ပတ်ထားတယ်။ ဒီတော့ အလွယ်တကူ တွေ့နိုင် မြင်နိုင်တာပေါ့။ အထုပ်ကိုတွေ့လို့ အပေါ်က စက္ကူပတ်အပြာကို ဖြေလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ အတွင်းမှာ ချောကလက် တစ်တောင့် တွေ့တယ် မဟုတ်လား’ ဟု ပြောရင်း ချောကလက် တစ်တောင့်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက်-

‘ဒီလို ချောကလက်တောင့်လေးတွေ ပါနေတဲ့အတွက် ဒီမြို့က ကလေးသူငယ်တိုင်းဟာ ဒီအထုပ်ပြာပြာလေးတွေကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာကြတော့မှာပေါ့။ ဒီအထုပ်ပြာပြာလေးတွေကို တွေ့တဲ့ ကျုပ်တို့ စစ်သားတွေကိုယ်တိုင်တောင် ဒီအထုပ်ပြာပြာလေးတွေထဲက ချောကလက်တောင့်လေးတွေကို ဖြေယူထားကြမှာ အမှန်ပါ။ အဲဒီအချက်ကို ကျုပ် အလောင်းအစားတောင် လုပ်ရဲတယ်။ အင်း... ဒီတော့ အိစတာပွဲတော်အခါမှာ ချောကလက်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ကြက်ဥတွေကို

ကလေးသူငယ်တွေ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာကြသလို ဟောဒီ အထုပ်ပြာပြာလေးတွေ ကိုလည်း ကလေးသူငယ်တွေဟာ မရှာဘဲ ဘယ်နေကြလိမ့်မလဲ။ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာကြမှာပေါ့' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် စစ်သားတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ အစီရင်ခံစာရွက်လေး ကို ကာနယ်လင်ဆာ ရှေ့တွင် အသာတင်ထားပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

ကာနယ်လင်ဆာလည်း အစီရင်ခံစာရွက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက် ကာ ခပ်ထန်ထန် ရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်-

'မေဂျာဟန်းတားရေ၊ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက် အလုပ်တွေဗျ။ ခင်ဗျား ရဲ့ မီးရထားသံလမ်းကို နှစ်နေရာ အဖျက်ခံရသတဲ့' ဟု ပြောသည်။

မေဂျာဟန်းတားလည်း ကြေးနီ အဖုံးလေးကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုနေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်ကာ-

'ဒိုင်းနမိုက်ကတော့ ဘယ်လောက် ယေဘုယျ ကျသလဲ။ ဘယ်လောက် လွယ်လည်းလို့။ ဒီ ဒိုင်းနမိုက်လေးတွေကို ဗုံးကြဲလေယာဉ်တွေက နေရာအနှံ့မှာ ကြံချလေ့ရှိသလား' ဟု မေးသည်။

ကာနယ်လင်ဆာလည်း စိတ်ရှုပ်သွားဟန်ဖြင့်-

'အေးဗျ။ ရယ်စရာတော့ တော်တော်ကောင်းတယ်။ ခင်ဗျားမေးတဲ့ အမေး ကို နေပြည်တော်ကို လှမ်းပြီး မေးရဦးမယ်။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ အင်္ဂလိပ် ဗုံးကြဲ လေယာဉ်တွေဟာ ဒီဒေသတစ်ခုထဲ ကွက်ပြီး ဒိုင်းနမိုက်လေးတွေကို ကြံချတယ် ထင်တယ်' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားက-

'ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုထင်သလဲ' ဟု မေး လိုက်သည်။

'အင်း... ဒီကိစ္စက ဖြေရတာ တော်တော်ကျပ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် တော့ ဒီဒေသဟာ ရန်သူအင်္ဂလိပ်တွေ ပထမဆုံး စမ်းသပ်ကြည့်တဲ့ဒေသ ဖြစ်လိမ့် မယ် ထင်တယ်။ ဒီဒေသမှာ အောင်မြင်ရင်တော့ အခြားဒေသတွေမှာလည်း ဆက် ပြီး အသုံးပြုကြလိမ့်မယ်။ မအောင်မြင်ရင်လည်း သူတို့က သိပ်ပြီး မှုမယ် မထင် ဘူး'

'ဒီကိစ္စကို ကာနယ် ဘယ်လို ဆောင်ရွက်မလဲ'

'နေပြည်တော်ကတော့ ဒိုင်းနမိုက်တွေ အားလုံးကို ရအောင်ရှာပြီး ချက်ချင်း

ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်။ ဒါမှ အင်္ဂလိပ် ဗုံးကြဲလေယာဉ်တွေက ဒိုင်းနမိုက်တွေကို မကြဲဘဲ နေမယ်လို့ ကျုပ်ကို အမိန့်ပေးမှာပဲ’

‘အဖျက်ခံထားရတဲ့ မီးရထားသံလမ်း နေရာ ငါးနေရာကို ဘယ်လိုပြင်ရမလဲ ကာနယ်။ ဒီပျက်သွားတဲ့ နေရာတွေမှာ ပြင်ဖို့အတွက် သံလမ်းတွေ အခု လောလောဆယ် မရှိသေးဘူး’

‘မီးရထားသံလမ်းဟောင်းတွေက သံလမ်းတွေကို ဖြုတ်ယူပြီး ပြင်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘အင်း... ဒီလိုဆိုရင် သံလမ်းအောက်ခြေတွေ ခိုင်အောင် အတော်လုပ်ရမှာပဲ ကာနယ်’

‘ဒါပေါ့ဗျာ၊ မဖြစ် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ သံလမ်းအောက်ခြေတွေ ခိုင်အောင် လုပ်ကြရတာပေါ့’

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားသည် မိမိ ဖြတ်တောက် စစ်ဆေးနေသော ဒိုင်းနမိုက်ချောင်း အစိတ်အပိုင်းလေးကို အပုံတွင်းသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန်လော့က-

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီကိစ္စတွေ ရပ်တန်းက ရပ်သွားအောင် ချက်ချင်း ပြုရပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ။ ဒိုင်းနမိုက်တွေကို အသုံးမပြုရသေးခင် ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းပါတဲ့ အထုပ်လေးတွေ ကောက်ယူတဲ့ လူတိုင်းကို ဖမ်းပြီး အပြစ်ဒဏ်ပေးရပါမယ်။ ဒီလို ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်း ဆောင်ရွက်ရင် ဒီမြို့က လူထုဟာ ကျွန်တော်တို့ ပျော့ညံ့ အားနည်းတယ်လို့ မှတ်ထင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု ရုတ်တရက် ပြောကြားလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာလည်း ကပ္ပတိန်လော့ကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက်မှ-

‘စိတ်အေးလက်အေး သက်သောင့်သက်သာ နေပါ ကပ္ပတိန်။ ဘယ်လို အခြေအနေရှိတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်တို့ ပထမဆုံး ကြည့်ကြရအောင်။ ပြီးတော့မှ ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတဲ့ နည်းလမ်းကို စဉ်းစားကြတာပေါ့’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် ကာနယ်လင်ဆာသည် ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းပါသော အထုပ်များ စုပုံထားသော အပုံအတွင်းမှ အထုပ်သစ်တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ရစ်ပတ်ထားသော စက္ကူပတ် ပြာပြာလေးကို ခွာလိုက်သည်။ အထုပ်အတွင်းရှိ အခြားအထုပ်ကလေးကို ဖြေကာ ချောကလက်တောင့်လေး တစ်တောင့်ကို ယူလိုက်သည်။ ချောကလက်တောင့်လေးကို မြည်းကြည့်သည်။ ထို့နောက်-

‘ဒါဟာ မကောင်းဆိုးဝါးအရာလေးပဲ။ ချောကလက်က အကောင်းစား ချောကလက်ဗျ။ ဒီချောကလက်ကို ကျုပ်တောင် မစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ တော်တော် ကို ကောင်းတယ်။ ခက်ရာခက်ဆစ် ရတဲ့ ဆုလာဘ်ပေပဲ’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းကို ကောက်ယူကာ-

‘ဒီမှာ မေဂျာဟန်းတား၊ ဒီ ဒိုင်းနမိုက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်မြင် ယူဆသလဲ’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ မေဂျာဟန်းတားက-

‘ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါပကောဗျာ။ ဒီ ဒိုင်းနမိုက်ဟာ အလွန် လွယ်ကူပြီး အကုန်အကျ သက်သာတဲ့ ဒိုင်းနမိုက်ပါပဲလို့။ ပြီးတော့ ဒီ ဒိုင်းနမိုက်ဟာ အသေး အဖွဲ့ အလုပ်လေးတွေမှာ တော်တော်ကို ထိထိရောက်ရောက် အသုံးဝင်တယ်။ ဒီ ဒိုင်းနမိုက်မှာ အဖုံးလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ ပြီးတော့ တစ်မိနစ်ကြာအောင် ခံတဲ့ စနစ်တံတစ်ခု ရှိတယ်။ ဒီ ဒိုင်းနမိုက်ကို ဘယ်လို အသုံးပြုရတယ်ဆိုတာ သိရင် ဒီဒိုင်းနမိုက်ဟာ သိပ်ကို အသုံးဝင်တယ်။ ဘယ်လို အသုံးပြုရတယ်ဆိုတာကို မသိ ရင်တော့ ဘာမှ အသုံးမဝင်ဘူးပေါ့’ ဟု ဖြေသည်။

ကာနယ်လင်ဆာလည်း ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းတွင် ပတ်ထားသည့် စက္ကူပတ် အပြာလေးတွင် ပုံနှိပ်ထားသော စာကို ဖတ်ရှုနေသည်။ ထို့နောက်-

‘ခင်ဗျား ဒီစာကို ဖတ်ပြီးပြီလား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

မေဂျာဟန်းတားက-

‘ကြည့်ရုံသာ ကြည့်မိတယ်၊ မဖတ်မိသေးဘူး’ ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ဒါဖြင့် ကောင်းပြီလေ။ ကျုပ် ဖတ်ပြမယ်။ ခင်ဗျား ဂရုစိုက်ပြီး နားထောင် စမ်းပါ’ ဟု ပြောကာ စက္ကူပတ်က စာကို ဖတ်ပြသည်။

“အောင်ပွဲ မခံရသေးသော လူထုသို့။ ။ ဤပစ္စည်းကို လုံခြုံရာနေရာ ၌ ဝှက်ထားကြလော့။ မြင်သော ထင်သာသော နေရာများ၌ မထားကြလေနှင့်။ နောင်အခါ၌ ဤပစ္စည်းသည် သင်တို့အတွက် အသုံးဝင်လာပေလိမ့်မည်။ ဤပစ္စည်းသည် သင်တို့၏ မိတ်ဆွေများက သင်တို့ကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သင်တို့၏ တိုင်းပြည်ကို ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာ သူတို့အား ဤပစ္စည်းကို သင်တို့က လက်ဆောင်အဖြစ် ထပ်မံ ပေးကြပါလော့။ ဤပစ္စည်းဖြင့် ကြီးကျယ်သော အရာများကို ဖျက်ဆီးဖို့ မကြိုးစားကြပါနှင့်။” ထိုသို့ ဖတ်ပြနေရာမှ ကာနယ်လင်ဆာက စာကြောင်းကျော်ပြီး-

‘ဟောဒီမှာ တွေ့လား။ “ပြည်တွင်းက မီးရထားလမ်းများကို” တဲ့။ “ည

အခါမှာ ဆောင်ရွက်ပါ” တဲ့။ ပြီးတော့ “သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လမ်းတွေမှာ ချည်ထားပါ” တဲ့။ ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး။ “ညွှန်ကြားချက်များ-သံလမ်း။ ။ မီးရထားသံလမ်း အဆက်နေရာ၌ ဤအရာကို ကြိုးဖြင့် ခိုင်ခံ့အောင် ချည်ပါ။ ထို့နောက် ပို၍ ခိုင်ခံ့သွားအောင် ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို ရွှံ့ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ခဲနေသော မိုးပွင့်များဖြင့်ဖြစ်စေ အံ့ပေးပါ။ ထို့နောက် စနက်တံကို မီးရှို့ပြီး တစ်... နှစ်... သုံး... လေး ကို ခြောက်ဆယ်ပြည့်သည်အထိ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရေပါ။ ခြောက်ဆယ်ပြည့်သောအခါတွင် ပေါက်ကွဲပါလိမ့်မည်” တဲ့’ ဟု ဖတ်ပြသည်။

ထို့နောက် ကာနယ်လင်ဆာသည် မေဂျာဟန်းတားအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားက-

‘အင်း... ကောင်းကောင်းကြီး အသုံးပြုနိုင်ပြီပေါ့’ ဟု ခပ်ရိုးရိုး ပြောလိုက်သည်။

ကာနယ်လင်ဆာလည်း စက္ကူပတ်ပြာပြာကို ထပ်မံ ကြည့်ရှုပြန်သည်။ ထို့နောက် စာကြောင်းကျော်ပြီး-

“အားနည်းသည်။ တံတားများကို ဖျက်ဆီးရာ၌ အသုံးမပြုပါနှင့်” တဲ့။ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး။ “ဓာတ်အားပေး တိုင်များ” တဲ့။ ပြီးတော့ “ဓာတ်ကြိုးသွားရာ လမ်းများ” တဲ့။ “ကုန်ရထားတွေများ” တဲ့’ ဟု ဖတ်ပြသည်။

ထို့နောက် စက္ကူပတ်ပြာပြာလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်ရင်း-
‘အင်း... ဒီလောက်ပါပဲ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်လော့က ဒေါကြီးမောကြီးဖြင့်-
‘ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခု လုပ်ကြရလိမ့်မယ်။ ဒီအရာကို ထိန်းချုပ် တားဆီးနိုင်မယ့် နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ ရှိကို ရှိရမယ်။ ဒီမှာ ကာနယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဌာနချုပ်က ဘယ်လို ညွှန်ကြားပါသလဲ’ ဟု မေးသည်။

ကာနယ်လင်ဆာလည်း နှုတ်ခမ်းသပ်လိုက်ရင်း ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းကို မြှောက်ကစားနေသည်။ ထို့နောက်-

‘ဌာနချုပ်က ဘယ်လို ညွှန်ကြားမယ်ဆိုတာကို ညွှန်ကြားချက် မရောက်ခင်ကတည်းက ကျုပ် ကြိုတင်ပြီး ပြောနိုင်ပါတယ်။ အေးလေ ကျုပ်ဆီကိုလည်း ညွှန်ကြားချက်တွေ ရောက်လာပါပြီ။ “ဒိုင်းနမိုက်ပါတဲ့ အထုပ်တွေကို မယူဝံ့အောင် မိုင်းဗုံးထောင်ပါ” တဲ့။ ပြီးတော့ “ချောကလက်တွေကို အဆိပ်ခတ်ပါ” တဲ့လေ’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် ခေတ္တမျှ ရပ်နားပြီး-

‘မေဂျာဟန်းတားရေး၊ ကျုပ်ဟာ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအပေါ်မှာ သစ္စာစောင့် သိတဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဌာနချုပ်ရဲ့ တောက်ပြောင် ထက်မြက် တဲ့ တွေးလုံးခေါ်လုံးတွေကို ကြားရတဲ့အခါမှာတော့ ရိုးရိုးအရပ်သား တစ်ယောက် ပြန်ဖြစ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ပေါက်ပေါက်လာမိတယ်။ ဌာနချုပ်က လူတွေဟာ ဉာဏ် မရှိတဲ့ ငတုံး ငအတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ဆံနေရတယ်လို့ အမြဲ ထင်ထင်နေ တတ်ကြတယ်။ ဒီလိုပြောလိုက်တာဟာ ဌာနချုပ်က လူတွေရဲ့ အသိဉာဏ် အတိမ် အနက်ကို ဝေဖန်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မေဂျာ ဟန်းတား’ ဟု ပြောသည်။

မေဂျာဟန်းတားလည်း သဘောကျသွားဟန်ဖြင့်-

‘ကာနယ်က ဒီလိုသဘောထားနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား’ ဟု မေး လိုက်ရာ၊ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် ဒီလိုသဘောထားနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောသည်။ ထို့နောက်-

‘ဒါပေမဲ့ မေဂျာဟန်းတား၊ ဌာနချုပ်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက် ရင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ သိလား။ ဒီမြို့က လူတစ်ယောက်ဟာ မိုင်းဗုံးထောင် ထားတဲ့ ဒိုင်းနမိုက်အထုပ်လေးကို ကောက်ယူတဲ့အခါမှာ ဗုံးပေါက်ပြီး သေသွား လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ချောကလက်ကို စားမိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာလည်း အဆိပ်သင့်ပြီး သေသွားလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းကို ကိုင်ထားသော မိမိလက်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း-

‘အဲဒီ အဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ဘာတွေ ဆက်ပြီး ဖြစ်ပျက်မလဲ သိလား။ ဒီမြို့က လူထုဟာ ဒိုင်းနမိုက် အထုပ်လေးတွေကို တွေ့တဲ့အခါ လက်နဲ့ ရုတ်တရက် မကောက်ကိုင်တော့ဘူး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေပြီး တုတ်တွေနဲ့ ထိုး ကြည့်ကြလိမ့်မယ်။ ကြိုးကွင်းနဲ့ ပစ်ပြီး ဆွဲယူကြလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ရတဲ့ ချောကလက်တွေကိုလည်း ရုတ်တရက် မစားသေးဘဲ ကြောင်တွေကို အရင်ကျွေး ကြည့်ကြလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ မေဂျာဟန်းတား၊ ဒီမြို့က လူထုဟာ အမြော်အမြင် ရှိကြတဲ့ လူတွေပါ။ နုလပိန်းတုံးတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ သောက်သုံးမကျတဲ့ ထောင်ချောက်တွေနဲ့ တစ်ခါ ဖမ်းလိုသာရမယ်။ နှစ်ခါဖမ်းလို့ မရနိုင်ပါဘူး’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်လော့က ချောင်းဟန့်ကာ လည်ချောင်းရှင်းပြီးနောက်-
 ‘ကာနယ် ပြောတဲ့စကားက အရုံးပေး အညံ့ခံတဲ့စကား ဖြစ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်ခုခုတော့ ဆောင်ရွက်ရပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဒိုင်းနမိုက် ပါတဲ့ အထုပ်လေးတွေကို ဒီဒေသတစ်ခုထဲ ကွက်ပြီး ကြံချတယ်လို့ ကာနယ် ဘာကြောင့် ထင်ရတာလဲ' ဟု မေးရာ၊ ကာနယ်လင်ဆာက-

'ဒိုင်းနမိုက်ပါတဲ့ အထုပ်လေးတွေကို ဒီဒေသမှာ ကြံချခြင်းနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ထင်စရာ အကြောင်းနှစ်ချက် ရှိတယ်။ ပထမအကြောင်းက မတော်တဆ ရမ်းသန်း ကြံချခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒုတိယအကြောင်းက ဒီမြို့က လူထုဟာ အပြင် နဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်တွေပဲ။ ဒီနှစ်ချက်က တစ်ချက်တော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဒီမြို့က လူငယ်လူရွယ်တချို့ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားတယ် ဆိုတာကို ကျုပ်တို့ သိထားတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒုတိယအကြောင်းပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်ခြင်းဖြစ်တယ်' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်လော့က-

'ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုတော့ ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်' ဟု လေးလေးကန်ကန် ထပ်ပြောပြန်ရာ၊ ကာနယ်လင်ဆာက-

'ဒီမှာ ကပ္ပတိန်၊ မင်းကို အထွေထွေ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှာ အမှုထမ်းသင့် တယ်လို့ ကျုပ် ထောက်ခံစာ ရေးရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မင်းဟာ ပြဿနာတစ်ရပ် ကို ခြေခြေမြစ်မြစ် မသိရသေးခင်မှာ အဲဒီပြဿနာကို ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစား နေတယ်။ အခု ကျုပ်တို့ အောင်နိုင်ထားတဲ့ ဒေသဟာ အရင်က နေရာမျိုးတွေနဲ့ မတူဘူးကွယ့်။ အရင်တုန်းက လူထုကို ဘာလက်နက်မှ မတပ်ဆင်ဘဲ ထားလို့ ရခဲ့တယ်။ လူထုကို ဘာမှ မသိနားမလည်အောင် ထိန်းချုပ်ထားလို့ ရခဲ့တယ်။ အခုအခါက ဒီလို မဟုတ်တော့ဘူးကွယ့်။ ဒီမြို့က လူထုဟာ သူတို့ရဲ့ ရေဒီယို ကို ဖွင့်ပြီး နားထောင်နိုင်တယ်။ နားမထောင်နိုင်အောင်လို့ ကျုပ်တို့ တားဆီးလို့ မရဘူး။ သူတို့ရဲ့ ရေဒီယိုတွေ တွေ့အောင်တောင် ကျုပ်တို့ ရှာလို့ မရဘူး' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် တံခါးဝတွင် စောင့်နေသော စစ်သားတစ်ဦးက တံခါးပေါက် မှ လှမ်းကြည့်ပြီးလျှင်-

'မစ္စတာကော်ရယ်က ကာနယ်နဲ့ တွေ့ပါရစေတဲ့' ဟု အစီရင်ခံသည်။ ကာနယ်လင်ဆာက-

'အပြင်မှာ ခဏလောက် စောင့်ခိုင်းထားလိုက်ကွာ' ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကပ္ပတိန်လော့ဘက်သို့ လှည့်ကာ-

'ဒီမြို့က လူထုဟာ လက်ကမ်းစာရွက်တွေကို ဖတ်နိုင်ကြတယ်။ သူတို့

အတွက် လက်နက်တွေကိုလည်း ကောင်းကောင်းချပေးနိုင်တယ်။ အခု ဒိုင်းနမိုက် တွေ ချပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား ကပ္ပတိန်။ နောက် မကြာခင်မှာပဲ လက်ပစ်ဗုံး တွေကို ချပေးလိမ့်မယ်' ဟု ပြောသည်။

ကပ္ပတိန်လော့လည်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သော အမူအရာဖြင့်-

'ဗုံးကြဲ လေယာဉ်ပျံတွေက အဆိပ်တွေကို မချပေးသေးပါဘူး' ဟု ပြော ရာ၊ ကာနယ်လင်ဆာက-

'ဟုတ်တယ်၊ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ အဆိပ်တွေကို မချပေးသေး ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် အဆိပ်တွေကို ချပေးကြမှာပါ။ ဒီမြို့က လူထုမှာ ဒီလို လက်နက် အသေးစားလေးတွေ အသင့်ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ကို ပစ်မှတ်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာကို သိကြရင် ကျုပ် တို့ စစ်သားတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်မယ် ထင်သလဲ။ မင်းကိုယ်တိုင် ကော စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်မယ် ထင်သလဲ။ ပြီးတော့ ဒီမြို့က လူထုမှာ ပြင်းထန် တဲ့ အဆိပ်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို သိထားရရင် ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်မယ် ထင်သလဲ။ ကျုပ်တို့ စစ်သားတွေ စိတ်အေး လက်အေး စားနိုင် သောက်နိုင်ပါတော့မလား။ မင်းကိုယ်တိုင်ကော စိတ်အေးလက်အေး စားနိုင်ပါ့မလား' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားက ခြောက်ကပ်ကပ်အသံဖြင့်-

'ရန်သူရဲ့ စစ်ဆင်ရေးကို ရေးသားနေတာလား ကာနယ်' ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ကာနယ်လင်ဆာက-

'မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်က ဘယ်လို ဖြစ်လာနိုင်မယ်ဆိုတာကို ကြိုတင် မှန်းဆ ပြနေတာပါ' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကပ္ပတိန်လော့က-

'ဒိုင်းနမိုက်တွေကို ရှာဖွေ သိမ်းဆည်းရမယ့် အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ထိုင်ပြီး စကားပြောနေသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ တကယ်လို့ ဒီမြို့က လူထုမှာ လျှို့ဝှက်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းရှိနေတယ် ဆိုရင်လည်း အဲဒီအဖွဲ့အစည်းကို ကျွန်တော် တို့ မပေါ် ပေါ်အောင် ရှာဖွေရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအဖွဲ့အစည်းကို ချေဖျက် ပစ်ရပါလိမ့်မယ်' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ အဖွဲ့အစည်းကို မုန့်မုန့်ညက်ညက် ကြေအောင် ခြေ ရပါမယ်' ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက်-

‘ကပ္ပတိန်လော့၊ မင်းပဲ အသေးစိတ် စီစဉ် ဆောင်ရွက်ပါ။ ပြီးတော့ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်ကိုလည်း ခေါ်သွားပါ။ အခုလောလောဆယ် အခြေအနေ မှာ ကျုပ်တို့အတွက် အငယ်တန်း အရာရှိလေးတွေ များများရှိရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ အသတ်ခံရတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့မှာ တအား လျော့သွားတယ်။ ဒီလက်ဖတင်နှင့်တွန်တာကလည်း ဘာကြောင့်များ မိန်းမတွေ နဲ့ မပတ်သက်ဘဲ မနေနိုင်တာပါလိမ့်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်ရဲ့ အပြုအမူကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး ကာနယ်’ ဟု ပြောရာ၊ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က ဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲ’ ဟု မေးသည်။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်လော့က-

‘လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က ဘာဆိုတာမှမလုပ်ဘဲ နေနေတယ် ကာနယ်။ အမြဲ စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ အမြဲ တုန်လှုပ်နေတယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာထား မကြည်မလင်နဲ့။ သုန်မှုန်နေတယ်’ ဟု ပြောရာ၊ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ် သဘောပေါက်ပါပြီ။ ဒါပေါ့၊ ဒီကိစ္စတွေ ပေါ့။ ကျုပ် အများကြီး ပြောခဲ့ ဆိုခဲ့တာပါ။ ဒီကိစ္စတွေကိုသာ ကျုပ် မပြောဆိုဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ရင် အခုအချိန်မှာ ကျုပ်ဟာ “မေဂျာဂျင်နရယ်” တစ်ယောက် ဖြစ် နေပြီပေါ့’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက်-

‘ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ လူငယ်တွေကို အောင်ပွဲရအောင် ဘယ်လို တိုက်ရခိုက်ရမယ်ဆိုတာ လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေ ဟာ အောင်ပွဲရတဲ့အခါမှာ ထူးထူးချွန်ချွန် တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ဆောင်ရွက် နိုင်ကြတာကို အားလုံး ဝန်ခံကြရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေဟာ အရုံးကို ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါမှာတော့ ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတာကို လုံးဝ မသိတော့ဘူး။ ကျုပ်တို့ကလည်း “ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေဟာ အခြားလူငယ်တွေ ထက် အရည်အသွေး တောက်ပြောင်တယ်။ ရဲရင့်တယ်” လို့လည်း ပြောထား သင်ထားကြတာကိုး။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေဟာ အခြား လူငယ်တွေနဲ့ ပိုပြီးတော့လည်း အရည်အသွေး မတောက်ပြောင်ဘူး။ ပြီးတော့လည်း မရဲရင့်ဘူး ဆိုတာကို တွေ့ကြုံ သိရှိတဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေဟာ အံ့ဩ ထိတ်လန့် သွားကုန်ကြတာပေါ့’ ဟု ပြောသည်။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ကပ္ပတိန်လော့က-

‘ဘာကြောင့် အရုံးကို ရင်ဆိုင်တဲ့အခါမှာလို့ ပြောရတာလဲ ကာနယ်။ ကျွန်တော်တို့ မရုံးနိမ့်သေးပါဘူး’ ဟု ဒရောသောပါး ပြောလိုက်သည်။

ကာနယ်လင်ဆာသည် စကားပြန်မပြောတော့။ ကပ္ပတိန်လော့အား အေးစက်သော အကြည့်ဖြင့် တည်တည်ကြီး အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး၌ ကပ္ပတိန်လော့၏ မျက်လုံးများ ကလယ် ကလယ် ဖြစ်လာသည်။ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လာသည်။

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ’ ဟုလည်း ပြောသည်။
ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘အေး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ လူတွေကိုတော့ မပြောလိုက်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ’
‘ကျုပ်တို့ လူတွေကလည်း ဒီအကြောင်းကို တွေးတော စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို စော်ကားရာ မရောက်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းကို တွေးမိသွားအောင် မင်းက သွားပြောရင်တော့ သူတို့ကို စော်ကားရာ ရောက်သွားမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ’

‘အေး... ဒါဖြင့်ရင် မင်း သွားပေတော့။ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်ကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက် ကူညီလိုက်ပါကွာ။ ပြီးတော့ ဒိုင်းနမိုက်တွေကို ရှာဖွေ သိမ်းဆည်းဖို့ လုပ်ငန်းကိုလည်း မင်း စတင် ဆောင်ရွက်ပေတော့။ ဒီလို ဆောင်ရွက်တဲ့အခါမှာလည်း ဖြောင်ကျကျ လုပ်တဲ့ လူအချို့ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပစ်မသတ်စေချင်ဘူး။ ကျုပ် ပြောနေတာ နားလည်ပါတယ်နော်’

‘နားလည်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ကပ္ပတိန်လော့သည် ကာနယ်လင်ဆာအား ထုံးစံအတိုင်း အလေးပြုလိုက်သည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားသည် ကာနယ်လင်ဆာကို လေးလေးစားစား ကြည့်ရင်း-

‘ကပ္ပတိန်လော့ကို ဒီလို ပြောလိုက်တာဟာ လွန်များ လွန်သွားသလား ကာနယ်’ ဟု ခပ်ရွှင်ရွှင် မေးလိုက်သည်။ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘မလွန်ပါဘူးဗျာ။ ကပ္ပတိန်လော့က ဒီလို ပြောကိုပြောမှ ဖြစ်မှာမို့ပါ။

ကျုပ် ဒီလို ပြောလိုက်တဲ့အတွက် ကပ္ပတိန်လော့ဟာ ကြောက်သွားလိမ့်မယ်။ ကပ္ပတိန်လော့လို လူစားမျိုးကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ်။ ဒီလို

လူစားမျိုးက ကြောက်သွားလို့ရှိရင် စည်းကမ်းနဲ့ ပြန်ပြီး ထိန်းပေးထားရတယ်။ ဒီလို ထိန်းမပေးရင် စိတ်ဓာတ် လုံးဝ ကျသွားတတ်တယ်။ အခြားလူတွေက တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ထားရှိတဲ့ ထောက်ထား စာနာမှုအပေါ် အားပြုတတ်ကြတယ်။ ကပ္ပတိန်လော့လို လူစားမျိုးက စည်းကမ်းဥပဒေအပေါ် အားပြုတတ်ကြတယ်လေ' ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက်-

'ဒါထက် မေဂျာရေ၊ သံလမ်းတွေ အများကြီးရအောင် ရှာထားရလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒီညမှာ သူတို့ဟာ မီးရထားသံလမ်းတွေကို အများကြီး ဖျက်ဆီးကြလိမ့်မယ်' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားက မတ်မတ်ရပ်လိုက်ရင်း-

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ထင်တယ်။ ဒါထက် နေပြည်တော်က အမိန့်အသစ်တွေ ထပ်ရောက်လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်' ဟု ပြောသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ အမိန့်သစ်တွေ ထပ်ရောက်လာလိမ့်မယ်'

'ဘယ်လိုအမိန့်မျိုး ပေးမယ် ထင်ပါသလဲ'

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

'ဘယ်လို အမိန့်မျိုး ပေးမယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားလည်း သိပါတယ်။ နေပြည်တော်က ဘယ်လို အမိန့်မျိုးတွေ ပေးတတ်တယ်ဆိုတာလည်း ခင်ဗျား သိပြီးသားပါ။ "ခေါင်းဆောင်တွေကို ဖမ်းပါ။ ခေါင်းဆောင်တွေကို ပစ်သတ်ပါ။ တန်ဆာခံတဲ့ လူတွေကို ပစ်သတ်ပါ။ ပြီးတော့ တန်ဆာခံတဲ့ လူတွေကို ထပ်ဖမ်းပါ။ တန်ဆာခံလူတွေ ပစ်သတ်ပါ" ဆိုတဲ့ အမိန့်မျိုးတွေ ပေးမှာပေါ့ဗျာ' ဟု ပြောရင်း တဖြည်းဖြည်း အသံမြင့်တက်လာသည်။

ထို့နောက် အသံနိမ့်ကာ လေသံဖြင့်-

'အဲဒီအမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်တဲ့အတွက် တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး မုန်းတီးမှုတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာလိမ့်မယ်။ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းလည်း အမျိုးမျိုး တိုးပြီး ဆောင်ရွက်လာလိမ့်မယ်' ဟု ပြောသည်။

မေဂျာဟန်းတားက အမူအရာ ဧဝေဧဝါဖြင့်-

'ခင်ဗျား ပို့ထားတဲ့ စာရင်းထဲမှာ နေပြည်တော်က မကျေနပ်လို့ ကန့်ကွက်တာကော ရှိသလား' ဟု ပြောရင်း မြို့တော်ဝန်၏ အိပ်ခန်းဘက်သို့ မသိမသာ ညွှန်ပြလိုက်ရာ၊ ကာနယ်လင်ဆာက အသာ ခေါင်းယမ်းပြရင်း-

'ဟင့်အင်း အခုတော့ မရှိသေးဘူး။ သူတို့ကို ဖမ်းဖို့ မလိုသေးပါဘူး' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မေဂျာဟန်းတားက တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့်-

'ကာနယ်၊ ခင်ဗျား သိပ်ကို ပင်ပန်းနေတယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော် ထောက်ခံပြီး အထက်ကို အစီရင်ခံပေးရမလားဟင်။ ကာနယ် အဆမတန် ပင်ပန်းနေတဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော် အစီရင်ခံပေးနိုင်ပါတယ်' ဟု ပြောသည်။

ကာနယ်လင်ဆာသည် မျက်လုံးအစုံကို လက်ဖြင့် အတန်ကြာအောင် အုပ်ထားသည်။ ထို့နောက် ဆတ်ခနဲ ပခုံးကို မတ်လိုက်သည်။ မျက်နှာထားလည်း တဖြည်းဖြည်း တင်းမာလာသည်။ ထို့နောက်-

'မေဂျာဟန်းတား၊ ကျုပ်ဟာ ရိုးရိုးအရပ်သားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး ဗျာ။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့မှာလည်း အမှုထမ်းတွေ တော်တော်လိုနေပါပြီ။ ဒီအချက်ကို ခင်ဗျား သိပါတယ်။ ဒီတော့ မေဂျာဟန်းတား၊ ခင်ဗျား လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်ကိုသာ လုပ်ပါဗျာ။ ကျုပ်လည်း မစွတာကော်ရယ်နဲ့ တွေ့လိုက်ပါဦးမယ်' ဟု ပြောသည်။

မေဂျာဟန်းတားလည်း အသာပြုံးလိုက်သည်။ တံခါးပေါက် ရှိရာသို့ လျှောက်သွား၍ တံခါးပေါက်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး-

'ဪ... ရောက်နေမှကိုး' ဟု ပြောသည်။

ကာနယ်လင်ဆာဘက်သို့ လှည့်ကာ-

'ဟောဒီမှာ လက်ဖတင်နင်ပရက်ကယ် ရောက်နေတယ်' ဟု လှမ်းပြောသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

'ဒါဖြင့် ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ပါဗျာ' ဟု ပြောလိုက်သည်။

အခန်းတွင်းသို့ လက်ဖတင်နင် ပရက်ကယ် ဝင်လာသည်။ မျက်နှာထား သုန်မှုန်နေသည်။ အာခံ ရန်တုလိုသော အသွင်ဆောင်နေသည်။

'ကာနယ်လင်ဆာ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို ပြောရရင်' ဟု ပြောဆိုက်တွင်၊ ကာနယ်လင်ဆာက-

'ထိုင်ပါ လက်ဖတင်နင်၊ ထိုင်ပြီး တအောင့်လောက် အနားယူလိုက်ပါဦး။ စစ်သားကောင်းပီပီ စိတ်ကို တင်းထားပါကွယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုသို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လက်ဖတင်နင်ပရက်ကယ် တင်းထားသမျှတို့ ရုတ်တရက် လျော့ပြေသွားသည်။ လက်ဖတင်နင်ပရက်ကယ်လည်း စားပွဲရှည်ကြီး ဘေးရှိ ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်သို့ အသာထိုင်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်သို့ နဖူး မှီတင်လိုက်ပြီး အတန်ကြာအောင် နားနေသည်။ ထို့နောက်-

‘ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို ပြောရရင်’ ဟု စတင်ပြောရာ၊ ကာနယ်လင်ဆာက ကြားဖြတ်ပြီး-

‘အခုအချိန်မှာ စကားမပြောပါနဲ့ဦးကွယ်၊ မောင် ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ကျုပ် သိပါတယ်။ အခုလို အဖြစ်အပျက်မျိုး ဖြစ်ပျက် တွေ့ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ မောင် မထင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ မောင်က အခုအခြေအနေထက် သာလွန် ကောင်းမွန်တဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုး တွေ့ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ မှတ်ထင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က-

‘ဒီမြို့က လူထုက ကျွန်တော်တို့ကို မုန်းတီးနေကြတယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးနေကြတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ကာနယ်လင်ဆာက အသာပြုံးရင်း-

‘ဒီအရာဟာ ဘာလဲဆိုတာကို ကျုပ် သိသလား မသိဘူး။ ဒီအရာဟာ လူငယ်လူရွယ်တွေကို စစ်သားကောင်းများ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ လူငယ်လူရွယ်ဆိုတာကလည်း မိန်းမပျိုတွေကို လိုချင် တောင့်တကြတယ် မဟုတ်လား’ ဟု ပြောရာ၊ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က-

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’ ဟု ထောက်ခံသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက ကြင်နာသော အမူအရာဖြင့်-

‘ကောင်းပါပြီကွယ်၊ သူကလေးက မောင့်ကို မုန်းနေကြတယ်လား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်လည်း အံ့အားသင့်သော အမူအရာဖြင့် ကာနယ်လင်ဆာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်-

‘သေသေချာချာတော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သူကလေးဟာ တစ်ခါ တစ်ခါမှာတော့ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိပါတယ်’ ဟု ဖွင့်ပြောသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် မောင့်မှာ စိတ်သောက ကြုံနေရတာပေါ့။ ဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော် ဒီမှာ စိတ်သောက မကြုံချင်ပါဘူးခင်ဗျာ’

‘ဒါပေါ့ကွာ၊ မောင်က ဒီမှာနေရရင် သိပ်ကို ပျော်ရမယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ လက်ဖတင်နှင့် တွန့်တာဟာ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး တစ်ယောက်တည်း

ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ဒီတော့ သူတို့က လက်ဖတင် နင်တွန်တာကို ဓားမြှောင်နဲ့ ထိုးသတ်နိုင်ခဲ့တာပေါ့။ ကံပါကွယ်... မောင့်ကို အမိနိုင်ငံတော်ကို ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ဟာ မောင့်ရဲ့ ကူညီ ဆောင်ရွက်မှုကို အထူး လိုအပ်နေပါတယ်။ ဒါကိုလည်း မောင် သိပြီးသားပါ။ ဒီလို သိထားပါရက်နဲ့ မောင်က ကျုပ်တို့နဲ့ ခွဲပြီး အမိ နိုင်ငံတော်ကို ပြန်သွားချင်သလား’

ထိုအခါ လက်ဖတင် နင်ပရက်ကယ်သည် အနေရ အထိုင်ရ ကျပ်သော အသွင်ဖြင့်-

‘မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိပါဘူး’ ဟု ဖြေရာ၊ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘သာဓုပါကွာ၊ မောင့်ကို ကျုပ် သေသေချာချာ ရှင်းပြမယ်။ မောင် နားလည် သဘောပေါက်လိမ့်မယ်လို့လည်း ကျုပ် ယုံပါတယ်။ မောင်ဟာ ရိုးရိုးလူတစ်ယောက် တော့ မဟုတ်ဘူး။ စစ်သားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီကွယဲ့။ ဒီတော့ မောင် ဇိမ် ရှိရှိ နေဖို့ဆိုတာဟာ အရေးမပါတော့ဘူး။ မောင့်ရဲ့ ဘဝဟာလည်း တိုင်းပြည်ကို ပေးလှူပြီးဖြစ်လို့ မောင် သေတာ ရှင်တာဟာ အရေးမပါတော့ဘူး။ ဒီမှာ လက်ဖတင် နင်၊ မောင် အသက်ရှင်နေတာနဲ့အမျှ မေ့မရတဲ့ အဖြစ်အပျက် အမှတ်အသားတွေ ရှိနေမှာ အမှန်ပဲ။ အဲဒီ မေ့မရတဲ့ အဖြစ်အပျက် အမှတ်အသားတွေသာ မောင် ပိုင်ဆိုင်မယ့်အရာတွေ ဖြစ်တယ်။ အခု လောလောဆယ်မှာတော့ မောင်ဟာ အထက် က ပေးအပ်တဲ့ အမိန့် တာဝန် ဆောင်ရွက်ရပေလိမ့်မယ်။ များသောအားဖြင့် မောင့်ကို ဆောင်ရွက်ခိုင်းတဲ့ အမိန့် တာဝန်တွေဟာ မောင် မနှစ်သက် သဘောမကျ တဲ့ အမိန့်တွေ ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ မောင်နဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ဘူး။ ဒီမှာ လက်ဖတင် နင်၊ မောင့်ကို ကျုပ် လိမ်ညှာပြီး မပြောချင်ဘူး။ တကယ်တော့ သူတို့က မောင့်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြီး လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ “ပန်းခင်းတဲ့ လမ်းမှာ လျှောက်ရမယ်” ဆိုပြီး လေ့ကျင့်သင်ကြားပေး တာဟာ မကောင်းပါဘူး။ မဟုတ်မှန်တဲ့ အချက်တွေကို ပြောပြီး လိမ်ညှာလိုက် တာဟာ မကောင်းပါဘူး’ ဟု ပြောသည်။

ထိုသို့ပြောရင်း ကာနယ်လင်ဆာ၏ လေသံသည် တဖြည်းဖြည်း တင်းမာ လာသည်။

‘ဒီမှာ လက်ဖတင် နင်၊ မောင်ဟာ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်မယ်ဆိုပြီး တာဝန် ယူထားတာပါ။ မောင် ယူထားတဲ့ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်မလား၊ မထမ်းဆောင်

ဘဲ ရှောင်လွှဲသွားတော့မလား။ ကျုပ်တို့ကတော့ မောင့် ခံစားချက်တွေကို ဂရုစိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူးကွယ်' ဟု ပြောသည်။

လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်လည်း ထိုင်နေရာမှ အသာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

'ဒီမှာ လက်ဖတင်နှင့်၊ မောင် ချစ်နေတဲ့ သူကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် ပြောထားချင်တယ်။ အဲဒီ သူကလေးကို မောင် မုဒိမ်းကျင့်ချင် ကျင့်ပါ။ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ချင်ရင်လည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ်လို့ လက်ထပ်ပြီး ယူချင်တယ်ဆိုရင်လည်း လက်ထပ်ယူပါ။ ဒါတွေဟာ ကျုပ်တို့အဖို့ ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး။ အေး... ဒါပေမဲ့ သူကလေးကို ပစ်သတ်ဖို့ အမိန့်ပေးတဲ့ အခါမှာတော့ မောင် ပစ်သတ်ရလိမ့်မယ်' ဟု ပြောသည်။

လက်ဖတင်နှင့် ပရက်ကယ်လည်း နှမ်းလျှိုငွေ့သော အသွင်ဖြင့်-

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ကာနယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

'ဒါတွေဟာ မောင် ကောင်းကောင်း နားလည် သဘောပေါက်ထားရမယ့် အချက်တွေ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ မောင့်ကိုလည်း ကျုပ် ယုံကြည် စိတ်ချပါတယ်။ ဒါတွေကို သိထားတာ ကောင်းပါတယ်လေ။ ကဲ... ကဲ လက်ဖတင်နှင့်၊ မောင် သွားနိုင်ပါပြီ။ ဒါထက် အပြင်မှာ မစ္စတာကော်ရယ် စောင့်နေတာတွေ့ရင် အထဲကို ဝင်နိုင်ပါပြီလို့ ပြောလိုက်ပါကွာ' ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် အခန်းတွင်းမှ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ် ထွက်ခွာသွားသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

မကြာခင် အခန်းတွင်းသို့ မစ္စတာကော်ရယ် ဝင်လာသည်။ မစ္စတာကော်ရယ်၏ သွင်ပြင်မူရာကား အပြောင်းကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ပေပြီ။

မစ္စတာကော်ရယ်၏ ဘယ်ဘက် လက်ကို ကျောက်ပတ်တီး စည်းထားသည်။ ယခု မစ္စတာကော်ရယ်သည် ယခင်အခါကဲ့သို့ ဖော်ရွေသော မစ္စတာကော်ရယ် မဟုတ်တော့ပြီ။ ပျော်တတ် ရွှင်တတ်သော မစ္စတာကော်ရယ် မဟုတ်တော့ပြီ။ ပြုံးရယ်နေတတ်သော မစ္စတာကော်ရယ် မဟုတ်တော့ပြီ။ မစ္စတာကော်ရယ်၏ မျက်နှာသည် တင်းမာနေသော မျက်နှာ၊ နာကြည်းနေသော မျက်နှာ။ မစ္စတာ

ကော်ရယ်၏ မျက်လုံးအစုံမှာမူ အတွင်းသို့ ချိုင့်နေသည်။ သေဆုံးသွားသော ဝက်ပေါက်စလေး၏ မျက်လုံးမျိုး။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ မစ္စတာကော်ရယ်က-

‘အရင်ထဲက ကာနယ်ဆီကို ကျွန်တော် လာဖို့ပါပဲ။ ကျွန်တော် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်တာကို ကာနယ်က မလိုလားလေတော့ ကျွန်တော် လာဖို့ နှောင့်နှေး နေမိတယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘ကျုပ် မှတ်မိတာကတော့ နေပြည်တော်ကို ပို့ထားတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အစီရင်ခံစာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို အကြောင်းပြန်မလဲဆိုတာ ခင်ဗျား စောင့်နေတယ် မဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော် စောင့်နေတာဟာ ဒီအကြောင်းကြောင့်တင် မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဒီပြင် အကြောင်းတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မြို့တော်ဝန် အဖြစ် ခန့်ဖို့ ပြောတဲ့အခါ ကာနယ်က လက်မခံဘဲ ငြင်းဆန်နေခဲ့ပါတယ်။ ငြင်းဆန်ရုံမကဘူး၊ ဒီမြို့ ဒီဒေသမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိတော့ဘူးလို့ တောင် ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။ ကာနယ်တို့ ရောက်မလာခင်ကတည်းက ဒီမြို့မှာ ကျွန်တော် ကြာမြင့်စွာ နေထိုင်ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကိုလည်း ကာနယ်ဟာ သဘောမပေါက်ခဲ့ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အကြံဉာဏ်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်ကိုလည်း မြို့တော်ဝန်အဖြစ် ဆက်ပြီး ခန့်ထားခဲ့ပါတယ်’

‘မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်ကို မြို့တော်ဝန်အဖြစ် ဆက်ပြီး မခန့်ရင် ဒီမြို့ကို အုပ်ချုပ်ရေးမှာ ပိုပြီး ကသောင်းကနင်း ဖြစ်လာမှာပေါ့’

‘ဒါက ကာနယ် စိတ်ထင်ပါ။ တကယ်တော့ မြို့တော်ဝန်ဟာ တော်လှန် ပုန်ကန်နေတဲ့ လူထုရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးပါ’

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘အဓိပ္ပာယ် မရှိတာပဲ။ မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်ဟာ လူရိုးတစ်ယောက်ပါ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

မစ္စတာကော်ရယ်လည်း ဒဏ်ရာ မရသော ညာဘက်လက်ဖြင့် ညာဘက် အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ မှတ်စုစာအုပ် အနက်လေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မှတ်စုစာရွက်များကို လှန်ရင်း-

‘ကာနယ်က ဒီမြို့မှာ ကျွန်တော် ကြာမြင့်စွာ နေထိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို မေ့နေတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာ အထောက်အထားတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုလည်း မေ့နေတယ်။ ဒီမြို့ရွာဒေသမှာ ဖြစ်ပျက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တိုင်း

ဟာ မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်နဲ့ အမြဲ ပတ်သက် ဆက်သွယ်နေတယ်။ လက်ဖတင် နှင့် တွန်တာ အသတ်ခံရတဲ့ညက မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်ဟာ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ အသတ်ခံရတဲ့ အိမ်လေးမှာ ရှိနေခဲ့တယ်။ လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာကို ထိုးသတ်ပစ် ခဲ့တဲ့ မော်လီမော်ဒင်ဟာ တောင်ကုန်းတွေဘက်က တစ်ဆင့် ထွက်ပြေး လွတ် မြောက်သွားခဲ့တယ်။ ဒီလို ထွက်ပြေးတုန်းမှာ မော်လီမော်ဒင်ဟာ မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်နဲ့ အမျိုးတော်တဲ့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ဝင်ပုန်းခဲ့သေးတယ်။ မော်လီမော်ဒင်ကို ကျွန်တော် ခြေရာခံသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဒီမြို့က လူတွေ ထွက်ပြေးကြတိုင်း မြို့တော်ဝန်အော်ဒင် သိသိနေတယ်။ သိရုံမကဘူး၊ အကူအညီလည်း ပေးတတ်တယ်။ ဒီမြို့ရွာဒေသကို လေထီးလေး တွေ ကြံချတဲ့ ကိစ္စမှာလည်း မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်ရဲ့ ပယောဂ မကင်းဘူးလို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ သံသယ ဖြစ်နေမိတယ်' ဟု ပြောသည်။

ကာနယ်လင်ဆာက စိတ်အားထက်သန်သော အမူအရာဖြင့်-

'ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ပြောခဲ့တဲ့ အချက်တွေကို သက်သေမပြနိုင်ဘူး မဟုတ် လား' ဟု မေးရာ၊ မစ္စတာကော်ရယ်က-

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် သက်သေမပြနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပထမပြောခဲ့တဲ့ အချက်တွေဟာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သိရှိထားတဲ့အချက် တွေပါ။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးပြောတဲ့အချက်ကတော့ ကျွန်တော် သံသယဖြစ်မိ တဲ့ အချက်ပါ။ အခုအခါမှာတော့ ကာနယ်ဟာ ကျွန်တော်ပေးတဲ့ အကြံဉာဏ် ကို နားထောင်ချင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့်-

'ကိုင်း... ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘယ်လိုအကြံဉာဏ်များ ပေးချင်ပါသလဲ' ဟု မေးလိုက်ရာ၊ မစ္စတာကော်ရယ်က-

'ကျွန်တော်ပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်တွေက အကြံဉာဏ်အဆင့်ထက် ပိုပါတယ် ကာနယ်။ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်ကို တန်ဆာခံအဖြစ် ဖမ်းရပါလိမ့်မယ်။ ဒီမြို့ရွာဒေသ ရဲ့ အေးချမ်း သာယာရေးအပေါ်မှာ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်ရဲ့ အသက်ရှင်ရေး မရှင် ရေးဟာ မှီတွယ်နေရပါလိမ့်မယ်။ ဒိုင်းနမိုက်ချောင်း တစ်ချောင်းရဲ့ စနက်တံကို မီးရှို့ပြီး ဖောက်ခွဲခြင်း၊ မဖောက်ခွဲခြင်းအပေါ်မှာ မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်ရဲ့ အသက်ရှင် ရေး မရှင်ရေးဟာ မှီတွယ်နေရပါလိမ့်မယ်' ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် အင်္ကျီအိတ်အတွင်းသို့ ညာဘက်လက်ဖြင့် နှိုက်ကာ စာအုပ်

ငယ်လေး တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ စာအုပ်ငယ်လေးကို ဖွင့်ကာ ကာနယ် လင်ဆာ၏ ရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်ရင်း-

‘ဟောဒါဟာ ကျွန်တော့် အစီရင်ခံစာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နေပြည်တော်ရှိ ဌာနချုပ်က အကြောင်းပြန်စာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာအချို့ ပေးအပ်ထားတာကို ကာနယ် သတိထားမိပါလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောသည်။

ကာနယ်လင်ဆာလည်း စာအုပ်ငယ်လေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့်-

‘ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ထက် ခေါင်းတစ်လုံး ကျော်သွားပြီပေါ့။ ခြေတစ်လှမ်း သာသွားပြီပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’ ဟု ပြောကာ မစ္စတာကော်ရယ်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ကာနယ်လင်ဆာ၏ အကြည့်တွင် မစ္စတာကော်ရယ်ကို သဘောမတွေ့၊ မနှစ်သက်သော အရိပ်အယောင်တို့သည် အထင်အရှား ပေါ်လွင်နေသည်။ ထို့နောက်-

‘ခင်ဗျား ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်တယ်လို့ ကျုပ် ကြားရတယ်။ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ မစ္စတာကော်ရယ်က-

‘လက်ဖတင်နှင့်တွန်တာ အသတ်ခံရတဲ့ ညမှာပဲ ကျွန်တော့်ကို တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားကြပါတယ်။ ကင်းလှည့်စစ်သားတွေကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့အသက် ချမ်းသာရာ ရသွားတာပါ။ အဲဒီညမှာ ဒီမြို့က လူငယ် လူရွယ်အချို့ဟာ ကျွန်တော် ရဲ့ မော်တော်ဘုတ်နဲ့ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားကြပါတယ်’ ဟု ဖြေသည်။ ထို့နောက်-

‘ဒီမှာ ကာနယ်၊ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်ကို တန်ဆာခံအဖြစ်ထားဖို့ ကျွန်တော် လေးလေးနက်နက် အဆိုပြုပါရစေလား’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်ဟာ ဒီမှာရှိနေတာပဲ။ ဘယ်လိုမှ ထွက်ပြေးမသွား နိုင်ရှာပါဘူး။ ဒါထက် ပိုပြီးတော့ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရဦးမှာလဲ’ ဟု မေးလိုက် သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသံကြီး ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကာနယ်လင်ဆာရော၊ မစ္စတာကော်ရယ်ပါ ပေါက်ကွဲသံ ကြီး ထွက်ပေါ်ရာဘက်သို့ ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် မစ္စတာ ကော်ရယ်က-

‘အဲဒါပါပဲ ကာနယ်၊ ဒီ စမ်းသပ်ချက် အောင်မြင်သွားရင်တော့ ကျူးကျော် ခံထားရတဲ့ နိုင်ငံတိုင်းမှာ ဒိုင်းနမိုက်တွေကို အသုံးပြုကြတော့မှာပဲ။ ဒီအချက်ကို ကာနယ် သေသေချာချာ သဘောပေါက်ထားသင့်ပါတယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ကိုင်း... ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘယ်လို အကြံဉာဏ်ပေးချင်ပါသလဲ’ ဟု ထပ်မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ပေးခဲ့တဲ့ အကြံဉာဏ်ကို ထပ်ပေးရပါလိမ့်မယ်။ ပုန်ကန် တော်လှန်မှုတွေ မဖြစ်ရအောင် မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်ကို တန်ဆာခံအဖြစ် ဖမ်းရပါ မယ် ကာနယ်’

‘တော်လှန်ပုန်ကန်မှုတွေ ဖြစ်လာရင်ကောဗျာ။ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်ကို ကျုပ်တို့ ပစ်သတ်ရမလား’

‘ဟုတ်တယ် ပစ်သတ်ရမယ်။ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင် ပြီးရင် ဒေါက်တာ ဝင်းတားကို တန်ဆာခံအဖြစ် ဖမ်းရမယ်။ ဒေါက်တာဝင်းတားဟာ ဒီမြို့မှာတော့ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင် ပြီးရင် ဩဇာတိက္ကမ အကြီးဆုံးလူပဲ’

‘ဒေါက်တာဝင်းတားဟာ ရာထူးရာခံ ရှိတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ’

‘ဒေါက်တာဝင်းတားဟာ ရာထူးရာခံ မရှိတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူထုရဲ့ ယုံကြည်ကိုးစားမှုကို ခံရတဲ့သူ ဖြစ်တယ်’

‘ဒေါက်တာဝင်းတားကို ကျုပ်တို့ ပစ်သတ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ဘယ်လို ဖြစ်လာ နိုင်သလဲဗျာ’

‘ဒေါက်တာဝင်းတားကို ပစ်သတ်ပြီးရင် ဒီမြို့မှာ ကျွန်တော်တို့ ဩဇာတိက္ကမ ကြီးလာမှာပေါ့။ တော်လှန် ပုန်ကန်မှုတွေ ပြိုကွဲသွားမှာပေါ့။ ခေါင်းဆောင်တွေ ကို ကျုပ်တို့ ပစ်သတ်လိုက်ရင် တော်လှန် ပုန်ကန်မှုဟာ အလိုလို ပြိုကွဲသွားမှာ အမှန်ပဲ’

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ခင်ဗျား ဒီအတိုင်းပဲ ယုံကြည်ပါသလား’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ မစ္စတာ ကော်ရယ်က-

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းပဲ ယုံကြည်ပါတယ်’ ဟု ဖြေသည်။ ကာနယ်လင်ဆာလည်း ဦးခေါင်းကို အသာယမ်းလိုက်ပြီး-

‘ရဲဘော်’ ဟု ခေါ်လိုက်ရာ အဝင်တံခါးပေါက် ပွင့်သွားသည်။ စစ်သား တစ်ယောက်လည်း တံခါးပေါက်တွင် ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ရဲဘော်၊ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်ကို ကျုပ် ဖမ်းတယ်။ ဒေါက်တာဝင်းတား ကိုလည်း ဖမ်းတယ်။ မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်ကတော့ ဒီမှာ အစောင့်အကြပ်နဲ့ ရှိနေပြီ။ ဒီတော့ ဒေါက်တာဝင်းတားကိုသာ ဒီကို အမြန်ဆုံး ဖမ်းခေါ်ခဲ့ပေတော့’ ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ အစောင့်စစ်သားက-

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောသည်။

ကာနယ်လင်ဆာကလည်း မစ္စတာကော်ရယ်ကို မော့ကြည့်ကာ-

‘ခင်ဗျား ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာကို သိပါစေလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ဘာလုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာကို သိပါစေလို့ ကျုပ် မျှော်လင့်ပါတယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

အခန်း (၈)

မြို့လေးတွင် သတင်းစကားသည် အလျင်အမြန် ပျံ့နှံ့လျက် ရှိသည်။ လူထုသည် တံခါးပေါက်များမှ နေ၍ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လှမ်း၍ တီးတိုးစကား ပြောကြသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“မြို့တော်ဝန်ကို ဖမ်းထားလိုက်ပြီတဲ့” ဟူသော သတင်းစကားသည် တစ်မြို့လုံးကို ပျံ့နှံ့သွားသည်။ အသံမထွက်သော တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ပျံ့နှံ့သွားသော သတင်းစကား။ ကြောက်စရာကောင်းလှသော သတင်းစကား။

မြို့သူ မြို့သားများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အနားကပ်၍ တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောကြသည်။ ထို့နောက် လူချင်း ခွဲသွားကြသည်။ မြို့သူ မြို့သားများသည် ဈေးဝယ်လာကြခိုက်တွင် ဈေးသည်များနှင့် တဒင်္ဂမျှ တွေ့ဆုံကြရသည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဖျတ်ခနဲ လူချင်းကပ်သွားကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သတင်းစကားများ ဖလှယ်လိုက်ကြသည်။

မြို့သူမြို့သားများသည် မြို့ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသများသို့ ထွက်သွားကြသည်။ တောအုပ်များအတွင်းသို့ ထွက်သွားကြသည်။ ဒိုင်းနမိုက်များကို လိုက်လံ ရှာဖွေကြသည်။ ယခုအခါ၌ ကလေးသူငယ်များသည်လည်း ညွှန်ကြားချက်များ ရထားပြီး ဖြစ်သည်။

ကလေးသူငယ်များသည် မိုးပွင့်များကြား၌ ကစားနေရာမှ ဒိုင်းနမိုက် ပါသော အထုပ်ပြာပြာကလေးများကို တွေ့သောအခါ စက္ကူပတ်ကို ချက်ချင်း ခွာလိုက်ကြသည်။ အတွင်းရှိ ချောကလက်တောင်ကို စားကြသည်။ ထို့နောက် ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းကို မိုးပွင့်များကြား၌ ဝှက်ထားလိုက်ကြသည်။ မိမိတို့ ဝှက်ထားသော နေရာများကို မိဘများထံ တိုးတိုး တိုးတိုး လာပြောကြသည်။

မြို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း အရပ်တွင် လူတစ်ယောက်သည် ဒိုင်းနမိုက်ချောင်း တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။ ညွှန်ကြားချက် စာများကို ဖတ်ကြည့်သည်။
ထို့နောက်-

“ပြောတဲ့အတိုင်း တကယ် ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါ့မလား” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေသည်။ ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းကို မိုးပွင့်ထဲ၌ စိုက်လိုက်ပြီး စနက်တံကို မီးရှို့လိုက်သည်။ ထို့နောက် နောက်ဘက်သို့ အမြန်ဆုတ်လိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင် ရပ်ရင်း ‘တစ်... နှစ်... သုံး... လေး’ ခပ်လောလော ရေသည်။ ထို့ကြောင့် ခြောက်ဆယ့်ရှစ် ရောက်သောအခါမှ ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသည်။ ထိုအခါ-

“ပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်ဖြစ်တယ်” ဟု အားရပါးရ ရေရွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒိုင်းနမိုက်ချောင်းများကို အလောတကြီး လိုက်လံရှာဖွေတော့သည်။

အချက်ပေး၍ တိုင်ပင်ထားဘိသကဲ့သို့ မြို့သူမြို့သားများသည် မိမိတို့ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်နေကြသည်။ တံခါးပေါက်များကို ပိတ်ထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် လူသွားလမ်းများသည် လူသူရှင်းနေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ကျောက်မီးသွေးတွင်း၌ နာဇီ ဂျာမန် စစ်သားများသည် ကျောက်မီးသွေး တူးသမားများကို တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ထပ်တလဲလဲ ရှာဖွေနေကြသည်။ စစ်သား များသည် ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်မီးသွေးတူး သမားများကို ခပ်ရိုင်းရိုင်း ပြောကြသည်။ ထိုအခါ ကျောက်မီးသွေးတူးသမားများ သည် စစ်သားများကို အေးစက်တည်ငြိမ်စွာ စိုက်ကြည့်ကြသည်။ ကျောက်မီးသွေး တူးသမားများ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် အားရကျေနပ်သောအသွင် ဆောင်နေသည်။ ကြောက်စရာကောင်းလှသော အောင်မြင်မှုကို စတင် ရရှိပြီဟူသောအသွင် ဆောင် နေသည်။

မြို့တော်ဝန်၏ စံအိမ်တော်ရှိ ဧည့်ခန်းတွင်း၌ ထမင်းစား စားပွဲကို ဖယ် ထုတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ စစ်သားတစ်ယောက်သည် မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်၏ အိပ်ခန်းတံခါးဝ၌ ရပ်စောင့်နေသည်။

အင်နီသည် ကျောက်သားမီးဖိုအတွင်း ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း မီးဖိုအတွင်း သို့ ကျောက်မီးသွေးများ ပစ်ထည့်နေသည်။ ထိုသို့ ပစ်ထည့်နေရာမှ မြို့တော်ဝန် ၏ အိပ်ခန်းတံခါးဝ၌ ရပ်စောင့်နေသော စစ်သားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ရန်လုပ်လိုသော အသံဖြင့်-

‘ရှင်က ဝန်မင်းကို ဘာလုပ်ဖို့ ရပ်စောင့်နေတာလဲ’ ဟု လှမ်းမေးလိုက် သည်။ သို့သော် အစောင့်စစ်သားက မည်သို့မျှ မဖြေ။

ထိုအခိုက်တွင် အပြင်ဘက်တံခါး ပွင့်သွားသည်။ စစ်သားတစ်ယောက် သည် ဒေါက်တာဝင်းတား၏ လက်ကို ဆွဲကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ အခန်းတွင်းသို့ ဒေါက်တာဝင်းတား ရောက်သောအခါ စစ်သားသည် နောက်ဘက် ရှိ တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးပေါက်အနီးတွင် မတ်တတ်ရပ် စောင့်နေသည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘ဟဲလို အင်နီ၊ အခု ဝန်မင်း ဘယ်မှာရှိနေသလဲ’ ဟု မေးရာ၊ အင်နီက-

‘ဝန်မင်း ဟောဟိုမှာ’ ဟု ပြောရင်း အိပ်ခန်းဘက်သို့ လက်ဖြင့် ညွှန်ပြ လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘ဝန်မင်း နေမကောင်းလို့လားဗျာ’ ဟု မေးရာ၊ အင်နီက-

‘နေမကောင်းတဲ့ လက္ခဏာတော့ မပေါ်ပါဘူး ဒေါက်တာ။ ဒေါက်တာ ရောက်နေတဲ့အကြောင်းကို သွားပြောတဲ့အခါမှာ ကျွန်မ ကြည့်လိုက်ပါ့မယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် အိပ်ခန်းတံခါးတွင် ရပ်စောင့်နေသော အစောင့်စစ်သားရှိရာ သို့ လျှောက်သွားသည်။

‘ဒေါက်တာဝင်းတား ဒီမှာ ရောက်တဲ့အကြောင်းကို ဝန်မင်းကို ပြောပေး ပါ။ ပြောတာ ကြားရဲ့ မဟုတ်လား’ ဟု ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်သည်။

အစောင့်စစ်သားကား မည်သို့မျှ ပြန်၍ အဖြေမပေး။ တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်။ သို့သော် အစောင့်စစ်သား၏ နောက်ဘက်ရှိ တံခါးပွင့်သွားသည်။ မြို့တော် ဝန် အော်ဒင်လည်း တံခါးဝ၌ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသည်။

မြို့တော်ဝန်သည် အစောင့်စစ်သားကို လုံးဝ အရေးမထား။ အစောင့် စစ်သားကို ရုတ်တရက် ဖြတ်ကျော်ကာ အခန်းတွင်းသို့ လျှောက်လာသည်။ အစောင့်စစ်သားသည် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ မြို့တော်ဝန် ပြန်ဝင်အောင် ပြုရမည်လော ဟု စဉ်းစားသေးသည်။ ထို့နောက်မှ မိမိ မူလနေရာ တံခါးပေါက်အနီးသို့ သွား ကာ ရပ်စောင့်နေသည်။

မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်က-

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အင်နီ၊ ခပ်ဝေးဝေးကို သွားမနေနဲ့။ ကျုပ်ရဲ့ အနီး အနားမှာ နေပါ။ မင်းရဲ့ အကူအညီ ကျုပ် လိုနေတယ်။ နေမယ် မဟုတ်လား’ ဟု မေးရာ၊ အင်နီက-

‘ကျွန်မ ဝေးဝေးမသွားပါဘူး။ ဝန်မင်းအနားမှာ နေပါ့မယ်။ ဒါထက် ဝန်ကတော်ကြီးကော နေကောင်းရဲ့လား’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ဝန်ကတော်ကြီး ခေါင်းဖြီးနေတယ်ကွယ်။ သူ့ကို မင်း တွေ့ချင်လို့လား အင်နီ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ချင်ပါတယ်’

ထို့နောက် အင်နီသည် အိပ်ခန်းတံခါးဝတွင် ရပ်စောင့်နေသော အစောင့်စစ်သားကို ရုတ်တရက် ဖြတ်ကျော်ကာ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်သွားသည်။ တံခါးကိုလည်း ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် မြို့တော်ဝန်က-

‘ဒေါက်တာ ဒီကိုလာတာ ကိစ္စရှိလို့လား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားကလည်း သရော်တော်တော် အမူအရာဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။ မိမိ နောက်ကျောဘက်တွင်ရှိသော အစောင့်စစ်သားကို ညွှန်ပြရင်း-

‘ငါ့ကိုလည်း ဖမ်းလိုက်ပြီ ထင်တယ် သူငယ်ချင်း။ ငါ့ရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်း

ကြီးက ငါ့ကို ဒီကို ခေါ်လာတာကွ’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘အင်း... ဒီအဖြစ်မျိုး မလွဲမသွေ ကျရောက်လာလိမ့်မယ်လို့တော့ ငါ ထင်ထားသားပဲ။ အခု သူတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ ဆိုတာသာ ငါ တွေးနေမိတယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်နှင့် ဒေါက်တာဝင်းတားသည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး အချိန်အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် မိမိတို့ မည်သည့် အကြောင်းအရာကို တွေးနေသည်ကို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလိုလို သိနေကြသည်။

မြို့တော်ဝန်က ဆက်လက် စကားပြောနေသည့်အလား-

‘သူငယ်ချင်းရယ်၊ မင်း သိပြီးသားပါ။ ငါတို့ ဆက်မလုပ်ဘဲ ရပ်တန်းက ရပ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိရင်တောင် ရပ်တန်းက ရပ်သွားအောင် ငါ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘ငါ နားလည်ပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကတော့ နားလည်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု ဖြေသည်။ ထို့နောက် မိမိ ယခင်က တွေးကြံထားသော အချက်ကို ဆက်ပြောသည်။

‘သူတို့က အချိန်ကို သိပ်ဂရုထားတဲ့ လူတွေကွယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ အချိန်ကလည်း ကုန်ဆုံးသွားခါနီးပြီ မဟုတ်လား။ သူတို့မှာက ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ခေါင်းတစ်ခေါင်းတည်းပဲ ရှိတယ်။ သူတို့က ငါတို့ကိုလည်း သူတို့လိုပဲ မှတ်ထင်နေကြတယ်။ သူတို့အဖို့မှာတော့ ခေါင်းဆောင် ဆယ်ယောက် ရဲ့ ခေါင်းဆယ်လုံးကို ဖြတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လုံးဝ ပျက်စီး ဆုံးရှုံးသွား တော့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့က သူတို့လို မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့က လွတ်လပ်တဲ့လူမျိုး တွေ။ ငါတို့မှာ လူထုရှိနေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး ခေါင်းဆောင်တွေ အများကြီး ရှိတယ်။ လိုအပ်တဲ့ အချိန်အခါမျိုးမှာဆိုရင် မိုးဦးကျအခါ မှီတွေ ထွက်ထွက်လာ သလို ခေါင်းဆောင်တွေ ပေါ်လာတတ်တယ်’

မြို့တော်ဝန်လည်း ဒေါက်တာဝင်းတား၏ ပခုံးကို အသာကိုင်လိုက်သည်။
ထို့နောက်-

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်။ ဒါတွေကို ငါ သိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့နှုတ်က ဖွင့်ပြောတာကို နားထောင်ရတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ငါတို့ လူထုဟာ ဘယ်တော့မှ အညံ့မခံပါဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’ ဟု ပြောသည်။ ဒေါက်တာဝင်းတား၏ မျက်နှာကိုလည်း စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်ကာ အကဲခတ်နေသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘ငါတို့ လူထုက ဘာကြောင့် အညံ့ခံရမှာလဲ။ ငါတို့လူထုဟာ ဘယ်တော့ မှ အညံ့မခံပါဘူး။ အမှန်ပြောရရင် ငါတို့ လူထုဟာ အပြင်က အကူအညီကြောင့် ပိုပြီးတော့တောင် အင်အား တောင့်တင်းပါသေးတယ်’ ဟု ပြောသည်။ မြို့တော်ဝန် ၏ စကားကို ခိုင်မာသွားအောင် ထောက်ခံလိုက်သည်။

ထို့နောက် တစ်ခန်းလုံး အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။ အစောင့်စစ်သားသည် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်စောင့်နေရာမှ အနည်းငယ် နေရာပြင် လိုက်သည်။ အစောင့်စစ်သား၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သည် ကြယ်သီးနှင့် တိုက်မိသွား ပြီး အသံမြည်သွားသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘သူငယ်ချင်းနဲ့ ငါ စကားပြောချင်တယ်။ ငါ့အဖို့ နောက်ထပ်ပြီး စကား ပြောဖို့ အခွင့်ရတော့မယ် မထင်ဘူး။ သူငယ်ချင်းရယ် ဘာကြောင့်မှန်း မသိပါဘူး ကွာ။ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ရှက်စရာကောင်းလှတဲ့ အတွေးတွေ ဝင်နေတယ်’ ဟု ပြော သည်။

ထို့နောက် မြို့တော်ဝန်သည် ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်သည်။ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသော စစ်သားကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် အစောင့်စစ်သားမှာ မြို့တော်ဝန်၏စကားကို ကြားရသည့် အသွင်လက္ခဏာ မရှိ။

မြို့တော်ဝန်က ဆက်လက်၍-

‘ငါဟာ ငါ သေရတော့မယ့်အကြောင်းကို တွေးနေမိတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုရင် သူတို့ဟာ ငါ့ကို အရင်ဆုံး ပစ်သတ်ကြလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ မင်းကို ပစ်သတ်ကြလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောသည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားက မည်သို့မျှ မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့တော်ဝန်က-

‘ငါ ပြောတဲ့အတိုင်း သူတို့ လုပ်ကြမယ် မဟုတ်လား’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘အေး... ငါလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ထင်တယ်’ ဟု ဖြေသည်။ ထို့နောက် ရွှေချထားသော ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံး ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်သို့ ထိုင်ခါနီးတွင် အစွပ်စုတ်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။ ဒေါက်တာဝင်းတားလည်း စုတ်နေသည်ကို ချုပ်သည့်အလား လက်ချောင်းလေးများဖြင့် သပ်ပေးနေသည်။ ထို့နောက်မှ ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်သို့ ညင်ညင်သာသာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် မြို့တော်ဝန်က-

‘သူငယ်ချင်းရေ၊ မင်း သဘောပေါက်လိမ့်မယ်။ အခု ငါ သိပ်ကြောက်နေတယ်ကွာ။ အသတ်မခံရဘဲ လွတ်မြောက်သွားစေမယ့် နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်ကို တွေးနေမိတယ်။ ထွက်ပြေးရရင် ကောင်းမလားလို့ တွေးနေမိတယ်။ ပြီးတော့ အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာပေးဖို့ သူတို့ကို တောင်းပန်ရရင် ကောင်းမလားလို့လည်း တွေးနေမိတယ်။ ဒီလို တွေးမိတဲ့အတွက်လည်း ငါ့ကိုငါ ရှက်နေမိတယ်’ ဟု ဆက်ပြောသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ကာ-

‘ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို မင်း မတောင်းပန်ဘူး မဟုတ်လား’ ဟု မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ မတောင်းပန်ပါဘူး’

‘အေး၊ မင်း ဘယ်တော့မှလည်း သူတို့ကို တောင်းပန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

မြို့တော်ဝန်က ဇေဇဝါ အမူအရာဖြင့်-

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကို ငါ ဘယ်တော့မှ မတောင်းပန်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို တောင်းပန်ရရင် ကောင်းမလားလို့တော့ တွေးမိပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားက ညှင်သာသော အသံဖြင့်-

‘သေဘေးနဲ့ ကြုံတဲ့အခါမှာ မင်းလို မတွေးဘဲ ဘယ်လိုလူ နေပါ့မလဲကွာ။ ငါကော မင်းလို မတွေးဘဲ နေတယ်လို့များ ထင်သလား’ ဟု ပြောသိမ့်သည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဘာကြောင့်များ သူတို့က မင်းကိုပါ ဖမ်းရသလဲ မသိပါဘူး။ သူတို့က မင်းကိုလည်း ပစ်သတ်ကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်’ ဟု ပြောရာ၊ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘အေး ငါလည်း ဒီအတိုင်းထင်တာပဲ’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် မိမိလက်မကို လှိမ့်ကစားရင်း ငေးကြည့်နေသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဪ... မင်းလည်း သိထားတယ်ပေါ့’ ဟု ပြောပြီး ခေတ္တမျှ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက်မှ-

‘သူငယ်ချင်း မင်းလည်း သိပါတယ်ကွာ။ ငါတို့မြို့က မြို့သိမ် မြို့သေးပါ။ ငါကလည်း မပြောပလောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မပြောပလောက်တဲ့ လူသာမန်တွေမှာ မီးတောက်လေးကတော့ ရှိရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ မီးတောက်လေးကနေပြီး တဟုန်းဟုန်း တောက်တဲ့ မီးပုံကြီး ဖြစ်လာရလိမ့်မယ်။ အသတ်ခံရမှာ သိတဲ့အတွက်ကြောင့် ငါဟာ ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်နေမိပါတယ်။ အလွန်အကျွံကို ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်နေမိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ငါ အသက်ချမ်းသာရာ ရမယ့် အကြောင်းတွေကို တစဉ်တတန်းကြီး ငါ တွေးနေမိပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ငါဟာ အသတ်ခံရမှာကို မကြောက်တဲ့ အပြင် ဝမ်းတောင် သာသေးတယ်။ အားရ ပျော်ရွှင်နေမိပြန်ပါတယ်။ ငါ့ကိုယ် ငါလည်း မပြောပလောက်တဲ့ လူသာမန်လေး တစ်ယောက်လို့ မထင်တော့ဘူး။ နဂိုရှိရင်းထက် ကြီးကျယ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလို့ ထင်နေမိပြန်တယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘သူငယ်ချင်းရေ၊ အခု ငါ ဘာစဉ်းစားနေမိတယ်လို့ မင်း ထင်သလဲ’ ဟု ပြုံးပြီး မေးလိုက်သည်။ ထို့နောက်မှ-

‘ငါတို့ ကျောင်းနေတုန်းက သင်ခဲ့ရတဲ့ ဂရိဒဿနိက ဆရာကြီး ပလေးတိုး ရေးခဲ့တဲ့ ချေပချက် (Apology) ကို မင်း မှတ်မိသေးသလား။ ဂရိဒဿနိက

ဆရာကြီး ဆော့ခရတ္တီကို အေသင်မြို့သားအချို့က စွဲချက်တင်ပြီး သေဒဏ် ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါမှာ ပြန်လည်ချေပတာကို မင်း မှတ်မိသေးရဲ့လား။

‘အကြင်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်က “အချင်းဆော့ခရတ္တီ၊ သေနေမစေခင် သေရသည့်အတွက် အသင် မရှက်ပြီလော” ဟု ကျွန်ုပ်အား မေးလာငြားအံ့။ ထိုသို့ မေးသောသူအား ကျွန်ုပ်က ဤသို့သော ဖြောင့်မှန်သည့်အဖြေကို ပေးပါအံ့။

‘အချင်း၊ သင်၏အယူကား မှားနေပေပြီ။ ကောင်းကျိုး ဆောင်ရွက်သော လူသည် ဤအမှုကို ပြုသောကြောင့် မိမိအသက် သေမည်လော၊ မိမိ အသက်ရှင် မည်လော ဟူသော အချက်ကို တွေးမနေသင့်။ မှန်သောအမှုကို မိမိပြုမိသလော၊ မှားသောအမှုကို မိမိ ပြုမိသလော ဟူသော အချက်ကိုသာ တွေးသင့်ပါ၏ လို့ ဆော့ခရတ္တီက မိန့်ကြားခဲ့တယ်လေ’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် မိမိ ကျက်မှတ်ခဲ့သော စာများကို အမှတ်ရအောင် ကြိုးကြိုး စားစား ပြန်စဉ်းစားနေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဒေါက်တာဝင်းတားသည် ထိုင်နေရာမှ စိတ်ပါလက်ပါ ရှေ့သို့ ကိုယ်ကို တိုးလိုက်သည်။ မြို့တော်ဝန် ရွတ်ပြသော စာသားကို ဆက်ပေး သည့် အနေဖြင့်-

‘လူကောင်းတို့ ပြုလေ့ရှိသော အမှုကို မိမိပြုခြင်းလော။ လူဆိုးတို့ ပြုလေ့ရှိ သော အမှုကို မိမိ ပြုခြင်းလောဟု တွေးသင့်ပါ၏’ ဟု ရွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်-

‘သူငယ်ချင်းရေ၊ ချေပချက် ကို မင်း ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး ထင်တယ်။ မင်းဟာ ဘယ်တုန်းကမှ စာပေသုတေသီကောင်း တစ်ယောက် မဖြစ် ခဲ့ဘူး။ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဆော့ခရတ္တီရဲ့ ပြန်လည် ချေပချက်ကို မင်း ရွတ်ပြတဲ့ အခါမှာလည်း အမှားပါတာပဲ’ ဟု ပြောသည်။

မြို့တော်ဝန်က ခပ်တိုးတိုး ရယ်ရင်း-

‘မင်းက ကျောင်းတုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေကို မှတ်မိသေးလို့လား’ ဟု မေးသည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားက စိတ်အားထက်ထက်သန်သန်ဖြင့်-

‘ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိပါတယ်ကွာ။ ချေပချက် ကို မင်း ရွတ်တုန်း က စကားတစ်လုံးကို မင်း မေ့မေ့နေတတ်တယ် မဟုတ်လား။ ငါတို့ အောင် လက်မှတ် ယူတဲ့အခါတုန်းကပေါ့။ မင်းက သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့အတွက် ရှုပ် အင်္ကျီစက်တောင် အထဲသွင်းဖို့ မေ့နေတယ်လေ။ မင်းရဲ့ ရုပ်အင်္ကျီစက်က အပြင် ထွက်နေတဲ့အတွက် ဝိုင်းရယ်ကြတာတောင် ခံရသေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအခါ

တုန်းက ဘာကြောင့် ရယ်တာပါလိမ့်ဆိုပြီး မင်း တွေနေတယ် မဟုတ်လား'ဟု ပြောသည်။

မြို့တော်ဝန်လည်း အသာပြုံးလိုက်သည်။ အင်္ကျီစ ထွက်နေသလော ဟု စုံစမ်းသည့်အနေဖြင့် နောက်ကျောကို လက်ဖြင့် အသာစမ်းလိုက်သေးသည်။ ထို့နောက်-

'ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအခါတုန်းက ငါက ဆော့ခရတ္တီပေါ့။ ကျောင်းစာစစ် ဘုတ် အဖွဲ့ဝင်တွေရှေ့မှာ ဆော့ခရတ္တီရဲ့ ပြန်လည် ချေပချက်ကို ရွတ်ပြရတယ်။ ငါက အသံကုန်ဟစ်ပြီး ရွတ်ပြတာပေါ့။ စာစစ်ဘုတ်အဖွဲ့ဝင်တွေလည်း တဖြည်းဖြည်း မျက်နှာတွေ နီလာကြတယ်လေ' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

'စာစစ်ဘုတ်အဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း နီလာမှာပေါ့။ သူတို့က ရယ်ချင်စိတ်ကို အတင်းမပျိုသိပ်ထားကြရတာကိုး။ မင်းရဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီစကြီး အပြင်ထွက်နေတာကို မြင်နေကြရတာကိုး' ဟု ပြောသည်။

မြို့တော်ဝန်လည်း အသာရယ်မောရင်း-

'နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက် ကြာခဲ့ပြီလဲကွာ။ အနှစ် လေးဆယ်လောက် ရှိရောပေါ့' ဟု ပြောရာ၊ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

'လေးဆယ်ခြောက်နှစ်တောင် ရှိနေပါပြီ' ဟု ဖြေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မြို့တော်ဝန်၏ အိပ်ခန်းတံခါးဝတွင် အစောင့်ကျနေသော စစ်သားသည် တံခါးအပြင်ဘက်တွင် အစောင့်ကျနေသော စစ်သားရှိရာသို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် အစောင့်စစ်သား နှစ်ယောက်တို့သည် စာသင်ခန်းအတွင်း၌ ကလေးသူငယ်များ စကားတိုးတိုး ခိုး၍ ပြောသကဲ့သို့ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ တိုးတိုးလေး စကားပြောနေကြသည်။

'မင်း တာဝန်ကျနေတာ တော်တော်ကြာပြီလား'

'ကြာပြီပေါ့။ ငါ့မျက်စိကိုတောင် အနိုင်နိုင် ဖွင့်ထားရတယ်'

'ငါလည်း ဒီလိုပါပဲကွာ။ မနေ့က မော်တော်ဘုတ်ပေါ်မှာ မင်းရဲ့ မိန်းမရဲ့ အသံ ကြားလိုက်မိပါတယ်'

'အေး ဟုတ်တယ်။ ငါ့မိန်းမက မင်းကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သေးတယ်လေ။ ငါ့မိန်းမက မင်း ဒဏ်ရာရထားတယ်လို့ ကြားထားသတဲ့။ ငါ့မိန်းမက စာကောင်းကောင်း မရေးတတ်ဘူးကွ'

'ငါ နေကောင်းနေပါပြီလို့ မင်း မိန်းမကို ပြောလိုက်ပါကွာ'

‘အေး... အေး၊ ငါ့မိန်းမဆီကို စာရေးတဲ့အခါ ထည့်ရေးလိုက်ပါ့မယ်’
ထိုအခိုက်တွင် မြို့တော်ဝန်သည် ဦးခေါင်းကို မော့ကာ မျက်နှာကြက်ကို
မော့ကြည့်ရင်း-

‘အဟမ်း... အဟမ်း၊ ဆော့ခရတ္တီရဲ့ ပြည်လည် ချေပချက်တွေကို ငါ
မှတ်မိသေးရဲ့လား မသိတော့ဘူး။ အင်း... ဘယ်ကနေစပြီး ရွတ်ရမလဲ မသိဘူး’
ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘အချင်းတို့၊ ဆိုတဲ့နေရာက စပြီး ရွတ်ကွာ’ ဟု ထောက်ပေးလိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန်က ညင်သာသိမ်မွေ့သော အသံဖြင့်-

‘ကျုပ်ကို စွပ်စွဲကြသော အချင်းတို့’ ဟု စတင် ရေရွတ်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကာနယ်လင်ဆာသည် အခန်းတွင်းသို့ တိတ်ဆိတ် ညင်သာ
စွာ ဝင်လာသည်။ အစောင့်စစ်သားများလည်း အရှိအသေပြုလိုက်ကြသည်။ မြို့တော်
ဝန် ရွတ်နေသော စကားကို ကြားရသောအခါ အသာရပ်ပြီး နားထောင်နေသည်။

မြို့တော်ဝန်သည် မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ရင်း ကျောင်းသားဘဝက
ကျက်ခဲ့သော စာပိုဒ်များကို ပြန်လည် စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း
စတင် ရွတ်သည်။

‘ကျွန်ုပ်ကို စွပ်စွဲကြသော အချင်းတို့၊ ကျွန်ုပ်ကား မရဏလမ်းကို မြန်းရ
ပါတော့အံ့။ သေအံ့မှူးမှူးကာလ၌ လူတို့သည် ရှေ့ဖြစ်မည့် အဖြစ်အပျက်ကို
မြင်စွမ်းနိုင်သော တန်ခိုးသတ္တိကို ရတတ်ကြပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို သတ်ကြ
မည့် အချင်း လူသတ်သမားတို့၊ ကျွန်ုပ် ကြိုတင်၍ နိမိတ်ဖတ်ခဲ့ပါအံ့။ ကျွန်ုပ်
သေပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်...’

ထိုအခိုက်တွင် ဒေါက်တာဝင်းတားက ကြားဖြတ်ပြီး-

‘ကျွန်ုပ် ထွက်ခွာသွားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်’ ဟု ပြင်ပြောသည်။

မြို့တော်ဝန်က ဒေါက်တာဝင်းတားကို လှမ်းကြည့်ပြီး-

‘ဘာလဲ သူငယ်ချင်း’ ဟု မေးလိုက်ရာ-

‘သေဆုံး ဆိုတဲ့ စကားက မှားနေတယ်။ ထွက်ခွာ လို့ ဆိုရမယ်။
အရင်က မင်း မှားရွတ်တာလည်း ဒီနေရာပါပဲကွ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးဆယ့်ခြောက်နှစ်
က မင်း မှားရွတ်တာလည်း ဒီအမှားပါပဲကွ’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သေဆုံး ဆိုတဲ့ စကားပဲ မှန်ပါတယ်’ ဟု ပြောရင်း
ဘေးပတ်ပတ်လည်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မိမိကို စောင့်ကြည့်နေသော
ကာနယ်လင်ဆာကို တွေ့သွားသည်။ ထို့ကြောင့်-

‘သေဆုံး ဆိုတဲ့ စကားက မှန်တယ် မဟုတ်လား’ ဟု လှမ်းမေးလိုက်ရာ၊
ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ထွက်ခွာ ဆိုတဲ့ စကားမှ မှန်တယ်။ “ကျွန်ုပ် ထွက်ခွာသွားပြီးသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက်” လို့ ရွတ်ရမယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘ကိုင်း... ငါ ပြောတာ မမှန်လား။ ထွက်ခွာ ဆိုတဲ့ စကားမှ မှန်တာကွ။
မင်းက တစ်ယောက်တည်း၊ ငါတို့က နှစ်ယောက်တောင်။ မင်းဟာ အရင်တုန်းက
အမှားကိုပဲ ထပ်မှားနေတယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်လည်း ရှေ့တူရူသို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ မြို့တော်ဝန်
၏ မျက်လုံးအစုံသည် မည်သည့်အရာကိုမျှ မြင်ဟန်မတူ။ အတိတ်ကို ပြန်ပြောင်း
တွေးတောနေသည့်အသွင် ဆောင်နေသည်။ ထို့နောက်-

‘ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို သတ်ကြမည့် အချင်း လူသတ်သမားတို့၊ ကျွန်ုပ်
ကြိုတင်၍ နိမိတ်ဖတ်ခဲ့ပါအံ့။ ကျွန်ုပ် ထွက်ခွာသွားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ကျွန်ုပ်အား သင်တို့ စီရင်သော အပြစ်ဒဏ်ထက် ကြီးလေးလှစွာသော အပြစ်ဒဏ်
ကြီးသည် သင်တို့ကို မလွဲမသွေ စောင့်ကြို၍ နေလတ္တံ့’ ဟု ဆက်ရွတ်သည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားလည်း အားပေးသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်
လိုက်သည်။ ကာနယ်လင်ဆာလည်း ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒေါက်တာဝင်းတားရော
ကာနယ်လင်ဆာပါ မြို့တော်ဝန် အမှတ်ရစေရန် ဝိုင်းဝန်း ကူညီနေသည့်အသွင်
ပေါ်လွင်နေသည်။

မြို့တော်ဝန်က ဆက်၍-

‘အချင်းတို့၊ ကျွန်ုပ်ကို သင်တို့ သတ်နေကြခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ
သင်တို့ စွပ်စွဲနေကြသောသူများ၏ စွပ်စွဲချက်များမှ သင်တို့ လွတ်အောင် ရုန်းထွက်
လိုကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သင်တို့၏ အသက်များကို မပေးအပ်လိုသောကြောင့်
ဖြစ်သည်’ ဟု ရွတ်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်သည် အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားသော
အသွင်ဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

‘ကာနယ်လင်ဆာ’ ဟုလည်း အော်ခေါ်သည်။

ကာနယ်လင်ဆာက 'ဟေး... အသံမပြုပါနဲ့' ဟု ပြောရင်း လက်ပြပြီး တားမြစ်လိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန်က ဆက်၍ ညင်သာသိမ်မွေ့သော အသံဖြင့်-

'သို့သော် အသင်တို့ မှတ်ထင်ထားကြသည့်အတိုင်း ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ အကြောင်းသော်ကား သင်တို့ကို ယခု စွပ်စွဲနေကြသူများထက် နောင်အခါ ပို၍ စွပ်စွဲသူများ ပေါ်ပေါက်လာမည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဤသို့ ကျွန်ုပ် နိမိတ် ဖတ်ခဲ့ပါ၏' ဟု ဆက်ရွတ်ရင်း တဖြည်းဖြည်း အသံမာလာသည်။

ထို့နောက် လက်ဟန်အမူအရာဖြင့်-

'အသင်တို့ကို စွပ်စွဲကြမည့်သူများသည် မည်သူများ ဖြစ်ကြမည်ကို ယခု အချိန်၌ ကျွန်ုပ် ဖွင့်ဟ၍ မပြောကြားလို။ သို့သော် သင်တို့ကို စွပ်စွဲကြမည့်သူများ သည် သင်တို့ထက် ပို၍ ငယ်ရွယ်သူများ ဖြစ်ကြလတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို သင်တို့ မထောက်မညှာ ပြုမူသည်ထက် ထိုသူများသည် သင်တို့ကို ပို၍ပင် မထောက်မညှာ ပြုမူကြလတ္တံ့။ သင်တို့သည် ထိုသူများ၏ စွပ်စွဲချက်ကို ပို၍ပင် ခုခံ ကာကွယ်ကြရလတ္တံ့' ဟု ဆက်ရွတ်သည်။

ထို့နောက် မြို့တော်ဝန်သည် မိမိ ဆက်ရွတ်ရမည့် စာသားကို မေ့သွားဟန် ဖြင့် မျက်မှောက်ကြွတ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် လက်ဖတင်နင်ပရက်ကယ်က-

'ကာနယ်လင်ဆာ ခင်ဗျား၊ ဒိုင်းနိုက်တွေနဲ့အတူ လူတချို့ကို ကျွန်တော် တို့ မိထားပါတယ်' ဟု အစီရင်ခံလိုက်ရာ၊ ကာနယ်လင်ဆာက-

'တိတ်တိတ်ကွယ့် တိတ်တိတ်' ဟု ဟန့်လိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန်က ဆက်၍-

'သင်တို့သည် လူများကို သတ်ပစ်ခြင်းအားဖြင့် သင်တို့ ပြုခဲ့သော မကောင်း သော ဒုစရိုက်မှုများအတွက် အပြစ်တင်ခံနေကြရသော အဖြစ်မှ တားဆီးကာကွယ် နိုင်လိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင်နေကြသည်။ သင်တို့ကား လွဲမှားနေစွတကား' ဟု ရွတ် သည်။

ထို့နောက် မြို့တော်ဝန်သည် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ စဉ်းစားနေသည်။ မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာဖြင့် ပြုံးလိုက်ရင်း-

'ဒီလောက်ပဲ မှတ်မိတော့တယ်။ ကျန်တဲ့ စကားတွေတော့ မေ့သွားပြီ' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘လွန်ခဲ့တဲ့ လေးဆယ့်ခြောက်နှစ်ကာလတုန်းကလည်း မင်း ကောင်းကောင်း မရခဲ့ပါဘူး။ လေးဆယ့်ခြောက်နှစ်တောင် အချိန်ကြာသွားတဲ့ အခုလိုအခါမှာ မင်း ဒီလောက်ရတာပဲ ကျေနပ်စရာပါကွာ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် လက်ဖတင်နပ်ပရက်ကယ်က ကြားဖြတ်၍-

‘ဒိုင်းနမိုက်တွေနဲ့အတူ လူအချို့ကို မိထားပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘သူတို့ကို ဖမ်းထားလိုက်သလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဖမ်းထားလိုက်ပါတယ်။ ကပ္ပတိန်လော့နဲ့...’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကပ္ပတိန်လော့ကို ပြောလိုက်။ ဒီလူတွေကို သေသေချာချာ အစောင့်ချထားပါလို့’

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ကာနယ်လင်ဆာသည် မိမိ ထမ်းဆောင်ရသော တာဝန်ကို ပြန်ပြောင်း သတ်ရဟန်ဖြင့် ရှေ့သို့ လျှောက်လာသည်။ ထို့နောက်-

‘ဝန်မင်း ခင်ဗျား၊ ဒီကိစ္စတွေ ရပ်တန်းက ရပ်ရပါလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောသည်။

မြို့တော်ဝန်လည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်သည့် အမူအရာဖြင့် ကာနယ် လင်ဆာကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ ထို့နောက်-

‘သူတို့ကို ရပ်တန်းက ရပ်ပါလို့ ပြောလို့ မရပါဘူးဗျာ’ ဟု ပြောသည်။

ကာနယ်လင်ဆာက လေသံ ခပ်ထန်ထန်ဖြင့်-

‘ကိုင်း... ဒါဖြင့် ဝန်မင်းရဲ့ မြို့သူမြို့သားတွေရဲ့ ကောင်းမွန်လှတဲ့ အပြု အမူကြောင့် ဝန်မင်းကို တန်ဆာခံအဖြစ် ကျုပ် ဖမ်းတယ်။ ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ အမိန့် ပဲ’ ဟု ပြောရာ၊ မြို့တော်ဝန်က-

‘ကျုပ်ကို ဖမ်းလိုက်တဲ့အတွက် သူတို့ကို ဘယ်လိုမှ မတားဆီးနိုင်ပါဘူး။ ဒီအချက်ကို ခင်ဗျား နားလည် သဘောပေါက်မယ် မထင်ဘူး။ လူထုနဲ့ အဆက် အသွယ် မရှိအောင်လို့ ကျုပ်ကို ဖမ်းထားပေမယ့် လူထုကတော့ ကျုပ် မရှိလည်း ဆက်ပြီး လုပ်မြဲ လုပ်ကြမှာပါပဲ’ ဟု ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ဒိုင်းနမိုက် စနက်တံ တစ်ခုကို မီးရှို့လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဝန်မင်းကို ပစ်သတ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါကို လူထုသိရင် ဘယ်လို လုပ်ကြမယ် ထင်သလဲ။ ဝန်မင်း ရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောစမ်းပါ’ ဟု ပြောသည်။

မြို့တော်ဝန်လည်း မျှော်လင့်ချက်ကင်းသော အမူအရာဖြင့် ဒေါက်တာ ဝင်းတားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် မြို့တော်ဝန်၏ အိပ်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။ ဝန်ကတော်ကြီး ထွက်လာသည်။ လက်တွင်လည်း မြို့တော်ဝန်၏ စလွယ်ကြီးကို ကိုင်ထားသည်။ ဝန်ကတော်ကြီးက-

‘ရှင် ဒါကို မေ့နေတယ်’ ဟု ပြောရာ၊ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဘာလဲ၊ ဪ... ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် မေ့သွားတယ်’ ဟု ပြောကာ အသာခေါင်းငုံ့ပေးသည်။ ဝန်ကတော်ကြီးလည်း လက်တွင်ရှိ စလွယ်ကြီးကို မြို့တော်ဝန်၏ ဦးခေါင်းတွင် စွပ်ပေးလိုက်သည်။ မြို့တော်ဝန်က-

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ’ ဟု ပြောရာ၊ ဝန်ကတော်ကြီးက-

‘ဒီ စလွယ်ကြီးကို ဆွဲဖို့ ရှင် အမြဲမေ့တယ်။ အချိန်တိုင်း သတိမေ့တာပဲ’ ဟု အပြစ်တင်လိုက်သည်။

မြို့တော်ဝန်လည်း မိမိ လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော စလွယ်ကြီး၏ အဆုံးတွင် ချိတ်ထားသည့် ရွှေတံဆိပ်ကြီးကို လက်ဖြင့် အသာကိုင်ကြည့်နေသည်။ ထို ရွှေတံဆိပ်ကြီးတွင် မြို့တော်ဝန်၏ ရာထူးအဆောင်အယောင် အမှတ်အသားများ ထွင်းထားသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကာနယ်လင်ဆာက-

‘သူတို့ ဘာလုပ်ကြမတုံး’ ဟု ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်ရာ၊ မြို့တော်ဝန်က-

‘ဘာလုပ်ကြမလဲဆိုတာ ကျုပ် မသိပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်စိတ်ထင် ပြောရရင်တော့ ဒိုင်းနမိုက် စနက်တံတွေကို မီးရှို့ကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ဒိုင်းနမိုင်းစနက်တံတွေကို မီးမရှို့ကြဖို့ သူတို့ကို ဝန်မင်း မတားနိုင်ဘူးလား’ ဟု မေးရာ၊ ဒေါက်တာဝင်းတားက-

‘ဒီမှာ ကာနယ်၊ ဒီနေ့မနက်မှာ ကလေးလေး တစ်ယောက်က လူ တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံကို မိုးပွင့်တွေနဲ့ ပုံတူထုနေတယ်။ ကလေးလေး အနားမှာတော့ ခင်ဗျားတို့ နာဇီစစ်သားကြီး သုံးယောက် ရပ်နေကြတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို သရော်တဲ့ပုံများ ဖြစ်နေမလားလို့ စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ ကလေးလေး ပုံတူထုတဲ့ လူပုံကလည်း ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ အတော်ကို တူတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ စစ်သားကြီး သုံးယောက်က မိုးပွင့်တွေနဲ့ ပုံတူထုထားတဲ့ လူပုံကို ဖျက်ပစ်ကြတယ်လေ’ ဟု ကြားဝင်၍ ပြောသည်။

သို့သော် ကာနယ်လင်ဆာသည် ဒေါက်တာဝင်းတား၏ စကားကို လုံးဝ အရေးမထား။

‘ဒိုင်းနမိုက်စနက်တံတွေကို မီးမရှို့ကြဖို့ သူတို့ကို ဝန်မင်း မတားနိုင်ဘူး လား’ ဟုသာ မြို့တော်ဝန်ကို ထပ်မေးသည်။

မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်မှာ ဝိုက်မျဉ်းနေသောအသွင် ဆောင်နေသည်။ မျက်လုံး များကို အသာမှိတ်ထားသည်။ ကြိုးစားပမ်းစား တွေးတောနေလှလည်း ရသည်။

‘ကျုပ်ဟာ သိပ်သတ္တိကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒိုင်းနမိုက်စနက်တံတွေကို မီးရှို့ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် မိမိ ပြောရမည့်စကား ပြောထွက်ရန် အတန်ကြာ ကြိုးစားပြီးနောက်-

‘သူတို့ကတော့ ဒိုင်းနမိုက်စနက်တံတွေကို မီးရှို့ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မျှော်လင့်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ကို ဒိုင်းနမိုက်စနက်တံတွေ မီးမရှို့ကြပါနဲ့လို့ ကျုပ် တားလို့ရှိရင်လည်း သူတို့ ဝမ်းနည်းသွားကြလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ဝန်ကတော်ကြီးက-

‘ဒါတွေက ဘာဖြစ်နေကြတာလဲရှင်’ ဟု ဝင်မေးလိုက်ရာ၊ မြို့တော်ဝန်က- ‘တစ်ဆိတ်လောက် ငြိမ်ငြိမ်လေး နေစမ်းပါဦးကွယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကာနယ်လင်ဆာက-

‘ဒိုင်းနမိုက်စနက်တံကို သူတို့ မီးရှို့ကြလိမ့်မယ်လို့ ဝန်မင်း တကယ်ထင် ပါသလား’ ဟု မေးလိုက်ရာ၊ မြို့တော်ဝန်က ဂုဏ်ယူသော အမူအရာဖြင့်-

‘တကယ်ထင်ပါတယ်။ ဒိုင်းနမိုက်စနက်တံကို သူတို့ မီးရှို့ကြလိမ့်မယ်။

ဒီမှာ ကာနယ်၊ ကျုပ်အဖို့မှာတော့ သေလမ်းနဲ့ နေလမ်းကို ရွေးချယ်ဖို့ အခွင့်အရေး မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုတော့ ရွေးချယ်ဖို့ အခွင့် အရေး ရှိနေပါသေးတယ်။ ကျုပ်က သူတို့ကို မတော်လှန် မတိုက်ခိုက်ပါနဲ့လို့ ပြောရင် သူတို့ သိပ်ဝမ်းနည်းသွားကြလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ တော်လှန် တိုက်ခိုက် ကြမှာပါပဲ။ သူတို့ကို တော်လှန် တိုက်ခိုက်ဖို့ အားပေးရင်တော့ သူတို့ သိပ်ဝမ်းသာ သွားကြလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ဟာ သိပ်သတ္တိမကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို သတ္တိ ပိုကောင်းလာအောင်တော့ အနည်းအကျဉ်း လုပ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် လျှောက်လဲထုချေသည့်အလား အသာပြုံးလိုက်ရင်း-

‘ကျုပ်ဘဝ နိဂုံးကတော့ အတူတူပဲ မဟုတ်လား ကာနယ်။ ဒီတော့ သူတို့

ကို တော်လှန် တိုက်ခိုက်ဖို့ပဲ ပြောရပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဒါကလည်း အလွန် လုပ်လို့ လွယ်တဲ့အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်' ဟု ဆက်ပြောသည်။

'သူတို့ကို ဝန်မင်းက တော်လှန် တိုက်ခိုက်ပါလို့ ပြောပေမယ့် ကျွန်တော် တို့က မတော်လှန် မတိုက်ခိုက်ဖို့ ဝန်မင်း ပြောခဲ့တယ်လို့ သူတို့ကို သတင်းလွှင့် နိုင်ပါတယ်။ ဝန်မင်းဟာ အသက်ချမ်းသာပေးဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို တောင်းပန် အသနားခံတယ်လို့လည်း သူတို့ကို သတင်းလွှင့်နိုင်ပါတယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာဝင်းတားက ကြားဝင်ပြီး-

'ဒါပေမဲ့ သူတို့ကတော့ အမှန်အတိုင်း သိကြမှာပါ။ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို မပေါက်ကြားအောင် ဖုံးမထားနိုင်ပါဘူး။ တစ်ညမှာ ခင်ဗျားတို့ ထိန်းချုပ်မရတဲ့ စစ်သားတစ်ယောက်က စကားတစ်ခွန်းကို လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ "ယင်ကောင်တွေက ယင်ဖမ်းစက္ကူကို အောင်နိုင်နေတယ်" ဆိုတာလေ။ အခုဆိုရင် အဲဒီစကားကို တစ်နိုင်ငံလုံး အနှံ့အပြား သိနေကြပါပြီ။ အဲဒီစကားကို သိချင်းစပ် ပြီး ဆိုနေကြပါပြီ။ ယင်ကောင်တွေဟာ ယင်ဖမ်းစက္ကူကို အောင်နိုင်နေကြတယ်။ ဒီမှာ ကာနယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို မပေါက်ကြားအောင် ဖုံးထား လို့ မရနိုင်ပါဘူး' ဟု ဒေါသတကြီး ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကျောက်မီးသွေးတွင်းဘက်မှ ဓရာမှတ်သံ စူးစူးရှရှ ထွက် ပေါ်လာသည်။ လေပြင်း ဝေ့ယမ်း တိုက်ခတ်မှုကြောင့် မိုးပွင့်များသည် ပြတင်း ပေါက်များကို တဖြန်းဖြန်း လာမှန်နေသည်။

မြို့တော်ဝန်သည် မိမိ စလွယ်၌ တပ်ထားသော ရွှေတံဆိပ်ကို လက်ချောင်း လေးများနှင့် အသာစမ်းနေသည်။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့်-

'ဒီမှာ ကာနယ်၊ ဆောင်ရွက်လို့ မအောင်မြင်မှန်း သိနေတဲ့ အမိန့်တွေကို ခင်ဗျား ဆက်လက် ဆောင်ရွက်မှာလားဗျာ' ဟု မေးလိုက်သည်။

ကာနယ်လင်ဆာလည်း မျက်နှာထား တင်းမာသွားပြီးလျှင်-

'ဆောင်ရွက်လို့ အောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ မအောင်မြင်ဘဲနေနေ၊ အမိန့်အတိုင်း တော့ ကျုပ် ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို မတော်လှန် မတိုက်ပါနဲ့လို့ ကြေညာချက် ထုတ်ပေးရင်တော့ လူအမြောက်အမြားရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင် လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဝန်ကတော်ကြီးက ရုတ်တရက် ကြားဖြတ်ပြီး မြို့တော်ဝန်

အား-

ဒါတွေအားလုံးဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိပါဘူးလို့ ရှင့်နှုတ်က ပြောတာကို ကြားချင်တယ်' ဟု ပြောရာ၊ မြို့တော်ဝန်က-

'ဟုတ်တယ်၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိပါဘူး' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဝန်ကတော်ကြီးက-

'မြို့တော်ဝန်ကို သူတို့ မဖမ်းနိုင်ပါဘူး' ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်သည် ဝန်ကတော်ကြီးကို ပြုံးကြည့်ရင်း-

'ဟုတ်ပါတယ်၊ မြို့တော်ဝန်ကို သူတို့ မဖမ်းနိုင်ပါဘူး။ မြို့တော်ဝန်ဆိုတာ လွတ်လပ်တဲ့ လူတွေရဲ့ အသွေးအသားထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ အယူအဆ တစ်ရပ်ပါ။ ဒီတော့ သူတို့ ဖမ်းလို့ မရပါဘူး။ အမြဲ လွတ်မြောက်နေပါလိမ့်မယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကာနယ်လင်ဆာအား-

'ဒီမှာ ကာနယ်၊ လူထုကို မတော်လှန် မတိုက်ခိုက်အောင် ဘယ်အရာနဲ့ မှ ပြောင်းလဲလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ နာဇီတွေ အားလုံးဟာ ချေမှုန်းခြင်းကို ခံကြရပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်က မောင်းထုတ်ခြင်းကို ခံကြရပါလိမ့်မယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ညင်သာပျော့ပျောင်းသော အသံဖြင့်-

'လူထုဟာ သူတစ်ပါး စိုးမိုး အုပ်ချုပ်တာကိုလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မခံခဲ့ရပါဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ အနိုင်မခံခဲ့ရပါဘူး။ လွတ်လပ်တဲ့ လူတွေဟာ ဘယ်တော့မှ စစ်ကို စတင်ပြီး မတိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တိုက်ပြီဟေ့လို့ဆိုရင်တော့ အရှုံးကို ရင်ဆိုင်ရပေမယ့် သူတို့ ဆက်တိုက်ကြမှာပါပဲ။ ခေါင်းဆောင် တစ်ဦး တစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် မျက်စိမှိတ် လိုက်တတ်ကြတဲ့ လူတွေကတော့ ဒီလို မတိုက်နိုင်ကြဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် မျက်စိမှိတ် လိုက်တတ်ကြတဲ့ လူတွေဟာ တိုက်ပွဲလေးတွေမှာတော့ အနိုင်ရတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ စစ်ကြီးတစ်ခုလုံး ကျတော့ လွတ်လပ်တဲ့ လူတွေကသာ အောင်ပွဲဆင်ကြရတယ်။ ဒီအချက်ကို ကာနယ် မကြာခင် ကိုယ်တွေ့ ကြုံရပါလိမ့်မယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကာနယ်လင်ဆာလည်း ဆတ်ခနဲ ကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။

'ကျုပ်ရဲ့ အမိန့်ကတော့ ရှင်းပါတယ်။ ဆယ့်တစ်နာရီဟာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ နောက်ဆုံးအချိန် မဟုတ်လား။ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်း

ထားတယ်။ ဒီအတွင်း ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ဖြစ်လာရင် ဓားစာခံဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျား တို့ကို ပစ်သတ်ရမယ်။ ဒါပဲ' ဟု ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသံကြီး မြည်ဟိန်း ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထို ပေါက်ကွဲသံကြီးသည် တောင်ကုန်းများတွင် ပဲ့တင်ထပ် ပြီး ပြန်လာသည်။ ကျောက်မီးသွေးတွင်းဘက်မှ သတိပေး ခရာသံများ စူးစူးရှရှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်လည်း တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေရာမှ အသာ ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသံကြီး မြည်ဟိန်း ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ပေါက်ကွဲသံကြီးသည် ပထမအကြိမ် ထက် ပို၍ ပြင်းထန်သည်။ ပေါက်ကွဲသည့် နေရာမှာလည်း ပို၍ နီးကပ်သည်။ ပေါက်ကွဲသံကြီးသည် တောင်တန်းများတွင် ပဲ့တင်ထပ်ပြီး ပြန်လာသည်။

မြို့တော်ဝန်သည် မိမိ နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မိမိ နာရီ နှင့် မိမိ၏ စလွယ်ကို ဖြုတ်ကာ ဒေါက်တာဝင်းတား၏ လက်တွင်းသို့ ထည့်လိုက် သည်။ ထို့နောက်-

'ယင်ကောင်တွေက ဘာတွေ လုပ်နေကြသလဲ' ဟု မေးရာ၊ ဒေါက်တာ ဝင်းတားက-

'ယင်ကောင်တွေဟာ ယင်ဖမ်းစက္ကူကို အောင်နိုင်နေကြတယ်' ဟု ဖြေ သည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်အော်ဒင်လည်း-
'အင်နီရေ' ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်ရာ၊ အိပ်ခန်းတံခါး ချက်ချင်း ပွင့်လာသည်။

မြို့တော်ဝန်က-
'အင်နီ၊ ငါတို့ ပြောတာတွေကို မင်း နားထောင်နေတယ် မဟုတ်လား'

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ အင်နီက-
'ဟုတ်ပါတယ် ဝန်မင်း' ဟု ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အနီးအနားမှ ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသံကြီး ရုတ်တရက် ပေါ် လာသည်။ သစ်သားများ အပိုင်းပိုင်း အစစ လွင့်စဉ်သွားသံ၊ မှန်များ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲကြောသွားသံတို့ကို ကြားရသည်။ တံခါးဝ အပြင်ဘက်တွင် စောင့်နေ ကြသော စစ်သားများလည်း တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်က-

‘အင်နီ၊ မင်းရဲ့ မမဆီမှာပဲ ဆက်ပြီး နေပါကွယ်။ မင်းရဲ့ မမ အလိုရှိ သလောက် နေပါ။ မင်းရဲ့ မမကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်မထားပါနဲ့ကွယ်’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်သည် ဝန်ကတော်ကြီးကို အသာဖက်ပြီး နဖူးပြင်ကို နမ်းလိုက်သည်။ လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ် ရပ်စောင့်နေသော တံခါးဝ သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားသည်။

တံခါးဝသို့ အရောက်တွင် မြို့တော်ဝန် အော်ဒင်သည် ဒေါက်တာဝင်းတား ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ချစ်ခင်ကြင်နာသော အမူအရာဖြင့်-

‘အချင်း ခရီတော်၊ အက်စခလိပီ နတ်မင်းကို ကြက်ဖ တစ်ကောင် ပသစရာ ကျွန်ုပ်မှာ ကြွေးတင်နေသည်။ ထို အကြွေးကို ပေးဆပ်ရန် အသင် သတိရပါမည်လော’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားသည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးသေးဘဲ မျက်စိမှိတ်ကာ စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက်-

‘အကြွေးရှိက ဆပ်ရမည်ပါ’ ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ထိုအခါ မြို့တော်ဝန်သည် ခပ်တိုးတိုး ရယ်ရင်း-

‘ဆော့ခရတ္တီရဲ့ ဘဝန်ဂုံးချုပ်စကားကို ငါ မှတ်မိပါတယ်နော်။ ဒီစကားကို ငါ မမေ့ပါဘူး’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်၏ လက်မောင်းကို အသာလှမ်းကိုင် လိုက်သည်။ သို့သော် လက်ဖတင်နှင့်ပရက်ကယ်က အကိုင်မခံဘဲ လွှဲရှောင်လိုက် သည်။

ဒေါက်တာဝင်းတားလည်း ဦးခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းသာသာ ညိတ်လိုက် ရင်း-

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်း မှတ်မိပါတယ်။ အကြွေးရှိရင်တော့ ဆပ်ရမှာပေါ့ကွာ’ ဟု ပြောပါလေသည်။ ။

“ကျွန်ုပ် ဖတ်စူးသမျှ နော်ဗဲဝတ္ထုတိုများအနက် အကောင်းဆုံး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။”

- တရေးဆရာကြီး ဖြန့်ဝန်တာ

တစ်နိုင်ငံလုံး၊ တစ်မျိုးသားလုံးနှင့် ပတ်သက်သော အရေးအခင်းကြီး
ကြုံသောအခါတိုင်း၊ လူတို့၏ အဇ္ဈတ္တ အတွင်းစိတ်ရင်း အမှန်သည်
ဘွားဘွားကြီး ပေါ်မြဲဖြစ်ရာ၊
ဤဝတ္ထုတွင် ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုးကို နှစ်နှစ်ကာကာချစ်၍
သစ္စာရှိသူနှင့် သစ္စာဖောက် အကောက်ကြံသူ၊
ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံသူနှင့် ကိုယ်ကျိုးရှာ အမြတ်ထုတ်သူ၊
သတ္တိရှိသူနှင့် သွေးကြောင်သူ၊ လူကောင်းနှင့် လူညံ့တို့၏
ဓလေ့စရိုက် သဘောသဘာဝတို့ကို တွေ့မြင်ရမည်။

နိုင်သူနှင့် ရုံးသူ

အောင်ခန့်

JOHN STEINBECK
**THE MOON IS
DOWN**

Small vertical text on the right edge of the page.